WULF DORN

Âşık olur
Takip eder
Öldürür

OYUN BAZ

ROMAN

PEGASUS

Hep seni düşünüyorum, yakında sen de beni aklından çıkaramayacaksın...

Psikiyatr Jan Forstner bir gün beklenmedik bir anda, kimden geldiği belli olmayan güller alır. İlk başta güllerin, kitabını okuyan bir hayranından geldiğini düşünen Jan bir süre sonra kasabadaki korkunç cinayetler ile evinin kapısına bırakılan imzasız mektuplar ve hediyeler arasında bir bağlantı kurar. Ona sırılsıklam âşık olduğunu itiraf eden, hiç tanımadığı bir kadından telefon aldığında da her an takip edildiğinin farkına varır. Ve en kötüsü, bu kadını durdurmanın hiçbir yolu yoktur...

"Evde yalnızken okumak için çok cesur olmanız gerekir..."
krimi-couch.de

"Yanıltmacalarla dolu, kapkaranlık bir roman. Böylesine korkunç bir hikâyeyi okumak hiç kolay olmayacak..."
MDR

"Wulf Dorn gelmiş geçmiş en iyi psikolojik gerilim yazarlarından biri."
Brigitte

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-244-9

OYUNBAZ

Pegasus Yayınları: 837
Bestseller Roman: 364

OYUNBAZ
WULF DORN
Özgün Adı: DUNKLER WAHN

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

3. Baskı: İstanbul, Kasım 2016
ISBN: 978-605-343-244-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © 2011, Wulf Dorn (www.wulfdorn.net) Almanya'da AVA International GmbH tarafından temsil edilmektedir. (www.ava-international.de)
2011'de Almanya'nın Münih kentinde Wilhelm Heyne Verlag tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla AVA International GmbH'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

WULF DORN

OYUNBAZ

Almancadan Çeviren:
REGAİP MİNARECİ

PEGASUS YAYINLARI

Korku hikâyelerini sevmeseler de
Anneme, Xaver'e ve Karoline'e.

Savaşta ve aşkta her şey mübahtır.

İMZASIZ MEKTUP

Canım Sevgilim Jan,

Hiçbir hikâye mutlu sonla bitmez. Richard Gere isterse merdiveni bin kez tırmanıp Pretty Woman'ını öpmüş olsun, her şey bir yanılsamadır.

Çünkü biz istediğimiz kadar umutlanalım, istediğimiz kadar özlemle bekleyelim, filmin sonundaki öpüşme yine de yalandır. Aslında bu sahne, "son" gibi gösterilmiş bir başlangıçtır. Önemli olan, ondan sonra ne geleceğidir.

Buna karşın bize çocukluğumuzda anlatılan masallar çok daha samimiydi. Her masalın sonundaki cümleyi hiç düşündün mü?

Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Bu cümlenin içinde kaçınılmaz bir gerçek gizlidir. Çünkü en sonunda kayıp vardır. En acımasız yanı da şudur: Öncesinde ne kadar mutlu olduysan, kaybettiğinde o ölçüde canın yanar. Günün birinde bu mektup eline geçtiğinde sen ve ben büyük acılar çekmiş olacağız ve bu acılar tarifsiz boyutlara ulaşacak. İşte sen o an, gerçek aşkın anlamını ve bu dünyada hiçbir şeyin rastlantı eseri olmadığını kavrayacaksın.

İnan bana, ne kadar canın yansa da bu acı için bana minnet duyacaksın. Hatta daha da farklı şeyler hissedeceksin.

Yaptıklarım için beni seveceksin. Benim seni şimdiden sevdiğim gibi. Üstelik senin benden haberin bile yokken seviyorum seni.

Daima seni düşünüyorum. Yakında sen de beni aklından çıkaramayacaksın.

Yağmurdan Sonra

Jan Forstner, girdiği şokun etkisinden çıkınca ilk algıladığı şey pencereden gördüğü kargalar olmuştu. Siyaha çalan bu altı suret, kızıl kayının yerlere sarkan dallarından birine dizilmiş, hareketsizce duruyordu. Arkalarında uzanan gökyüzü buz mavisine bürünmüştü.

Kargaların sanki arkalarını döndükleri gökyüzünü de görür gibi bir halleri vardı. Kara cübbelerini giymiş altı yargıç misali öylece kurulmuşlardı ve Jan hakkında karar vermek üzere bekler gibilerdi.

Sanık suçlu bulundu.

Jan, ziyaretçiler için ayrılmış sandalyelerden birine oturmuş, oturağa elleriyle sıkı sıkı yapışmıştı. Uyuşmuştu âdeta. Sanki bir fanusun içine girmiş, dünyayla ilişkisi kesilmişti. Hastane koridorundaki seslerin ve adımların yankılarında tuhaf bir boğukluk algılıyordu. Önünden koşarak geçip giden hastabakıcıların, polislerin, doktorların ve hastaların yüzleri yokmuş gibi geliyordu. Onları, dönmedolaba binildiği zamanlarda olduğu gibi, açık ya da koyu renkli gölgeler olarak görüyordu. Hepsi başka bir dünyadan gerçeküstü imgelerdi. Jan içinse tek gerçek, titriyor olmasıydı. Üşüyordu, hem de çok üşüyordu! Bütün bedenini ele geçiren bu titremeyle sarsılırken dişleri de birbirine vuruyordu. Omuzlarına örttükleri battaniye bile bu sarsıntıya engel olamadı. Zaten nasıl olacaktı ki? Buz gibi soğukluk hissi, ruhunun ta derinlerinden geliyordu. Doktor bunun nörolojik olduğunu söylemişti. Bedeni, yaşadığı şoka böyle tepki veriyordu.

"Geri çekilin," diye bağıran bir erkek sesi duyuldu. "Geri çekilin dedim!"

Jan başını çevirip her şeyin olup bittiği o odaya baktı. Ortalıkta pek kan yoktu. Yalnızca muşambaya birkaç damla sıçramıştı, ama yine de...

Birisi Jan'a bir şeyler söyledi. Bir hemşireydi bu. Jan, kızın yüzünü iyice onun yüzüne yaklaştırdığını görebiliyor, konuştuğunu fark edebiliyordu. Ancak ne söylediğini anlamıyordu. Ses çok uzaklardan yankılanır gibiydi.

"Doktor Forstner, beni duyabiliyor musunuz?"

Jan başını evet anlamında salladı.

"Lütfen buradan ayrılmayın, doktor birazdan yanınıza gelecek."

Jan'ın içinden, *sersem şey, başka ne yapacağımı sanmıştın ki,* diye hemşireye bağırmak geldi. *Kalkıp gitmemi mi bekliyordun? Şu adi sandalyeye yığılmadığıma şükrediyorum ben.*

Jan yine başını sallayıp hemşireye gülümseyerek karşılık verdi; belli ki ona destek olmaya çalışıyordu. Kız sonra geri çekilip hasta odasından üzeri örtülü bir sedye çıkaran iki kişiye yol verdi.

Jan gözlerini sedyeye dikti. Sanki sedye önünden ağır ağır süzülüyor gibiydi. Sedye tam göz hizasına geldiğinde çarşafın altından sarkan elin ucunu gördü.

Üç parmak. İncecik. Kanı çekilmiş gibi. Kızıl kahverengi ojeler. Hastane odasının döşemesine sıçrayan kanlar da kurumaya başladıktan sonra bu rengi alacaktı.

Gözünün önünde Carla canlandı. Sırtında bornozuyla salondaki kanepeye oturmuş, ıslak saçlarını kuruladığı havluyu başına dolamıştı. Vücut losyonunun sandal ağacı esansı, yeni sürülmüş ojenin kışkırtıcı kokusuna karışmıştı. Carla, Jan'a gülümserken bir yandan da tırnaklarını üflüyordu.

Bu rengi sever misin?

"Hayır," diye fısıldadı Jan. "Artık sevmiyorum."

Gözünün önündeki resim soluklaştı. Carla yok olmuştu. Sedye de yok olmuştu. Çevresi şimdi yine dönmedolabın gölgesiyle sarılıydı.

Omzuna bir el dokundu.

"Güçlü olmalısınız Jan."

Jan başını kaldırdı ve kaşında yara izi olan polisi gördü. Dur, neydi adı? Anımsayamıyordu. Kafasının içi bomboştu.

Sonra belli belirsiz, "Stark," diye fısıldadı.

Kargalar hâlâ pencerenin önündeydi. Jan onların suçlayıcı bakışlarını duyumsar gibi oldu. Dahası gaklamaları sanki kafasının içinde yankılanıyordu.

"Suçlu bulundu, suçlu bulundu, suçlu bulundu!" diye haykırıyorlardı âdeta. Jan'ın beyni zonkladı: *O gülleri kabul etmemeliydim. O lânet olası güller!*

Çünkü her şey onlarla başlamıştı.

1
TUTKU

1

"Kapına ve posta kutuna bıraktığım notlarla seni rahatsız ettiğimi biliyorum ama bunun sana karşı duyduğum aşkı dile getirmenin en kolay yolu olduğunu düşünmüştüm."

John Hinckley Jr.'ın, Jodie Foster'a 30 Mart 1981 tarihinde, aktrisi etkileyebilmek için Amerikan başkanı Reagan'a düzenlediği suikast girişiminden birkaç saat önce yazdığı mektuptan alıntı.

O günkü hasta kabulü sona ermiş, en son muayene ettiği kadın hasta da odasına dönmüştü. Doktor Jan Forstner, çalışma masasının çekmecesinden sandviçini alıp pencerenin önüne gitti. Kafeteryada çalışan kızın *"Ciabatta speciale"* diye övdüğü bu sandviç, genç psikiyatra tatsız tuzsuz ve pek yumuşak gelmişti; lokmasını iştahsızca çiğneyip gözlerini karanlık ekim akşamına dikti.

Hava raporu haftanın yağmurlu geçeceğini haber vermiş ve gerçekten de öyle olmuştu. İri yağmur taneleri cama vuruyor sonra da gözyaşları gibi aşağıya süzülüyordu. Şiddetli esen rüzgâr, akşam saatlerinde gökyüzünü karabulutlarla doldurmuştu ve orman arazisi içinde yer alan kliniğin bahçesindeki kurumuş sonbahar yapraklarını bir uçtan bir uca savurmaktaydı. Öyle ki doğa, yaklaşmakta olan yıl sonuna ve yaşamın elinden alınmasına isyan eder gibiydi.

Kliniğe ait yan binaların çoğunun ışıkları yanmaktaydı. Yalnızca eskiden başhekimlik konutu olarak kullanılan villa büsbütün karanlığa gömülmüştü. Bir zamanlar villanın bahçesi olan alanı

şimdi şantiye barakaları, beton bloklar, iskele demirleri ve iki plastik tuvalet doldurmuştu.

Buraya kurulacak olan yeni çocuk ve genç psikiyatrisi servisi için inşaat çalışmaları yakında başlayacaktı. Jan bu projenin hayata geçmesi için aylarca uğraşmış ve sonunda emeklerinin boşa çıkmadığını görmüştü. Bürokrasi keşmekeşiyle uğraşmak çok yorucu olmuştu; inşaatın başlayabilmesi için ummadıkları kadar çok kişiden onay almak zorunda kalsalar da şimdi hedefledikleri sona ulaşmışlardı; Jan ve proje ekibi aştıkları engeller için kendileriyle haklı olarak gurur duyuyorlardı.

Bahçe lambalarının zayıf ışığında Jan'ın gözüne iki büklüm eğilmiş, yağmurda hızlı hızlı yürüyen bir karaltı takıldı. Koşar adımlarla patikalardan birine sapıp gözden kaybolmuştu. Hemen arkasından bir kamyonet ana kapıya doğru ilerledi. Aracın farları asfalta oynaşır gibi inen yağmurun şiddetini gözler önüne seriyordu.

Jan elindeki sandviçin kalanını çöp sepetine attı ve son olarak baktığı kadın hastanın raporunu incelemeye başladı. Fazlasıyla ürkmüş bir genç kızdı; bir grup kız tarafından işkence görmüş, üzerine saldıran köpeklerin yüzünü ısırmasına karşı koyamamıştı. Cep telefonuyla çekilen videosu da çok geçmeden YouTube'a düşmüş, beğeni rekorları kırmıştı. Kız da bunun üzerine bileklerini kesmişti.

Kapıya vuruldu ve Bettina Hemşire başını içeri uzattı. Hemşire henüz yirmi birindeydi ve Jan'ın şu son hastasından pek de büyük sayılmazdı. Ne var ki hastasına işkence eden o kızlar Bettina'nın kılına bile dokunamazlardı. Hemşire önlüğünün altına *Punk is not dead* yazılı tişört giymiş, burnu *piercing*'li bu kız hepsine bir güzel sopa çekerdi. Bettina uzun boyuna karşın incecik ve narindi. Gözlerinde zaman zaman öyle bir ifade belirirdi ki insan, bu kızın çelimsizmiş gibi duruşuna aldanmaması gerektiğini anlardı.

"Özür dilerim Doktor Forstner. Rahatsız ediyor muyum?"

"Bir şey mi vardı?"

"Evet, bir sürpriz." Hemşire manidar bir şekilde gülümsedi, sonra kapıyı ardına kadar açıp elinde kocaman bir gül buketiyle içeri girdi. "Bunlar size."

"Bana mı?"

Bettina başını salladı ve o sırada yüzüne düşen sarıya boyalı saç tutamını edalı bir baş hareketiyle arkasına attı. "Evet, az önce getirdiler. Çok güzeller, değil mi? Bakara gülleri bunlar."

Jan güllere şaşkınlıkla bakarken aklına bahçedeki kamyonet geldi ve sonra uzanıp çiçekleri aldı.

Carla sürpriz yapmaya bayılırdı; doğum günü şerefine salonu mumlarla donatılır ya da haftanın son iş gününden bir gün çalıp ormanda piknik düzenlerdi. Ne var ki son haftalarda yaşananlardan sonra Jan böyle bir jest beklemiyordu. Carla bu kucak dolusu güller için küçük bir servet harcamış olmalıydı.

"Bayan Weller henüz dönmedi sanırım?"

"Hayır, ama birkaç gün içinde burada olacak."

Jan güllere baktı. Carla'yı kendine itiraf edebildiğinden de çok özlemişti. Özellikle de şu an.

"Doktor bey, şey..." Bettina hafifçe öksürdü. "Sizden bir şey rica edebilir miyim?"

Bettina biraz utanır gibiydi. Jan büyük bir özgüvene sahip bu genç kadının kızarabileceğini hiç aklına getirmemişti. Bettina, arkasına sakladığı diğer elini de öne alınca ürkek, küçük bir kıza dönüşüvermişti.

"Bayan Weller döndüğünde bunu benim için imzalar mı acaba? Ve... size zahmet vermeyeceksem eğer siz de imzalar mısınız doktor bey?"

Kız, elindeki kitabı Jan'a uzattı. Jan kitabı alıp çok iyi tanıdığı beyaz kapağına baktı. Üzerinde siyah harflerle şöyle yazıyordu:

SOĞUK SESSİZLİK
PSİKİYATRİ SKANDALININ DEŞİFRESİ
CARLA WELLER

Bu kitap genç doktorun hayatında çok şeyi değiştirmişti. Carla bu kitapta Jan'ın hikâyesini anlatıyordu. Erkek kardeşi Sven'in 1985 yılında ortadan kayboluşunu ve çocuğun akıbetini bilemeden yaşanan acı dolu süreci romanlaştırmıştı. Aradan upuzun yirmi üç yıl geçmiş, ne var ki altı yaşındayken kaybolan çocuğun izine dahi rastlanamamıştı.

Sven'in kaybolması hem Jan'ın hem de ailesinin yaşamında derin yaralar açmış, Jan bu olaydan sonra yaşama tutunmakta çok zorlanmıştı. En dibe vurduğu sırada Fahlenberg'e dönmek zorunda bırakılmış ve orman içindeki bu klinikte doktorluğa başlamıştı. Ve çok geçmeden de genç bir kadının intiharı üzerinden, Sven'le ve bu klinikle bağlantısı bulunan bir skandalın izlerine ulaşmıştı.

O günlerde gazeteci Carla Weller'le tanışmış ve gelişen olaylar ikisini birbirlerine iyice kenetlemişti. Esrarengiz seri intiharların ardında yatan sırrı bulmak için ikisi de yaşamlarını tehlikeye atmış ve bütün yayın organları bu olaydan bahsetmişti.

Olayda kilit bir rol oynamış olan Jan, kamuoyunun ilgi odağı olup çıkmıştı. Skandalın nasıl ortaya çıktığını anlatan pek çok gazete de haberi yayınlanmış ve büyük ses getirmişti. Jan ise bu olayda ön plana çıkmaktan hoşlanmadığı gibi yazılanların bir kısmının gerçeği yansıtmamasından çok rahatsız olmuştu. Verilen bilgilerin çoğu, manşetleri çekici kılma çabasıyla abartılmış, Jan ve ailesi hakkında

söylenen yalanlarla süslenmişti. Ailenin başına gelenler yetmiyormuş gibi bir de bu haberlerle boğuşmuşlardı.

Doğal olarak Carla da bu olayları haber yapmıştı. Çok geçmeden bir yayınevi, skandalı kitaplaştırması için kendisine çok cazip bir teklifte bulunmuştu. Carla da bu teklifi Jan'a götürmüş, Jan da başlarına gelenlerin kitaba dönüşmesine önce karşı çıkmıştı. Çünkü bu *onun* hikâyesiydi ve artık her şey bitsin istiyordu. Oysa Carla teklifin yalnızca bir fırsat olmadığını söylüyor, bu fikrin ısrarla altını çiziyordu. Evet, böyle bir kitap yazarak kasaba muhabirliğinden yazarlığa yükselmiş olacaktı ancak yazılanların, Jan'ın başına gelenlerle ilgili sürekli yeni haberler uyduran meslektaşlarının da önünü keseceğine inanıyordu.

Carla ne derse desin, Jan onu yayınevinin teklifini geri çevirmeye ikna etmeye çalışmıştı. Ona göre kamuoyu bu meseleyle yeterince meşgul olmuştu ve basının ilgisini çekecek yeni bir olayın patlak vermesiyle birlikte er ya da geç unutulup gideceğine inanıyordu.

Gelgelelim Carla kararından vazgeçmemişti. Sonuçta yaşananlar biraz da onun hikâyesiydi. Çünkü genç kadın bu uğurda az kalsın canından olacaktı.

Böylece kitap, ikisini gitgide daha çok birbirlerine bağlayan bir araç olup çıkmıştı. Yayınlanıp çok satanlar listesine de girince yakınlaştırıcı gücü iyice artmıştı. Olaylardan bir yıl, kitabın yayınlanmasından ise birkaç hafta sonra Carla çeşitli televizyon programlarına davet edilmeye ve her yere röportajlar vermeye başlamıştı. İkisi ne zaman bir araya gelseler ilk konuştukları konu Carla'nın kitabı oluyordu.

Ancak bir süre sonra birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarını anlamışlardı; Carla en büyük düşünü gerçekleştirmiş, o büyük hikâyeyi sonunda yazmıştı. Jan ise artık uzun yıllardır özlemini çektiği o huzurlu ve sıradan hayatı yaşamak istiyordu.

Carla birkaç haftalık kitap tanıtım gezisini kabul edince ikisi de bunu bir fırsat bildi. Bir süre herkes kendi yoluna gidecek ve ilişkilerinin geleceğini gözden geçireceklerdi. Bir gelecekleri varsa tabii.

Carla gittiğinden beri ondan hiç ses seda çıkmadığı için Jan ilişkilerinin bittiğine inanmıştı. Şimdi şu gönderdiği güller ise ona yeniden umut veriyordu. Son aylarda pek çok konuda ayrı düşmeleri, Jan'ın Carla'ya olan duygularının bittiği anlamına gelmiyordu. Hatta tam tersine hisleri güçlenmişti.

"Kitabı döner dönmez imzalaması için kendisine vereceğim," dedi Jan. Bu yanıtın üzerine Bettina gülümsedi. Jan, aynı anda kızda bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Bettina'nın içinden çıkıveren küçük kız şimdi kaybolmuş, yerini yine yirmili yaşların başındaki o özgüvenli genç kadına bırakmıştı.

"Teşekkür ederim, gerçekten harikasınız! Bugün biraz erken çıkabilir miyim? Yani... yapacak bir işim var da."

Jan elindeki buketi havaya kaldırdı. "Ama çıkmadan önce bana bir vazo bulun lütfen."

"Buldum bile."

Bettina koşarak bekleme odasındaki masasına gitti ve çok geçmeden elinde bir vazoyla geri döndü.

"Teşekkür ederim Bettina. Sen olmasan ben ne yapardım..."

Kız göz kırpıp, "Hiç değilse bunun farkında olduğunuzu anladım," dedi.

Jan'ın telefonu çalınca hemşire onu yalnız bırakmak için odasından çıktı. Jan ahizeyi kaldırdığında arayanın Carla olmasını istediğini fark etti.

Heyecanlı bir erkek sesi, "Doktor Forstner, siz misiniz?" diye sordu. "Ben Volker Nowak. Hatırladınız mı? *Fahlenberger Boten* gazetesinde yazılar yazıyorum."

Jan onu nasıl unutabilirdi ki? Carla kitabı için yüklü miktarda avans alıp işinden istifa etmeden önce Nowak'la bir süre birlikte çalışmışlardı. O günlerde Nowak da Jan'la ilgili yazılar yazmış ve Jan'ın röportaj vermeyi kabul ettiği sayılı gazeteciden biri olmuştu.

"Evet, sizi hatırlıyorum."

"Sizinle acilen görüşmem gerekiyor Doktor Forstner. Bu akşam bana vakit ayırabilir misiniz?

"Konuyu öğrenebilir miyim?"

Telefonun öbür ucunda bir an sessizlik oldu, sonra Nowak ses tonunu alçaltarak konuştu. "Bunu size yüz yüzeyken söylemek isterdim."

"Madem öyle, saat sekize kadar klinikteyim zaten. Odama gelebilirsiniz."

"Bu mümkün değil. İzleniyor olabilirim ve sizi de bu işin içine sürüklemek istemem."

"Konuyu bana başka bir yerde anlattığınızda da öyle olmayacak mı?"

"Bence sizin orada değil de... *dikkat çekmeyecek* bir yerde görüşmemiz daha iyi olur. Ne dersiniz?"

Jan şimdi iyice meraklanmıştı. "Meselenin ne olduğunu hiç değilse kısaca anlatamaz mısınız?"

"Uzmanlığınıza ihtiyacım var diyelim. Old Nick's'i bilir misiniz?"

"Merkezdeki bar mı?"

"Evet, sekiz buçuğa doğru orada olabilirim."

Jan bir an düşündü. Aslında oraya gidemeyecek kadar yorgundu ancak Nowak onu iyice meraklandırmıştı. Ayrıca günlerden pazardı ve bu yorucu haftayı bir şişe birayla kapatmak iyi bir fikir olabilirdi.

"Anlaştık, sekiz buçukta."

Nowak rahatlamıştı, derin bir soluk aldı. Ardından cep telefonu numarasını Jan'a verip telefonu kapattı.

Jan şaşkınlıkla ahizeye bakakaldı. Bu ne demek oluyordu?

İzleniyor olabilirim.

Her neyse, bir saat sonra neler olduğunu öğrenecekti.

2

Kadın karanlık yan sokaklardan birinde ayakta durmuş, sırtını binanın duvarına yaslamıştı. Yağmur yanındaki çöp konteynırının üzerine yağarken rüzgârın savurduğu yırtık bir naylon poşet önünden hızla uçup gitmişti.

Burada durmak ona iyi gelmiş, görünmez olduğu hissine kapılmıştı. Yollar bomboş sayılırdı. Önünden hızlı adımlarla birisi geçecek olsa bile yağmur ve rüzgâr yüzünden sokağın kenarında duran o belli belirsiz gölgeyi algılayamazdı. Çünkü kadın bir gölge olmaktan öteye geçememişti; o büyük an gelip çatıncaya kadar fark edilmek istemeyen bir gölge... Bu, uzun zamandır uyguladığı bir yöntemdi ve şimdiye kadar da hep tutmuştu. *Şimdiye kadar.* Fakat iki gün önce her şey değişmişti. Birisi onu fark etmişti. Oysa dikkat çekmemek için ne kadar da çaba harcamıştı. Her zaman nazik ve dostça davranan biri olmuştu ve kendini, insanların dikkatini üzerine yöneltebilecek her şeyin elinden geldiğince dışında tutmaya çalışmıştı.

Ne var ki sonra bir hata yapmıştı. Minicik bir hata, anlık bir dikkatsizlikti bu. Yine de her şeyi değiştirmişti. Sırrı şimdi tehlikedeydi.

Bu durum yeterince can sıkıcı değilmiş gibi onu fark eden kişi de ünlü bir gazeteciydi. Adam bu işi kurcalayacaktı, kadın bundan emindi. Belki de araştırmaya başlamıştı bile, kim bilir?

Hayır, belki değil kesinlikle araştırmaya başlamıştı. Kim olduğu ortaya çıkarsa, her şey biterdi. Planı, mutluluğu... her şeyin sonu gelirdi. Kadın iki yumruğunu birden sıkıp yolun karşı sırasındaki binaya baktı. Adam orada, birinci kattaki o pencerenin arkasında yaşıyordu. Adı Volker Nowak'tı.

Elbette o da Nowak'ı araştırmıştı. Çok uğraşmasına gerek yoktu çünkü Nowak, Fahlenberg'de bilinen biriydi. Uzun süredir aranan bir uyuşturucu taciri, altı ay önce onun araştırmaları sonucunda ele geçirilmişti. Çünkü Nowak bir hikâyenin kokusunu aldığı anda inatla peşine düşüyordu. Bir gazetede onun hakkında çıkan bir yazıda böyle denmişti. Üstelik makale rakip gazetelerden birinde yer alıyordu.

Kadın, Volker Nowak'ın inatçılığına bugün bizzat tanık olmuştu. Gazeteci ansızın ortaya çıkıp kendisiyle konuşmak istemişti. Sözde önemsiz şeylerden bahsetse de kendisini bakışlarıyla sınadığı kadının gözünden kaçmamıştı.

Lanet olsun ki bu adam kim olduğunu *biliyordu*. Belki bu konuşmadan önce çok emin değildi ve bu nedenle yanına gelmişti, ama giderken kim olduğunu *biliyordu*. Bakışlarından bunu anlamıştı.

Adam onu fark etmişti ve o gün bu gündür huzuru kalmamıştı. *Ya araştırmaya başlarsa...*

Hayır, iş bu noktaya gelmemeliydi!

Bir zamanlar yaptığı şeyin çok iyi gizlendiğine, bir sır olarak kalacağına uzun süre inanmıştı. Ama işte şimdi bu sırrı birisi keşfetmişti. Hem de bunu yapan kişi geçimini o meraklı burnunu başkalarının meselelerine sokarak sağlıyordu.

Peki şimdi ne yapmalıydı?

Yaptıklarından pişmanlık duymadığı için bu yaşadığı Tanrı'nın bir gazabı mıydı? Yoksa suçunu gönüllü olarak itiraf etmediği için Tanrı onu itirafa zorlamak mı istiyordu acaba?

Tamam, kabul, diye düşündü. *Pişmanım. Hem de çok pişmanım. Ama sevgili Tanrım, bana hiç değilse bir şans daha ver! Hedefe böylesine yaklaşmışken bana yardım et.*

Şu Nowak'la konuşmalıydı. Adamın mutluluğunu yıkmasına izin veremezdi. Adam onu bir şekilde anlamalıydı.

Anlamazsa... O zaman... o zaman...

Kadın korkuyla irkildi. Yine başını kaldırıp Nowak'ın penceresine bakmış, ışığın söndüğünü fark etmişti.

Hayır, olamaz!

Işığı ne zaman söndürmüştü ki? Bunu fark edemeyecek kadar düşüncelere dalmıştı.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Gözünü ne kadar süreyle pencereden ayırdığının bile farkında değildi. Belki de sandığından daha uzun bir süre geçmişti. Bu, ilk kez başına gelen bir durum değildi. Heyecanlandığında zamanı ve çevresinde olup bitenleri sık sık unuttuğu olurdu. Filmin koptuğu anlardan birini mi yaşıyordu yine?

Sevgili Tanrım, lütfen öyle olmasın! Lütfen, ama lütfen!

Derken apartman kapısı açıldı ve Volker Nowak dışarı çıktı.

Kadın rahat bir soluk aldı. Onu kaçırmamıştı. Gitmemişti işte.

Teşekkürler Tanrım!

Kadın beresini kenarlarından çekerek iyice yüzüne indirdi ve alt dudağını ısırdı.

Neden duraksıyorum ki? Bu son şansım. Üstelik kalkıp evine gitmekten de kurtulmuş oldum. O benim ayağıma geliyor. Tek yapmam gereken onunla konuşmaya başlamak.

Nowak'ın, ceketinin yakasını kaldırdıktan sonra binayı dolanıp arka bahçeye geçmesini heyecandan titreyerek izledi. Nowak'ın otomobilini oraya park ettiğini önceden öğrenmişti.

Nowak'ı kaçırmak istemiyorsa acele etmeliydi. Ama bu düşündüğü kadar kolay bir şey değildi. Onunla konuşmaya, gerçekte kim olduğunu söylemeye çekiniyordu. Kendisine karşı koymasından, kamuoyunu yaptıklarıyla ilgili bilgilendirme isteğinde ısrarcı davranmasından korkuyordu.

Ama yine de şansımı denemeliyim. Buna mecburum!

Ve yine derin bir soluk alıp koştu.

3

Old Nick's, Fahlenberg pazar meydanını çepeçevre saran meyhanelerden biriydi. Eskiden meydanı dolduran dükkânlar sırayla kapanmış ve binalar birer birer yeme içme mekânlarına dönüştürülmüştü. Bu gelişmenin sorumlusu, kent çıkışında peş peşe açılan büyük süpermarketlerdi. İnsanlar burada her istediğini uğraşmadan bir arada bulabildikleri, üstelik hemen girişin önüne park edebildikleri için artık kimse ayrı ayrı bakkala, fırına, manava gitmekle uğraşmıyordu.

Nikolas Mossner, Fahlenbergli dükkân sahiplerinden biriydi ve yaşadığı sıkıntıyı bir avantaja dönüştürmeyi bilmişti. Manavını kapatmak zorunda kaldığında binayı bir pizzacıya kiralamış ve ahşap karkas eski bir binanın mahzeninde İrlanda tarzı bir birahane açmıştı. O günden beri de müşterilerine fıçıdan Guinness ve Kilkenny biraları dolduruyor, viski servisi yapıyordu. Kazancından da memnun sayılırdı.

Mossner'i çocukluğundan beri beyaz önlüğüyle sebze raflarının ardında duran biri olarak bilen Jan, "Old Nick"i şimdi barın arkasında görünce yadırgıyordu. Mossner onu karşılayıp siparişini aldıktan sonra Jan, Mossner'in şimdi mutlaka, "Biraz fazla olabilir mi?" diye soracağını düşündü. Eskiden de hep böyleydi, Jan'ın annesi, Mossner'e meyve ya da sebze tarttırırken adamın parmağını tartıya

dokundurup dokundurmadığını gözetlerdi, çünkü kadının "uyanık" adını taktığı Mossner, arada bir bu hataya düşmekten pek hoşlanırdı.

Mossner, "Doydun mu bakalım?" diye sordu ve Jan'ın boşalan tabağını masadan aldı.

"Bir lokma daha yersem patlayacağım," dedi Jan. Volker Nowak'ı bekleyerek geçirdiği boş vakti leziz bir biftekli sandviçyiyerek geçirmişti.

Aslında Nowak'ın gecikmesi işine gelmişti çünkü bu sayede midesine doğru dürüst bir yemek girmişti. Ama artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Gazeteci yarım saat kadar gecikmiş ve Jan ona cep telefonundan ulaşamamıştı.

Mossner elindeki Guinness bardağını ümitle sallarken, "Bir bira daha alır mıydın?" diye sordu. Jan da elini hayır anlamında kaldırdı ve hesabı ödedi. Mossner para üstünü bar tezgâhının üzerine koyup Jan'a doğru itti.

"Birileri seni ekti galiba?"

"Öyle görünüyor. Bir şey soracağım, Volker Nowak'ı tanır mısınız?"

"Tanımam mı, buraya çok sık gelir. Onunla mı buluşacaktın?"

"Evet. Gelecek olursa burada onu bekleyip gittiğimi ve bana yarın klinikten ulaşabileceğini kendisine iletir misiniz?"

"Tabii." Mossner başını sallayıp bara yaslandı. Jan, adama şöyle bir bakınca koca Nick'in eski günlere kıyasla yaşlandığını düşünmeden edemedi.

Mossner sesini alçaltarak, "Çocuğun sorunları var değil mi?" diye sordu ama yanıt beklemeden konuşmayı sürdürdü: "Tahmin etmiştim. Daha dün buradaydı ve karşı köşede önüne birasını koyup öylece oturdu. Onu görmeliydin. Gözlerini bardağına öyle bir dikmişti ki sanki lotoda altı tutturmuş da kuponu yatırmamış sanırsın."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Konuşmaz mıyım? Volker'i, boyunun dükkânımdaki tezgâha yetişmediği günlerden tanırım. Ama söylediklerine aklım ermedi.

'Nick,' dedi bana, 'Nick sen bir sürü insan tanırsın.' Bundan hiç kuşkun olmasın dedim ben de, sonra o, birisi hakkında hiç yanılıp yanılmadığımı sordu. 'Yanıldım tabii,' dedim. 'Hâlâ da böyle şeyler gelir başıma. Sonuçta insanların kafalarının içinden neler geçtiğini bilemezsin.' Sonra ne demek istediğini anlamamışım gibi yüzüme baktı: 'Hayır, şöyle *adamakıllı* yanıldın mı diye soruyorum. Örneğin birini tanırsın, sonra bambaşka biri olduğunu anlarsın.' Ben de bir kahkaha attım ve boşanmış bir adamla konuştuğunun herhalde farkında olmadığını söyledim. Ama bu sözlerime gülmedi bile."

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Hiç." Mossner omuzlarını kaldırdı. "Hesabı ödedi ve gitti. Suratı öyle asıktı ki ona bakınca dışarıdaki şu berbat hava bile insana bir bahar sabahı gibi görünebilirdi." Bara yasladığı sırtını doğrulttu ve bira fıçısının başına geçti. "Bak, demedi deme... Bu işin altından mutlaka bir kadın çıkacak. Bunu bir psikiyatrla konuşmak istemesine hiç şaşırmadım. Bu kadın milleti hepimizin aklını başından alıyor. Ne diyorsun, bir bira daha ister misin?"

Jan elini yine hayır anlamında kaldırdı ve sonra telefonunu masadan aldı. Son bir kez daha deneyecekti. Ona yine ulaşamazsa Nowak onu klinikte bulabilirdi. Tabii konuyu gerçekten önemsiyorsa.

Jan yeniden arama tuşuna bastı. Telefon çalmaya başladı ve ardından açılma sesi geldi. Jan, yine Nowak'ın cep telefonu telesekreterinin devreye girmesini beklerken bir erkek sesi duyuldu.

"Evet?"

Jan, telefonu kulağına iyice bastırırken barın gürültüsünü hafifletebilmek için diğer kulağını eliyle tıkadı. "Bay Nowak, siz misiniz?"

"Kiminle görüşüyorum?"

Bu Nowak'ın sesi değildi. Jan bunca gürültünün ortasında sesi nereden tanıdığını çıkaramadı ama yine de tanıdık gibiydi.

"Ben Jan Forstner. Siz kimsiniz?"

Telefonun diğer ucundaki ses, "Doktor Forstner," dedi. "Ben de bu sesi tanıyorum diye düşünmüştüm. Ben Kröger."

Jan afallamıştı, telefonun ekranına baktı. Evet, çevirdiği numara doğruydu. İyi de, Nowak'ın telefonunu neden polis memuru açmıştı ki?

Jan yutkundu. Çünkü bunun tek bir açıklaması vardı: Nowak'ın başına bir şey gelmişti. Herhalde kendisi huzur içinde akşam yemeğini yerken Nowak bar yolunda kaza geçirmişti.

"Ne oldu? Neden..."

"Bay Nowak'tan ne istemiştiniz?"

"Buluşacaktık, ama o gelmedi."

Kröger, "Demek öyle," dedi. "Şey, çok üzgünüm Doktor Forstner ama size kötü bir haberim var. Bay Nowak öldü."

4

Jan, Volker Nowak'ın evinin önüne geldiği sırada cenaze arabası, polis güvenlik şeridini aşmak üzereydi. Islak asfaltı aydınlatan mavi lambalar Jan'ın gözünü alıyordu. Jan bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında otomobilinin içinden gözleriyle dışarıyı taradı. Yansıtıcı yelekler giymiş polis memurları hayaletleri andırıyordu.

Jan, polis araçlarından birinin arkasında durdu ve indi. Ellerinde şemsiyeler ve üzerlerinde yağmurluklarla polis barikatının önüne yığılmış olan meraklı kalabalığı yararak ilerlemeye çalıştı. Cenaze hizmetleri firmasından iki görevliyi arka avluya yönlendiren Kröger'i görünce seslendi.

Heinz Kröger eliyle yüzünü sildi ve Jan'a doğru yöneldi. Son olarak üç ay önce bir kermeste görüşmüşlerdi. Jan onu görür görmez biraz kilo aldığını düşündü. Çünkü Fahlenberg Karakolu amiri hiç

olmadığı kadar güçlükle yürüyordu. Doktorun yanına ulaştığında sanki koşmuş gibi soluk soluğa kalmıştı.

"Hemen geldiğiniz için teşekkür ederim."

Kröger yüzünü birkaç kez daha sildi ama ne yaparsa yapsın yağmur kasketinin siperinden durmaksızın taşıyor, kızarmış yanaklarından süzülüyordu. Adamın yüzünün diğer bölümü aşırı derecede solgundu. Bu nedenle yanakları allık sürülmüş gibi duruyordu.

"Tanrım, ne berbat bir hava bu," diye sızlandı Kröger. "Tam bir tufan. Artık emeklilik zamanım geldi. Gitgide bu işler için yaşlandığımı hissetmeye başlıyorum. Hele şu arkada gördüklerimden sonra..."

Jan ağzında ekşimsi bir tat hissedince az önce yediği biftekli sandviçi düşünmemeye çalıştı. "Tam olarak ne olmuş?"

Kröger, "Gelin benimle," dedi ve Jan'ı beklemeden yürüyüp gitti.

Jan komiseri izledi ve sonra birlikte binanın arka kısmına, bodruma inen merdivenlerin önündeki saçağın altına geçtiler. Arka avlu o noktadan kuşbakışı izlenebiliyordu.

Polisin işaretlediği park alanları üzerinde üç araç durmaktaydı. Volker Nowak'ın mavi Seat İbiza'sını olay yeri inceleme ekibinden dört görevli araştırmaktaydı. Görevliler beyaz tulumları içinde ürkütücü görünüyorlardı.

Kröger görevlilere doğru işaret etti. "Şu lanet olası yağmur bizim en büyük düşmanımız. Gerçi Nowak'ın orada ne zamandır yattığına da bağlı tabii ama bu havada pek bir şey bulamayız."

Jan, cesedi plastik bir tabutun içine yerleştiren cenaze hizmetleri firmasının iki görevlisini izlemekteydi. Çok hızlı hareket eden adamlar sırtlarıyla Jan'ın görüş açısını kapatıyor olsalar da Nowak'ın kafasının kukla kafaları gibi sallandığı doktorun gözünden kaçmamıştı. Galiba boynu kırılmıştı. Başı dışında bedeni zarar görmemişe benziyordu. Jan, Kröger'in anlattıklarından sonra kan göreceğini sanmış, çok rahatsız olmuştu. Ortada böyle bir görüntü yoktu ama iki görevlinin

tabut kapağını bir an önce kapatmak için acele etmelerinin ardında yatan neden yalnızca yağmur olamazdı.

"Onu kim bulmuş?"

"Yan binada oturan ve arabasını buraya park eden genç bir kadın. İşinden eve döndüğü sırada, Nowak'ın otomobilinin iç lambasının yandığını görmüş. Araç kapısı aralıkmış ve Nowak..." Kröger cümlesini bitirmedi ve sırtında ağır bir yük taşıyormuş gibi yüksek sesle soludu. Tabuta acı acı baktı. "Meslek hayatım boyunca çok ceset gördüm. Kazada ölenlerle, canlarına kıyanlarla, hatta bir defasında haftalar boyunca yokluğunu kimselerin fark etmediği neredeyse mumyalaşmış yaşlı bir kadının cesediyle bile karşılaştım. Bunlar çok üzücü şeyler, ama insan bir şekilde bunlarla baş ediyor. İşin bir parçası çünkü. Ama şu durum var ya..." Kröger eliyle bir kez daha yüzünü sildi ama bu kez ona bunu yaptıran yağmur değildi. "Cinayet anlam veremediğim bir şey. Müthiş etkileniyorum. Yani insan bunu neden yapar? Birinin kafasını otomobilin kapısıyla gövdesinin arasına sıkıştırmaya ve boynu kırılan kurbanı boğuluncaya kadar da kapıyı dıştan itmeye bir insan neden kalkışır? Bu çok... çok... *hastalıklı* bir iş!"

Jan plastik tabutu olay yerinden uzaklaştıran adamların arkasından baktı. "Kimin yapmış olabileceğiyle ilgili ipuçları var mı?"

Kröger, "Çok büyük olasılıkla bir kadın," dedi ve avlunun arkasındaki iki apartmana bakarak başını salladı. "Komşulardan biri, bir kadınla bir erkeğin seslerini duyduğunu söylüyor. Tartıştıklarını düşünmüş."

"Ama tam olarak emin değil, öyle mi?"

"Hayır, Formula 1 yarışı izliyormuş ve tartışma sinirlerini bozmuş. Nowak daha sonra bağırmaya başlayınca adam balkon kapısını kapatmış." Kröger yine derinden soludu. Sesinde bu kez öfkeli bir tını vardı. "Düşünebiliyor musunuz? Biri, ölmek üzere olan bir insanın imdat çığlıklarını duyuyor ve televizyonunu rahatça izleyebilmek için kapıyı kapatıyor. Tanrım, bu dünya ne hale geldi böyle?"

Jan başını iki yana salladı; duyduklarına inanamıyordu. "Peki diğer komşular? Başka duyan kimse olmamış mı?"

"Sözüm ona olmamış. Herhalde herkes televizyonun başındaydı."

Kröger, Jan'a baktı, Jan da aklından, bu adamın gerçekten emeklilik zamanının geldiğini geçiriyordu. Aksi halde yakında tedavi için yanına gelebilirdi. Depresyondaki insanların en belirleyici özelliği olan kaşlar arasındaki çizgiler, Kröger'de kaygı uyandıracak kadar derinleşmişti. Kröger'in, ondan olay yerine gelmesini neden istediğini Jan şimdi kavrıyordu. Aslında ifadesini daha sonra merkezde de alabilirdi. Ama gelmesini istemişti çünkü hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsa da birisine ihtiyaç duyuyordu.

"Herhalde Nowak'ın son görüştüğü kişilerden birisiniz," dedi Kröger. "Sizden ne istediğini bana söyleyebilir misiniz? Yoksa bunlar meslek sırrı mı sayılır?"

"Hayır, hastam değildi. Yalnızca bir psikiyatr olarak görüşümü almak istemişti."

Kröger kaşlarını kaldırdı. "Hım, peki hangi konuda?"

"Bilmiyorum."

"Az da olsa söz etmedi mi?"

"Yalnızca bu konuya telefonda girmek istemediğini söyledi. Benimle klinikte de görüşmek istemedi çünkü birinin onu orada görmesinden korkuyordu. Kliniğe gelmeye yanaşmadığı için Old Nick's'te görüşmek üzere sözleşmiştik."

"Sizce onu klinikte görmemesi gereken kişi kimdi peki?"

"Tahminimce özel bir konuydu. Belki kendisinin ya da bir yakınının ruhsal bir sorunu vardı. Yardıma ihtiyacı olup da bunun duyulmasından korktuğu için benimle özel olarak görüşmek isteyen kişilerle sıklıkla karşılaşırım. Aile hekimi üzerinden ya da hastaneden randevu alınarak izlenen normal yol birçokları için aşılamaz bir engeldir. Bu yüzden resmi olmayan yoldan şanslarını denerler."

Kröger, evet anlamında başını salladı. "Tabii, anlıyorum. İnsanın sorunlarının üstesinden tek başına gelemediğini kendine itiraf etmesi eminim kolay değildir."

Komiser başını önüne eğince Jan bir an için Kröger'in attığı oltaya sarılarak kendi sıkıntılarından söz edeceğini sandı. Ama Kröger başını yeniden kaldırdığında gözlerinde, kendine hâkim olmaya karar vermiş bir insanın ifadesi vardı.

"Başka bir şey söyledi mi? Bizim işimize yarayabilecek herhangi bir şey?"

Jan omuzlarını silkti. "Dediğim gibi, izlendiğini düşünüyordu. Ama kim tarafından izleniyor olabileceğinden söz etmedi. Bir de beni bu işin içine sürüklemek istemediğini söyledi."

Kröger dalgın dalgın başını salladı. "Size belki de bir hekim olarak danışmayacaktı. Nowak'ın bir süre önce ipliğini pazara çıkardığı uyuşturucu şebekesini anımsıyor musunuz?"

"Evet, basın bununla ilgili uzun süre haber yapmıştı."

"Bu çetenin lideri, Dagon lakaplı bir Romen," dedi Kröger. "Nowak sayesinde şimdi kodeste ve uzunca bir süre de dışarı çıkamayacak. Nowak bununla ilgili ölüm tehditleri almıştı. Tehdit edenlerden biri de Dagon'un sevgilisiydi. Çok tehlikeli bir kadındır. Birkaç kez içeriye girip çıktı. Suçlarından biri de adam öldürmek. Birkaç hafta önce ülkeden kaçtığı söylentileri yayıldı. Tahminimizce Romanya'ya kaçtı ama buralarda kalıp izini kaybettirmiş de olabilir. Belki de Bay Nowak'ın peşindeydi. Bu cinayetteki vahşet ancak ondan beklenebilir."

"Uyuşturucu mafyasının intikam uğruna işlediği bir cinayetle karşı karşıya olabiliriz diyorsunuz yani?"

Kröger ellerini havaya kaldırdı. "Yalnızca bir varsayım tabii ki. Ama neden olmasın?"

Jan kaşlarını kaldırdı. "O zaman Nowak neden bana başvurup mesleki görüşlerimi almak istesin ki? Bu kadının yaşamını tehdit ettiğini hissetseydi doğrudan size gelirdi."

"Açıkçası hiç bilmiyorum," dedi Kröger. "Belki elimizdeki bir bilginin diğeriyle hiç ilintisi yoktur. Her neyse, olay zaten cinayet masasına intikal edecek ve soruşturmaya Başkomiser Stark bakacak. Kendisi yolda, geliyor zaten. Yağmurdan dolayı gecikti sanırım." Kröger başını kaldırıp göğe baktı. "Şu lanet olası yağmur... Sanki olup bitenler moralleri bozmaya yetmiyordu."

Komiser derin derin iç geçirdi ve yüzünü yeniden Jan'a döndüğünde kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşmişti. "Evet, işime devam etmeliyim. Bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. İstediğiniz zaman beni arayabilirsiniz."

Kröger gözlerini Jan'dan kaçırdı ve kasketini iyice yüzüne doğru indirdi. "Biliyorum. Yapacağım belki de. Bir gün." Eliyle göğsünü ovaladıktan sonra yağmur altında uzaklaşıp gitti.

5

Ertesi sabah saat tam yedi buçukta açık mavi renkte bir Opel Kadett, Fahlenberg Christophorus Kilisesi'nin önünde durdu. 1985 yapımı, E serisi otomobil sanki fabrikadan henüz çıkmış gibi duruyordu.

Bu bakımlı klasik otomobilin direksiyonundaki kadının adı Edith Badtke'ydi. Yirmi altı yılı aşkın bir süredir kilisenin hem bakımına nezaret ediyor hem de sekreterliğini yapıyordu. Her zaman olduğu gibi o gün de ciddiyetini yansıtan gri renkte giysilere bürünmüş ve saçlarını tepesinde sımsıkı toplamıştı. Dış görünümüne ve köşeli yüz hatlarına bakanlar onun kılı kırk yaran ve espri anlayışı olmayan

biri gibi görürdü. Oysa Edith Badtke'yi yakından tanıyanlar, o sert kabuğun içinde yumuşacık bir yürek yattığını bilirlerdi.

Edith Badtke, Katolik Kilisesi'nde hizmete başladığından bu yana altı papazın emrinde çalışmıştı ve papazların hepsi kısa bir süre sonra bu kadına çok alışmışlardı. Edith Badtke işine tam zamanında gelirdi, güvenilir biriydi, titizdi ancak buna karşın bütün amirlerinin ufak tefek zaaflarını anlayışla karşılardı. Eski kocası hepi topu iki yıllık evlilikten sonra onu "çıldırma noktasına getirdiği" iddiasıyla kadını terk etmiş olsa da papazlar Edith'in "iyi yüreğine" saygı duyuyorlardı.

Edith, *her şey olması gerektiği gibi olmalı* desturuna göre yaşardı. Mihrabı süsleyen ve o gün yine yaptığı gibi, her hafta düzenli olarak değiştirdiği çiçekler için de aynı kural geçerliydi.

Otomobilinin içi o sabah çiçek bahçesi gibi kokuyordu çünkü her pazartesi sabahı yaptığı gibi işe gelmeden önce Bruni Kögel'in çiçekçi dükkânına uğramış, oradan aldığı dört aranjmanı ve iki demeti arka koltuğun üzerine özenle dizmişti.

Arka koltuğu temiz tutmak isteyen Edith, iki demetin sarılı olduğu folyoları çıkarıp koltuğun üzerine yaydı. Çiçek tozlarının dökülmesini engellemek için de demetleri usulca arabadan çıkarıp kollarının arasına aldı. Yağmurda ıslanmamak için koşarak kilisenin yan kapısından içeri girdi.

Kapıya varınca Josef Seif'la ciddi bir görüşme yapmaya karar verdi. Seif demirci ustasıydı ve antika kilidi tamir edeceğine söz vermesinin üzerinden bir ay geçmişti. Ne var ki eski kilidi yerinden söküp tellerle geçici bir çözüm bulmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Edith, "Bu iş böyle yürümez," diye kendi kendine söylendi. Telden yapılma kancayı kaldırdı, ağır meşe kapıyı iterek açtı ve kucağındaki iki çiçek demetiyle kiliseye girdi.

Çiçekleri usulca taş zemine bıraktıktan sonra cebinden bir mendil çıkarıp yağmurdan ıslanan yüzünü hafif dokunuşlarla sildi. Yerdeki

çiçekleri yeniden alıp arkasına döndüğünde gözüne bir farklılık çarptı. Huzursuz edici bir değişimdi bu.

Kilisenin içi diğer zamanlara göre daha sıcaktı. Neoklasik mimarinin bir örneği olan kilise, 18. yüzyılın ilk dönemlerinde yapılmıştı ve geçirdiği çeşitli restorasyonlara karşın iyi bir ısı yalıtımına sahip değildi. Çok soğuk kış günlerinde banklardan birine oturan ya da hava akımının yoğun olduğu orta nefte duran bir kişi kendi soluğunun buharını görebilirdi. Ama dışarıda rüzgârın uğuldadığı bu sonbahar gününde içerinin aslında çok daha soğuk olması gerekirdi. Bunun yerine Edith kilisenin ön kısmından geldiğinde üzerine doğru esen bir sıcak hava akımı hissetti.

Dikkatle mihrabın yan tarafında bulunan şapelin kapısına baktı. Kapıdaki yaldızlı işlemelerin üzerine bir alev parıltısı yansımıştı ve bu iyiye alamet olamazdı.

Edith Badtke şaşkına döndü ve, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Sonra kucağındaki demetlere sıkı sıkı sarılmayı sürdürerek yan nefi boydan boya koştu. Ayakkabılarının topuk sesleri, kubbeli tavanda çekiç darbeleri gibi yankılanıyordu.

Şapele gelince bir anda durdu. İçeriye baktı ve hortlak görmüş gibi oldu. Gözlerine inanamıyordu.

6

Mirko Davolic genç, yakışıklı bir adamdı. Jan biraz kıskanarak söylese de, aslında *olağanüstü* derecede yakışıklı biriydi. Atletik yapılı, bronz tenliydi. Omuzlarına kadar inen siyah saçları, deniz mavisi gözleri vardı ve yüzü, havalı bir derginin kapağına yakışacak kadar dikkat çekiciydi. Üç günlük sakalının altından hafifçe görünen yanağındaki küçük yara izi bile ona yakışıyordu.

Davolic, orman içindeki kliniğe getirildiğinde perişan durumdaydı. Jan'a anlattığına göre demir dökümhanesindeki işini kaybettikten sonra intiharın eşiğine gelmişti. Yaklaşık on yıl kadar çalıştığı dökümhane iflas etmişti. Meslek sahibi olmayan bu genç adam, sonrasında başka bir iş bulamamış, gitgide depresyonun pençesine düşmüştü. Bir süre sonra yataktan bile çıkamaz duruma gelince de ev sahibi onu kapı dışarı etmişti.

Borç batağına saplanmış, artık kalacak bir evi de olmayan Davolic nereye gittiğini bilmeden oradan oraya koşmuş ve sonunda kendini Fahlenberg'in bir banliyösünde, Tuna Nehri köprüsü üzerinde bulmuştu. Hastanın daha sonra "Tanrı iradesi" diye tanımladığı bir rastlantı sonucunda orada devriye gezen polisler durumu fark edip atlamasını engellemiş ve Davolic'in psikiyatri kliniğine nakledilmesini sağlamışlardı.

Bu olayın üzerinden dört ay geçtikten sonra o perişan, zavallı adam geleceğe umutla bakan bir genç olup çıkmıştı. Öyle ki yattığı koğuştaki bütün hemşireler tek bir bakışı için eriyip bitiyordu.

Genç adam oturduğu iskemleye rahatça yaslanırken, "Geldiğim noktayı size borçluyum Doktor Forstner," dedi. Arnavut kökenli olduğu aksanından anlaşılıyordu. "Sayenizde iyileştim."

Jan hayır demek ister gibi eliyle bir hareket yaptı. "Siz kendinize teşekkür edin. Ben size yalnızca çıkış yolunu gösterdim. Ama o yolda siz yürüdünüz."

Davolic'in gözlerinin içi gülüyordu. "Ne güzel söylediniz. Evet, başardım. Zamanı da gelmişti artık. Şimdi yine hem evim hem de işim var. Her şey yoluna girecek."

Jan raporuna şaşkınlıkla baktı. "Yeniden iş mi buldunuz? Bundan hiç haberim yoktu."

Davolic iskemlesinde bir öne bir arkaya kaydı. Biraz mahcup gibiydi. "Size bundan söz etmek istemedim," dedi, sesini alçaltarak. "Ama yarın sabah başlıyorum."

"Nasıl bir iş bu?"

Davolic gözlerini Jan'dan kaçırdı. "Yanlış anlamayın doktor ama bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Umarım yasadışı bir şey değildir?"

Genç adam, doktorun kuşkusunu reddeden hareketler yaptı ama tepkisinde biraz abartı var gibiydi. "Hayır, hayır! Merak etmeyin. Yalnızca şey... yani iyi para kazanacağım ve odamın kirasını ödeyebileceğim."

Jan, "İyi o halde," dedi, anlıyordu. Davolic, başkalarının asla istemediği bir işi kapabilmek için uğraşan ilk hastası değildi. Belediyenin temizlik ekibinde umumi tuvaletleri yıkayacağını ya da sabahın köründe kent merkezindeki çöpleri süpüreceğini kim anlatmak isterdi ki?

Jan rapora bir ekleme yaptıktan sonra hastasını iyi şanslar dileyerek uğurladı.

Kapıya geldiklerinde Davolic yine durdu ve Jan'a bakarak sırıttı. "Lütfen beni yanlış anlamayın doktor, gerçekten şahane birisiniz, ancak umarım bir daha hiç görüşmeyiz."

Jan başını salladı. "Bunu ben de umuyorum. En azından burada görüşmeyelim."

Bu cümlenin ardından Davolic varının yoğunun içine sığdığı bir sırt çantasıyla klinikten ayrıldı.

Postadan servis için gelen zarflarla koridorda yürüyen Bettina hemşire dönüp Davolic'in arkasından baktıktan sonra Jan'a yöneldi.

Jan, "Yakışıklı herif, değil mi?" diye takılsa da Bettina başını iki yana salladı.

"İçinde boş havadan başka bir şey yoksa şahane bir kılıfın olmuş neye yarar?" Hemşire, Jan'ın eline birkaç zarf tutuşturdu. "Böylesi göze hoş gelebilir ama sizin gibi birinin eline su dökemez."

"Oo, çok teşekkür ederim." Jan, gülüyordu. "Ama bugün yine erken çıkmak gibi bir niyetiniz varsa sizi düş kırıklığına uğratacağım."

Bettina bu espriye karşılık vermedi. Yüzü ansızın ciddileşmişti. "Hayır, gerçekten öyle düşünüyorum. Siz çok özel birisiniz. Çocuk servisi örneğin, siz olmasanız on yıl sonra bile kurulamazdı. Ya da hastalarınız... Hakkınızda neler söylediklerini duymalısınız. Burada sizin kadar sevilen başka hekim tanımıyorum."

"Çok naziksiniz," dedi Jan. Kızın gözlerini kaçırdığını fark etmişti. "Yalnızca işimi yapıyorum. Yeni servisin çoktan kurulması gerekiyordu. Projeler ben buraya gelmeden çok önce hazırlanmıştı zaten. Hem bu iş için kolları sıvayan tek kişi ben değilim."

"İşinizden fazlasını yapıyorsunuz Doktor Forstner." Bettina bunları söylerken Jan'a bakamasa da sesi kararlı çıkıyordu. "Hastalar, diğer doktorların gerçek yüzlerini bildikleri için sizi seviyorlar."

Jan yine bir gün önceki gibi işveli duruşunun ardında gizlenen ürkek küçük kızı görür gibi oldu. Ne var ki Bettina bir saniye sonra o gözü pek karakterine tekrar dönmüştü. Bu defa sesini biraz yükselterek, "Ayrıca aynalarla barışık olmanız gerekir," dedi ve doktora göz kırptı. "Sizin yaşınızdaki birine göre bayağı iyi görünüyorsunuz."

"Böyle komplimanlar kimin hoşuna gitmez ki..."

Kız sırıttı. "Ama kibirlenmeniz de gerekmez hani."

Bunları söyledikten sonra Jan'ı orada bırakıp elindeki diğer zarflarla personel odasına girdi.

Jan odasına döndü ve lavabonun üzerindeki aynaya baktı. Otuz altı yaşındaydı. Koyu saçlarının arasına ilk aklar düşmeye başlamış, kahverengi gözlerinin çevresinde birkaç çizgi belirmişti. Bir ya da iki yıl önce bunlardan eser yoktu. Ama genel olarak bakılırsa yine de iyi, diye düşündü. Hem neredeyse çocuğu yaşındaki bir genç kızdan duyduğu komplimandan sonra kendini iyi hissetmemesi olanaksızdı.

"Hey dikkat et, kendini beğenmiş sersem," diyerek aynadaki aksine mırıldandı. "Bunlar orta yaş krizinin ilk belirtileri."

Ardından iç sesi, *ya da yalnızlığının*, diye ekledi.

Carla'yı özlemişti. Önceki akşam ona ulaşmayı birkaç kez denemiş ancak her defasında telesekreter devreye girmişti. O da sinyal sesini duymadan telefonu kapatmıştı. Carla'nın telesekreterine not bırakmak içinden gelmiyordu çünkü yüreğinden geçenler oraya söylemek istemediği çok özel şeylerdi.

Kahve makinesinin yanındaki klasör dolabının üzerinde duran gül demetine bakarken duygusal gelgitler yaşadı ve sonra dikkatini gelen mektuplara verdi. Tam ilk zarfı açmıştı ki telefon çaldı. Jan, "Alo," dedi ancak karşı taraftan hiç ses gelmedi.

"Alo, kimsiniz?"

Sessizlik.

Jan önce hattın kesildiğini sandı çünkü kliniğin telefon kabloları eski olduğu için hatlar sık sık kopuyordu. Ama sonra kulağına çok hafif de olsa nefes alma sesi geldi.

"Alo, kim aramıştı?"

Arayan kişiden yanıt gelmedi.

Jan telefonun ekranına baktı; DIŞ HAT yazıyordu. Bu durumda ya analog bir santralden aranmıştı ya da arayan kişi numarasının gizli kalmasını istemişti. Büyük bir ihtimalle dışarıdan tedaviye gelen hastalarından biri arıyordu. İyi de neden konuşmuyordu?

"Konuşmayacaksanız kapatıyorum."

Tepki yoktu. Hafif hışırtılar duydu; sanki ahizenin üzerine bez sürtünüyor gibiydi. Ve bu sese belli belirsiz soluk alıp vermeler eşlik ediyordu.

"Bakın, Wald Kliniği'nden Doktor Jan Forstner'in telefonunu aradınız. Benimle görüşmek istiyorsanız lütfen konuşun."

Jan kısa bir süre daha bekledi ama yine yanıt alamayınca başını iki yana sallayıp telefonu kapattı. Eline zarfı aldığı sırada telefon tekrar çaldı.

Jan yine açıp adını söyledi ancak arayan kişi yine ses vermedi.

"Kimsiniz?"

Çıt yoktu.

Jan iç geçirdi. "Bu ne demek oluyor şimdi?"

Hâlâ hafif solumalardan başka yanıt alamıyordu.

"Yani bu bir şakaysa, o zaman..."

"Jan." Arayan kadın öylesine alçak sesle konuşmuştu ki Jan onu neredeyse duyamayacaktı.

"Kimsiniz?"

"Jan," diye tekrarladı ses. Jan bunu küçük bir kız sesine benzetti.

"Evet, ben Jan Forstner. Kiminle görüşüyorum?"

"Sensiz altından kalkamıyorum."

Fısıltı halinde konuştuğu için yaşı tam olarak anlaşılamıyordu. On iki ile on dört yaşları arasında bir kızla konuştuğunu tahmin etti. Seste çaresizlik vardı.

"Neyin altından kalkamıyorsun?"

"Hiçbir şeyin."

"Bana bunu açıklayabilir misin?"

"Yakında." Fısıltı hâlindeki bu yanıtı hafif bir kapanma sesi izledi ve ardından çevir sesi duyuldu.

Jan kaşlarını çattı ve telefonu kapattı. Bu kim olabilirdi ki? Sesi tanımamıştı ama bu kız çocuğu onu tanıyormuş gibi adıyla hitap etmişti. Bir imdat çığlığıydı bu. Ama kime aitti?

Dalgın dalgın baktı ve telefon yeniden çalar mı diye bekledi. Kısa bir süre hiçbir şey olmadı ama Jan tam mektuplara dönecekti ki telefonun sesi yeniden duyuldu.

"İyi tamam," dedi Jan. "Konuşalım, ama bu kez lütfen kapatma."

Tanıdık bir ses, "Hiç öyle bir niyetim yok," dedi. Arkadan tren anonsları gelmekteydi.

"Carla! Ne güzel bir sürpriz bu."

"Dün bana ulaşmaya çalışmışsın. Hem de birkaç kez."

Carla'nın sesindeki mesafe ve ifadesizlik Jan'ı şaşırttı. O güllerden sonra aslında biraz daha yakınlık beklemişti.

"Yani, şey... Teşekkür etmek istemiştim."

"Teşekkür mü?"

Jan kaşlarını kaldırdı. Carla'nın sesinde de şaşkınlık vardı. Sanki onun neden söz ettiğini bilmiyor gibiydi.

"Baksana Jan, pek fazla vaktim yok. Birazdan beni gardan almaya gelecekler ve röportaja gideceğim. Bir şey mi oldu? Beni neden öyle üst üste aradın?"

Jan, "Hayır, her şey yolunda," dedi. Güllerden söz etmenin zamanı olmadığını anlamıştı. Hele ki güller Carla'dan olmadığına göre... "Sadece sesini duymak istemiştim."

"Haberlerde Volker'i duydum. Korkunç bir şey bu. Kimin yaptığı ortaya çıktı mı?"

Carla kaçamak davranıp konuyu değiştirmişti. Jan göğsünde tuhaf bir sıkıntı hissetti. "Hayır. Şu uyuşturucu çetesiyle ilgili olabileceğini düşünüyorlar."

"Buna şaşırmam. Volker tehlikeli sularda yüzüyordu." Jan arka planda Carla'yla konuşan bir erkek sesi duydu. Carla da ona bir şeyler söyledi ama telefonu kendinden uzak tuttuğu belli oluyordu. Sonra yine Jan'a döndü. "Taksi gelmiş. Kapatmam gerekiyor..."

Jan aceleyle, "Dur bir saniye," dedi. "Yokluğunu hissettiğimi bilmeni istiyorum."

"Evet, ben de seni özledim." Bu yanıt üzerine Jan midesinin kasıldığını hissetti. "Ama bana biraz zaman tanı, olur mu?"

"Elbette."

"Bak, bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor. İlişkimizin bundan sonrasıyla ilgili düşüncelerim netleşmedi sadece."

Jan boğazında düğümlenen şeyle savaşırken, "Tamam, anladım," dedi.

"Şimdi gerçekten gitmeliyim." Carla'nın sesi çok az duyulmuş, anonslar arasında kaybolup gitmişti. "Bunu daha sonra görüşürüz, tamam mı? Kendine iyi bak."

Ve Jan'ın yanıtını beklemeden telefonu kapattı.

Jan'ın odasında şimdi kocaman bir sessizlik ve kimden geldiğini bilmediği güller kalmıştı.

7

Felix Thanner o sabah dizüstü bilgisayarının ekranındaki metni belki de yüzüncü kez hızla okuduktan sonra iç geçirdi. Taslağı okudukça yazdıkları hoşuna gitmiyordu. Henüz otuz ikisindeydi ve Fahlenberg Kilisesi'nin gelmiş geçmiş en genç papazı olmasına karşın cemaate seslenme konusunda epeyce deneyim edinmişti. Ancak bu kez beyni durmuş gibiydi. Sanki her sözcüğü parmaklarının arasından tek tek çekip alması gerekiyordu.

Doğru sözcükleri bulmakta zorlanmasının ardında, birçok kararın aynı anda verileceği o büyük gecenin heyecanı yatıyordu elbette. Papaz Thanner kendini yatıştırmaya çalıştı. Hazırlayacağı metni her yönüyle düşünmek zorunda olması da onu sıkıntıya sokuyordu. Hastanede, hastalara psikolojik destek veren bir papaz olarak genç

psikiyatri servisinin kurulmasını bütün yüreğiyle arzulamaktaydı. Bu nedenle bağış kampanyasının başarılı geçmesini çok önemsiyordu. Bir akşam öncesine kadar etkileyici ve yerinde bulduğu her cümle, şimdi kulağına zorlama ve yeterince inandırıcı değilmiş gibi geliyordu.

Birkaç kez daha iç geçirip gözlerini kapadı ve dikkatini toplamaya çalıştı. Tam o sırada papaz konutunun içinde ayak sesleri duydu. Derken Edith Badtke, papazın çalışma odasına fırtına gibi girdi.

Thanner irkildi. Kadın gözlerini iri iri açmıştı ve sanki şeytanla yüz yüze gelmiş gibi bakıyordu.

"Muhterem peder, çabuk gelin!"

"Tanrı aşkına Bayan Badtke, neyiniz var?"

Kadın, "Gelin," diye tekrarladı, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Kendi gözlerinizle görmelisiniz!"

Papaz, Edith Badtke'ye neden böylesine heyecanlandığını soramadan kadın arkasını dönüp yürümeye başlamıştı.

Thanner yerinden fırladı. Kadının peşi sıra evinden çıkıp kilise bahçesine geçti. Heyecana kapılıp ayağındaki keçe terliklerle dışarı fırladığını yağmurun altında yürümeye başlayınca fark etti. Yağmur, parke taşlarının üzerinden boşanırcasına akıyordu.

Papaz Thanner ile Edith altı ay kadar önce, Thanner'in selefi olan yetmiş yaşındaki Hintli papazın ülkesine dönmesi üzerine, onun yerine göreve başladığı sırada tanışmışlardı. Thanner güvenilir bir kişiliğe sahip Edith Badtke'nin hiç böylesine kendini kaybettiğine tanık olmamıştı. En önemlisi o güne kadar kapıyı çalmadan asla odasına girmemişti.

Thanner kadına yetişmeye çalışırken olabilecek en kötü şeyleri aklından geçiriyordu. Herhalde bir hırsızlık olmuş ya da kiliseye zarar verilmişti. Ne yazık ki her iki olay da sık sık meydana geliyordu. Geçenlerde gazetede okumuştu. Buradan önce görev yaptığı kiliseye

giren gençler, girişteki ikona levhasına gamalı haçlar kazıyarak zarar vermişlerdi. Yüz yıllık bir sanat abidesi sırf haşarılık, ahmaklık ya da her iki nedenin bir araya gelmesiyle birkaç dakika içinde mahvolmuştu.

Papaz Thanner, kadının peşi sıra açık duran yan kapıdan girdi. O da girer girmez mihraptan üzerine doğru esen o alışılmadık sıcak havayı duyumsadı. Edith Badtke yüzünü yan şapele dönmüş bir halde girişte durdu.

"İşte," diye soludu. "Şu hale bakın!"

Thanner'in yağmur sularını iyice emmiş olan terlikleri dümdüz taş zemin üzerinde ses çıkarıyor ve papaz kayıp düşmemek için uğraşıyordu. Kadının yanına ulaştığında aklındaki her şeyi unutmuştu.

"Ama bu..."

Gördükleri karşısında papazın dili tutulmuştu. Şimdi ayaklarının önünde yanan mumlardan bir göl vardı âdeta. Sayısız küçük ışık yan yana dizilmiş, küçük şapelin mozaik zeminini tanınmaz duruma getirmişti. Büyük bir itinayla yan yana dizilmiş olan mumlar, kırmızı yanaklı İsa'yı omzuna almış Aziz Kristof'u gösteren heykele doğaüstü bir nur katmıştı.

Thanner başını kaldırıp Fahlenberg'in koruyucu azizine şaşkınlıkla baktı. Birisi küçük İsa'nın başına ve omuzlarına kırmızı bir şal dolamış, onu kıza benzetmişti.

Edith Badtke, "Aman Tanrım, bunu düşünmem gerekirdi," diye söylendi." İnsan bir gün önceki işini yarın bırakırsa bunlar olur işte. Ama dün başka bir işim daha vardı, şey... Şimdi bunun bir önemi yok zaten. Ama ne olursa olsun, kartonları kilit altına almalıydım." Edith özenle katlanıp şapelin bir köşesine konmuş iki karton kutuya öfkeyle baktı. "Üç yüz bağış mumu... daha dün gelmişti. Bu vandallar bağış kutusuna tek bir kuruş atmamışlar. En iyisi polis çağırayım."

Felix Thanner hem şaşırmış hem de daha kötü bir olayla karşılaşmadığı için rahatlamıştı. Gözlerini azizin tuhaf bir biçimde süslenen ikonasına dikti. Bu ne anlama geliyordu acaba?

Papaz düşünceli düşünceli, "Hayır, polise gerek yok," diye mırıldandı. Bence bu şaka falan değil. Bunu her kim yaptıysa yüreğini yakan büyük bir derdi olmalı."

Edith Badtke köşeli yüzünü buruşturdu, sinirlenmişti. "Öyle ya da böyle, bağış mumları için para ödemek gerekir. Bu ahlaki bir davranış. Şu çilingire gününü göstereceğim artık. Beni tek bir gün daha oyalayamaz. Şu mumların bedelini de o karşılasın. Kilidi tamir etmiş olsaydı bunlar başımıza gelmezdi."

Edith kararlı adımlarla oradan uzaklaşırken Felix Thanner'i öylece tek başına bıraktı.

Papaz, kırmızı şalıyla kıza benzeyen çocuk İsa'ya bir süre daha baktı. Belki de yanılıyordu, birisi tatsız bir şaka yapmış olabilirdi. Ama manzaraya bakınca içini kötü bir his dolduruyordu.

Hem de *çok kötü* bir his.

Papaza göre bir sinyaldi bu.

Bir imdat çığlığı.

8

Wald Kliniği'nin tarihî tören salonunda o akşam oturacak tek bir boş koltuk kalmamıştı. Kliniğin kurulduğu yirminci yüzyılın başlarında yapılmış olan abide niteliğindeki binanın içinde sesler ve kahkahalar birbirine karışıyor, görkemli bir avizenin sallandığı kartonpiyerlerle bezeli yüksek tavanda yankılanıyordu.

Yeni açılan çocuk ve genç psikiyatri servisi projesinin tanıtımına katılmak üzere iki yüzden fazla kişi gelmişti. Doktorlar, sağlık personeli, hastalar, hasta yakınları, ayrıca Fahlenberg'in önemli şahsiyetleri de konuklar arasında bulunuyordu. En ön sırada ise Lions ve Rotary kulüplerinin başkanları oturmaktaydı.

Toplantının düzenlenme amacı özellikle bu iki kulübe yönelikti çünkü yeni servisin yapılmasına önayak olanların inşaata devam edebilmeleri için tek kaynakları buradan gelen bağışlardı. Eski başhekimlik konutunun geniş bahçesine terapi özelliğine de sahip bir tırmanma parkının kurulması hedefleniyordu. Ayrıca servisin batı kanadındaki sanat atölyesi için yeni kaynaklar gerekiyordu.

Jan ve meslektaşları, ilgi çekici ve farklı boyutlar içeren konuşmalar hazırlayabilmek için uzun süre çalışmış, ellerinden geleni yapmışlardı. Şimdi çocuk ve genç psikiyatrisinin gelişim tarihiyle ilgili bilgiler veriyor, yeni tedavi yöntemlerini tanıtıyorlardı. Felix Thanner de hastanede papaz desteği sağlanmasının öneminden söz ediyordu.

Gece çok başarılı geçmişti. Jan konukların dikkatle kendilerini dinlediklerini görünce çok mutlu olmuştu. Birkaç öksürük ve hapşırık dışında konuşmaları bölünmemişti. Tuvalete gitmek ya da büfeden yeni bir içecek almak üzere kimse ayağa kalkmamıştı ve yirmi dakikalık aradan sonra konuşmaların ikinci bölümünü dinlemek üzere bütün konuklar eksiksiz olarak yeniden yerlerine oturmuşlardı.

Jan bu ilgiyi iyiye işaret saydı ve duyguları onu yanıltmadı. Konuşmaların bitmesinin üzerinden yarım saat geçmemişti ki Profesör Alfred Staub kendi deyimiyle "bir başhekimin en keyifli görevini" yerine getirerek büfeyi açtı ve Jan, bağış masasına ilk çeklerin ulaşmaya başladığını gördü.

Jan yorgun ama mutlu bir halde kürsünün yanında onu kimselerin fark etmeyeceği bir köşeye geçti, tabağını oraya koydu ve büfeden zar zor alabildiği birkaç kanepeyle enerji toplamaya çalıştı.

Biraz ötesinde Felix Thanner durmaktaydı. Fahlenberg Sparkasse Bankası'nın müdürüyle sohbet ediyordu. Banka müdürü kokteyl masalarından birine yaslanmış, papazın söylediklerine başını sallıyor, ardından çek defterine bir şeyler karalıyordu. Thanner bir an için Jan'a bakıp gülümsedi ve yanındakine belli etmeden başparmağını havaya kaldırdı. Jan sırıttı, hafifçe başını salladı ve ağzına somonlu bir kanepe attı.

O sırada bir kadın sesi, "Merhaba Doktor Forstner," dedi ve Jan sese doğru döndü.

Karşısında duran kişi Bettina'ydı ama kızı az kalsın tanıyamayacaktı. Bettina her zamanki genç giyim tarzının aksine şimdi derin dekolteli kıpkırmızı bir elbise giymiş, saçlarını iki gümüş tokayla ustalıkla toplamıştı. Tokalar imitasyon olsalar da –ki bu açıkça belliydi– kızın özgün tarzına uymuşlardı. Bettina operaya gitmek üzere hazırlanmış gibiydi. Diğer zamanlarda üzerlerinde *Punk's not dead* türünden yazıların olduğu ya da Nine Inch Nails logosunu taşıyan tişörtler giymeyi tercih ettiğini yalnızca burnundaki *piercing* anımsatıyordu.

"Konuşmanız müthişti."

Hâlâ ağzına attığı kanepeyi çiğnemekle meşgul olan Jan ağzının şapırtısını önleyemeden, "Teşekkür ederim," diyebildi.

"Size içecek bir şeyler getirdim. Alır mıydınız?" Jan daha lokmasını yutamadan ve büfeden şampanya aldığını açıklayamadan kız eline bir kadeh tutuşturmuştu bile.

Bettina ciddi bir ifadeyle, "Verdiğiniz vaka örneklerini çok aydınlatıcı buldum," dedi. "Ama yine de bize karşı çok samimi davranmadığınız izlenimine kapıldım."

Jan ağzındaki lokmayı sonunda yutunca Bettina kadehini kaldırdı. "Gecenin başarısına."

Jan, "Çok samimi davranmamakla neyi kastediyorsunuz?" diye sordu. İçkisini yudumlamamıştı; yanıt bekliyordu.

Bettina, "Yani..." diye söze başladı ve çevresine iyice bakındıktan sonra sesini alçalttı. "Bayan Weller'in kitabını okuduğumu biliyorsunuz. Bir zamanlar, erkek kardeşinizin kaybolmasından ve babanızın geçirdiği otomobil kazasından sonra çok kötü günleriniz olmuş. Şunu demek istiyorum, o yıllarda henüz çocukmuşsunuz ve bir anda peş peşe gelen felaketlere katlanmak zorunda kalmışsınız. İçten içe, size destek olabilecek birini mutlaka aramışsınızdır. Sizi bütün bu sıkıntılardan kurtarabilecek birini. Haksız mıyım? Bence konuşmanızda bu gerçeği gizlememeliydiniz."

Jan'ın rahatsız olduğu, kıza yönelttiği bakışlarından okunuyordu. Genç hemşire daha yeni kapanmış bir yaraya basmıştı. Artık acıtmıyordu ancak yine de huzur kaçıran bir duyguydu.

Jan, şampanyasından bir yudum alıp başını salladı ve en iyi yolun saldırıya geçmek olduğuna karar verdi. "Psikiyatriye çok ilgi duyduğunuz açıkça belli oluyor. Evet, haklısınız. Şimdi burada hayata geçirmek üzere olduğumuz bir destek, o günlerde mutlaka işime yarardı. Bu proje için kollarını sıvamış olmamın ardında yatan nedenlerden biri de mutlaka budur. Eğer sizi memnun edecekse söyleyeyim, bu proje için çalışırken kendi deneyimlerimden yararlanıyorum ve bunu yaparken geçmişte yaşananların anlamlarını çözüyorum."

"Sizi anlatan kitabı okuduğumda bunu hemen anlamıştım." Bettina, Jan'ı tepkisiz kalamayacağı bir bakışla süzdü. "Bugün size çok özel birisiniz derken de bunu kastetmiştim. İçinde bulunduğunuz durumu olabilecek en avantajlı hale çeviriyor ve asla yenilmiyorsunuz. Bu konuda çok yeteneklisiniz."

Jan, Bettina'nın bu sözlerine nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Kızın kendisine saygı göstermesi onu hem onurlandırıyor hem de mahcup ediyordu. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de yüzü kızarınca

Jan içinden kendine kızdı. Gecenin sonunda arka camında *Kölenim* yazılı, paslı Opel Corsa'sına binecek aslında çocuk denecek yaştaki bu genç kadın, onu sıkılgan bir ilkokul öğrencisi havasına sokmayı başarmıştı.

Jan verecek doğru bir yanıt bulmak için uğraşırken Bettina ona bakıp ağzını yayarak gülümsedi ve tabağını gösterdi. "Sizi artık daha fazla tutmayayım. Bakın daha hiçbir şey yiyememişsiniz."

Kız, kadehini Jan'ın şampanya kadehiyle tokuşturdu, "Yarın görüşürüz," diyerek vedalaştı ve gecenin gürültülü kalabalığa karışıp gözden kayboldu.

9

Jan'ın varlığı bile onu karanlık düşüncelerinden sıyırmaya yetmişti. Aralarına karıştığı yığınla insan ona tekinsiz gelse de bu geceye katılmak doğru bir karar olmuştu.

Şimdi Jan'ın yakınında olduğuna göre bütün kasvet ve çöküntü bir anda uçup gitmişti. Jan'ın orada durmasını, şampanyasını yudumlamasını ve başkalarını gözlemlemesini görmek kadında yine birbirlerine ne kadar benzedikleri duygusunu uyandırdı. İkisi de gözlemciydi; kalabalıkların içine girmiyor ve bütün dikkatleri üzerlerine çekmeyi sevmiyorlardı. Gözlemleyen kişi kontrolü kaybetmezdi ve kontrolü kaybetmeyen kişi her zaman çok önemli şahsiyetlermiş gibi ortalıkta dolaşan kibirlilerden çok daha üstün insanlar olurlardı.

Jan'ı sakin bir insan olduğu için seviyordu ama asla silik biri de değildi. Aksine, insanları etkisi altına alabildiğini bu konuşmasıyla yine kanıtlamıştı. Tamam, belki de dış görünüşü etkili oluyordu ama gecenin en yakışıklı erkeği olduğu göz ardı edilemezdi. Modern kesimli,

gri renkteki takım elbisesi, beyaz gömleği ve gevşettiği kravatıyla ona film yıldızı gibi görünmüştü.

İçinden, *evet, mutlaka biraz kendini beğenmiştir,* diye düşündü ve kendini tutamayıp sırıttı. Jan Forstner aynaya baktığında yüzünü beğeniyor olmalıydı kadının bundan kuşkusu yoktu. Hem neden beğenmeyecekti ki? Kadın da beğeniyordu bu yüzü. Sabahları uyandığında karşısında ilk gördüğü yüz o oluyordu. Geceleri gözünü kapattıktan sonra bile o yüzü görmeye devam ediyordu.

Ah Jan, seni düşünmeden edemiyorum. Notumu alacağın anı sabırsızlıkla bekliyorum.

Aslında neden hâlâ bekliyordu ki? Daha önceleri yaptığı gibi yine doğrudan yanına gitse ne olurdu? Bunu düşünmek bile onu heyecanlandırdı. Belki de alkolün etkisi altındaydı ama ansızın ona bunu hemen söyleme isteği duydu.

Şimdi yalnızca birkaç metre ötesindeydi. Tıraş losyonunun kokusunu duyar gibi olmuştu. Hafif bir ağaç kokusu aldı; tam Jan'a uygun bir kokuydu bu. Erkeksi ama rahatsız etmeyen bir koku.

Tek yapması gereken cesaretini toplamak, dosdoğru birkaç adım atmaktı. O zaman ona kavuşmuş olacaktı.

Tanrım, gerçekten yapabilirim!

Sonra yaptı da. Vesveseyi ve kararsızlığı bırakıp bütün korkularını aştı ve insanların arasından ilerlemeye başladı. Kalp atışlarını boğazında hissediyordu şimdi. Yalnızca birkaç adım kalmıştı.

Ona dosdoğru söyleyeceğim. Jan, seni seviyorum. Karşılığında o da beni sevdiğini söyleyecek. Bunu hissediyorum!

Ne var ki Jan Foster'in birkaç saniye öncesine kadar durduğu yere ulaştığında o artık orada değildi. Bir kenara öylece bıraktığı tabağın yanında yarısı dolu şampanya kadehi duruyordu.

10

Tuvaletler toplantı salonunun alt katındaydı ve Jan burada sessizliğin tadını çıkarıyordu. Büyük etkinlikleri hiçbir zaman sevmemişti ve gecenin önemli bölümü tamamlandığına göre buradan bir an önce kaçmak istiyordu. Salonda bir tur daha atmaya karar verdi. Böylece o günkü görevini tamamlamış olacaktı.

Jan koridorda Julia Neitinger'le karşılaştı. Yeni meslektaşını ne zaman görse kadına "Dr. Wow" adını takan hastası aklına geliyordu. Aslında bu takma adın sarışın doktora uymadığı söylenemezdi. Özellikle de siyah bir gece elbisesi giydiği bu gecede...

Jan, Julia'yı birkaç hafta önceki rotasyon programı çerçevesinde kendi servisine verildiği sırada yakından tanımıştı. Biraz tuhaf bulduğu bu kadına hâlâ pek ısınamamıştı. Kantinde dolaşan dedikodulara göre Julia, Wald Kliniği'nde göreve başlamadan bir yıl önce bir düşük yapmış, ardından kocası tarafından terk edilmişti. Anlatılanlara göre kocası onu kendinden çok genç bir kadın için bırakmış ve kısa sürede yeniden bir aile kurmuştu.

Anlaşılan bu darbe Julia'ya çok ağır gelmişti ve Jan onu gerçekten anlıyordu. Ama Julia yine de Jan'ın ne yapacağını tam olarak kestiremediği sayılı insanlardan biriydi. Kadın kimi zaman dostça ve samimi davranıyor, kimi zaman da hırçın ve ters olabiliyordu.

Şimdi yüzünü acıyla buruşturmuş halde merdiven başında duruyordu. Duvara yaslanmış, havaya kaldırdığı ayağına bakıyordu.

Julia, Jan'ın kendisine doğru geldiğini görünce, "Lanet olası topuklu ayakkabılar," dedi.

"Bir sorun mu var?"

"Son basamakta bileğim burkuldu. Çok canım acıyor. Sanırım birkaç dakika ayakkabımı giyemeyeceğim."

"Ayağına soğuk suya tutmalısın. Gidip sana sargı getireyim."

"Teşekkürler." Julia başıyla kadınlar tuvaletini gösterdi. "Bana yardım edebilir misin?"

"Elbette."

Jan, aksayarak yürüyen Julia'ya kolunu doladı ve birlikte lavabolara doğru ilerlediler. Julia'nın ayağını musluğun altına sokabilmesi için Jan kadını lavaboların sıralandığı tezgâhın üzerine oturttu.

Julia, "Kurtarıcım, teşekkür ederim," diyerek gülümsedi ve sonra da jartiyere tutturulmamış olan lastikli çorabını bacağından sıyırdı. Ardından musluğu gösterdi: "Rica etsem açabilir misin?"

Jan, soğuk suyu Julia'nın ayak bileğine doğru tutunca kadın hafif bir çığlık attı: "Tanrım, çok soğuk!"

Jan, kadının ayağına bakarken, "Ama faydasını göreceksin," dedi. "Görünen bir şişlik yok. Hareket ettirebiliyor musun?"

Kadın parmaklarını oynatıp başını salladı. "Evet, acısı epeyce azaldı."

Jan başını salladı. "Bence şansın varmış."

Başını kaldırıp Julia'ya baktığında kadının gülüşünün değiştiğini fark etti. Julia'nın yüzünde şimdi Jan'ın çözemediği bir ifade belirmişti. Julia çenesiyle bacağını işaret etti ve elini üzerinde gezdirdi.

"Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?"

Jan, bilek burkulmasının ardında neyin yattığını şimdi anlamıştı. İç geçirip başını iki yana salladı ve kapıya yöneldi. "Bu mucizevî iyileşmeden sonra sana güzel bir akşam geçirmeni dilerim."

Julia bacağını lavabodan hızla çekip ayağa fırladı.

"Jan, bekle lütfen!"

Kadının bakışlarındaki özgüven bir anda kaybolmuş gibiydi. Artık Dr. Wow değil, yaptığı aptallığın farkına varan bir kadındı.

"Özür dilerim Jan, tamam mı? Affet lütfen. Şey yüzünden... ah, sanırım fazla içtim."

Jan başını sallayıp kapıyı açtı. "Unuttum gitti. Ama sakın bir daha deneme."

Julia başını eğdi ve gözlerini çıplak ayağına çevirdi. "Teşekkür ederim. Gerçekten özür dilerim. Bunu nasıl yaptım bilmiyorum."

Jan karşılık vermedi. Koridora çıktığında salonda son bir tur atmaktan vazgeçmişti.

11

Jan çok geçmeden hastane tören salonunun önündeki otoparka varmıştı. Hızlı adımlarla yürüyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda asfalt, sokak lambalarının üzerine yansıdığı kapkara bir gölü andırıyordu.

Jan otomobilinin yanına geldiğinde anahtarını ararken sileceklerin altına bir şeyin sıkıştırılmış olduğunu fark etti. Şeffaf bir naylon içinde kahverengi bir zarf duruyordu. Jan zarfı alıp hızla otomobiline girdi, yüzündeki damlaları sildi ve zarfı kılıfından çıkardı.

Zarfın üzerinde çocuk elinden çıkmışa benzeyen büyük harflerle adı yazmaktaydı. Zarfın arkası yapıştırılmıştı ve Jan eliyle yoklayarak içinde ne olabileceğini anlamaya çalıştı. Mektuba benziyordu. Elindeki anahtarı kullanarak zarfı merak içinde açtı. Zarftan katlanmış bir kâğıt çıktı. Jan kâğıdı açtı ve bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünen çizgilere sahip resmi görünce yutkundu. Resim basit karalamalarla yapılmıştı ancak gösterdiği şey Jan'ı ürküttü.

Camdan dışarı baktı. Otoparkta kimsecikler yoktu. Yine de izlendiği duygusuna kapılmıştı.

12

Rudolf Marenburg kruvasanın son lokmasını ağzına atarken, "Hiç iyi görünmüyorsun," dedi. "Akşam geç geldin herhalde?"

Jan kahvesini yudumlarken taze sandviçlerin, marmelat ve tereyağının kokusunu duymamaya çalıştı. Özellikle tereyağı kokusu onu rahatsız etmişti. Arkadaşı birlikte kahvaltı etmeyi önererek hoş bir sürpriz yapmıştı ve Jan eski dostu Rudi'nin bu habersiz ziyaretlerini çok sevse de bu sabah tek bir lokma yiyebilecek durumda değildi. Yine de Rudi sabahın köründe elinde fırın poşetiyle ansızın kapısına dikilip ona el salladığında arkadaşını hayal kırıklığına uğratmak istememişti. İki arkadaş yeniden kapı komşusu olduğundan beri birbirlerini düzensiz aralıklarla ama sıkça ziyaret ediyorlardı ve Rudi'nin önceden aramadan Jan'a yemeğe ya da kahvaltıya gelmesi olağan bir durumdu.

Rudolf Marenburg eşini kaybetmiş yaşlı bir adamdı. Zaman zaman yalnızlık çektiği için Jan onu reddetmek istemiyordu. Rudi, Jan'ı geriye kalan tek akrabasıymış gibi görüyordu ve ayrıca Jan da bu yaşlı adama çok şey borçluydu.

Jan iç geçirip, "Evet, geç döndüm," dedi. Oysa bu sabah kendine gelebilmek için sade kahve içip ilaç almasının asıl nedeni uykusuzluk ve alkol değildi.

Akşamki fazla adrenalin, az yemek ve yalnızca iki kadeh içmiş olsa bile bünyesine dokunan şampanya onu altüst etmişti. Hele kadınlar tuvaletinde Julia ile yaşadığı ve geceyi taçlandıran final diyebileceği olayı hatırlamak bile istemiyordu. Ancak onu en çok rahatsız eden şey de gece gördüğü karmakarışık rüyalar olmuştu.

Düşünde Volker Nowak'ı görmüştü; Nowak bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmuş aşağıya doğru sallanan kafasını iki eliyle dik tutmaya çalışıyordu. Sodyum buharlı lambaların sarımtırak ışığında, üzeri etle kaplanmış kuklalara benziyordu ve Jan,

gazetecinin ezilmiş boynundan çıkan gıcırtılı sesi anımsayabiliyordu. Ses sanki jelatinle dolu bir torbanın içinde çakıl taşları birbirlerine sürtülüyormuş gibi çıkıyordu. Bunu anımsamak bile Jan'ın midesine yeniden kramp girmesine yetmişti.

Nowak, Jan'la konuşurken ağzından çıkan her sözcük kulağına adamın boğazı sıkılıyormuş gibi gelmişti: "Doktor Forstner. Lütfen. Uzmanlığınıza ihtiyacım var. Böyle bir şeyi kim yapabilir? Ve neden?"

Jan bu manzarayı görmemek için başını çevirmeye çalışırken ansızın Bettina ortaya çıkmış, onu kolundan yakalamıştı. Kızın üzerinde yine o derin dekolteli kıpkırmızı elbisesi vardı. Bettina da ona karşı tuhaf bir yakınlık içindeydi.

Kız rüyada, "Çabuk olun yoksa konsere geç kalacağız," demişti. Çok geçmeden konser salonunun kapısına gelmişlerdi ancak Jan kapıdan geri çevrilmişti.

Kapıdaki görevli kadın, "Orta yaş krizindeki kişiler çocuğu yaşındakilerle içeri giremez," demişti ve Jan çok geçmeden bu görevlinin Julia olduğunu anlamıştı. Kadın ona doğrudan haykırmıştı: "Bacaklarım hoşuna gidiyor işte! Bak o zaman onlara, seni örümcek beyinli aptal herif!"

Jan rüyasını gözden geçirince onu kadınlarla kurduğu şu anki ilişkiyle yüzleştiren bu tipik çocuksu erkek düşünün arkasında yatan nedenleri çözmek için psikanalist olmak gerekmediğini fark etti. Özellikle de rüyasında Carla'yı da görünce bundan emin olmuştu. Carla, üzerindeki üniformasıyla Dr. Wow'a kesinlikle benzemeyen Julia'nın yanında oturuyordu ve başını bilgisayarından kaldırmış dalgın dalgın bakıyordu.

"Boş ver, aldırma," diyordu rüyasındaki Carla. "Senin için yazarım ben."

Jan bunun üzerine kan ter içinde uyanmış ve yeniden uykuya dalması uzun sürmüştü. Ne var ki bu karmaşık rüya son bulmamıştı. Kafasına en çok da rüyasının ikinci yarısı takılmıştı.

Jan rüyanın devamında pastel boyayla yapılmış çizgilerden oluşmuş yemyeşil kırlarda dolaşıyordu. Ve burası, otomobilinin silecekleri altında bulduğu zarftan çıkan resimdeki sahneydi.

Jan'ın tepesinde turkuaz rengi bir gökyüzü parıldıyordu. Şunu söyler gibiydi: "Özür dilerim ama gök mavisi az önce bitti." Jan başını kaldırdığında iki boyutlu, pek çok çizgiden yapılmış bir daireden meydana gelen bir güneş görmüştü.

Çayırların tam ortasında yüzünde aptalca gülme çizgileri ve siyah, nokta biçiminde gözler taşıyan bir devle karşılaşmıştı. Dev, çizgilerden yapılmış bütün ağaçlardan çok daha uzundu. Üzerine mavi bir pantolonla siyah bir kazak giymişti. Sağ omzunda oturan küçücük bir kız da aşağıya doğru sallanan kırmızı elbisesinin eteğini kaldırmıştı.

"Benden neden korkuyorsun?" diye gürlemişti dev. Jan da bunun doğru olmadığını, ondan korkmadığını söylemişti.

"Ya, öyle mi?" Bu alaycı sorunun ardından kız da histerik bir tonda cıyaklamaya başlamıştı.

Rüyanın üzerinden saatler geçmiş olmasına karşın kızın o fotoğraftaki hayali sözleri Jan'ın kafasının içinde hâlâ yankılanıp duruyordu.

Elbette korkuyorsun bizden. Elbette korkuyorsun bizden. Elbette korkuyorsun bizden.

O sırada Rudi, "Bir derdin mi var dostum?" deyip Jan'ı düşüncelerinden sıyırdı.

"Hayır, akşamdan kalmayım, hepsi bu. Akşam epeyce bağış topladık. Eh bunu kutlamalıydık tabii. Biraz daha kahve alır mısın?"

Rudi elini hayır anlamında kaldırdı, ağzını kâğıt peçeteyle sildi ve başını yana yatırdı. Jan'ın şu akşamdan kalma haline pek inanma-

dığı yüzünden okunuyordu. Ne de olsa çok eskiden beri birbirlerini tanıyorlardı. O yıllarda Jan henüz küçük bir çocuk, Rudi de onların komşusuydu. Jan'ın erkek kardeşi Sven'in kaybolmasından ve bu faciayı, çok sayıda üzücü olayın izlemesinden sonra Rudi, Jan'ın en yakın dostu olmuştu. Jan'ın yanından hiç ayrılmamış, onunla hiçbir zaman sahip olamadığı oğluymuş gibi ilgilenmişti ve Jan uzun yıllar sonra baba ocağına döndüğü için mutlu olmuştu.

Rudi gür bir sesle, "Tamam, hızla yetmişe doğru gidiyorum," dedi. Sesi, ses tellerindeki doğuştan gelen bir şekil bozukluğu yüzünden böyle çıkıyordu. "Ama henüz senin içinden geçenleri anlayamayacak kadar ihtiyar değilim dostum. Söyle bakalım, neyin var?"

"Gerçekten bir şey yok. Şu sıralar üzerimde çok iş var, hepsi bu. Sen asıl bana bugün neden ziyafet çektiğini anlat." Jan mutfak saatini işaret etti. Henüz dokuz buçuğu gösteriyordu. "Bu senin her zamanki kahvaltı saatin değil."

Arkadaşının kuşkulu bakışları şimdi yerini koca bir gülümsemeye bırakmıştı. Jan dikkat dağıtmak için yaptığı manevranın işe yaradığını görünce rahatladı.

Rudi, "Evet, nasıl anlatsam," diye söze başladı ve doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Sanırım şimdilik bu birlikte yaptığımız son kahvaltı olacak. Çünkü seyahate çıkıyorum."

Jan elindeki fincanı şaşkınlık içinde masaya bıraktı. "Seyahate mi çıkıyorsun?"

Rudi mahcup bir tavırla elini masa örtüsünün üzerinde gezdirdi. "Sanırım biraz geriye gitmem gerekecek. Geçtiğimiz bahar gittiğim bilgisayar kursundan sana söz etmiştim, değil mi?"

Jan iç geçirdi. "Rudi, kursa yazıldıktan sonra dizüstü bilgisayarını satın alırken ben de yanındaydım."

"Nasıl yani? Ah, evet. O zaman şöyle diyeyim, bu yaz internette ileri yaştaki kişilerin katıldığı bir sohbet odası buldum ve kayıt oldum."

Jan başını salladı. Böyle bir yanıt almayı bekliyordu. Rudi, sanal dünyayla tanıştığından beri birçok konuda değişmişti. Eskiden en büyük zevki mağaza mağaza dolaşmakken aylardır bunu yapmıyordu. Şimdi postacılar ve kuryeler kapısından ayrılmıyor, ona internet siparişlerini ulaştırıyorlardı.

Artık pek dışarı da çıkmıyordu. Eskiden ona sık sık pazar meydanındaki meyhanelerde ya da yazları bira bahçelerinde rastlardı. Ancak bilgisayarı satın aldığından beri Rudi genelde evdeydi. Üstelik uyku alışkanlıkları da değişmişti. Çünkü eskiden tavuklarla birlikte uykuya yatan adamın salonunun ışıkları geç saatlere kadar yanıyordu. Bu nedenle dostunun neyi ima ettiğini Jan'ın kavraması hiç zor olmadı.

"İnternette biriyle tanıştın, değil mi?"

Rudi'nin gözleri parladı.

"Adı Doris."

"Hoş bir kadın mı?"

"Hoş ne demek dostum! Tam bir melek. Margot'dan beri, huzur içinde yatsın, böylesine anlaşabildiğim bir kadınla karşılaşmamıştım. Ayrıca yaşına göre baş döndürücü bir güzelliği var. Biraz Brigitte Bardot gibi, ama daha güzeli. Tanrım, öyle bir tutuldum ki!"

Jan, Rudi'ye kuşkuyla baktı. "Ama şimdilik sadece internetten tanışıyorsunuz, değil mi?"

Rudi, "Ne var bunda?" diye çıkıştı, meydan okur gibiydi. "Bu sorun değil ki. Aksine, insan bu yolla karşısındakinin gerçek mizacını tanıyor, dış görünüşün etkisi altında kalmadan onun olaylara nasıl yaklaştığını öğreniyor. Bu benim için en ideal yol oldu. Bugüne kadar ilgimi çeken bir kadınla karşılaştığımda onunla konuşmaya cesaret edememiştim. Öyle ya, karga sesli bir adamla kim sohbet etmek ister?"

"Haydi ama Rudi, bu yalnızca..."

Rudi, "Hayır, hayır," diye karşı koydu. "Ben bu konudan çok çektim. Çocukluğunuzda bana taktığınız lakabı düşününce... Hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. Ona, *Muppet Show*'daki kurbağanın adıyla, "Kermit" diye seslenirlerdi. Çünkü Rudi'nin sesi gerçekten de öyle çıkıyordu.

"Rudi, biz o yıllarda çok küçüktük ve..."

Rudi, "Biliyorum," diye sözünü tekrar kesti. "Bu nedenle size kızmazdım. Ayrıca haklıydınız da. Ancak tam olarak bu durum önümde hep engeldi. Oysa yalnızlıktan çoktan usanmıştım. Tabii Margot'dan sonra hayatıma başka bir kadının girebileceğini eskiden aklımın ucundan bile geçirmezdim. Ama hayatının yarısından fazlasını dul bir adam olarak geçirdim. Artık bıktım. Biriyle yakınlaşıp ona sevgi duymayı özlüyorum. Hem dün şu ihtiyar Kröger'in yaşadıkları benim de başıma gelmeden..."

Rudi komiserin adını duyunca dikkat kesildi. "Kröger mi? Ne olmuş ki ona?"

Rudi, "Ah, duymadın, öyle mi?" dedi ve gözlerini yere dikti. "Çok üzücü bir olay. Az önce fırıncıdan duydum. Zavallı adam dün gece enfarktüs geçirmiş. Karısı sabah uyandığında öldüğünü fark etmiş."

Jan fincanını iki eliyle kavrayıp Heinz Kröger'le son konuşmasını, şişman komiserin dertli bakışlarını düşündü. Sanki yaşayacak fazla vakti kalmadığını hisseder gibiydi.

"Tanrının bu işini pek sevimli bulmuyorum," dedi Rudi. "Her birimize bir zaman hesabı açıyor ama hesaba ne yatırdığını asla söylemiyor. İşte bu nedenle ben de şimdi tadına vararak yaşamak istiyorum. Beni anlayabiliyor musun yoksa kulağa kendi treninin de yakında kalkacağını kabul etmek istemeyen çılgın bir ihtiyar gibi mi geliyorum?"

"Hayır Rudi, seninki kesinlikle çılgınlık değil. Yalnızca yanlış şeyler yapmamaya dikkat etmelisin hepsi bu."

"İyi de, bu uyarı için sanırım biraz geç." Rudi gizemli bir şekilde sırıtarak elini, sandalye arkalığına asılı rüzgârlığının iç cebine attı. Sonra bir zarf çekip çıkardı. Üzerinde kırmızı harflerle kocaman *Ockermann World Travels* yazılıydı. "Doris'e gidiyorum. Uçağım bugün öğleden sonra dörtte."

Jan gözlerini iri iri açtı. "Uçağın mı?"

"Kanarya Adaları," dedi Rudi umut dolu bir sesle. "Doris'e kocasından La Gomera Adası'nda bir çiftlik kalmış. Yaklaşık on yıldır orada yaşıyor."

"Hiç fena değil. En doğru mevsimi seçmişsin. Ne kadar kalacaksın?"

"İlk önce bir hafta. Sonra kısa bir süreliğine dönmek zorundayım çünkü evim için ekspertiz tarihini ayarlayamadım."

"Evine ekspertiz mi yaptırıyorsun?" Jan şimdi afallamıştı.

"Evet, belki satar Kanarya Adaları'na yerleşirim diye düşündüm." Rudi gülüyordu. "Harika olmaz mı? Sonunda hayatımda biraz olsun mutluluğu yakaladım ve bunun tadını çıkarabilecek kadar da zindeyim."

İki dost çok geçmeden Jan'ın dairesinin önünde vedalaştı. Jan çiçeklerine bakacağına dair Rudi'ye yüzüncü kez söz verirken arkadaşını dalgın dalgın süzdü.

"Doktor bey, psikolojide yaşadığım durumla ilgili bir sözcük vardı, değil mi? Bir yerde tanımını okumuştum. Ne diyordunuz ona?"

"Takıntılı aşk mı?"

"Evet, takıntılı aşk. Bunu yaşarken insana tam olarak neler olur?"

Jan omuzlarını kaldırıp, "Yani..." dedi. "Romantizme kaçmadan bir cevap verecek olursam şöyle diyebilirim; birçok özelliğiyle kafandaki eş tipine uyan birisiyle tanışırsın ve vücudun hormon

salgılamaya başlar. Bunlar dopamin, serotonin, oksitosin ve buna benzer hormonlardır. Ve sen de kendini bulutların üzerinde uçuyor sanırsın. Algı çerçeven daralır ve o noktadan sonra senin için âşık olduğun kimseden başkası yoktur. Kendini uyuşturucu almış gibi hissedersin."

Rudi dalgın bir ifadeyle, "Evet, sanırım aynen o duygu," dedi. "Hislerimin azalacağından korkuyorum aslında."

Jan, "Azalacak," dedi. "Yoksa buna uzun süre dayanamazsın. Eğer karşındaki doğru kişiyse hissettiklerin daha olgun bir duyguya dönüşecek. Adına 'gerçek aşk' diyebiliriz, her ne kadar bu kavram kulağa artık yoz ve bayağı gelse de."

Rudi yine kendini tutamayıp güldü. "Bayağı mı? Yok canım, kulağa şahane geliyor!"

Jan sırıttı. "Öyle ya da böyle, gideceğin diyarlarda sana her şeyden önce bol şans diliyorum. Kendine dikkat et ihtiyar delikanlı."

Rudi ona göz kırptı. Hafif kambur yürümesine, saçlarının kar beyazı olmasına ve yüzüne kırışıklar çökmüş olmasına karşın hâlâ gücü kuvveti yerinde bir adamdı. Jan onun şu hınzır gülümsemesini görünce bir an için güzellik kraliçesi tarafından baloya davet edilmiş genç bir adamın karşısında durduğu duygusuna kapıldı.

Rudi sonra döndü ve yürüdü. Jan'ın bahçe kapısının önüne gelince bir kez daha arkadaşına baktı.

"Jan, baksana, azalmazsa ne olur? Aşkım, mantığın ağır bastığı bir dünyaya yenilmeyip hep öyle sürüp giderse diyorum..."

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"İstemesem sorar mıyım?"

Jan, parmağıyla şakaklarında daireler çizdi. "O zaman çıldırırdın."

13

Felix Thanner günah çıkarma kabinin iç daraltan karanlığında oturmuş bekliyordu. Kabinin içi kumtaşı, soğuk tütsü, ahşap ve papaz iskemlesiyle diz çökme bankının kaplanmış olduğu ağır kumaşın yaydığı, birbirine karışmış kokularla dolmuştu. Thanner bu koku karışımını "günah" kavramıyla birbirlerine bağlardı.

Christophorus Kilisesi 1728 yılında inşa edilmişti. Thanner, günah çıkarma kabininin de aynı tarihlerde yapıldığını varsayıyordu. Kim bilir bugüne kadar ne günahlar ortaya dökülmüştü... Eskiden kapısı mutlaka bugünlere kıyasla çok daha sık açılırdı. Şimdilerde ise haftada iki öğle öncesi olarak öngörülen günah çıkarma seanslarını Thanner kabinde tek başına oturarak geçiriyordu. O gün de yine iki saatlik sürenin çoğunu karanlıkta tek başına oturarak harcamış, saatler geçmek bilmemişti.

O gün cemaatten, seksen bir yaşındaki Antonia Schiller dışında günahlarının pişmanlığına kapılmış başka kimse gelmemişti. Yaşlı kadın ömründe bir kez olsun tadına bakabilmek için bir kutu havyar çalmıştı. Bu günahı da çok tutumlu olduğu, parasını harcamaya çekindiği için işlediğini itiraf etmişti. Thanner kadını kutsamış, günahının affı için pater noster'i üç kez okumasını istemişti. Kadın gittikten sonra da rüzgârın, çatı kirişleri arasında çaldığı ıslığı dinlemişti.

İki saatin tamamlanmasına dakikalar kala Thanner küf kokulu karanlıktan kurtulacağına içten içe sevinirken kilisenin ağır kapısının açıldığını ardından da sert bir gürültüyle kapandığını duydu. Yan nefte boydan boya adımlar yankılandı ve Thanner günah çıkarma kabininin kafesli penceresinden bakınca önünden bir karaltının geçtiğini fark etti. Derken karşı kabinin kapısı açıldı ve Thanner hemen ardından yan taraftaki karanlığın içinden gelen hışırtıları duydu.

Bir kadın sesi, "Tanrım beni affet, günah işledim," diye bir fısıldadı.

Yaşı tam olarak tahmin edilemese de bu genç bir sesti. Kadın yirmili yaşların başında ya da otuzların ortasında olabilirdi. Ama Thanner bu sesi o gün ilk kez duyduğundan emindi.

Thanner, "Yüreğimizi aydınlatan Tanrı, günahlarını idrak etmen için sana lütufta bulunuyor," diye her zamanki selamlamayla giriş yaptı ancak kadın onun sözünü kesti.

"Süslü laflar istemem! Bunlara dayanamıyorum."

"Tamam, süslü laflar olmasın. Doğrudan derdini söyle."

Thanner kadının soluklarını duyuyordu. Kadın sanki kalkıp gitmemek için kendiyle savaşıyordu.

"Ben... bunu yapabilir miyim, bilmiyorum," diye fısıldadı. "Öte yandan..."

"Evet?"

"Bunu... mutlaka biriyle konuşmalıyım. Yoksa ... yoksa içimdeki şey beni *parçalayacak*."

Kadın onu göremese de Thanner başını salladı. Aklına Kristof heykeli gelmişti. Şapeldeki o mumdan gölü bu kadın yaratmış olabilir miydi? Olabilirdi. Ayrıca geçen hafta gelip karısını aldattığını itiraf eden adamın sevgilisi de olabilirdi. Çünkü o adam da günah çıkarmaya ilk kez geliyordu. Tıpkı bu kadın gibi.

Papaz, "Kardeşim, burada açıkça konuşabilirsin," diye kadını yüreklendirdi. "Burada seni Tanrı'dan başkası duyamaz."

Yine soluk sesleri duyuldu. Soluk alıp vermeler bu kez kadının dayanılmaz bir yük taşıdığını ve gücünün sonuna geldiğini anlatır gibiydi.

Thanner, şapele giren kadının neye benzediğinden artık kesinlikle emindi. Kristof gibi bu kadın da Tanrı ona görününceye ve onu kurtarıncaya kadar dünyanın bütün yükünü omuzlarında taşımıştı.

Evet, diye düşündü Thanner. Şalın ve mumların anlamı buydu. Bunlar imdat çığlıklarıydı ve kadın şimdi buradaydı.

"Ben... ben..." Thanner kadının yutkunduğunu duydu. "Ben günahların en büyüğünü işledim. Ben... Ah hayır, *yapamayacağım!*"

Kadın ayağa kalktı. Thanner bölmede ılık bir meltem gibi esen hoş bir koku duydu. Ona çiçeklerle dolu bir çayırı anımsatan, hafif bir parfümdü bu. Ne var ki açıklanamaz bir nedenle günah çıkarma kabininin içi bir anda soğumuştu. Kadının sırtındaki yük âdeta devasa bir buz parçasıydı ve papaz bu buzu, kafesin karanlık tarafında hissediyordu.

Thanner bunu hayalinde yarattığını düşünüp hemen toparlandı. Soğuk havanın tek nedeni kilisenin mimarisinden kaynaklanan esintiydi. Üstelik papaz uzun boylu, incecik bir adamdı ve en kalın kazağının içinde bile üşürdü. İçini yine de tuhaf bir his sardı. Bu belki de pek çok günah çıkarma seansı sırasında onda gelişmiş bir içgüdüydü.

Thanner, "Gitme," dedi. Oysa ansızın içindeki bir şey kadının gitmesini *istemişti*. Diğer yandan iç sesi, kadını kaçmaya yönelten şeyin utanma duygusu olmadığını söylüyordu. Hiçbir yasak ilişki günah çıkartırken söylenemeyecek kadar korkunç olamazdı. Üstelik öyle bir devirde yaşıyorlardı ki yardımcıları arasında bile selefini dehşete düşüren bir umursamazlık vardı.

Hayır, bu kadının başka bir derdi vardı.

Karanlık ve uğursuz bir dert.

Papaz, "Gitme," diye yineledi. "Madem içindeki seni parçalayacak, o zaman destek alabileceğin yer burası."

Kadın kapıyı hafifçe aralamıştı bile. Ancak şimdi duraksamıştı ve düşünüyor gibiydi. Yine rüzgârın hafif uğultusu duyuldu.

Kadın kapıyı kapattı ve yeniden diz çöktü. Felix Thanner titremeye başlamıştı.

"Başka çarem kalmamıştı," diye fısıldadı kadın. "Kendimi kurtarmak için yapmak zorundaydım. Başka çıkış yolu göremedim... Başka bir yolu yoktu."

Thanner, "Ne yaptın?" diye sordu. Oysa bu sorunun yanıtını duymak istemediğini çok iyi biliyordu. Nedenini henüz çözemese de bu kadından korkmuştu. İçine doğan o karanlık şey belki de yanılmasına neden oluyordu.

Belki de yanılmıyordu.

Bütün endişelerine karşın bu kadını günah çıkarmaya ikna etmeliydi. Onu dinlerken kendini nasıl hissederse hissetsin bunu yapmalıydı. Thanner'e böyle bir görev verilmişti. Kadınla Tanrı arasında bir tercümandı.

"Konuş kardeşim, sana böylesine sıkıntı veren günah nedir?"

Kadın bir an duraksadıktan sonra gelen yanıt kısa ve soğuktu.

"Öldürdüm."

Felix Thanner ürperdi. Kadının bunu söyleyeceğini sezmişti. Yoksa ağzından çıkaramayacak kadar ağır başka bir sıkıntı olabilir miydi?

"Birini öldürdüm," diye yineledi kadın. "Üstelik bu ilk değildi."

Thanner sükûnetini koruyabilmek için savaşıyordu. Gerçi papazlık seminerinde onu ağır suçların itiraf edildiği vakalara hazırlamışlardı ama gerçekten başına gelince durum değişiyordu.

Bu kadın büyük bir günah işlemişti. Aslında zina da büyük bir günahtı ama cinayet... Bu gerçekten başka bir şeydi.

"Ondan önce de biri vardı." Kadın neredeyse duyulamayan bir sesle konuşmayı sürdürüyordu. Sanki onu duraksatan engeli aşmıştı. "Hoş bir adamdı. Hem de çok hoş. Öyle hoştu ki onu sevebileceğime inanmıştım. Duygularıma karşılık vereceğinden kuşkum yoktu. Ancak sonra... İnsanın reddedilmesi ne demektir, bilir misiniz? Bir insan hakkında tümüyle yanıldığınızı anlamak..." Acı bir kahkaha attı.

"Yok canım, nereden bileceksiniz? Size yalnızca Tanrı'yı sevmeniz için izin var."

"Bu pek doğru değil," dedi Thanner. Vereceği yanıtı bulabilmek için kıvranıyordu. "Elbette sevdiğim insanlar da var."

"Ama benim sevmek istediğim gibi sevemezsiniz onları." Kadın sesini yükseltmişti. Sesinde şimdi öfke vardı. "Sevmeye ve sevilmeye hakkım var, anladınız mı? Ama sonra öğreniyorsunuz ki adamın umurunda bile değilsiniz, çünkü kadınlar umurunda değil onun... Çünkü ne olduğu belli olmayan başka adamları kurcalayıp duruyormuş... İğrenç yaratık!"

Thanner, kafesin minicik deliklerinden geçerek kendisine ulaşan soğuğu ve kini duyumsuyordu. Kaçıp gitmemek için ne gerekiyorsa yapmalı, kendine hâkim olmalıydı. Bu durum onu kesinlikle aşıyordu, bunu biliyordu. Ancak ne yapabilirdi ki?

Topla kendini, Tanrı seninle. Yalnız değilsin!

"Onu bunun için mi öldürdün?"

"Evet. Ansızın oluverdi. Öfkelenmiştim ve birden... öldü. Sonra kaçtım. Uzaklaşmalı, yalnızca uzaklaşmalıydım. Ona çok acıdım ama sonra acımaktan vazgeçtim. Şunu söylemek istiyorum, beni yanıltan oydu. Bana yanlış işaretler gönderdi, beynimin içine sızdı ve duygularımla oynadı. Sonra da duygularımın üstüne çıkıp tepindi. Böyle biri cezalandırılmayı hak ediyor, değil mi?"

Deli... Bu kadın deli. Şu anda bir ruh hastasıyla karşılıklı oturuyorum!

"Ölümü kimse hak etmez." Thanner sesinin sakin ve kararlı çıkması için uğraşıyordu. "Yaşam ve ölüm hakkında yalnızca Tanrı karar verebilir."

"O halde ben onun aracısıydım." Thanner, kadının sözlerinin arasında bir gülümseme sezer gibi oldu. "Aksi halde beni korumazdı.

Ne yaptığımı kimse anlamadı. Beni aradılar ama kim olduğumu bilmiyorlardı. Ta ki öteki herif ortaya çıkana kadar."

"Öldürdüğün diğer kişi mi?"

Kadın hafifçe iç geçirdi. "Asıl tuhaf olan ne, biliyor musunuz?"

Thanner ellerini dua için kavuşturdu. Vücudu baştan başa titriyordu.

"Bilmiyorum, sen söyle."

"Birini öldürmek çok zor bir şey değil. Hele öncesinde de yaptıysan." Thanner yine kadının gülümsediği duygusuna kapıldı. Kadın sanki dalgın dalgın hoş bir anısını anlatıyor gibiydi. Thanner'in tahminini onaylarcasına, "Büyüdüğüm yerde büyük bir samanlık vardı," dedi. "Çocukken orada bazen oynardım. Tavanda boydan boya bir kiriş vardı ve kirişin üzerinden samanların içine atlanırdı. Başlarda atlamaktan müthiş korkardım. Çok yüksekti, biliyor musunuz?"

"Ama atladın..."

"Evet." Artık kadının gülümsediğinden Thanner'in kuşkusu kalmamıştı. "Çok tuhaf. Hiç yapamayacağını sanırsın. Ama sonra görürsün ki karar vermen anlık bir iş. Bir kez atlayıp bunun nasıl bir duygu olduğunu öğrendin mi ikincisi hiç zor gelmez."

Thanner yutkundu. "Yani zevk aldığını mı söylemek istiyorsun?"

Thanner sözünü tamamlar tamamlamaz, kadın avucunun içiyle kafese öyle şiddetli vurdu ki papaz irkilerek geriye doğru çekildi.

"Siz beni ne sandınız? Deli mi? Öldürmekten zevk alan biri mi?"

"Seni kimse..."

"Siz benim neden söz ettiğimin farkında mısınız? Ben iki hayat söndürdüm! Bu adamların onları seven anneleri, onları yaşamla tanıştıran babaları vardı."

"Senin annenle baban gibi mi?"

Kadın bir an sustu, sonra alçak sesle ekledi: "Hayır, benimkiler kesinlikle onlar gibi değillerdi. Ama bunun artık bir önemi yok."

"Neyin önemi var peki?"

"Sevilmeye değer bir insan buldum, önemli olan bu," dedi yumuşak bir sesle. Sanki papaza az önce bağıran kişi o değildi. "Bu kez kuşkum yok. Ötekinde yanılmıştım, ama bu kez eminim." Küçük bir kız gibi kıkırdadı. "İşin en güzel yanı, o da benim gibi hissediyor. Bunu bakışlarından anladım. Bana baktığında bu dünyada iyilikler de olduğunu hatırlıyorum. O kadar kötü şeyler, kan ve iğrenç olaylar gördüm ki onun tek bir bakışı hepsini unutmama yetiyor."

Thanner ellerini dizine öyle çok bastırmıştı ki canı yanıyordu. Belli ki karşısında bir akıl hastası oturuyordu. İşlediği iki cinayeti itiraf etmişti ve anlaşılan aşk sanrısı gibi bir saplantıya kapılmıştı. Sözünü ettiği üçüncü adam belli ki bir sonraki kurbanı olacaktı. Sanrısına kapılıp gerekli gördüğü anda herhalde onu da öldürecekti. Ne de olsa samanlığın kirişinden iki kez atlamış ve bunun düşündüğünden daha basit olduğunu görmüştü.

Ne yapmalıyım? Tanrım, söyle bana, ne yapmalıyım!

"İki kişiyi öldürdüğün için pişman mısın?"

Thanner, günah çıkarma hücresinin içi buz gibi olmasına karşın terlediğini hissetti. Sesi titriyordu.

"Bunun için geldim." Kadın yine ürkek bir fısıldamaya geçmişti. "Yaptıklarımdan dolayı çok üzgünüm. Başka seçeneğim kalmamıştı. O herifin, onunla benim arama girmesine izin veremezdim. Hakkımda başkalarının bilmemesi gereken bir şeyi bildiği için girecekti aramıza. Onu sonunda bulmuşken buna izin veremezdim." Hıçkırıyordu. "Yine de yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum tabii ki, Tanrı'ya beni affetmesi için yakarıyorum. Yeniden temiz olmalıyım. Onun için..."

Thanner, "Tanrı, kulunun yürekten pişmanlık duyduğu her günahı affeder," dedi. Sesinin titrememesi ve etkileyici çıkması için

uğraşıyordu. "Ancak seni bu ağır suçtan arındırabilmesi için yaptıklarını tamamen idrak etmen ve sonuçlarına katlanman gerekir. Bu nedenle kendini dünyevi adaletin ellerine teslim etmelisin."

"Tanrı böyle buyurduğu için polise teslim olmam gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Thanner yan kabinin soğuğunun karanlıklar içinden gelip bütün bedenini sardığını duyumsadı. Hayatında hiç bu kadar üşümemiş, bu ölçüde korkmamıştı. Öyle ya, bu delinin her an onun tarafına geçip üzerine atlamayacağını kim garanti edebilirdi ki?

Sözlerini sürdürebilmek için kendisiyle savaştı. "Evet, onu söylemek istiyorum. Herkes yaptıklarının arkasında durmalıdır ki Tanrı onu bağışlasın. Pişmanlık ve itiraf yalnızca ilk adımdır. Ardından tövbe ve..."

Kadın papazın sözünü bitirmesini beklemedi. Yerinden fırlayarak kendini günah çıkarma kabininden dışarı attı.

Kadın, onun kabininin kapısına doğru atlayınca Thanner oturduğu yerde sıçradı. Ahşap kafeslerin arasından kadını biraz görür gibi oldu. Üzerine açık renk bir mont giymiş, kapüşonunu iyice yüzüne indirmişti, Thanner birkaç sarı saç tutamından başka bir şey seçemedi.

Kadın bu kez öncekinden daha sert bir şekilde kapıya vurdu. Thanner'in aklından o anda ahşap kafesin birazdan kırılıp dağılacağı geçti.

"Benden korkuyor musun?" diye çıkıştı kadın. "Haydi, söylesene! Benden *korkuyor musun?*"

Felix Thanner ondan elbette korkuyordu. Kabininde titreyerek ayakta duruyordu. Kadının eline düşmüştü. Her kimse çok tehlikeliydi ve Thanner kendini tanıdığından beri fiziksel şiddete karşı koyamayacak kadar güçsüz ve ürkek biri olmuştu. Daha okul yıllarındayken göze batacak kadar sıska ve çekingen bir çocuktu. Bu yüzden diğer afacanlar onun bu zaafını epeyce kullanmışlardı.

Öğle yemeğinde sandviçinin içine solucanlar koymuş ve Thanner'i yemeye zorlamışlardı. O da korkusundan altını ıslatınca uzun süre alay konusu olmuştu. Aradan geçen uzun yıllardan sonra yine altına yapabileceğini düşündü.

Ama artık yetişkin biriydi ve yüksek bir makamın hizmetindeydi. Bu makama güvenmeliydi. Ona bir görev verilmişti ve kendisine bir zamanlar öğretildiği gibi bunu yerine getirmeliydi. Bunları düşününce cesaretini topladı.

"Evet," dedi. "Senden korkuyorum. Ama daha da çok *senin adına* korkuyorum. Yardıma ihtiyacın var ve bu yardımı sana sunuyorum. Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Kadın geri çekildi ama gitmedi. Asır gibi gelen bir an hiç konuşmadan karşı karşıya durdular. Aralarında günah çıkarma kabininin bölmesinden başka bir şey yoktu. Thanner onun hızlı soluklarını duydu. Kadının içinden geçenleri duyumsar gibiydi.

Kadın, "Bunları kimseye anlatmaman gerektiğini biliyorsun," dedi. "Anlatman için sana işkence bile etseler susacaksın."

"Elbette biliyorum. Günah çıkarma sırrı kutsaldır."

Kadın, "Umarım sıhhatin için bunu asla unutmazsın," diye tısladı. Sonra da aceleyle çıkışa yöneldi.

Thanner önce adımları ve ardından da kilise kapısının açılmasını duydu.

Kadının arkasından, "Sana yardım edebilirim!" diye seslendi ancak kabinden ayrılmaya hâlâ cesareti yoktu.

Kadının bir şeyler söylediğini duydu. Ne dediği tam olarak anlaşılamayacak kadar uzaklaşmıştı ama Thanner "Belki" sözcüğünü duyar gibi oldu. Sonra kilisenin büyük kapısı kapandı ve Thanner tek başına kalakaldı.

Çevresini saran günahın ağır kokusuna artık dayanamıyordu. Thanner boğulur gibi oldu, kabinin kapısını hızla açtı ve dışarı çıkar çıkmaz taşların üzerine kustu.

14

Gece nöbeti sakin geçiyordu. Jan gece yarısına doğru mola verip kantine gitme fırsatı bulabildi ama burası bu saatlerde kantinden çok bir dinlenme salonuna benziyordu.

Plastik masaların dizili olduğu salon ıssız ve terk edilmiş gibiydi. Öğle saatlerinde seslerin birbirine karıştığı bu mekânda şimdi kiliselerin huzursuz edici sessizliği hâkimdi. Masaların üzerindeki servisleri süsleyen balkabağı ve kuru yaprak resimleri bile sevimsiz soğukluğu yok edemiyordu.

İçecek otomatının hemen yanında iki hemşire alçak sesle sohbet ediyorlardı. İkisi de sanki büyük bir gizemi çözmüşçesine masanın üzerine eğilmişlerdi.

Jan, Doktor Franco Spadoni'nin salonun diğer ucunda olduğunu fark etti. Spadoni zifiri karanlık klinik bahçesine bakan geniş pencerenin önündeki masaya oturmuş, kıvırcık saçlarını yumruğuna yaslamış, derin düşünceler içinde önündeki bir dilim keki eşeleyip duruyordu. Jan bu manzara karşısında Edward Hopper'ın yalnızlığı anlatan tablosunu anımsadı. Şu gördüğü tablonun adı *Gece Kuşları* değil *Gece Nöbeti* olmalıydı.

Franco başını ancak Jan yanına oturunca kaldırdı. Öyle farklı bakıyordu ki Jan onu âdeta başka bir dünyadan alıp geri getirmişti. Nöbetlerin onu yorduğu her halinden belliydi. Tıraş olmamıştı ve

sanki birkaç gecedir uyumuyormuş gibi gözlerinin altında halkalar oluşmuştu.

"Ne güzel bir sürpriz," dedi Franco. "Bizim fakirhaneye kolay kolay düşmeyen bir konuk gelmiş. Seni uyarıyorum arkadaşım, kakaolu kek gerçekten taş gibi. Bu kütleyi kahvene bandırıp yumuşamasını bekleyecek kadar mola verebileceğini sanmıyorum."

"Uyardığın için teşekkürler ama kantin kekini yemeye kalkacak kadar açlıktan ölmedim. Seninle konuşmak istemiştim. Servisten burada olduğunu söylediler."

Franco iç geçirip çatalını elinden bıraktı. "Evet, canım ansızın kakaolu kek istemişti. Belli ki gelmekle hata etmişim."

Jan arkadaşını dikkatle süzdü. "Sen iyi misin? Biraz şey..." Doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. "Bitkin görünüyorsun."

"İdare ediyorum işte." Franco elini aldırma der gibi salladı. "Ailevi sorunlar işte. Sanırım berbat havadan kaynaklanıyor. Böyle havalar yalnızca hastaların ruhunu karartmakla kalmıyor bence. Beni aramanın belli bir nedeni var mıydı?"

"Senden bir şeye bakmanı rica edecektim."

"Göster haydi. Umarım beni keyiflendirecek bir şeydir."

"Keyiflendireceğini sanmam ama senin uzmanlık alanına giriyor."

Jan, sileceklerinin altında bulduğu zarfı önlüğünün cebinden çıkartıp arkadaşına uzattı. Franco önündeki tabağı itti ve zarfın içinden resmi çıkarıp masanın üzerinde elleriyle düzeltti.

"Kim yapmış bunu? Yeni açılacak çocuk kliniği için gelecek hastalarımızdan biri mi çizdi?"

"Önce sanatçı psikiyatrın ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Sonra neyin nesi olduğunu anlatacağım."

"Peki o halde." Franco okuma gözlüğünü takıp resmi kendine doğru çekti. Çiçekli kırları, çizgilerden oluşan güneşi ve sırtında kü-

çük kızı taşıyan devi bir süre inceledi. Sonra başını iki yana sallayıp Jan'a gözlüğünün üzerinden baktı.

"Evet, benim fikrimi sorarsan bunu bir çocuk çizmemiş." Parmağıyla kâğıdın üzerine tıklatıyordu. "İnsan ilk bakışta resmi altı ya da sekiz yaşlarında bir çocuğun yaptığını sanıyor ama bunun çok daha büyük yaşlarda birinin elinden çıktığından eminim."

Jan dalgın dalgın resme baktı. Yalnızca tanımlayamadığı bir duygudan kaynaklanıyor da olsa bu, onun da aklına gelmişti.

"Neye dayanarak bu kadar kesin konuşabiliyorsun?"

Yağmur yeniden başlamıştı. Dışarıda esen rüzgâr sel gibi inen yağmur sularını pencereye savuruyordu.

"Yani, öncelikle şu orantılar..." dedi Franco. "O yaştaki çocukların çoğu figürlerini orantısız olarak imgeler. Çünkü kendi bedenleriyle henüz rasyonel bir ilişki geliştirmemişlerdir ve bu da resimlerine yansır. Çocukların çizdiği figürlerin kol ve bacakları genelde normalden uzun ya da kısa olur. Ya da baş, vücudun kalan bölümüyle orantısız resmedilir. Özellikle de resim, burada olduğu gibi sanata karşı özel yeteneği bulunmayan birinin elinden çıktıysa. " Franco bir metin okuyormuş gibi resmi yeniden inceledi. "Tahminimce sanatçı genç bir kız hatta yetişkin bir kadın. Ancak nedeni her neyse resme bakanın onu çocuk sanmasını istemiş. Bu izlenimi bırakmak için çok uğraşmış. İşte tam da bu nedenle kendini ele veriyor. Şu çizgilere dikkatle baksana. Altı yaşındaki hiçbir çocuk bunları bu kadar düzgün yapamazdı. Ya da benim tanıdığım çocuklar arasında böylesi yok. Çünkü küçük çocuklar sabırsızdır. Kalemi aynı noktadan kâğıda vurabilmek için insanın bu işe çok zaman ayırması gerekir. Ayrıca renkli alanların içi büyük bir titizlikle doldurulmuş, çocukların yapmayı sevdikleri gibi çizgi çizgi değil. Bu da baskı altındaki bir kişiliğe işaret edebilir."

Jan alnını buruşturdu. "Genç bir kız ya da yetişkin bir kadın dedin. Resmi bir erkeğin çizmediğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Franco gözlüğünü çıkarıp devin omzundaki kızı gösterdi. "Çünkü iddiaya varım ki çizdiği kız kendisidir. Kırmızı elbise buradayım diye bağırıyor. Sence de öyle değil mi? Devin kim olduğunu bulmak için fazla uğraşmaya gerek yok." Franco Jan'a bakıp sırıttı. "Ama seni hiç bu kadar gülerken görmemiştim."

Jan bu espriye karşılık verebilecek durumda değildi. O da devi kendine benzetmişti. Vücut yapısı ve yüzü siyah saçlı başka erkeklere de uyabilirdi ama boş elinin hareketi bu kişinin Jan olduğunu ele veriyordu.

Bu bilinçli olarak yapılmasa da tipik bir Jan Forstner duruşuydu. Kol hafifçe bükülüydü ve başparmak kotun ön cebine geçirilmişti. Jan ellerini nereye koyacağını bilemediği zamanlarda hep böyle dururdu. Çocukluğuna kadar uzanan pek çok fotoğraf bu duruşu belgeleyebilirdi. Kendisi bu durumu, pantolon cepleri uzun olan takımlar giydiğinde fark ederdi. Dün akşamki davette de üzerinde böyle bir pantolon vardı ve bir eliyle kadeh tutabildiği için rahatlamıştı.

Jan o resimde yer aldığından yine de kuşku duyacak olsa bile devin kol saati de ona işaret ediyordu. Devin saati, yaygın olanın aksine sağ kolundaydı; daha kullanışlı geldiği için Jan da saatini sağ koluna takardı.

İşte bu duruş ve saat, Jan'ı bu resimde en çok rahatsız eden şeyler olmuştu. Resmi her kim çizdiyse dikkatli bir gözlemciydi. Detayları görmeyi bilen biri olduğu anlaşılıyordu. Bu kişinin, daha doğrusu bu kadının amacı Jan'ı etkilemekse, evet başarmıştı. Hem de öylesine iyi başarmıştı ki resim, Jan'ı düşlerinde bile rahat bırakmıyordu.

Elbette bizden korkuyorsun!

Çünkü bu resimde bir şey daha vardı. Jan bunun ne olduğunu tam olarak açıklayamıyordu. Daha çok bir duyguydu bu. Kaynağını

da o çizgeler ile içleri doldurulmuş alanlar arasında pusuya yatmış bir şeyden alıyordu. Elle tutulamaz bir şeydi bu. Tıpkı resmin sahibi gibi.

"Peki, bunun anlamı ne olabilir Franco? Yani biri bana neden gizlice böyle bir resim ulaştırsın?"

"Kimden olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır, dünkü bağış toplantısından dönerken zarfı gece vakti otomobilimin sileceklerinin altında buldum."

"Tuhaf. Bu, kadının yaşıyla ilgili savımı da doğruluyor. Gece vakti klinik bahçesinde hiçbir çocuk dolaşmaz. Yani benimkilerin dolaşmadıklarını biliyorum. Onlar o saatte düşler ülkesinde yolculuğa çıkmış oluyorlar."

"Evet, gerçekten çok tuhaf. Özellikle de bu ondan aldığım ilk mesaj olmadığı için."

"Başka resimler de mi yolladı?"

"Hayır ama bir demet gül yolladı."

Franco kaşlarını kaldırdı. "Gül mü?"

"Evet, kırmızı güller. Sanırım bunlar için de bir hayli para vermiş. Önce Carla'dan geldiklerini düşündüm ama sonra onun bana çiçek yollamadığını öğrendim. Ayrıca bir de telefon geldi, arayanın sesi küçük bir kızınkine benziyordu."

"Ne dedi?"

"Pek konuşmadı ama ses bir imdat çığlığı gibiydi. Tek başına altından kalkamadığını söyledi. 'Neyin,' diye sorduğumda, 'Hiçbir şeyin,' dedi ve telefonu kapattı.

Franco elini çenesinde gezdirdi ve sakalının kısa kıllarından zımpara kâğıdı gibi hışırtılar duyuldu. "Yani önümüzdeki tabloya bakarsak, bu yabancı seni hayalinde güçlü bir kahraman yapmış. Gözünde ona yardım edebilecek kadar büyük birisin. Oysa o kendini

küçük ve bir çocuk gibi görüyor. Hiç değilse içindeki bir parçanın duyguları böyle. Çünkü öte yandan sana kırmızı güller de yolluyor."

Jan çaresizliğini anlatırcasına yüzünü buruşturdu. "Peki ama neden gizleniyor? Aslında açık sinyaller gönderiyor. Kendisine yardım edebileceğimden kuşkusu yok. Bu saklambaç oyununun anlamı ne? Korkuyor mu yoksa?"

Franco resme bir kez daha baktıktan sonra dudaklarını büktü. "Hayır, bu belirgin hatlar ve ifade gücü yüksek renk seçimleri, korkak bir kişilikle örtüşmez. Bu resimde çekingenlikten eser yok. Aksine kırmızı elbise yüksek bir özgüvene işaret ediyor. Bu elbette sadece bir yorum. Ama bence bu kadın dışarıya karşı gösterdiği kimliğini korumaya çalışıyor. Sana doğrudan gelecek olsa, bu onun gözünde belki bir zayıflık işareti sayılacak. Sanırım iç dünyası ikilem içinde. Bir yanıyla yardıma ihtiyacı olduğunu biliyor, diğer taraftan yaşamının üzerindeki kontrolü kaybetmemesi gerekiyor. Bu nedenle seni, seninle irtibata geçeceği ana hazırlıyor ve dikkatini çekmek istiyor. Ama ne zaman sana doğru adım atacağına kendi karar vermek istiyor."

Konuşmaları iskemle takırtılarıyla bölündü. Molaları biten iki hemşire çıkışa doğru yürüyordu. Kapının önüne geldiklerinde hemşirelerden biri dönüp doktoralara doğru baktı ve başıyla selam verip alçak bir sesle, "İyi geceler," diledi. Ardından arkadaşıyla birlikte kantinden ayrıldı.

Jan, "Beni özellikle bir nokta çok rahatsız ediyor," dedi. Hemşirelerin arkasından kapı kapadığı için şimdi sesini biraz yükseltmişti. "Belli ki bu kadın hakkımda çok şey biliyor. Hastane telefonumu biliyor, o sırada nerede olduğumdan haberi var, otomobilimi tanıyor. Beni gözetlediği ortada. Ama karşılığında ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Franco. "Resimden anladığıma göre kadın sarışın ve izlenmediğinden emin olduğunda herhalde küçük bir kız gibi davranıyor. Titiz bir kadın, obsesif eğilimleri var ve çok büyük bir olasılıkla her koşulda kontrolün elinde olması için elinden geleni yapıyor. İlk bakışta nevrotik bir bozukluğu var derim. Bunun dışında sana sırılsıklam âşık olmalı. Yani bu kadın yakınlarında bir yerde. Bu verilerle yola çıkabiliriz."

Jan iç geçirdi. "Şu sırılsıklam âşık durumu hariç, tarifin tanıdığım birkaç kadına uyuyor."

Franco saatine baktı, tabağını tepsiye koydu ve ayağa kalktı.

Ciddi bir ifadeyle, "Servise dönmek zorundayım," dedi. "Gözünü dört aç Jan. Senin çiçekçi güzeli belli ki çok sıkıntılı bir halde. Ve tahmin ediyorum ki güçlü kontrol mekanizması sayesinde gerçek yüzünü dışarıya karşı gizleyebiliyor."

"Sence neyin nesi bu kadın?"

"Anladığım kadarıyla bir rahatsızlığı var. Bu da bir tehlike. Şu resimdeki kızın ellerine baksana. Yumruklarını sıkmış. Karşılaşmaya hazırlanan bir boksör gibi."

Jan kırmızı elbiseli kıza baktı. İşte ilk bakışta neden etkilendiğini tam olarak anlayamasa da onu korkutan şey bu olmuştu. Resimdeki çocuğun mimiklerinden ürkmüştü. Dev de çocuk da gülüyorlardı. Ancak devinkiyle kıyaslandığında kızın gülümsemesinde bir sahtelik vardı. Kız zoraki gülüyordu çünkü asıl yaptığı, resme bakana yumruklarını göstermekti.

Baksana buraya, der gibiydi. *Fazla yaklaşırsan seni fena yaparım!*

"Sence ne kadar tehlikeli bu kadın?"

Franco omuzlarını kaldırınca elinde tuttuğu tepsideki fincan şangırdadı. "Tahmin etmek zor. Belki kendisi bu durumun bilincinde bile değildir. Ama kadında hafife alınmaması gereken bir saldırganlık

potansiyeli olduğunu düşünüyorum. Hem kendine hem de başkalarına karşı. Nereden baksan kırmızı elbise giymiş, kendini simgelerle ifade eden birisi. Uyarı renginin hangisi olduğunu mutlaka biliyordur."

15

Tam bir dehşet çukuruydu burası. Buz gibi, leş içinde, kapkaranlık bir mahzen. Taş duvarlardan sızan su, kum zemini ıslatıyordu. Ve iğrenç bir koku... Lanet olsun, ne pis kokuyordu burası! Sanki binlerce fare, sonrasında içinde çürüyüp gitmek için birkaç yüzyıldır kumun içine pislemişlerdi.

Kadın bu mahzenden nefret ediyordu, bir cüzzamlı gibi buraya kapatılmaktan bıkmıştı.

Oysa rüyaların tekrarlanmadıkları söylenirdi hep. Düş bir kez görülür, biter ve insan kurtulur denirdi. Ancak bu düş tekrar tekrar geliyordu. Ona ait olduğu yeri gösterir gibiydi. *Normal* hayatlar süren *normal* insanların yaşadıkları, *anormal* yaratıklara yer olmayan dünyadan, üzerine kilit vurularak ayrı tutulmalıydı sanki.

Sen anormalsin, diyordu bu rüya. *İç dünyan korkunç. İnsanlar senden ürküyor.*

Bu nedenle mahzenin dışında ona yer yoktu.

Evet, bu bir rüyaydı yalnızca; sayısını unuttuğu kadar sıklıkta bu düşü görürken de bunu biliyordu. Ama gördüğü şey düşten çok daha öteydi. Korkularının ve umutlarının yansımasıydı. Bu cümleyi düşler üzerine yazılmış bir kitapta okumuştu. Zaten tekrar tekrar gördüğü mahzen rüyasının sırrını çözebilmek için elinden pek çok kitap geçmiş ve bu cümle içine yer etmişti.

Korkularının ve umutlarının yansıması.

Bu cümle onu yüreklendirmişti. O çukurda korkuya kapıldığı anlarda bile umut vardı. Umut, evet, bu iyi bir şeydi.

En son umutlar ölür, derdi annesi hep. Annesinden nefret ederdi, zayıf bir kadın olduğu için onunla hiçbir zaman anlaşamamıştı. Ama bu yine de iyi bir sözdü. Bu söze güveniyordu ve güvenini hiçbir zaman kaybetmemişti. Şimdi de öyleydi.

Kalın demir parmaklıklar ötesinden ayak sesleri duydu. Koridordan ona doğru gelen biri vardı. Ağır ağır ama duraksamadan geliyordu.

Kadın gözlerini dehşet içinde hapishanesinin ötesindeki karanlığa dikti. Gelen kim olabilirdi? Buraya ondan başkası inmezdi ki!

Ayak sesleri onu korkuttu. Böyle bir yerde yabancı sesler iyiye alamet olamazdı. Burada, bu dehşet çukurunda iyi bir işaret değildi bu.

Titreyerek duvar dibine çömeldi ve giysilerinin soğuk ıslaklığı emdiğini hissetti. Gözlerini demir parmaklıklardan ayırmadan yerdeki bir yığın taş parçasından birini eliyle yokladı. Bunlar onun buraya ilk gelişinden çok önce duvardan kopmuştu. Taş parçası sert ve ağırdı. Eline aldı. Bu taşla gelene karşı koyabilir, gerekirse, en kötü durumda, onu öldürebilirdi.

Ancak bu gerekli miydi?

Bu yalnızca bir düş, diye anımsattı kendine. *Atlatıp kurtulacağın bir düş.*

Yoksa öyle değil miydi? Yoksa düş değil miydi gördükleri? Gerçekten bu dehşet çukurunda oturuyor muydu? Dışarıdaki adımlar hayal değil hakikat miydi?

Tanrım, bunun farkına varmak neden bu kadar zor? Neyin gerçek, neyin hayal olduğu öyle çok birbirine karıştırıyordu ki! Hatta bazen *kendisinin* gerçek olduğundan bile kuşku duyuyordu. İnsan, onlar gibi *normal* biri olduğunu başkalarına gösterebilmek için kendini gizlemek zorunda kalınca gerçeklik duygusunu kolaylıkla yitirebiliyordu.

Adımlar gitgide yakınlaşıyordu ve kadın çok geçmeden nemli taş duvara yansıyan titrek bir ışık huzmesi gördü. Gelen her kimse artık uzakta değildi.

Elindeki taşı daha sıkı kavradı. *Eğer düş görüyorsam korkmama gerek yok. O zaman bir ara uyanırım ve her şey normale döner. Ancak gördüğüm düş değilse, gerçekten mahzende oturuyorsam ve orada benden başka biri daha varsa...*

Devam edemedi, çünkü gelen kişi köşeyi dönüyordu ve ışığı kimin tuttuğunu gördü. Çığlık atıp ayağa fırladı ve taşı elinden bıraktı.

Jan, gelen Jan'dı! Gelip onu bulmuştu. Sonunda!

Parmaklıklı kapıya doğru koştu ve durmadan Jan'ın adını haykırdı. O da gülümsüyordu.

"Al." Jan ona parmaklıklar arasından bir şey uzatıyordu. Kadın onun elinin içindeki altın anahtarı gördü. Anahtar dünyanın en değerli hazinesi gibi ışıl ışıl yanıyordu. "Seni kurtarmaya geldim."

"Biliyorum," diye bağırdı kadın heyecanla. "Her zaman biliyordum."

Sonra Jan da anahtar da yok oldular. Hapishane hâlâ yerinde duruyordu ancak artık karanlık bir mahzen değildi. Kadın bunu biliyordu çünkü artık uyanmıştı. Kafasının içindeki hapishane hâlâ yerindeydi.

Ancak bunu dert etmiyordu çünkü oranın anahtarını cebinde taşıyan biri vardı. Gülümseyerek tavana baktı. Mehtapta dans eden dalların gölgelerini seyretti ve yağmur damlalarının hafifçe cama vurmasını dinledi.

"Az kaldı," diye gölgelere fısıldadı. "Az kaldı. Ve sonra ebediyete kadar..."

16

Felix Thanner mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyor ve ellerini ovuşturuyordu. Üşüyordu. Oysa Edith Badtke her zaman yaptığı gibi papaz konutunun kaloriferlerinin iyice yanmasını sağlamıştı. Thanner'in yine de üşüyor olmasının başka bir nedeni vardı. Beyninden çıkmayan iki sözcüğün yol açtığı bir titremeydi bu.

Birini öldürdüm.

Bu cümle içinde yankılanıyordu.

Gece neredeyse hiç uyuyamamıştı, gözleri uykusuzluktan yanıyordu. Gecenin büyük bir bölümünü bilgisayarın karşısında geçirmiş, bir ruh hastasının saplantılı hayallerine aldanıp aldanmadığından emin olmak istemişti. Birinin yalnızca hayalinde işlediği bir günah yüzünden günah çıkarmaya geldiğine daha önce de rastlamıştı; Thanner bu kadının da böyle durumda olması için dua etti.

Kadın belki de gazetecinin cinayetini medyadan öğrenmiş ve içindeki sanrılı ses, onu inandırdığı için kendini bu cinayeti işlemiş olmakla suçlamıştı. Böyle şeyler yaşanabiliyordu. Gerçi onun başına gelmemişti ama papazlık semineri sırasında böyle bir olayı duymuştu. Seminer başkanı yaşlı bir papazdı ve uzun yıllar boyunca edindiği deneyimleri genç papaz adaylarıyla paylaşmaktan zevk aldığı her davranışından belliydi. Bu papaz birkaç kadına tecavüz ettiği için günah çıkaran bir adamdan söz etmişti. Ama bu tecavüzlerin hiçbiri gerçekleşmemişti. Çünkü adamın isimlerini andığı kadınların hayatlarında böyle bir sorun olmadığı gibi belden aşağısı felçli olan bu adam doktorlara göre de anlattığı şeyleri de yapamazdı. Günah çıkarmak bu adam için hastalıklı bir saplantıya dönüşmüş cinsel fantezilerinin bir anlamda dışa vurumuydu. Öyle ki kadınlara tecavüz ettiğine kendisi de inanıyordu.

Katılımcılardan biri adama sonra ne olduğunu sormuş, bunun üzerine adamın kısa bir süre psikiyatri kliniğine yatırıldığını öğren-

mişlerdi. Çünkü sanrısal inanışlarını yalnızca günah çıkartırken değil başka yerlerde de anlatmıştı.

Ama dünkü kadına gelince... Thanner başını iki yana salladı. Hayır, bu kadının da kesinlikle kliniğe yatırılması gerekiyordu. Üstelik anlattığı o şeyleri uydurmamıştı.

İç sesi bu gerçeğe ne kadar karşı koyarsa koysun Thanner kadının söylediklerinin gerçek olduğunu biliyordu. Artık bundan kuşkusu kalmamıştı.

Kadın iki cinayetten söz etmişti ve kurbanlardan biri Nowak'tı, Thanner bundan emindi. Ayrıca kadının Nowak'tan önce kimi öldürdüğünü de biliyordu. Çünkü kadın konuşurken bir ipucu vermişti ve o henüz günah çıkarma hücresindeyken Thanner'in zihninde bir varsayım belirmişti. Kadının ilk kurbanı bir eşcinseldi.

Thanner bu konuyu düşündükçe kadının kimi kastettiğini açıkça anlamıştı. Çıkan haberleri internette araştırmış ve bulmuştu.

Yakından olmasa da Thanner kurbanı tanıyordu. Arada bir karşılaşırlardı. Adamın adı Matthias Lassek'ti ve öldürülmesinin üzerinden bir buçuk yılı aşkın bir süre geçmişti.

Mayıs ayının başlarıydı, Thanner çok iyi hatırlıyordu. Uzun süren kuraklık yüzünden gökyüzü polen yüklü dev bulutlarla kaplanmış, basın, "sarı mayıs" sözünü kullanmaya başlamıştı. Bu, soruşturmayı yürüten cinayet masası ekipleri açısından çok olumsuz bir koşuldu. Kadının, cinayetin ortaya çıkmaması için Tanrı'nın onu koruduğunu savunması mutlaka bu nedene dayanıyordu.

Lassek nüfuz sahibi bir işadamıydı ve Ulm'da yaşıyordu. Yoksulluk içinde büyümüş, çok erken yaşta ticaret hayatına atılmış, yıllar sonra kendi mağaza zincirini kuracak kadar işlerini büyütmüştü. Ancak zor koşullardan geldiğini hiçbir zaman unutmamış, servetinin bir bölümünü sorunlu ailelerde yetişen çocuklarla ilgili sosyal projelere yatırmıştı.

Thanner o yıllarda Ulm'da kilisenin gençlere yönelik düzenlediği psikolojik yardım ekibinde görevliydi. Ellili yaşların ortasındaki bu cana yakın ve hayat dolu adama üstlendiği sorumluluklardan dolayı hayranlık duymuştu. En çok da Lassek'in bu işleri sessiz sedasız yürütmesi hoşuna gitmişti. Reklama gerek duymadan, sadece içinden yardım etmek geldiği için yardım ediyordu.

Thanner, Lassek'in öldürüldüğünü duyunca çok üzülmüştü. Medya bu cinayet haberini "Cinnet" başlığıyla vermişti. Thanner gazetelerde çıkan, Stuttgart kaldırımlarında, kan içinde kalmış telefon kulübesi fotoğrafını hâlâ hatırlıyordu. Belediye temizlik işçileri cesedi sabahın erken saatlerinde bulmuşlardı. Bu telefon kulübesinin yakınlarında, Boyhouse adını taşıyan eşcinsel erkekler için bir gece kulübü vardı. Basın, Lassek'in özel yaşamıyla ilgili yeni bir pencere açtığı için bu ayrıntıyı atlamamıştı.

Lassek'in başı bir kaldırım taşıyla ezilmişti. Katil bu taşı, telefon kulübesinin hemen yanı başında süren yol çalışması için oraya yığılmış malzemelerin içinden almıştı. Polis bu verilerden yola çıkarak cinayetin ani bir kararla işlenmiş olabileceğini varsayıyordu.

İlk başlarda katilin bir eşcinsel olabileceği üzerinde durulmuştu çünkü Lassek saygınlığına gölge düşürmek istemediği için bu çevrelere gizli gizli girip çıkmaktaydı. Ancak daha sonra zanlı kadını gösteren bir video ortaya çıkmıştı.

Kayıt, olay yerinden iki sokak ötede bulunan bir butiğin Mobese kamerası tarafından yapılmıştı. Kaldırım boyunca yürüyen, butiğin önüne gelmek üzereyken Lassek'in kafasını ezen taşı elinden fırlatan bir kadını gösteriyordu. Kadın taşı öyle bir fırlatmıştı ki sanki taşı hâlâ elinde tutmadığını o an kavramış gibiydi.

Kadının kimliğinin o güne kadar teşhis edilememesinin sorumlusu da "sarı mayıs" idi. Çünkü kameranın objektifini yapışkan sarı bir tabakayla kaplayan polenler nedeniyle kadın çok silik algılanabilmişti.

Ayrıca kameranın eski model olması da üzerleri çiçek tozlarıyla kaplı görüntülerin değerlendirilmesini iyice güçleştirmişti.

Videodan elde edilen fotoğrafların kalitesi cinayet masası ekiplerinin tüm çabalarına karşın dijital tekniklerle yükseltilememişti. Tek seçilebilen, üzerinde manto ve başörtüsü olan, karaltı şeklindeki bir kadındı. Sonradan belirlendiğine göre hem palto hem de başörtüsü Bangladeş'te üretilmişti ve ucuz ürünler satan bir giyim mağazasından alınmıştı. Seri üretim malı olduklarından ülke çapında aynılarından binlercesi satılmıştı.

Böylece cinayet çözülememişti. Çeşitli ihbarlar gelmiş, hiçbirinin doğru olmadığı anlaşılmıştı. Katilin tek bir izine dahi rastlanamıyordu.

Thanner bilgisayarda araştırma yaptığı gece, polisin katille ilgili verdiği eşkâli buldu. Kadın bir yetmiş ila bir seksen boylarında, zayıf yapılı biri olarak tarif ediliyordu. Ayrıca atletik bir vücuda sahip olduğu belirtiliyordu çünkü ağır kaldırın taşını tek elle taşıyordu. Belki bir spor salonuna devam ediyor ya da ağırlık sporlarıyla uğraşıyordu.

Bunların dışındaki tek bilgi, uzun sarı saçlarının ve ince bir yüz yapısının olduğuydu. Hem kayıt silik olduğu hem de uzun bir saç tutamı önüne geldiği için kadının yüzüyle ilgili başka bir veri elde edilememişti.

Ve ben de şimdi sesinin tonunu ve Fahlenberg'de yaşadığını biliyorum, diye düşündü Thanner. *Belki o günlerde burada oturmuyordu ama şimdi burada. Yoksa neden bana gelmiş olsun ki?*

Thanner pencerenin önünde durdu. Gün, kilise avlusunun üzerinde kurşuni bir renkte doğuyor, yağmurun devam edeceğini haber veriyordu.

Papaz alt dudağını ısırdı. Bu kadın dışarıda bir yerlerdeydi. Bir akıl hastası, polis tarafından aranan bir katildi. Ve Thanner bu kadınla konuşmuştu.

"Şimdi ne yapmalıyım?" diye bomboş odanın içine fısıldadı. Sesinin titrediğini fark etmişti.

Gerçekten de hiçbir şey yapamazdı. Günah çıkarma seansından sonra ne günahı işleyenle ne de başkalarıyla günahla ilgili konuşmasına izin yoktu. Günah çıkarma sırrının ona yüklediği emir buydu. Kadın ağır bir günahını itiraf etmişti ve bu bilgiyle baş edebilmek şimdi onun göreviydi. Aslında kadın ona değil, Tanrı'ya açılmıştı. Thanner yalnızca bir aracıydı.

Şimdi bir din adamı olarak ondan susması ve Tanrı'ya güvenmesi bekleniyordu. Günahkârı, idrak etmeye giden doğru yola Tanrı yönelteceketi. Ne var ki Thanner'in insani yönü bu duruma farklı bakıyordu.

Bu kadın tüm manevi güçlerine sahip, yaptıklarının tamamen bilincinde olsaydı ve gerçekten pişmanlık duysaydı Thanner belki o zaman Tanrı'ya güvenebilirdi. Evet, belki o zaman koşulları kabullenebilir ve öğüdünü dinleyip kadının polise teslim olacağını umabilirdi. Ama bu kadın hastaydı.

Thanner ellerini ovuşturdu. Bu kez bunu üşüdüğü için değil, titremesinin önüne geçebilmek için yapıyordu.

Ya birini daha öldürürse? Şimdi kadının geç olmadan yardım isteyeceğine dair Tanrı'ya güvenmeli ve oturup beklemeli miydi?

Kadının durumuna bakınca onun kendiliğinden teslim olacağına Thanner inanmıyordu. Yardım isteyeceğine de kuşkuluydu.

Peki söz ettiği o adam ne olacaktı? Kadın herhangi bir nedenden dolayı onu aldattığına inanırsa adamı kendine yeni kurban mı seçecekti?

Thanner yanan gözlerini kırpıştırdı. Soluğu ağır ve hırıltılı çıkmaya başlamıştı. Göğsüne tonlarca yük oturmuş, onu eziyormuş duygusuna kapıldı.

Yeniden yaparsa suçlusu benim, diye düşündü. *Önüne geçebileceğim halde önüne geçmediğim için... Böyle bir şey olursa kendimi ömür boyu affetmem.*

Öte yandan, susma yeminini bozarsa da ağır bir günah işlemiş olacaktı. Böyle bir ihanet, bir papazın işleyebileceği en ağır günahtı. Güvene ihanet etmek bu kadına tecavüz etmekle eşdeğerdi. Peki, şimdi hangisi ağır basıyordu? Pişman bir günahkârın korunması mı yoksa bir günahsızın yaşamı mı?

Bu soruyu sormanın bile yasak olduğunu biliyordu. Kilisenin bu konudaki emirleri açık ve kesindi. Ona güvenilip anlatılan şey ne olura olsun günah çıkarma sırrı her koşulda geçerliydi. Tıpkı sustuğu için Bohemya Kralı tarafından reçineli çırayla işkenceye uğrayan, arkasından boğularak öldürülen Aziz Johannes Nopemuk gibi Thanner de bu sırrı gerektiğinde yaşamı pahasına korumak zorundaydı.

Peki ya susmayarak başka insanları kurtaracaksam?

Bir iddianame gibi karşısındaki masanın üzerinde duran gazeteye baktı.

GAZETECİ CİNAYETİ
KATİLDEN HÂLÂ BİR İZ YOK

Haberde bir tanığın ifadesine dayanarak, Nowak'ın evinin arkasındaki otoparkta bir kadınla tartıştığı yazılmıştı ancak Thanner'in anladığı kadarıyla katil bambaşka bir yerde aranıyordu. Habere göre zanlı, büyük olasılıkla bir uyuşturucu tacirinin sevgilisiydi. Ne var ki bu kadının eşkâli, Thanner'in gördüğü gerçek katilinkiyle hiçbir şekilde örtüşmüyordu.

Thanner, polisin yanıldığını anlayıp gerçek katilin izini sürmesi için elbette bekleyebilirdi. Ancak bu zaman alabilirdi. Kaldı ki yine

gazetede yazdığına göre yağmur nedeniyle olay yerinde işe yarar bulgulara rastlanamamıştı.

Ya kadın bu kez de yakalanmadan kurtulursa?

Thanner'in aklına yine kadının sözleri geldi. Kendini Tanrı'nın görevlendirdiği bir aracı olarak görüyor, onu koruduğuna inanıyordu.

Böyle biri vazgeçmez, devam ederdi. Kurbanının ona başka seçenek bırakmadığına ikna olursa yine öldürürdü.

Ve bir yerlerde, herhalde Fahlenberg'de, kadının kendine yeni kurban olarak seçtiği bir adam vardı.

"Günaydın muhterem efendim."

Edith Badtke'nin sesi Thanner'i düşüncelerinden öylesine ani bir şekilde koparınıştı ki elinde olmadan irkildi. Yardımcısı şimdi ona şaşkınlıkla bakıyordu.

Kadın özür dilercesine, "Kapıyı vurmuştum," dedi ve kaygılı bir tonda ekledi: "Aman Tanrım, iyi misiniz siz? Yüzünüz kireç gibi olmuş."

Thanner, "Hayır, iyiyim," diye yalan söyledi. "Bayan Badtke, sizden bir şey isteyeceğim. Bugünkü randevularımın hepsini iptal edin ve Diakon Liebmann'a benim yerime ayini yönetmesini rica ettiğimi söyleyin. Halletmem gereken bir iş var. Ancak akşama dönebilirim."

"Ama..." Edith Badtke gözlerini iri iri açtı. "Bir şey mi oldu?"

"Size açıklayamam, lütfen dediklerimi yapın, olmaz mı?"

Kadının bakışlarından daha ayrıntılı bir açıklama beklediği belliydi. Ancak Thanner bir şey söylemeden salonu terk etti. Acil bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu.

Şimdi ona yardım edebilecek tek bir kişi vardı.

17

Jan gece nöbetinden sonra evine gitmiş, yorgunluktan tükenmiş halde kendini yatağına atmıştı. Son üç gündür yaşadığı gerginlikler ve vardiyalı çalışmanın yol açtığı uykusuzluk onu perişan etmişti. Çalar saatle öğleye doğru uyandı.

Midesi guruldayınca kaç saattir bir şey yemediğini fark etti. Buzdolabına şöyle bir göz attı ancak canının çektiği bir şey bulamadı. Dolapta mikrodalgada ısıttığı hazır yemekten bir parça, bir lokma pizza, yarım kavanoz zeytin, biraz tereyağı ve tuhaf bir yeşil renk almış kaşar peyniri vardı. Rudi'nin bir gün önce kahvaltıya getirdiği sandviçler de artık sertleşmişlerdi.

Jan'ın aklına arkadaşı geldi. Şimdi Kanarya Adaları güneşinin altına uzanmıştır, diye düşündü. Rudi çocukluğunda savaş sonrası yaşanan kıtlığa tanık olmuştu ve bu nedenle buzdolabında on beş gün yetecek kadar stok bulunmazsa rahat edemezdi.

Jan evin yakınındaki markete doğru yola koyuldu. Artık bu sefil duruma bir son vermeliydi. Elinde alışveriş arabası, karnı zil çalarak raflar arasında dolaşıp yiyecek adına ne bulduysa arabaya doldurdu. O sırada hoparlörlerden yüksek sesli müzik yayını yapılıyor, ara sıra da indirimli ürünler tanıtılıyordu.

Jan sonunda kasaların önüne geldiğinde iki uzun sıra kuyruk olduğunu fark etti. Ne var ki insanların dayanamayıp birbirlerini ittikleri hafta sonu kalabalığının aksine o gün kimsenin pek acelesi yok gibiydi. Diğer zamanlarda peşlerinden koşan varmış gibi görünen kasiyerler bile ürünleri okuturken sakin görünüyorlardı. Birkaç müşteri o gün Fahlenberg kasabasını meşgul eden iki konu üzerinde sohbet ediyordu: Bir türlü dinmek bilmeyen, Tuna ve Fahle nehirlerinde taşkınlara yol açan yağmur ve elbette hunharca işlenen Volker Nowak cinayeti.

Jan, büyük marketler modern çağın pazar meydanları oldu, diye düşündü ve kuyruklardan birine girdi. Gazete reyonundan *Fahlenberger Boten* gazetesi aldı ve kuyrukta adım adım ilerlerken Nowak'la ilgili manşetten verilmiş haberi okudu. Hâlâ yalnızca varsayımlar vardı ve somut bulgular elde edilememişti.

"Doktor Forstner! Ne güzel bir sürpriz bu!"

Bettina, Jan'ın arkasında durmuş ışıl ışıl gözlerle gülümsüyordu. Şık bir gece elbisesi giydiği tören salonunda da olduğu gibi Jan az kalsın kızı tanıyamayacaktı. Bettina diğer zamanlarda sarıya boyalı saçlarını tepesinde toplayıp atkuyruğu yapardı. Oysa bu kez açık bıraktığı uzun saçları yağmurluğunun omuzlarına düşmüştü.

Bettina, Jan'ın elindeki gazeteyi gösterdi. "Ne korkunç, değil mi? Sanki dünyadaki felaketler yetmiyormuş gibi... Yeni bir şey bulmuşlar mı?"

Jan başını iki yana salladı. "Hayır, hâlâ katili arıyorlar."

"Bir kadın yapmış diyorlar. Volker'i düşününce buna hiç inanamıyorum."

"Tanır mıydınız onu?"

Bettina omuzlarını silkti. "Hem evet hem hayır. Babamların evi onunkine çok yakın. Annem de Agnes Nowak'ı çok eskilerden tanıyor. Birkaç yıl aynı okula gitmişler. Ama üzerinden çok zaman geçmiş."

"Neden bir kadının yapmış olamayacağını düşünüyorsunuz?"

Bettina başını yana yatırıp, "Yani..." dedi, "Volker'le sık sık karşılaşırdık ama onu hiç yanında bir kadınla görmedim. Ya da sevgilisi olabilecek bir kadınla görmedim diyeyim."

"Yani demek istediğiniz onun..."

"Eşcinsel mi?" Bettina bu sözcüğü duyunca neşelenmişti sanki. "Hayır, sanmam. Daha garip biriydi. Hâlâ annesiyle oturuyordu, biliyor musunuz? Oysa otuzlu yaşların ortasına gelmişti. Bu biraz tuhaf değil mi?"

Jan'ın bakışları ifadesizdi. O yaşta bir erkeğin hâlâ annesinin evinde yaşıyor olması elbette tuhaftı ancak Volker Nowak'ı hakkında bir yargıya varamayacak kadar az tanıyordu. Onunla ilgili duydukları Nowak'ın üretken bir gazeteci olması ve de yazılarının hem içeriği hem de kurgusuyla okurlarını büyülemesiyle sınırlıydı. Ne var ki Nowak her zaman dürüst davranmamış, bazı noktalarda ses getirecek süslemelere girişmekten kendini alıkoyamamıştı. Jan onun bu özelliğini kendi başından geçen acıklı bir deneyimle öğrenmişti. Nowak her şeye karşın habercilikte adildi ve ayrıca iş araştırmaya gelince çok da inatçıydı. Jan onun bu özelliğini de yakından tanıyordu.

"Bayan Nowak'ın ciddi bir sıkıntısı varmış," dedi Bettina sesini alçaltarak. Gerçi kendisini hiç görmedim, annemin anlattığına göre çok hastaymış. Üstelik yalnızca bedensel değilmiş hastalığı. Bildiğim kadarıyla yıllardır evden çıkmıyormuş, çıkacak olursa da bunu geceleri yaparmış."

"Nowak'ın neden hâlâ annesiyle yaşadığının açıklaması bence budur, ne dersiniz?"

"Olabilir," dedi Bettina. Kuyruk o sırada hareketlenmişti. Jan ve Bettina da biraz ilerlediler.

Jan aldıklarını yürüyen bandın üstüne yerleştirirken Nowakları düşünüyordu. Anne oğul yakın bir ilişki içinde olduklarına göre Nowak o akşam Jan'la neden buluşmak istediğini annesine anlatmış olabilirdi. Çünkü bu soru Jan'ın o geceden beri aklından çıkmıyordu.

Bettina, Jan'ın düşüncelere daldığını görünce, "Bu arada artık komşu sayılırız," dedi.

"Anlamadım?" Jan aldığı şeyleri kızın dikkatle süzmesinden rahatsız olmuştu.

"Komşu sayılırız," diye yineledi Bettina. "Taşındım. İki sokak ötenizdeyim. Bleuler caddesi."

"Güle güle oturun, sakin, hoş bir yerdir orası."

Jan kızın gülümsemesine karşılık verebilmek için kendini zorladı. Bettina'nın banda koyduğu yiyecekleri incelemesi Jan'a özel alanına müdahale gibi gelmişti. *Haa, demek bu yoğurdu seviyorsun. Demek indirimdeki makarnaları aldın. Aa, Arjantin bifteği, kim bilir buna kaç para verecek. Tabii bir de et suyunda konserve ravioli. Tam bekâr yemekleri.*

Bettina, Jan'ın aldıklarına bakarken başını kaldırıp iç geçirdi. "Evet, öyle, bazen bana aşırı sakin geliyor. Bütün komşular emekli olunca insan kendini yalnız hissediyor. Bayan Weller seyahate çıkınca size de mutlaka öyle oluyordur. İsterseniz bana gelin. Size güzel bir kek pişiririm." Çenesiyle, Jan'ın banda koyduğu hazır keke işaret etti. "Şöyle hakikisinden."

Bettina, Jan'ı kliniğin yardım gecesindeki bakışlarıyla süzdü. Jan o gece olduğu gibi yine gerildi ve elinde olmadan aklına güller geldi.

Hayır, diye düşündü Jan, kesinlikle hayır. Aptalca bir düşünce bu.

Bettina değildir, olamaz.

"Davet için teşekkürler ancak şu sıralar can sıkıntısına fırsat bulamayacak kadar çok işim var."

"Anladım... Ben de bugün izinlisiniz diye söylemiştim."

"Bugün gerçekten hiç uygun değilim, başka zaman belki."

Bettina, "Olur," dedi. O sırada kasiyer Jan'ın aldıklarını kasadan geçiriyordu. "Teklifim her zaman için geçerlidir sayın komşum."

Jan marketten çıkarken aklı güllerde, resimde ve gelen telefondaydı.

Sensiz başaramıyorum.

Jan bunu her düşündüğünde kendi aklından kuşku duysa da Bettina'nın gülümsemesi ve arkasından bakışı hiç hoşuna gitmemişti.

Ne demişti Franco? "Bu yabancı gerçek yüzünü göstermemek için elinden ne gelirse yapar."

18

Jan açlığını bastırdıktan sonra Nowakların evine doğru yola çıktı ve otomobilini evin karşı sırasındaki boş otoparka çekti. Evin arkasındaki otoparkta mutlaka birkaç araçlık boş yer olmalıydı ancak oraya girmek içinden gelmedi. Nowak'ın cesedinin, otomobilinden plastik torba içinde çıkarılışı gözünün önünden hâlâ gitmiyordu.

Jan motoru kapattı ve yağmurun ıslattığı yan camdan binaya doğru baktı. Nowakların evi yan yana dizili, ön cepheleri 19. yüzyıl mimarisinde tasarlanmış üç katlı dar yapılardan ilkiydi. Bir zamanlar beyaz olan dış sıvalar binaların çoğunda zamanla kirli bir kahverengiye dönüşmüştü. Nowakların evi de kesinlikle boya istiyordu. Yağmurlu ekim gününün kurşuni renkteki bu öğle saatinde evin konuk bekler bir havası yoktu. Sanki odaların hiçbirinde ışık yanmıyor gibiydi ancak Jan dikkatli bakınca pencerelerde koyu renkli perdelerin asılı olduğunu fark etti.

Jan, Nowak'ın annesinin, yaşadığı acı kayıptan kısa bir süre sonra kapısının çalınmasını densizlik olarak görmesinden çekiniyordu. Ancak Volker'in kendisiyle neden görüşmek istediği sorusu beynini fazlasıyla meşgul ediyordu. Kadın ona belki bir ipucu verebilirdi.

Acaba Nowak onu kimin izlediğini düşünüyordu? Gerçekten uyuşturucu mafyası mı? Bunun, Jan'ın uzman görüşüne duyduğu ihtiyaçla ne ilişkisi olabilirdi?

Jan otomobilinden indi, önünden hızla geçerken kaldırıma su sıçratan kamyonu görünce geri çekildi ve sonra yolun karşı tarafına geçti. Başını kaldırıp binaya bakarken sanki bina da ona bakıyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Belki de ona bakan ev değil...

Kim? Beni kim gözetliyor olabilir ki?

Bu saçma düşünceyi üzerinden attıktan sonra girişe yöneldi. Binaya üç basamak çıkılarak giriliyordu. Merdivenlerin kenarına

tekerlekli araba kanalları takılmıştı. Jan bunları görünce Bettina'nın söylediklerini anımsadı. Agnes Nowak hastaydı. *Biraz da tuhaf.*

Kapı ziline isim yazılmamıştı. Ayrıca Nowak soyadı telefon rehberinde de kayıtlı değildi. Sarsıcı haberler yapmaya meraklı gazeteci oturduğu yeri gizli tutmaya çalışmıştı. Annesinin evinde kendini güvende hissetmiş olmalıydı. Ancak ölümcül bir yanılgıya düşmüştü.

Jan bir megafon sistemine bağlanmış zilin düğmesine bastı ve bekledi. Hiçbir hareket olmadı.

Belki de Agnes Nowak evde değildi. Ancak Bettina yaşlı kadının hava kararkığında dışarı çıktığını söylememiş miydi? Jan zile bir kez daha bastı, bekledi ve gözlerini gri renkteki megafona dikti. Hiçbir ses yoktu.

Tam arkasını dönüp gitmeye hazırlanıyordu ki arkasında elektronik bir ses duydu. Megafonun kırmızı ışığı yanıp sönüyordu.

"Kim o?"

Ürkek, tutuk ve kısık bir kadın sesiydi bu.

"Bayan Nowak, siz misiniz? Adım Jan Forstner. Oğlunuzun bir arkadaşıyım. Rahatsız ediyorsam özür dilerim. Bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Sizinle oğlunuz hakkında konuşmak istemiştim."

"Siz o psikiyatrsınız, değil mi? Şu kitapta geçen."

"Bakın, yanlış bir zamanda geldiysem daha sonra da..."

"Sizi onlar mı yolladı?"

"Onlar kim?"

"Polis işte."

"Polis mi? Hayır."

"Gerçekten onlar yollamadı mı?"

"Hayır. Gelme nedenim, salı akşamı oğlunuzla buluşacaktık ama o..."

Kapı tiz bir cızırtıyla açılınca Jan'ın sözü yarım kaldı ve sonra megafonun küçük sinyal lambası söndü.

Jan karanlık sayılabilecek bir hole girdi. Yalnızca üst kattan hafif bir ışık sızmaktaydı. İçeride eski ahşap ve kalın halılardan yayılan kokular vardı. Jan ayrıca ağrı kesici bir merhemi anımsatan tatlımsı bir koku daha duydu. Burası belli ki yıllardır havalandırılmamıştı. Giriş kapısı arkasından ağır ağır kapanırken Jan duvarda el yordamıyla ışık düğmesini aradı. Sonunda buldu ancak bastıktan sonra yalnızca süpürgelikler boyunca ince bir ışık yandı. Bu ışık holden başlayarak merdiven asansörünün raylarının altından geçiyor ve üst kata çıkıyordu.

Jan tavan lambasını yakacak ikinci düğmeyi ararken arkasındaki kapı sıkıca kapandı ve içeriye hafif de olsa giren gün ışığı tamamen kesildi.

Jan'ın gözleri birkaç saniye sonra içerinin loşluğuna alışmıştı. Antika sehpayı, üzerindeki porselen kâseyi ve eski Saturn füzelerinin bir minyatürü gibi duran uzunca nesneyi algıladı. Vestiyerin hemen yanında akülü tekerlekli sandalye duruyordu ve üzerine bir yağmurluk bırakılmıştı.

"Masanın üzerinde el feneri var."

Jan başını kaldırıp üst katın merdiven başına baktı. Orada uzun boylu, çelimsiz bir karaltı durmaktaydı ve iki eliyle tırabzana tutunmuştu. Zemin aydınlatmasının zayıf ışığında kadının yalnızca silueti görülebiliyordu. Baş hareketiyle sehpayı gösteriyordu.

"Feneri alıp yukarı gelin. Ancak ışığı yalnızca yere tutun."

Jan yanıt bile veremeden kadın arkasını döndü ve ayaklarını sürüyerek gözden kayboldu. Demek Bettina, *hastaymış, üstelik yalnızca bedensel değil,* demekle bunları kastetmişti.

Jan karanlıkta el fenerini aldı ve yaktı. Işık huzmesi içeriye yayılınca biraz olsun rahatlamıştı.

Merdiveni çıktı, kulağına çalınan tabak çanak seslerini izledi ve Agnes Nowak'la geniş bir salonda yeniden karşı karşıya geldi. Burası da yalnızca yerden aydınlatılıyordu. Işık, içeriyi ancak ana hatlarıyla görmeye yetebiliyordu. Salonda ellili yılların sonlarından kalma oldukları anlaşılan iki berjer koltukla bir kanepe ve koltuklar kadar eski, köşeli bir yemek masası vardı. Masanın çevresine altı sandalye, iki yüksek kitaplık ve çıkardığı tik tak sesleri odayı dolduran ayaklı bir saat yerleştirilmişti.

Tatlımsı ilaç kokusu bu odada daha yoğun bir şekilde hissediliyordu.

"Çay ister misiniz?"

Agnes Nowak masadaki fincanın yanına bir ikincisini koydu ve sandalyenin arkalığına yaslanarak çevresine baktı. Uzun boylu kadın yürürken sallanıyor ve öne doğru kaykılıyordu. Cılız bacakları iyice çarpılmıştı. Oturmazsa her an düşüverecekmiş gibi duruyordu.

Jan eliyle reddetti. "Hayır, teşekkür ederim. Sizi yormak istemem."

Kadın kararlı bir tonda, "Tabii ki çay istersiniz," dedi. "Haydi gelin. Oturun. Elinizdeki feneri de söndürün. Odanın ışığıyla yetineceksiniz artık."

Jan feneri koltuğun önündeki masaya bırakarak Agnes Nowak'a doğru ilerledi. Bettina'nın anlattıklarına göre kadın altmışların ortasındaydı ancak çok daha yaşlı gösteriyordu. Merakla yanıp sönen siyah gözleriyle Jan'ı dikkatle süzüyordu. Yüzü kırışık içindeydi ve avurtları çökmüştü. Kırılgan hatlar taşıyan ilginç bir yüzdü bu, belli ki zamanında çok güzeldi. Jan'ın aklına Audrey Hepburn'ün hasta-

lığının son döneminde çekilmiş fotoğrafları geldi. Oyuncunun bir ölü maskesi olsaydı –gözlerini iri iri açmış bir ölü maskesi– Agnes Nowak'ın yüzüne gerçekten çok benzerdi. Kadının teni doğal olmayan bir solgunluktaydı ve siyah yas elbisesiyle solgunluğu daha da fazla vurgulanmıştı. Kadının yüzüne sanki balmumundan bir maske yapılmıştı. Loş ışıkta sarımsı gibi duran kupkuru saçları da yapay gibiydi.

Kadın, "Oturalım," dedi ve bedenini bükmeden kendini bir sandalyeye bıraktı. "Biliyor musunuz, bana pek gelen olmaz. Arada sırada papaz uğrar. Bir de tabii sosyal hizmetlerden hastabakıcılar gelir ancak onlar konuk sayılmazlar." İçi çörek dolu cam kavanozun kapağını kaldırdı. "Ama yine de her zaman kurabiyem bulunur. Kurabiye ister misiniz? Tabii ki istersiniz."

"Memnun olurum." Jan kadının karşısına oturdu.

Kadın onu gözlerini kısarak süzdü.

"Sizi onlar yolladıysa bana bunu çekinmeden söyleyebilirsiniz."

"Hayır, beni kimse yollamadı."

Kadın, Jan'a göz kırparak gülümsedi. "Evimin içindeki karanlığa şaşırdınız, haksız mıyım?"

"Dürüst olmak gerekirse evet."

Kadın, Jan'ı bakışlarıyla tartarak, "Birbirimize karşı dürüst davranacağımızı umuyorum," dedi. "Şu karanlık konusuna gelince... Bir doktor olarak EPP'yi mutlaka duymuşsunuzdur."

"Eritropoetik protoporfiri mi?"

Yaşlı kadın başını salladı ve boynunun pörsümüş derisi Jan'a kaplumbağaları anımsattı. "Tabii poetik deyince, şairlikle uzaktan yakından ilgisi yok. İnsanın gün ışığını yalnızca çocukluk anılarından tanıyor olması ne zordur, bilir misiniz? Düşük vatlı bir ampulün bile canınızı yakması, şu acı dinsin diye yalvarmak... Hayır, tabii ki bilemezsiniz. Ancak belki tahmin edebilirsiniz."

Jan başını salladı, kadını çok iyi anlıyordu. EPP oldukça ender görülen bir bozukluktu. Genelde çocukluk çağlarında başlar ve yıllar geçtikçe hastanın ışığa karşı aşırı duyarlılık geliştirmesine yol açardı. Hastalık ilerledikçe hastalar yapay ışığa bile dayanamazlardı. Jan'ın bildiği kadarıyla bu hastalığın şimdiye kadar etkili bir tedavisi bulunamamıştı. Doğrudan ışıkla temastan kaçınma yoluyla ağrıların önü kesilebiliyordu yalnızca.

Agnes Nowak titreyen elleriyle demliği alıp Jan'ın fincanına çay koydu. Jan kadının şekilleri bozulmuş parmaklarını ve eklemlerini gördüğünde tatlımsı merhem kokusunun nedenini anlamıştı.

"Ancak çektiğim sancılardan da beteri var," dedi kadın. "Asıl kötü olan bu hastalığa bağlı yalnızlık. Kimse karanlığa uzun süre dayanamaz, hele böyle bir *zorunluluğu* yoksa. Çocukken pek arkadaşım olmadı ve bu durum bugüne kadar da değişmedi. Işıktan kaçmak zorunda kalan birine çoğu zaman kuşkuyla bakılır. Yine de yakınmak istemem. Beni seven, kendini bana adayan bir kocam ve bana çok iyi bakan bir oğlum vardı. Benim koşullarımdaki herkes bu kadar şanslı olamaz. Ancak şimdi..." Gözlerini kapattı, başını iki yana salladı. Gözlerini yeniden açıp Jan'a bakarken buruş buruş yanağından bir gözyaşı süzülüyordu. "Siz Volker'imin arkadaşıydınız demek?"

"Yani, tam olarak arkadaş diyemeyiz belki ancak bir süre önce irtibatımız oldu."

"Evet, sizinle ilgili haberler yapmıştı." Eliyle yüzünü sildi ve başını salladı. "Şu ormandaki olayın meydana geldiği yıllardı. Volker'im size hayran kalmıştı. Çok yürekli biri olduğunuzu söylemişti. Gerçek bir kahraman. Volker'im yürekli insanlara hayrandı. Kendisi de öyle biriydi çünkü. Hep doğruyu bulmanın peşindeydi. Karşılığında bedel ödense bile doğrular her zaman su yüzüne çıkarılmalıdır, derdi. Bu dünyanın yalanlarıyla savaşmak görevimiz, derdi." Kadın ellerini ku-

cağına indirerek iç geçirdi. "İşte bu doğruyu arayış, ondan olabilecek en büyük bedeli istedi."

"Kimin yapmış olabileceği konusunda bir tahmininiz var mı?"

"Bana bunu polis de sordu." Agnes Nowak kavanozdan bir kurabiye çıkardı ve ilk kez görüyormuş gibi evirip çevirdi. "Şu Stark ve ölen arkadaşı sordular."

Jan, Kröger'i düşündü. Ölüm haberleri nasıl da hızlı yayılıyordu. Dış dünyayla irtibatları olmayanlara bile kısa zamanda ulaşıyordu.

Agnes Nowak elindeki kurabiyeyi önüne bıraktı. Yüzü çaresiz bir ifade almıştı. "Gelgelelim onlara yardımcı olamadım. Volker bana işlerini hiç anlatmazdı. Birçok şeyi konuşurduk ama o sırada üzerinde çalıştığı konuya hiç değinmezdi. 'Anne, bilmezsen senin için daha iyi olur,' derdi. İyi bir çocuktu. Onun yaşındakiler evlenmiş, çoluğa çocuğa karışmış oluyorlar, anneleriyle ilgilenmeye zaman bulamıyorlar. Ama benim oğlum başkaydı."

Jan, Carla'nın Volker'le ilgili anlattıklarını şimdi hatırlıyordu. Volker, Jan'la ilgili haberleri yaptığı dönemde Carla'yla onu konuşmuşlardı. Carla o günlerde, Volker'in garip bir adam olduğunu söylemiş, "Bir bakıyorsun neşeli ve çocuksu, sonra bir bakıyorsun içe dönük ve yanına yaklaşılmaz biri olup çıkıyor," demişti. "Neyine istersen bahse girerim, bu adamın bir sırrı var," diye de eklemişti. Jan şimdi bu sırla karşı karşıya oturmaktaydı. Yetişkin oğlundan, "Volker'im" ve "iyi çocuk" diye söz eden bir kadınla...

"Bayan Nowak, oğlunuz beni öldürüldüğü gün aradı. Bunun için buradayım. Benimle buluşmak istiyordu ancak nedenini söylememişti. Benimle neden görüşmek istediği konusunda bir fikriniz var mı acaba?"

"Hayır, bana bir şey söylemedi. Ancak oğlumun sizi çok önemsediğini biliyorum."

"Volker'in izlendiğini düşündüğünü biliyor muydunuz?"

"Bu konuda da bir şey söylemedi tabii," dedi Bayan Nowak. Jan'a korku dolu gözlerle bakıyordu. "Ama benim gözlerim var, anlıyor musunuz? Volker'in bir şeyden korktuğunu fark ettim. Sonra da o karşılaşma olunca..." Yaşlı kadın cümlesini tamamlamadan sustu, başını yan yatırdı ve Jan'a bakarak başını salladı. "Siz ne derseniz deyin, sizi onlar yolladı, değil mi? İtiraf edin. Tabii ki onlar yolladı sizi. Onun için buradasınız. Oğlumla gördüğüm şeyi size anlatayım diye geldiniz."

Jan şimdi tanıdık bir insan modeliyle karşı karşıyaydı. Sanrısal düşünce bozukluğu olan hastalarıyla konuşurken bu bakışları her gün görüyordu. Bu insanlar, başkalarının onlara inanmadığı bir şeyi bildiklerinden emin olurlardı.

"Sizi temin ederim ki beni buraya kimse göndermedi," dedi Jan. Ancak kadını inandıramadığını yüzünden okuyabiliyordu. "Neden polisin bana böyle bir görev verdiğini düşünüyorsunuz?"

"Çünkü o karşılaşmayı size anlatmamı istediğiniz için."

"Kiminle karşılaştınız?"

Kadın bir an için düşünür gibi yaptı ve sonra kısa, net bir yanıt verdi.

"Bir hortlakla."

Jan nabzının hızlandığını hissetti. "Hortlakla mı?"

"Aklımı oynatmışım gibi bakmayın bana öyle." Elini sallamasında hem öfke hem de düş kırıklığı vardı. "Polisler de tıpkı sizin gibi tepki verdiler. Beni aklı yerinde olmayan kaçık bir kocakarı gibi görüyorlar. Şimdi de kalkıp evime psikiyatr göndermişler."

"Bayan Nowak, sizi bir kez daha temin ederim ki ben..."

Kadın, "Haklı olabilirsiniz belki," diye Jan'ın sözünü kesti. "Belki gerçekten de tam olarak normal değilimdir. İnsan hayatının büyük bir kısmını karanlıkta geçirince başka türlü olamıyor. Karanlığın

içinde sık sık tuhaf şeyler görüyor ve duyuyor. Hem de *çok* tuhaf şeyler, üstelik bunların hepsini anlatamıyor. Ama Volker'le ikimizin gördüğü kadın gerçekten de buraya geldi."

"Bir kadın mı?" Jan sandalyesinde biraz öne doğru kaydı. "Nasıl bir kadın?"

Agnes Nowak omuzlarını kaldırdı ve yüzünü acıyla buruşturdu. "Bilmiyorum. Kadın pek seçilemiyordu. Geldi, sonra da yok oldu." Yaşlı kadın Jan'ın gözlerinin içine baktı. "Ruhlara inanır mısınız?"

Jan hafifçe öksürdü. "Bu şekilde doğrudan sorarsanız, hayır inanmam."

"Tahmin etmiştim," dedi kadın. Ancak sesinde düş kırıklığı sezilmiyordu. "Sanırım pek inançlı biri değilsiniz Doktor Forstner?"

Jan dürüstçe, "Ben mantığa inanırım," dedi. "Başka türlü mesleğimi yapamam."

"Hiç şaşırmadım." Yaşlı kadın başını diğer tarafa çevirip gözlerini odanın karanlığına dikti. Jan kadının kendisinden yeniden uzaklaştığı duygusuna kapıldı. Sanki yine gözlerine yansıyan karanlıkla bütünleşiyordu. "Siz hiçbir zaman karanlığa bakmadınız, yani gerçek anlamda bakmadınız. Orada bütün siyahların iç içe geçtikleri sanılır ama insan oraya ne kadar uzun bakarsa içinde o kadar çok şey görür."

Yaşlı kadının yüzünde gerçeklerden uzaklaştığını anlatan bir ifade belirmişti ve bu yüzün şimdi maskeden hiç farkı kalmamıştı. Jan'la konuşmayı sürdürse de ondan çok kendiyle konuşur gibiydi.

"Biliyor musunuz, eskiden çok dindardım. Din zayıfların ve çaresizlerin son sığınadır zaten. Ben de tahmin edeceğiniz gibi hastalığım nedeniyle *çok* çaresizdim. Başlarda Tanrı beni üzerimdeki bu lanetten kurtarsın ve sağlığıma kavuştursun diye dualar ederdim. Ama yapmadı. O zaman ben de uzun süre onun beni bu yolla sınadığına inandım. Çektiğim acılarda bir anlam bulmaya çalıştım. Derken üstüne şu lanet olası artrit hastalığı geldi." Bir elini havaya

kaldırıp kurumuş, budaklı dallara benzeyen parmaklarına baktı. Elini yeniden kucağına indirirken yumruğunu sıktı. Bu hareketin canını acıttığı yüzünden belliydi. "Sonra bir de kocamı benden alınca ondan nefret etmeye başladım. Bu *sevgili* Tanrı ne hastalıklı bir şey olmalıydı! Yarattıklarına acılarla, hastalıklarla ve ölümle işkence edip onları seyretmekten zevk mi alıyordu acaba?"

Kadın iç geçirdi. Bir an için bu sorularının yanıtını arar gibiydi. Sonra konuşmayı sürdürdü. "Bir gün acaba Tanrı yok mu, diye düşünmeye başladım. O zaman ne bütün bunlardan sorumlu olabilirdi ne de bana yardım edebilirdi. Aramızda kalsın ama bugün hâlâ böyle düşünüyorum. Ancak sakın papaza söylemeyin. Bu cana yakın genç adam ziyaretime gelmezse yazık olur."

"Asla söylemem. Söz."

Bayan Nowak, Jan'ın yanıtını duymamıştı sanki. Duyduysa bile belli etmedi. "Her nasılsa, Tanrı yoksa bile yine de bir şey var. İnsan uzun zaman karanlıklar içinde kalırsa bunu duyumsuyor. Yani böyle olmalı. Bir şey yoksa düşüncelerimiz ne olacak? Bizim ruh, sizin de 'mantık' dediğiniz şey ne olacak? Bedenen buradan çok uzaklaştıktan sonra bile bizden geriye bir şeylerin kalacağına kesinlikle eminim. İşte bu nedenle o kadın gibi bizlere görünenlere inanıyorum. "Hortlak" sözcüğü size belki çocuksu gelecek ama izin verin adını böyle koyalım. Daha iyi bir sözcük bulamadığımıza göre böyle olsun. Size yemin ederim, Volker'im ve ben bir hortlak gördük. Onun yaklaşan ölümünün habercisiydi."

Yaşlı kadın anlamlı bakışlarla başını salladıktan sonra sandalyesinin arkalığına yaslandı ve söylediklerinin etkisini bekledi. Odada ayaklı saatin tıkırtısı dışında çıt çıkmıyordu.

Jan kadına kaygı ve acıma karışımı duygularla baktı. Yıllardır çektiği bu hastalık kuşkusuz muhakemesini de etkilemiş, karanlıkta halüsinasyon görmesine yol açmıştı. Büyük olasılıkla sözünü ettiği

hortlak da bir hayal ürünüydü ancak Jan yine de bunun gerçek bir zemine dayandığına inanıyordu. Ne de olsa oğlu öldürülmeden önce bir kadınla kavga etmişti.

"Bu hortlakla ilgili bana biraz daha fazlasını anlatabilir misiniz?"

"Elbette." Kadın şimdi sandalyesinde kaskatı oturuyordu. Buruşuk yüzü odanın karanlığında ölü yüzüne benziyordu. "Ancak bunu istiyor muyum bilmiyorum. Çıldırdığımı düşünüyorsunuz, değil mi? Zaten polis de bana inanmamıştı."

Jan kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Bayan Nowak, birini gördüğünüze inanıyorum. Bu bir kadındı ama siz hortlak sandınız. Bu kadın hakkında daha çok bilgi almak isterim."

Kadın ağzını yayarak gülümserken takma dişlerinin yapay beyazlığı ortaya çıktı. "Gerçekten profesyonelce ifade ettiniz. Şu polisin sizden ders alması gerekir. Peki tamam, size anlatacağım. Belki bana inanırsınız."

19

"Tanrı sizi pek ağır bir sınava tabi tutmuş, sevgili Felix."

Piskopos Hagen üzüntüyle iç geçirdi ve sonra devasa çalışma masasının üzerindeki deri sümene yaslandı. Piskopos iri yapılı, saçları seyrelmiş bir adamdı ve kaygıyla bakan çukur gözlerini Felix Thanner'e dikmişti.

Thanner şakaklarını ovarken, "Gerçekten de öyle," dedi. Geniş çalışma odasının koyu kahverengi lambrilerinden yayılan vernik kokusu başını ağrıtmış, biraz da midesini bulandırmıştı. Bu rahatsızlıklarında elbette heyecanının da etkisi vardı. "Nasıl bir yol çizmem gerektiğini bilemiyorum."

"Şöyle ki, dünyevi pencereden baktığımda ikileminizi tamamen anlıyorum," dedi piskopos. "Bu kişinin bir başkasına daha zarar vermesinden kaygılanıyorsunuz. Anlattığınız koşullara bakılırsa bu olasılık dâhilinde. Ne var ki Tanrı'nın planına müdahale hakkı bize verilmemiş. Biz yalnızca yürütmeden sorumluyuz. Fakat bu kadını size getiren de Tanrı. Bu bir adım. Kim bilir, bakarsınız yakında yeterince pişman olur ve suçunu yalnızca Tanrı huzurunda kabul etmenin ötesine geçer."

"Ben bunu yapacağından kuşkuluyum efendim. Daha çok bu kadının yalnızca ruhundaki yükten kurtulmak istediği izlenimi uyandı bende. Onda gerçek bir idrak, hele ki pişmanlık hiç göremedim."

Piskopos düşünceli bir şekilde başını sallayarak yeniden sandalyesine gömüldü ve derinden iç geçirdi. "Doğru, çok yazık ancak size nasıl yardım edebileceğimi bilemiyorum. Yalnız şunu unutmamalısınız ki günahkâr kişi işlediği suçtan gerçek anlamda pişmanlık duysun ya da duymasın siz günah çıkarma sırrını her koşulda korumakla yükümlüsünüz. Kadın omuzlarınıza ağır yük bırakıp gitmiş Felix, ne var ki bu yükü tek başınıza taşımak zorundasınız. Efendimizin yardımıyla elbette."

"Ama kadın yine cinayet işlerse ne olacak? Ya saplantısı ona benim önüne geçebileceğim bir başka cinayet işletirse?" Thanner sesini fazla yükseltmemek için kendine hâkim olmaya çalıştı. "Hiçbir şey yapmadan kadının polise gitmesini bekleyemem ki!"

"Onun bunu yaptığını gerçekten biliyor musunuz? Günah çıkarmadan başka kanıtınız var mı?"

"Hayır ancak bana anlattığı her şey akla yatkındı. Söylediklerinden kuşkulanınam için ortada bir neden yok. Size anlattığım gibi, araştırmalarım beni yine bu kadının işlemiş olması gereken ikinci cinayete götürdü."

"Gerçekten bu kadar emin misiniz? Bu kadının ruhsal karmaşa içinde olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Evet, öyle, ancak lütfen bana inanın, kadının ifadelerini araştırdım. Bana anlattıklarının doğruluğundan kesinlikle eminim."

Piskopos Hagen dudaklarını büzüp karnının üzerinde kavuşturduğu ellerine baktı. "Durum böyleyse size yalnızca şunu salık verebilirim: Bir dahaki gelişinde kadını teslim olmaya ikna edin. Vicdanına seslenin. Dindar bir Katolik'in böyle bir durumda nasıl davranması gerektiğini anlaması için uğraşın. Dünyevi cezasını çekmeyi kabullenirse o zaman kıyamet gününde de bağışlanır." Hagen sonra uyarırcasına parmağını kaldırdı. "Ancak sevgili Felix, bildiğiniz gibi kadın konuyu kendiliğinden açarsa bunları yapabilirsiniz yalnızca."

Thanner ısrarla, "Ya açmazsa?" diye sordu. Başka bir çözümün olmasını umut ediyordu. "Dediğim yoldan gitmeyip öğüdümü dinlemezse ne yapmalıyım? Ya da bir daha hiç gelmezse?"

"Felix, Felix..." Piskopos başını iki yana salladı. "Siz değil, içinizdeki delikanlı konuşuyor. Lütfen önce sakince bir düşünün. Benden ne ummuştunuz ki? Sizi günah çıkarma sırrından muaf tutmamı mı? Sizden böylesine bir saflık beklemezdim."

Thanner oturduğu sandalyeden fırladı. "Saflık mı? Bir yerde bir adam var ve bu kadın onu gözüne kestirmiş. Kadın bunu açıkça ortaya koydu. Bu gerçekle nasıl baş etmeliyim? Biz yalnızca bir caniyi koruyamayız. Diğer olası kurbanları da düşünmeliyiz. Bunu görmezden mi gelmeliyim? Bu asla Tanrı iradesi olamaz, sizce de öyle değil mi?"

Piskopos da ayağa kalktı ve Thanner'e meydan okurcasına bedenini gerdi.

"Şimdi beni iyi dinleyin, Felix. Bu olay yüzünden vicdanınızla çatıştığınızı anlayabiliyorum. Ancak sizi bir kez daha uyarmak isterim, sakın yetkilerinizi aşmayın. Günah çıkarma sırrı *dokunulmazdır*. Efendimize sırlarını açan tövbekârları korumak için kurulmuş bir

sistemdir. Günah çıkarma sırasında ne duyduğunuzun ya da duyduklarınızla ilgili ne hissettiğinizin bir önemi yoktur. Siz Roma Katolik Kilisesini'nin buyruklarını kabul ettiniz ve şimdi daha da fazlasını yaparak onu temsil ediyorsunuz! Hatalı üslubunuza devam etmenize, hatta Tanrı hakkında atıp tutmaya kalkışmanıza izin veremem. Nasıl bir görev üstlendiğinizi size anımsatmak zorundayım. Bu görevin size ağır geldiğini düşünüyorsanız görevinizden bir süre uzak kalmanızı öneririm. Belki ruhani meditasyonlar yapabilir, sıkıntılarınızı Efendimize açabilirsiniz. Sanırım bunlar size büyük destek sağlayacaktır."

Thanner, "Hayır," diye sertçe karşı çıktı. "Görevden kaçmak gibi bir niyetim yok."

"Neyi doğru buluyorsanız onu yapın Felix. Ancak şunu unutmayın ki bu kadınla ilgili bundan sonra olacaklar *bizim* değil, *Tanrı'nın* elindedir. Siz papazsınız, polis değil. Kendimi yeterince açık bir şekilde ifade edebildim mi?"

Thanner bütün bedeninin titrediğini hissediyordu. "Ama bu adama... Bu adama yardım etmenin bir yolu olmalı."

Piskopos düşünceli düşünceli başını salladı. Şimdi Thanner'e bir okul müdürünün kalın kafalı öğrencisine baktığı gibi bakıyordu. "Böyle bir yol var ve siz bunun ne olduğunu biliyorsunuz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Piskopos, "O adam için dua edin," dedi ve yeniden sandalyesine çöker gibi oturdu. "Ve de zavallı günahkârın ruhunun şifa bulması için dua edin. Güç duada gizlidir, bunu unutmayın. 'İbranilere Mektup' bölümünde şöyle söylenir: 'Merhamete ermek ve gerektiğinde bize yardım edecek lütfa kavuşmak için Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım.' Efendimize bu mantıkla güvenmeliyiz. Özellikle de siz sevgili Felix." Piskopos masasında duran, imzalanacak evraklarla dolu dosyayı önüne çekip açtı ve bir kez daha başını kaldırıp Felix Thanner'e baktı. "Görüşmemizin bittiğini düşünüyorum. Şimdi huzur içinde görevinizin başına gidin."

Thanner piskoposun önünde titreyerek duruyordu. Bir davet vermeye yetecek kadar büyük olan çalışma odasının ortasında kendini yapayalnız ve terk edilmiş hissetti. Ayrıca şu dayanılmaz vernik kokusu da artmış gibiydi. Thanner'in midesi yanıyor, beyni zonkluyordu. Yine de gidemiyordu. İçindeki bir şey, bir duygu, bir sezgi, evet belki de Tanrı'nın sesi onu gitmekten alıkoyuyordu.

Bir şey gözünden kaçtı, diyordu bu duygu. *Çok önemli bir şey. Seni buraya getiren asıl neden. Sen buraya piskopos için değil başka bir şey için geldin.*

Thanner bir an büyük çaresizlik içinde, olmayacak yanlış umutlara kapıldı. Belki piskopos fikrini değiştirirdi. Onu yalnızca imanına ve Tanrı'nın adaletine davet etmek yerine daha başka destekler sunabilirdi.

Oraya iyi bak. Burada daha önce birçok kez gördüğün bir şey var. Ve o şimdi çok önemli!

Thanner'in bakışları, Piskopos Hagen'in çalışma masasının arkasındaki duvara yan yana asılmış yaldızlı çerçeveler içindeki ikonalara kaydı. Piskopos kutsal sanata çok meraklıydı. Bir süre önce bir kilise gazetesine verdiği röportajda koleksiyonundaki tasvirlerle gururlandığını belirtmişti.

Tablolardan bazıları çok eskiydi. Bunlarda Aziz Afra, Aziz Antonius, ejderhayla mücadele eden Aziz Georg ve... Omzunda çocuk İsa'yı taşıyan Kristof tasvir ediliyorlardı.

Evet, işte bu!

Thanner'in başından aşağı âdeta kaynar sular boşaldı. Aradığı işte buydu! İçindeki o sesin onu buradan neden çıkarmadığını anlıyordu. Belki de çaresize yardım sunan Tanrı'nın eliydi bu.

"Beni duymadınız mı Felix?"

Piskoposun onunla konuştuğunu ancak şimdi kavrayabilmişti.

"Başka bir şey var mı diye sordum size."

Thanner başını salladı. "Günah çıkaran papaz olarak ona yardım edemem. Ancak psikolojik destek veren bir din adamı olarak bunu yapabilirim."

Piskopos Hagen başını kaldırıp Thanner'e kuşkuyla baktı. "Kadın size bu taleple başvurursa evet. Ancak yalnızca o koşulla. Böyle bir istekte bulundu mu?"

Thanner yine Kristof tablosuna bakıp yan şapeldeki heykeli anımsadı. Sonra yerdeki sayısını bilemediği o mumları, çocuğu kıza dönüştüren kırmızı şalı düşündü. "Dolaylı yoldan, evet."

Kadın, papazdan sözcüklerle yardım istememişti. Buna karşın günah çıkarma kabini dışında da ona yönelmişti. Bu görüşmeyi demek ki boşuna yapmadım, diye düşündü Thanner.

Felix Thanner çok geçmeden öğle sonrasının yoğun trafiğine katılmış, yol kenarındaki insanları inceliyordu.

Aklı günah çıkaran kadında ve onun gözüne kestirdiği adamdaydı. Onlar da onun gözünde yoldan geçen bu insanlardan farksızlardı. Thanner bu iki insan hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Ancak bu durum belki yakında değişebilirdi. Aklına gelen fikir üzerinde düşündükçe –belki de vahiydi bu, kim bilebilirdi ki– umutları artıyordu.

Kadının kim olduğunu bulmanın bir yolu vardı. Aklına gelen yöntemden sonuç alabileceğine Thanner kesin gözüyle bakamasa da bu bir olasılıktı. Hem bu yolu izleyerek kuralları çiğnemiş de olmayacaktı.

Ancak yolda öylece ilerlerken aklına hiç hoşuna gitmeyen başka bir fikir geldi. Kadın kiliseye en an iki kez gelmişti. Thanner'e heykelle bir işaret vermiş, sonra da suskunluğunu koruyacağından emin olabilmek için onunla konuşmuştu. *Ya kadının bir sonraki kurbanı olarak gözüne kestirdiği adam bensem?*

20

Jan eski Volkswagen Golf model otomobilinin bagajında sürekli bulundurduğu şemsiyesini açtı ve Fahlenberg Mezarlığı'nın ferforje kapısından içeri girdi. Morga giden, iki yanı boydan boya kestane ağaçlarıyla kaplı, ayağının altında çakıl taşlarının gıcırdadığı yolda ilerlerken Agnes Nowak'ın anlattığı hikâyeyi düşünüyordu.

Gizemli bir hikâye dinlemişti. Küçük bir çocukken yorganın altında gizlice okuduğu korku hikâyelerini hatırlatmıştı ona. Bunlar E.T.A. Hoffmann, Edgar Allan Poe, Wilkie Collins ya da Bram Stoker'in korku romanları ya da öyküleriydi. Eskiden olsa Agnes Nowak'ın ona anlattığı hortlaklara, hayaletlere, mantık dışı olgulara inanırdı. Ancak artık yetişkin biriydi ve mantık düzleminde düşünen bir adamdı. Hortlakların, ruhların çıkardığı seslerin ya da hayalet görmenin, insanın hayal gücünün ürünleri olduğunu biliyordu. Bunlar halüsinasyonların ya da sıradan gerçeklerin hatalı bir şekilde yorumlanmasıydı ve öteki dünyayla ilişkilendirilmesinin ardında yatan neden, insanın kendi faniliğinden korkması ve ölümden sonra bir yaşam olduğunu umut etmesiydi.

Jan meslek hayatı boyunca bu korku hikâyelerinden istemediği kadar çok dinlemişti. Hepsi de onun için insanoğlunun hayal gücünün ne kadar yaratıcı olduğunun kanıtından başka bir şey değildi. Meryem Ananın görünmesi, canavarlar, yaratıklar, şeytanlar ve akla gelebilecek bütün tanrılar gibi bu liste psikiyatride uzadıkça uzardı.

Jan yine de Agnes Nowak'ın birini gördüğünden emindi. Bu elbette hortlak değil bir insandı. Gelgelelim rüzgârın uğultusu, yakınlardaki otoyol trafiği ve yağmurun şemsiyesine vurmasından başka sesin çıkmadığı şu mezarlığın ıssızlığında Jan, yaşlı kadının anlattıklarını anımsayınca ürpermeden edemedi.

Yaşlı kadın beti benzi atmış, onlarca yıldır gün ışığı görmemiş bir karaltı olarak sandalyesinde oturmuştu. Eğri parmaklarıyla çay

fincanını sıkıca kavramıştı. Kimsenin ona inanmayacağı şeyler anlatırken sanki bu fincan gerçekle ilişkisinin tek bağı gibiydi.

"Eckardt'ım, Volker okula başladıktan kısa bir süre sonra öldü," diye anlatmaya başlamıştı kadın. Bakışları dalgındı. "Çok iyi yürekli bir adamdı ancak ne yazık ki bu yürek çok zayıftı. Ansızın ölüverdi. Tek tesellim büyük acılar çekmemiş olmasıydı. Cenazesine katılamadığım için bugün bile hâlâ içim acır. O eylül günü, yıllardan beri o mevsimde yaşanmış en sıcak günlerden biriydi ve hastalığım bir kez daha lanet gibi üzerime çökmüştü. Eckardt'ımla ancak güneş battıktan sonra son kez vedalaşabildim ve mezarı başında onu düzenli olarak ziyaret edeceğime söz verdim.

Şunu da belirteyim ki ehliyetim yok. Benim zamanımda kadınların otomobil kullanması alışılmış bir şey değildi. Üstelik bir de hastaydım. Yani kocamın mezarına giderken her defasında taksi çağırıyordum. Tabii hep akşamları, mezarlığın ziyarete kapandığı saatlerde gidiyordum. O zamanki papaz bana bir anahtar yaptırmıştı. Çok nazik bir jest, değil mi?"

"Ah, evet, kesinlikle," demişti Jan. Ama kadın onu dinlemiyor gibiydi. Tamamen geçmişe dalıp gitmişti.

"O günden beri Eckardt'ın mezarını her cumartesi akşamı hava kararır kararmaz ziyaret ederim. Bunca yıldır bir kez bile gitmezlik etmedim ya da ziyareti başka bir güne bırakmadım. Kendimi çok kötü hissetsem bile mezarın yolunu tuttum. Volker ehliyetini alıncaya kadar taksiyle gittim ve sonraları oğlum beni götürdü. Her cumartesi, hava koşulları ne olursa olsun... Bunu Eckardt'ıma borçluydum. Biz komşu çocuklarıydık, öyle tanıştık. Günün birinde evlenip sonsuza dek beraber olmaya henüz sekiz yaşımızdayken yemin etmiştik. Öyle de oldu. Ne var ki şu 'sonsuz' çok kısaydı." Kadın iç geçirmiş, sözlerine devam etmeden önce çayını yudumlamıştı.

"Geçtiğimiz cumartesi günü yine mezarlıktaydık. Volker'le ben. Volker geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığı için saat epeyce ilerlemişti. Oğlum için hafta sonu diye bir şey yoktu, biliyor musunuz, ama bizim evde sıklıkla böyle olurdu. Biz ikimizde gece insanlarıyız... Daha doğrusu *öyleydik*. Volker bu özelliğini herhalde benden almıştı. İkimiz de çok erken kalkmazdık ama geceleri geç saatlere kadar ayakta olurduk. Mezarlık ziyaretine gelince, zamanla ilgili sorunumuz yoktu, nasılsa cebimizde anahtarımız vardı.

Eckardt'ın mezarının başına geldiğimizde sanırım saat on buçuğa yaklaşıyordu. Her zaman yaptığım gibi kocamın vazosuna taze çiçekler, yani glayöller yerleştirdim. Çok kötü koksalar da bunları çok severdi. Sonra yeniden Volker'in yanına döndüğümde oğlumun gözlerini kısarak karanlığa doğru baktığı dikkatimi çekti. İlk bakışta ne olduğunu seçemesem de oğlum orada bir şey görüyordu.

'Olamaz,' diye Volker'in mırıldandığını duydum. Tam neyi kastettiğini soracaktım ki onu ben de gördüm. İki mezar sırası ötede, koyu renkli bir karaltı durmaktaydı. Bir kadındı, bundan eminim. Üzerinde gri bir palto, başında başörtüsü vardı. Yüzünün üzerine de uzun sarı bir saç tutamı inmişti. Yıllar geçtikçe gözlerim karanlıkta görmeye alışmış olsa da daha fazlasını seçemedim. Ama kadının başını öne eğdiğini görebiliyordum. Bir heykel gibi.

Kadın bizi ancak Volker ona seslenince fark etti. Oğlum ona kim olduğunu, bu saatte içeri nasıl girebildiğini sordu çünkü biz her zaman yaptığımız gibi giriş kapısını arkamızdan kilitlemiştik. Gelgelelim kadın yanıt vermedi. Korkuyla irkildi ve kaçmaya başladı. Ne var ki her normal insanın yapması gerektiği gibi çıkışa değil ters yöne doğru koşuyordu.

Volker kadının peşinden gitti. Uzak bir mesafeden oğlumun sesini duydum ancak ne dediğini anlamadım. Ve sonra..."

Yaşlı kadın yeniden çayından bir yudum almış ve susmuştu. Jan ona seslenip sonra ne olduğunu sorunca da anlatmayı sürdürdü.

"Bir çığlık duydum. Hayır, çığlık değildi aslında, daha çok ulumaya benziyordu. Kadından geliyor olmalıydı ancak... ancak bir hayvanın ya da başka dünyadan gelen bir yaratığın sesini andırıyordu. Dehşet vericiydi. Tekerlekli sandalyemde oturmuş yaprak gibi titriyordum. Gerçi birkaç adım yürüyebiliyorum ancak ne var ki ayaklarımın altında çakıl taşları olunca kendimi tekerlekli sandalyede daha güvenli hissederim." Yaşlı kadın o an sanki kendi evinin karanlığında değil de mezarlıktaymış gibi korkuyla gözlerini kapatmıştı. "Hemen arkasından yeniden sessizlik oldu. Her yerde ürpertici bir sessizlik vardı. Volker birkaç dakika sonra belki de daha uzun sürmüştü bilmiyorum, döndü. Yüzü tebeşir gibiydi. Ne olduğunu, kadının nereye kaybolduğunu sordum çünkü çıkışa doğru koşmuş olsaydı önümden geçmesi gerekirdi. Ama Volker yalnızca başını iki yana sallıyordu. Tekrar tekrar salladı, ben de bir kez daha sordum.

"Gitti," dedi Volker. "Bir anda yok oldu."

"Ama olamaz," dedim. "Mümkün değil. Arka tarafta çıkış yok ki. Yalnızca büyük kapıdan çıkabilir."

Oğlum ansızın, 'Anne, gelen giden olmadı,' deyiverdi. Burada oturduğum ne kadar gerçekse, oğlumun kadının yok olduğunu söylediği de o kadar gerçekti ancak iki solukluk bir aradan sonra gelen giden olmadığını savunuyordu. Oysa kadını görmüş, feryadını duymuştum. Bu feryat bugün hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Öyle korkunçtu ki! Volker'in bana neden yalan söylediğini bunun için anlayamamıştım. Hâlâ da anlamış değilim. Ama Volker'e artık bir şey söylemedim. Beni tekerlekli sandalyemle otomobile doğru itti ve sonrada bindirip eve götürdü. Bu konuyu bir daha açmadı. Sonra odasına kapandı."

Bayan Nowak o anda yeniden Jan'a doğru dönmüş, kendisine inanması için bakışlarıyla yalvarmıştı.

"Hortlak diyerek neyi kastettiğimi anladınız mı şimdi? Onu Volker de gördü ancak açıkça söyleme cesaretini gösteremedi. Doğaüstü şeylere inanmadığı için gördüğünden utandı. Oysa onu anlayacağını bilmesi gerekirdi. Ben anlamazsam kim anlayabilirdi ki?"

***

Jan, Eckardt Nowak'ın mezarına bu kez kendisi gelmişti. Glayölleri gördü. Şiddetli yağmur, çiçeklerin başlarını kırmıştı.

Jan, Agnes Nowak'a, "Sonra ne oldu peki?" diye sormuştu. Volker bu olayla ilgili başkasıyla konuşmuş muydu?

"Bilmiyorum," demişti Agnes Nowak. "Ertesi sabah uyandığımda Volker çıkmıştı. Ancak ikindiye doğru eve döndü. Darmadağındı, büyük bir korkuya kapılmış gibiydi. O akşamı odasında geçirdi. Yemek yemek bile istemedi. Buna zamanı yokmuş. Sonra... sonra gitti. Sonsuza dek." Kadın hıçkırmış ve elindeki mendille gözlerini kapatmıştı. "Yağmur yağdığını, yanına şemsiyesini almasını söyledim. Evladımla konuştuğum son şey bu oldu."

Jan, Agnes Nowak'ın tarif ettiği iki mezar sırası ötedeki yere gitti.

Daracık bir geçit anayola bağlanıyor, oradan da çıkışa gidiliyordu. Jan ters yöne yürüyüp boş bir el arabasının yanından geçti ve sonra mezarlık duvarının önündeki boş alana geldi. Alanın ortasında çevresi çocuklarla sarılı bir İsa yontusu vardı.

Volker'le yabancı kadın bu yöne koşmuşlarsa şu çocuk mezarlarının önünde karşılaşmış olmaları gerekirdi. Buradan sonra ilerleyebilecek bir yol yoktu, tek seçenek geri dönmekti.

Peki, sonra ne olmuştu? Volker kadına ne söylemişti? Kadın neden çığlık atmıştı? Volker neden ansızın kadının yok olduğunu savunmuştu?

Jan yontunun çevresini dolaştıktan sonra karşısına önü kafesli bir kemer çıktı. Kemerin arkasında boş bir alan, ortasında da bahçe atıkları için bir konteyner duruyordu. Jan kafesli kapıyı sarstı ancak kapı kilitliydi.

"Baksanıza, buraya çıkmak istiyorsanız çıkış karşı yönün sonunda."

Jan sesin geldiği yöne döndü. Sesin sahibi üstü başı buruş buruş biriydi. Bekçi ya da mezarcı olamazdı, olsa olsa evsiz bir vatandaştı. Ancak adamın yüzü Jan'a tanıdık gelmişti.

Heinrich Pratt, Fahlenberg'in ilk sakinlerinden biriydi. Jan daha okula giderken belediyede çalışırdı. Aradan geçen zaman Pratt'ın üzerinde ağır izler bırakmıştı. Derin suçiçeği izleri taşıyan yüzü şimdi yıpranmış yağmurluğunun başlığı içinde buruşmuş kalın kabuklu bir elmayı andırıyordu. Jan'ın görebildiği kadarıyla adamın saçları iyice kırlaşmıştı.

"Bu kapı hep kapalı mıdır?" diye sordu Jan.

Pratt evet anlamında başını salladı. "Evet, her zaman. Benim konteynerle işim varsa o zaman açılır. Zaten arka tarafta çöp kamyonu girişinden başka bir şey yok. Neden sordunuz?"

"Buranın anahtarı sizden başka kimde bulunur?"

Pratt, Jan'dan işkillenmişti. "Size ne bundan?"

Jan yalan söylemek zorunda kaldı. "Şey, dün akşam bir mezara çiçekler bırakmıştım ve bu sabah baktığımda yoklardı. Bu durumda biri gece gelip çiçekleri çalmış demekti. Ben de sizden başka mezara girebilen var mıdır diye merak etmiştim."

"Bu mümkün değil," dedi Pratt sertçe. "Benim dışımda bir anahtar da papazlık konutunda var. Edith Badtke'ye rahatlıkla kefil olabilirim, o böyle şeyler yapmaz. Yoksa *beni mi* çiçeğinizi çalmakla itham ediyorsunuz?"

"Hayır, hayır," diye kendini savundu Jan. "Belki başka bir gizli giriş vardır diye düşündüm. Ya da duvarlarda hırsızın içeri sızabileceği bir aralık..."

Pratt sıktığı yumruklarını beline koyup başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yok, olsaydı bilirdim. Şimdi işim var. Ne de olsa işler kendiliğinden bitmiyor. Şikâyetçi olmak istiyorsanız polise gidin. Ama bana bulaşmayın. Sizin çiçeğinize elimi sürmedim."

Adam aksi bir ifadeyle homurdanarak arkasını döndü. Sonra el arabasını aldı ve iterek uzaklaştı.

Tuhaf, diye düşündü Jan. O gece mezarlığa gerçekten bir kadın geldiyse ve Nowaklarla birlikte dışarı çıkmadıysa gece boyunca burada kilitli kalmış olması gerekirdi. Yanında bir merdiven getirip mezarlık duvarını tırmanarak aşmadıysa tabii... Gerçi duvarın ön kısmında birkaç alçak yer vardı ancak üzerlerine demir çit takılıydı. Kadının bu çitleri aşması için de ya bir sporcu ya da çok becerikli biri olması gerekirdi. Çünkü çitin üstündeki pirinç uçlar oldukça keskindi.

Jan'ın aklını kurcalayan asıl soru şuydu: Kadın, gecenin bir saatinde mezarlıkta ne arıyordu? Gündüzleri ne zaman istese gelebilirdi oysa.

Yoksa gizleyecek bir şeyi mi vardı? Bu ne olabilirdi?

21

Yağmur dinmek bilmiyordu. Hava raporuna göre İskandinavya'dan gelen alçak basınç Almanya'ya güneybatıdan girerek yerleşmişti ve kapkara yağmur bulutlarının yüklerini burada hafifletiyordu. Jan hava koşullarına aldırmadan eve döner dönmez yürüyüşe çıkmıştı. Açık havada hareket ederken düşüncelerini yerli yerine oturtabilmesi kolaylaşabiliyordu.

Soğuk esen rüzgâr Jan'ın şemsiyesini geriyor, yerdeki ıslanmış yaprakları savuruyor, Fahlenberg kent parkının ağaçlarının salınarak dans eden devler gibi görünmesine yol açıyordu. Jan'ın aklı, Agnes Nowak'a ve mezarlıkta gördüğüne inandığı o hortlağa takılmıştı.

Yaşlı kadının mezarlıkta gördüğüne inandığı hayalet, mutlaka bir insandı. Yoksa Volker onun peşi sıra gitmezdi. İyi de, kimdi o?

Jan'ın zihnini en çok meşgul eden nokta olaylar arasında bir bağlantının bulunup bulunmadığıydı. Mezarlıktaki kadınla, Nowak'ın ölümünden az önce tartıştığı kadın ve Jan'a o çiçekler ile içini huzursuz eden çocuk resmini gönderen kadın acaba aynı kişi olabilir miydi? Tüm bunları yapan ruhsal bozukluğu olan tek bir kişi miydi? Nowak bu yüzden mi bir uzmanın görüşünü almak istemişti?

Eğer öyleyse Nowak'la bu kadının arasındaki bağ neydi? Öyle ya, Nowak bu durumda kadını tanıyor olmalıydı. Ama nereden?

Şaşkına dönen annesine, yaşlı kadın hortlak gördüğüne inanıncaya kadar neden yalan söylemişti? Annesini bu gizemli yabancıdan korumak için mi?

Jan bu sorular üzerine düşündükçe kafası gitgide karmaşıklaşıyordu. Olaylar arasında bir bağlantı varsa bile Jan bunu göremiyordu.

Yağmur, rüzgâr yüzünden neredeyse yatay olarak üzerine çarptığı için şemsiyesiyle dışarı çıkmasına karşın tepeden tırnağa sırılsıklam olan Jan evine döndü. Bahçe kapısının önüne yaklaştığında afallayıp durdu.

Dışarıdaki lamba bina girişini aydınlatıyordu ancak görünürde kimse yoktu. Sensörün saati iki dakikaya ayarlıydı. Yani kapının önüne az önce birinin gelmiş olması gerekirdi. Jan her yöne bakındı. Bu saatlerde, her zaman olduğu gibi, üstelik böylesine berbat bir havada in cin top oynuyordu.

Tam o sırada ışık söndü. İki dakika dolmuştu.

Jan evine doğru yürümeyi sürdürdü. Tuhaf, diye düşündü. Elektrikçi montajı yaparken altını çizerek söylemişti; mekanizma yalnızca insanları algılayacaktı. Hayvanları görememesi için sensör insan boyuna göre ayarlamıştı. Bu bölgede geceleri kediler dolaşıyordu ve son zamanlarda da sansarlar ortaya çıkmıştı. Bu yükseklik ayarı yapılmamış olsa lamba hiç sönmeden yanardı.

Jan yine çevresine bakındı, kimseler yoktu. Sokağı inceledi. Bir insan iki dakikadan az bir sürede ne kadar yol alabilirdi ki? Evet, görüş mesafesinden çıkabilecek kadar ilerlerdi. Yolun ucundaki köşeyi dönmesi, görünmemesi için yeterliydi. Hem böyle bir yağmurda salınarak yürümeyeceği de kesindi.

Evet, demek ki böyle olmuştu. Biri gelip zilini çalmış, evde olmadığını anlamıştı. Sonra dönüp gitmişti.

Yoksa gelen o kadın mıydı?

Bu da çok normaldi ancak Jan bir türlü sakinleşemiyordu. Yine çevresine bakındı. Birinin onu gözetlediği hissinden kurtulamıyordu. Belki ışıksız bina köşelerinden birinden ya da karanlık bir komşu bahçesinden gözetliyordu onu. Belki de Jan'ın bahçesinde gizlenmişti çünkü karanlıkta bahçenin neredeyse hiçbir yeri seçilmiyordu.

Jan çatılara inen yağmurun ritmik takırtısı, bir de bir evdeki televizyondan geldiğini düşündüğü boğuk müzikten başka bir ses duymuyordu.

Adımlarını sıklaştırdı ve dış kapının önüne gelince rahat bir soluk aldı. Sensör yine yandı. Jan irkildi. Önündeki paspasın üzerinde bir zarf duruyordu. Zarf, oraya sanki aceleyle atılmış gibiydi ve arka yüzü yukarı bakıyordu.

Belki geldiğimi gördüğü için hızla kaçtı.

Jan eğilip zarfı yerden aldı. Aynısından binlerce olan sıradan bir zarftı ancak Jan'a yine de ürkütücü bir şekilde tanıdık geldi. Zarfın ön yüzünü çevirmeden bile neyle karşılaşacağını biliyordu.

Kapıyı aceleyle açıp içeri girdi, kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı.

Zarfa bakarken elleri titriyordu. Bu kez duyguları daha önce aldığı zarfta ve çiçeklerde olduğundan farklıydı. Jan bu kez korkuyordu.

İlk zarfı hastane otoparkındayken almıştı ve çiçekler de *hastaneye* gönderilmişti. Bu zarf ise evinin kapısının önüne bırakılmıştı. Yabancı kadın evine kadar gelmişti.

Bana yaklaşıyor, düşüncesi beyninden yıldırım hızıyla geçti.

Zarfı kapı anahtarıyla açtı ve içinden bir resim daha çıkmasına şaşırmadı. Resimde yine açık yeşil çayırlar, turkuaz rengi bir gökyüzünden ışıldayan, çizgilerden oluşmuş sapsarı bir güneş görülüyordu. Omuzuna küçük kızı oturtmuş olan ve çizgilerden meydana gelen dev artık çayırların üzerinde değildi. *Bu ikisi herhalde kâbuslarıma yerleşmek üzere yoldalar*, diye içinden geçirdi Jan. Bunu düşününce kendini tutamayarak sinirli bir kahkaha attı. Oysa elindeki bu resimle hiç de gülecek durumda değildi.

Çayırlara bu defa siyah-beyaz benekli bir inek sürüsü yayılmıştı. Hayvanların hepsinin kafası kesikti. Kesilmiş kafalar, resmin sağ köşesine üst üste yığılmıştı. Resmi çizen kadın bu yığının altına denk gelen çayırın üzerine büyük bir kırmızı alan çizmişti.

Kan.

Oluk oluk kan.

22

Jan kadını görememişti, oysa Jan'dan yalnızca birkaç metre ötede, yolun karşı tarafında duruyordu. Ona bıraktığı armağanın Jan'ın eline geçtiğinden emin olmadan gitmek istememişti. Bu nedenle Jan

zarfı alıp evine girene kadar karşıdaki bir binanın girişinin altına gizlenmişti.

Kadın, burada olduğumu fark etmesi için bu belki de uygun bir an, diye düşünmüştü aslında. Yine de yapmamıştı bunu; oysa onun yanına gitmemek için kendini zar zor tutabilmişti. Ona kendini göstermesi için henüz erkendi, bunu biliyordu. Jan önce onun nasıl biri olduğunu anlamalıydı. Ancak ondan sonra sonsuza kadar birleşebilirlerdi.

Kadın üşüyordu. Yağmurun altında sırılsıklam olmuştu ve saçları yüzüne yapışmıştı. Ancak yine de gitmek istemiyordu. Gidemiyordu. Bir süre daha onun yakınlarında kalmaya ihtiyacı vardı. Çünkü bugün doğum günüydü ve doğum günleri en zor zamanları olurdu. Böyle zamanlarda anılar beynine üşüşürdü. Şu anda da anılar beynini sarsıyordu. Sanki bütün güçlerini kullanarak yeniden canlanmak ister gibilerdi.

Sürekli yinelenen bu sahneler kadının üzerine çökmüş lanet gibiydi. Tepesinde dikilen babası, mavi gömleği. Her yerine kan bulaşmış öfkeli suratı. Ve babasının ayaklarının altında yerde yatışı, yediği tokatlar yüzünden alev alev yanan yüzü...

Bu anı öylesine canlıydı ki kadın olanları sanki şimdi, o an, yeniden yaşıyordu. Üzerinde o günden beri ölesiye nefret ettiği o ince elbisesi vardı. Başını kaldırıp önünde dev gibi yükselen babasına bakıyordu. Adam onu tek bir tekmeyle paramparça edebilecek bir dev gibiydi. Zaten içinden de bunu yapmak geliyordu.

"Sen yüz karasısın!" diye bağırıyordu babası. "Tanrı'nın lanetlediği bir yüz karası!"

Dev bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha. Onu gerçekten bir sinek gibi ezecekti artık. Bakışlarındaki aşağılamayı görebiliyordu.

Babası, "Ey kör şeytan, ben ne yaptım da bunu hak ettim!" diye bağırıyordu. "Hep bir oğlum olsun istedim. Adımı yürütecek, sonra bir

gün şirketimin başına geçecek bir erkek evlat... Ona varımı yoğumu verirdim! Her şeyimi verirdim! Peki, erkek evlat yerine yukarıdaki ne gönderdi başıma?" Adam yüzünü buruşturmuş, o da, babasının birazdan üzerine kusacağını sanmıştı. "Bir kız! Lanet olası bir sulu göz. Çıtkırıldım, işe yaramaz... Evet, sen busun işte! Hiçbir işe yaramıyorsun! Kendine bir dönüp baksana! Şu üstündekine, şu ağlak hâline bir bak! Sen ne sefil bir yaratıksın böyle!"

Sonra babasının tekmesinin verdiği acıyı hissetti. Yalnızca bir anı bile olsa aynen o günkü gibi acıdı canı. O leş gibi kocaman ayakkabının altında narin bedeninin ezilmesini, elbisesinde kalan izi, göğsünde kocaman bir kelebeğe benzeyen morluğu hiç unutmamıştı.

Ancak hepsinden kötüsü o acıydı. Dehşetli, her şeyden beter, unutamadığı o acı...

Yerde iki büklüm olmuş, soluk alabilmek için çırpındığı o salıne, yüz bininci kez gözünün önüne geldiğinde bile yakınlardan gelen inek böğürmelerini yeniden duyuyordu. Çaresiz böğürmelerdi bunlar ve o günden sonra hiç aklından çıkmamıştı. Sanki yankıları sonsuza kadar kafasının içine yer etmiş gibiydi.

Ölümün yaklaştığını biliyorlardı, diye düşündü kadın. *Ve de onları hiçbir şeyin kurtaramayacağını biliyorlardı. Ama benim durumum farklı. Jan'ın beni kurtaracağını biliyorum. Bana yol gösterecek. Anahtar onda. Bana söz verdi.*

Jan'ın yüzünü gözünün önüne getirdi; gördüğü düşte, içinde oturduğu hapishanenin anahtarını ona uzatan Jan'ın elini hayal etti ve bir anda onun yanında olduğunu hissetti.

Jan'ın ona yönelttiği o samimi bakışlarını düşündü. Başkaları bunu belki dostça bir yakınlık olarak algılayabilirdi ama kadın biliyordu, onlarınki dostluktan çok öteydi.

Aşktı bu. Gerçek aşk. Ve yakında bu aşkı duymayan kalmayacaktı. O zaman kimselerin ayıramayacağı bir çift olacaklardı.

O günlere az kalmıştı, o zaman kâbusları da sona erecekti.

Duyduğu ürkek bir cıvıltıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Aşağı doğru bakınca bina girişinin onu gizleyen gölgesinden uzaklaşmış olduğunu fark etti. Şimdi yol kenarında duruyordu ve aşağıya bakınca kaldırım kenarındaki kuşu gördü. Bir kızılgerdandı bu, sağ kanadını tuhaf bir şekilde uzatmıştı. Kanadı kırılmış gibiydi. Kuşa herhalde bir araç çarpmış, o da kaldırım kenarına sığınmıştı.

Kuşlar mimik yapamasalar da kadın bu minik canlının çektiği acıyı gözlerinden okuyabiliyordu. Başını kaldırmış, yardım dilenen gözlerle ona bakıyordu.

O an içini kaplayan acıma duygusu olağanüstüydü. Kadın ve bu küçük kuş, birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de acı içinde kıvranıyordu. Acıları çok farklıydı belki ama bir şekilde benzeşiyordu.

Kuş bir kez daha cıvıldadı. Yağmur suyunun biriktiği kenar taşından kaldırıma atlamaya çalıştı ama sonra kanat çırparak kaydı.

"Zavallı minik şey," diye sevgiyle fısıldadı kadın. Kuş sanki onu anlıyormuş gibi kanat çırpmayı bıraktı ve başını kaldırıp yine kadına baktı.

Kuşun gözlerindeki umudu görünce içini yine o derin acıma duygusu kapladı. Bu, yalnızca onun gibi insanların hissedebileceği bir acımaydı.

Sonra kuşu ayağıyla çiğnedi.

2
İHTİRAS

"İşte yine geliyor.

911'i ara.

Bu kız tam bir canavar."

23

"Buraya kadar anlattıklarım anlaşıldı mı?"

Matthias Weingand iki çantanın da fermuarını ciddi bir ifadeyle çektikten sonra Felix Thanner'e baktı. "Aslında çok basit, değil mi?"

Papaz başını salladı.

"Teşekkür ederim Matt. Sanırım hepsini anladım."

"Şahane." Rahip yardımcısı sırıttı. Thanner'in, ona arkadaşlarının kullandığı isimle seslenmesi on üç yaşındaki bu çocuğun belli ki hoşuna gitmişti. "O zaman öğrendiniz demektir. Bunları bana önümüzdeki hafta herhangi bir gün iade edebilirsiniz, acelesi yok. Yalnız çok dikkatli olun. Bir şey bozulur ya da kırılırsa babam beni öldürür."

"Sana söz veriyorum, gözüm gibi bakacağım."

Matt ellerini her zamanki kayıtsızlığıyla pantolon ceplerine sokup başını salladı. "Tabii tabii, siz olunca hiç dert etmem ben. Ancak babam bunu size söylememi istemişti."

"Anladım."

"Sahi ne yapacaksınız bununla?"

Thanner bu soruyu bekliyordu. "Küçük bir deney yalnızca. Önemli bir şey değil."

"Haa," dedi delikanlı. "Eğer memnun kalırsanız babamla konuşabilirim. Size satmak için mutlaka indirimli bir fiyat verir. Yakında zaten bir üst modeli çıkacak."

"Teşekkür ederim," dedi Thanner, "Ancak yalnızca bir kez ihtiyacım olacağını umuyorum."

Thanner, Matthias'ın sorgulayıcı bakışlarını görmezden gelip desteği için bir kez daha teşekkür etti ve sonra ikisi birlikte sabah ibadetine hazırlandılar.

İbadet biter bitmez Felix Thanner kutsal eşya odasına bıraktığı iki çantayı aldı ve kilisede yalnız olup olmadığını kontrol ettikten sonra galeriye çıktı. Yukarıda, statif ile kamerayı dolgulu kılıflarından çıkardı ve rahip yardımcılığını yapan gençlerden birinin babası elektronik cihaz ticaretiyle uğraştığı için Tanrı'ya şükretti.

Kamerayı statife taktıktan sonra kilisenin ön kısmı kayıt açısına olduğu gibi girecek şekilde ayarladı. Sonra deneme çekimi yaptı.

Başlarda huzursuzdu. Bu işin altından kalkmak delikanlının söylediği kadar basit miydi bakalım? Thanner'in teknik konulara pek yatkın olduğu söylenemezdi. Gençlik yıllarında ilk kez tatile çıkarken ödünç aldığı en son video kamera, son derece hantal ve ağır bir VHS cihazıydı. Dahası, Matt'ın ona verdiği kameranın fonksiyonlarının yarısına bile sahip değildi. Ancak Thanner çok geçmeden cihazı çözdü. Bu model oldukça kullanışlıydı ve el yordamıyla ayarlanabiliyordu.

Birkaç girişimden sonra deneme çekimini başarıyla tamamladı. Delikanlı onu gerçekten de doğru bilgilendirmişti.

Mobese kamerası sensör mantığıyla çalışıyordu. Yöneltildiği açıda bir değişiklik meydana geldiğinde devreye giriyordu. Kayıtları belleğine aktarıyordu ve bu da kiliseye girip çıkanın bir hafta boyunca gözetleneceği anlamına geliyordu. Ayrıca görüntü kalitesi mükemmeldi. Kilise içinde hareket eden herkes kameraya yansıyacaktı.

Thanner bir gümbürtüyle yerinden sıçradı. Korkuyla galerinin korkuluklarından aşağıya baktı.

"Kim o? Biri mi var orada?"

Bir an için Edith Badtke'nin geldiğini düşündü. Herhalde hem ne yapıyor diye bakacak hem de ona Wald Kliniği'ndeki randevu-

sunu anımsatacaktı. Henüz epeyce zamanı vardı ancak randevusuna zamanında gitmesi için, Edith Badtke onu uyarmadan edemezdi.

"Bayan Badtke?"

Yanıt gelmedi.

Thanner aşağıya inip her yere bakındı. Kilisede yalnızdı. Tek duyabildiği kendi soluğu ve tepedeki kubbeye vuran rüzgârın hafif uğultusuydu.

Sonra yeniden gürültü koptu. Ses bu kez Thanner'in birkaç adım ötesinden geliyordu. Papaz sesin kaynağını ilk bakışta buldu. Bozuk olan yan kapının tel kancasının biri yerine oturmamış olmalıydı. Şimdi rüzgârla birlikte kapıya vurup duruyordu.

Thanner rahat bir soluk alıp kapıyı kapattı ve teli içeriden sarıp sabitledi. Seif artık bir an önce gelip şu kilidi tamir etmeliydi. Tamam, sanatkâr bir adamdı ama yine de onu bu kadar bekletmemeliydi.

Papaz sonra orta nefin ortasına gelip durdu ve statifin ya da kameranın galeri korkulukları arasından görünüp görünmediğini denetledi.

Hayır, görünmüyor, dedi içinden keyifle. Statifin gölgesini korkuluk aralığından fark edebilmek için oraya çok dikkatli bakmak gerekiyordu. Yukarıda bir şey olabileceği kimsenin aklına gelmeyeceğine göre kimse de bu kadar dikkatli bakmayacaktı.

"Tamam, o halde," deyip ana kapıya doğru fısıldadı. "Şimdi tek yapman gereken buraya gelmek."

24

Jan'ın o sabahki görevi hastanenin haftalık toplantısına katılmakla başlıyordu. Bu toplantılarda tüm doktor, sağlık personeli, psikologlar,

hastalara psikolojik destek veren din adamları ve sosyal hizmetler görevlileri hazır bulunurlardı. Olağan koşullarda bu toplantılarda hastane içi sorunlar, özel durumlar ya da ağır hasta vakaları konuşulurdu. Ancak o gün gündemde tek bir konu vardı.

Yeni pediatri servisi için düzenledikleri bağış kampanyası çok başarılı olmuştu ve beklediklerinden çok daha yüksek bir gelir elde etmişlerdi. Profesör Straub rakamı söyleyince salonda hayret nidaları yükseldi. Sonra herkes heyecanla alkışladı. Bunun üzerine başhekim herkese katılımları için teşekkür etti.

Toplantı bitmiş, içerideki kalabalık dağılmıştı. Felix Thanner koridorda Jan'ı bekliyordu. Genç papazın yüzü mutluluktan ışıl ışıldı. Jan elinde olmadan onu, haydi ne istersen seç, denilerek, oyuncakçıya getirilmiş küçük bir çocuğa benzetti.

Thanner, "Nihayet iyi bir haber aldım," dedi. Gözleri parlıyordu. "Bu hayalini kurmaya cesaret edemediğim meblağdan bile daha yüksek. Ama aslına bakarsan çok şaşırmadım Jan. Tanık olduğum kadarıyla senin sunumun insanları çok etkilemiş olmalı. Rotary başkanı hanımefendi gözyaşlarına boğulmuş diye duydum."

"Ya, öyle mi?" Jan kaşlarını kaldırdı. "Bu laf eminim Bayan Badtke'den çıkmıştır, haksız mıyım?"

"Başka kimden çıkacak ki?"

Thanner sırıttı. Jan papazı biraz yorgun görmüştü. Felix'in gözleri sevinçten parlasa da altlarındaki çizgiler gözden kaçmıyordu. Belki de bağış miktarı bugün açıklanacağı için heyecandan sabaha kadar uyumamıştı. Jan buna hiç şaşırmazdı çünkü çocuk ve genç projesi için çalışanlar arasında en büyük emeği veren kişi Felix Thanner'di.

Ancak Jan, Felix'in bu projeye neden böylesine gönül verdiğini kendine bir kez daha sormadan edemedi. Acaba bu işi yaparken anımsayıp düşündüğü biri mi vardı? Örneğin Jan'ın kardeşi Sven gibi hatırası adına bir şeylerin düzeltilmesini isteyen biri? Felix de,

en gerektiği anda birine yardım edemediği için mi şimdi başkalarına el uzatmak istiyordu? Öyleyse birbirlerine çok benziyorlardı.

Yine de bunu Felix'e sorma cesaretini gösteremedi. İyi anlaşıyorlardı ancak aralarındaki bağ iş ilişkisinden öteye gitmemişti.

Jan, "Ben tek nedenin benim sunumum olduğunu düşünmüyorum," dedi; göz kırparak yukarıyı gösteriyordu. "Bence bağışçılarımızın bonkörlüğünün arkasında senin yukarıyla olan iyi ilişkilerin yatıyor."

Felix bir yanıt verdi ancak Jan'ın dikkati, koridorun sonunda bir asistan doktorla sohbet eden çelimsiz adama kaymıştı. Kadın doktor ile adam, Jan'a bakıyor, adam da başını sallıyordu. Sonra adam Jan'a doğru gelmeye başladı.

Jan, adamın kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu düşündü. Belki biraz daha yaşlıydı. Keskin, köşeli yüz hatları vardı ve dudakları yokmuş kadar inceydi. Sanki ağız yerine yüzüne koyu bir çizgi çekilmişti. Saçlarını herhalde kendi kesiyordu çünkü aralardan yer yer derisi görünüyordu. Sağ kaşını ortadan ikiye ayıran yara izi de çok eskilere dayanıyor gibiydi. En dikkat çeken özelliği ise fıldır fıldır dönen gözleriydi. Belli ki bu adamın gözünden bir şeylerin kaçması mümkün değildi.

"Doktor Forstner siz misiniz? Ben başkomiser Stark." Elini Jan'a uzattı. "Sizi burada bulabileceğimi söylediler."

Bu çelimsiz adam, Jan'ın elini kendisinden beklenmeyecek kadar güçlü sıkmıştı. Aslında bu özelliği genel tavrıyla da örtüşüyordu. Jan'ı ne istediğini bilen, kararlı bakışlarla süzdü.

"Evet, beni buldunuz işte. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Stark arkasını dönüp koridorda yüksek sesle sohbet eden doktor grubuna baktı. "Başka bir yerde baş başa konuşabiliriz?"

"Yağmurda küçük bir gezinti sizi rahatsız etmezse, elbette. Zaten kendi servisime geçmem gerekiyor."

"O halde çıkalım. Size engel olmak istemem."

Yönetim binasından ayrıldılar. Stark, Jan'ın peşi sıra hastane bahçesinde yürüdü. Yağmur şiddetini kesmiş, çiselemeye dönmüştü. Ne var ki doğudan hastanenin bahçesine doğru yaklaşan kara bulutlar yeni sağanakların habercisiydi.

Stark, "Sizinle hangi konuyu görüşmek istediğimi mutlaka tahmin etmişinizdir," diye söze girdi ve sonra bir sigara yaktı.

"Volker Nowak diye tahmin ediyorum."

Stark sigarasının dumanını burnundan üfledi. "Kendisini yakından mı tanırdınız?"

"Yalnızca kısa bir dönem yollarımız kesişmişti. Üzerinden çok zaman geçti."

"Özel bir konu muydu?"

"Hayır, bir gazete haberiyle ilgiliydi."

"Sonra ne oldu? Görüşmediniz mi?"

"Hayır. Ta ki geçtiğimiz pazar kendisi beni arayana kadar."

Polis düşünceli düşünceli başını salladı. "İfadenizde, öldürüldüğü akşam randevulaştığınızı belirtmişsiniz. Raporda ayrıca bu buluşmanın nedenini bilmediğiniz yazılıydı. Doğru mu bu?"

"Evet, doğru. Nowak bana yalnızca izlendiğini hissettiğini ve uzman görüşüme ihtiyacı olduğunu söylemişti."

"Hepsi bu mu?"

Jan omuzlarını kaldırdı. "Ne yazık ki evet."

Stark durdu, sigarasından derin bir nefes çekti ve sonra üflediği dumanın arkasından baktı. "Sizce ne tür bir uzman görüşüne ihtiyacı vardı? Bunun bir kadınla ilgisi olabilir miydi?"

Jan, hiç konuşmadan polisi süzdü. "Bir iz bulundu mu?"

Stark, "Soruşturmayı çok yönlü yürütüyoruz," dedi ve sigarasını yoldaki bir lambanın direğine söndürdü.

"Mezarlıktaki kadınla ilgili de soruşturma yapıyor musunuz?"

Stark, ince dudaklarıyla bir an gülümsedi. "Nowak'ın annesiyle görüştünüz demek," dedi.

"Evet, görüştüm. Kadın onu ciddiye almadığınızı söyledi."

"Olur mu, alıyorum elbette." Stark izmariti parmaklarının arasına sıkıştırmıştı ve bir çöp bidonu arıyordu. Sonra aramaktan vazgeçip ceketinin cebine attı. "Ben Bay Nowak'ı bir hortlağın öldürdüğüne inanmıyorum. Ancak anne ve oğlun o gece Nowak'ın katiliyle karşılaşmış oldukları güçlü bir olasılık."

Jan alnını buruşturup polise baktı. "Yani somut bir bulguya rastlayamadınız henüz, öyle mi?"

"Bunu nereden çıkardınız?"

"Çünkü benimle görüşme isteğinizin nedenini hâlâ açıklamadınız gibi geliyor bana," dedi Jan. "Beni kafanızda bir yere oturtmaya çalışıyorsunuz, öyle değil mi?"

Stark yine gülümsüyor gibiydi. "Bir psikiyatrla konuştuğumu unutmuşum. Karşınızdaki kişiyi çok çabuk çözüyorsunuz."

"Her zaman değil, ama gayret ediyorum."

Stark bu kez gerçekten gülümsedi. "Evet, işinizde iyisiniz. O kitapta hakkınızda okuduklarımdan sonra bunu tahmin etmem gerekirdi aslında."

Jan anlamazlıktan geldiği bu imadan sonra Stark'ın bakışlarında bir rahatlama sezer gibi oldu. Belli ki komiser, Jan'ın şöhretini nasıl kullandığını anlamak istemişti.

Jan, "Şu uyuşturucu tacirinin sevgilisi ne oldu?" diye sordu. "Onun birinci dereceden zanlı olduğunu sanıyordum. En azından basına göre öyleydi."

Stark bir sigara daha çıkardı. Winston sigaranın filtresini kopardı ve ağzına götürürken Jan'ı süzdü. "Bu konuşmanın aramızda kalacağına güvenebilir miyim?"

"Elbette."

"Tamam o zaman." Stark sigarasının dumanını üfledi. "Size şimdi anlatacaklarımın soruşturmanın seyri nedeniyle henüz duyulmaması gerekiyor."

"Gerektiğinde ağzımı bıçak açmaz."

"Size güveniyorum doktor bey, böyle davranarak bize büyük destek sağlamış olacaksınız. Çünkü gerçek katilin, ki bu da bir kadın, kendini bir süre daha güvende hissetmesini istiyoruz."

"Cinayeti bir kadının işlediğinden eminsiniz o halde?"

Stark, "Eh, birincisi şu mezarlıktaki kadın," dedi ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Sonra elimizde komşunun ifadesi var. Cinayetten az önce Nowak'la bir kadın arasında geçen tartışmayı duymuş. Ayrıca, o geceki şiddetli yağmura karşın olay yerinde katilin otuz dokuz numara ayakkabı giydiğini gösteren pek çok ayak izi tespit edebildik. Taban profiline göre bu izler kısa bir süre önce indirim marketlerinden birinde satışa sunulmuş olan kadın çizmelerine ait."

Jan alnını buruşturdu. "Ancak yine de katilin adını anımsayamadığım şu adamın sevgilisi olduğunu düşünmüyorsunuz sanırım? Neydi adamın adı?"

"Dagon, şu Sami tanrısı gibi. Asıl adı Adrian Stancu," dedi Stark ve sonra başını iki yana salladı. "Hayır, onun sevgilisi yapmış olamaz. Olay anında nerede olduğuyla ilgili güvenilir bir kanıtı var."

"Ya, öyle mi?"

"Evet, Nowak öldürüldüğü sırada Romanya'daydı. Daha da önemlisi, o sırada büyük bir olasılıkla o da ölmüştü."

"Ölmüş mü?"

Stark anlamlı anlamlı başını salladı. "Romanyalı meslektaşlarımız bir infazdan söz ediyorlar. Anlaşılan Dagon'a duyduğu büyük aşk o kadar da güvenilir değilmiş. Belki de kadın sadece on iki yılın çok uzun bir zaman olduğunu kavramıştır."

"Hayatında başka biri daha mı varmış?"

"Aynen öyle." Stark diline yapışan tütün parçasını çıkarmaya çalışıyordu. "Görünen o ki Dagon da bu durumu hoşgörüyle karşılamamış. Kadınla sevgilisinin ölüm emrini onun verdiğini henüz kanıtlayamadık ancak karşınızda, âşığının cinsel organları gırtlağına doldurulmuş bir kadın cesedi varsa gayet çok açık demektir, öyle değil mi?"

"Gerçekten öyle. İyi de Nowak'ın ölüm emrini Dagon'un vermediğine neden kesin gözüyle bakıyorsunuz?"

Stark tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi yapıyorum?"

"Yoksa bana bunları anlatır mıydınız?"

Komiser sigarasından bir nefes daha çektikten sonra yere silkelediği ateşi ayağıyla ezdi. Kalan izmariti de bir öncekinin yanına, ceketinin cebine attı.

"Haklısınız doktor. Cinayetin intikam için işlendiğine inanmıyorum. Bu yalnızca bir his belki, ancak Dagon'u böyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar tanırım. Onun gibi bir herif, bir kadına cinayet emri vermez. Sonra ortada bir de şu tanık var. Gerçi adam kadını otoparkta görmemiş ama Nowak'la tartıştığını duymuş. Diyelim ki kadın aldığı emri yerine getirmek için öldürdü, böyle biri işini sessiz sedasız görür, komşuların dikkatini üzerine asla çekmezdi. Hayır, cinayetin intikam uğruna işlendiği fikrinin benim gözümde mantıklı bir yanı yok."

Jan saatine bir göz attıktan sonra kendi servisinin bulunduğu binaya bakıp başını salladı. "Hastalarımla görüşmem gerekiyor. Benden gerçekten ne istediğinizi söylemeyecek misiniz?"

Stark iç geçirdi ve elini yağmur tanelerinin ter damlaları gibi dizildikleri kısa saçlı kafasında gezdirdi. "Peki, sizi daha fazla tutmayayım. O halde doğrudan soruyorum, katilin Wald Kliniği'nde tedavi görüyor olması ya da daha önce görmüş olabileceği sizce mümkün mü?"

Jan, Stark'ın hedefinin bu olduğunu tahmin etmişti. Aslında o da bunu düşünmüştü. Özellikle de dün gece. Çayırlar üzerindeki kafası kesilmiş ineklerle Nowak cinayeti arasında bir bağlantı olup olamayacağına, onunla resim ve çiçeklerle iletişim kuran kadının bu olayla ilgisi bulunup bulunmadığına kafa yormuştu.

Önce bu fikri gerçekçi bulmamıştı. Belki bu kadın yalnızca hastaydı ve Jan'ın yardımına muhtaçtı. Öte yandan bir de katil bir kadın vardı ve çevrede dolanıyordu. Onunla uğraşan kadın açıkça saplantılı biri diye üzerine hunharca bir cinayeti yüklemeye aklı da yüreği de elvermiyordu.

Ancak içindeki his –uzun mesleki deneyimleriyle keskinleşmiş güçlü bir içgüdüydü bu– gerçekte her şeyin tek kişide toplandığını söylüyordu. Resimleri yapan kadın aynı zamanda Nowak'ın da katiliydi. Tamam, Jan'ın elinde kanıtı yoktu ancak bu içgüdü, bu fikre kesin gözüyle bakmasına neden oluyordu.

Eğer hisleri doğruysa, kimdi bu kadın? Tanıdığı biri miydi? Bu nedenle mi ona yönelmişti?

Kadın yardım istiyordu; özellikle de *onun* yardımını. Jan bu kadarından emindi. Ne var ki özellikle onu seçmesinin bir nedeni olmalıydı.

Jan bunun üzerine o güne kadar baktığı kadın hastaları tek tek aklından geçirdi. Wald Kliniği'ndeki görevine başlamadan önce adli psikiyatr olarak çalışmıştı. Suça karışmış sayısız kişiyle karşılaşmıştı ancak bunların hepsi erkekti. Katil gerçekten onun hastalarından biriyse o zaman bu kadını Fahlenberg'de tanımış olmalıydı.

Jan'a göre kadın hastalarından hiçbiri katil değildi. Elbette yüzde yüz emin olamazdı. Kuşku duyması normaldi. İster kendini koruma, ister ani heyecan sonucunda olsun bir nedene dayanması koşuluyla her insan öldürme dürtüsüne sahipti.

"Sorumun sizde yarattığı etkiyi tahmin edebiliyorum," dedi Stark. Jan'ı düşüncelerinden koparmıştı. "Ancak bütün olasılıkları incelemek zorundayım."

"Yani hastalarım hakkında size bilgi vermemi mi istiyorsunuz? Bunun meslek sırlarını koruma yükümlülüğümü çiğnemek anlamına geleceğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette, elbette," dedi Stark elini sallayarak. "Ancak umarım size ceza kanunun 138. maddesini anımsatmak zorunda kalmam."

"Kulağa tehdit gibi geliyor."

"Beni yanlış anlamayın, sadece hunharca bir cinayet vakası için sizden yardımınızı rica ediyorum. Bu cinayet büyük olasılıkla ağır ruhsal bozukluğu olan bir kişi tarafından işlenmiş."

"O halde şunu da mutlaka bilirsiniz, sözünü ettiğiniz kanun uyarınca susma zorunluluğumu ihlal edebilmem için hastalarımdan birinin cinayeti işlediğini ikna edici bir şekilde kanıtlamak zorundayım. O kadının Wald Kliniği'yle bağlantısı bulunduğunu nereden çıkardınız?"

Stark ellerini pantolon ceplerine sokup Jan'ın gözlerinin içine ısrarla baktı. "Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz, doktor? Ben size bildiklerimi anlatayım, siz de bana anlatın. Var mısınız?"

Jan komisere şaşkınlıkla baktı. Söylediklerinde ciddi gibiydi, öyleyse bir bildiği olmalıydı. "Tamam o halde başlayın haydi."

"Şu tanık, balkondaki adam," dedi Stark. "Sonradan bir şey anımsadı. Spor programını kaçırmamak için balkona kısa süreliğine çıkmış çünkü sigarasından vazgeçememiş, ki onu çok iyi anlıyorum.

Nowak ile kadının otoparktan gelen seslerini duymuş. Tartışıyorlarmış, gelgelelim bina duvarlarının arasındaki yankılanma ve televizyon sesinin etkisiyle ne söylediklerini anlamamış. Zaten belirttiğine göre ne olduğuyla ilgilenmemiş de. Ancak sonra dönüp düşününce aklına hem kadının hem Nowak'ın en az iki kez tekrarladıkları kısa bir sözcük gelmiş. *Klinik.* Sizin kliniği kastetmiş olamazlar mı?"

Jan omuzlarını kaldırdı. "Olabilir ama bu kesin bir bilgi değil."

"Tabii ki," dedi Stark. Sonra yüzü gizemli bir ifade aldı. "Bakın, ben bunu şöyle hayal ediyorum, Nowak sizinle meyhanede buluşmak için otomobiline binmek üzere ve size bu kadın hakkında anlatmak istediği şeyler var. Herhalde kadınla ilgili bulduğu şeyleri de size gösterecek ve düşüncenizi alacak."

"Bir saniye," diye komiserin sözünü kesti Jan. "Bana bir şey göstermek istediği kanısına nasıl vardınız?"

"Size bahsetmemiş miydim?" Stark eliyle bir kez daha başını silerken iç geçirdi. "Unutmuşum demek ki."

"Neyi unuttunuz?"

"Nowak'ın bilgisayarını. Dizüstü bilgisayarını yani. Hiçbir yerde bulamadık ancak size gelirken yanına aldığını varsayıyoruz."

"Bilgisayarın şimdi kadının elinde olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Stark başını salladı. "Kadın bilgisayarda kendisine zarar verebilecek bir şeyin bulunduğunu bildiği için ona el koymuş olmalı."

"O şey neydi peki?"

"Hiçbir fikrim yok doktor. Söyledim ya, benimki yalnızca bir varsayım. Ancak Nowak gazeteciydi, üstelik ikimizin de bildiği gibi çok meraklı bir gazeteci." Başkomiser, Jan'ın onayını beklermiş gibi biraz durdu ve sonra sözlerini sürdürdü. "Kadının Nowak'ı bu nedenle izlemiş olması ihtimal dahilinde. Sonunda onunla yüz yüze geliyor ve kayıtları kendisine vermesi için baskı yapıyor. Nowak buna yanaş-

mıyor, gelgelelim kadın ısrarcı. Asla vazgeçmiyor. Tartışma başlıyor, bunun üzerine Nowak ona tımarhanelik biri olduğunu söylüyor."

"Psikiyatri kliniği."

"Anlayamadım?"

"Psikiyatri kliniği. Biz bu tanımlamayı yeğleriz."

Stark özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Elbette, kusura bakmayın, öyle demek istemedim. Tamam, Nowak ona kliniğe yatmasını söylüyor. Kadın bunun üzerine iyice deliriyor. Nowak'ı başından yakalıyor ve adam daha neye uğradığını anlamadan kafasını otomobilin gövdesiyle açık olan kapısının arasına sıkıştırıyor ve dışarıdan defalarca bütün gücüyle kapıya yükleniyor. Yaptığı şeyi ancak Nowak ölünce kavrayabiliyor. Onu öylece bırakıyor ve bilgisayarı kaptığı gibi kaçıyor. Bunlar tamamen varsayım tabii. Nasıl buldunuz?"

Jan omuzlarını kaldırdı. "Böyle cereyan etmiş olması mümkün."

"Ee?" Komiser, Jan'a umutla baktı. "Kliniğinizde böyle bir şeyi yapabileceğini düşündüğünüz biri var mı?"

"Bakın, ben bu hastanedeki bütün vakaları bilmiyorum. Psikolojik rahatsızlığı bulunan birinin öfke krizine girmesi ve bazı durumlarda bu krizin ciddi sonuçlara yol açması elbette mümkün. Ancak böyle bir olasılık var diye şimdi kalkıp Wald Kliniği'ndeki bütün hastaları zanlı yerine koyamam."

"Sizden bunu istemedim Doktor Forstner. Ama diyelim ki hastanenizde böyle bir suçu işleyebileceğini varsaydığınız biri yatıyor, bunu bana söyler miydiniz?"

"Neden bana bu taleple geliyorsunuz? Hastalarımızla ilgili bilgi istiyorsanız adli emirle gelip başhekime başvuracaksınız. Neden ben?"

"Çünkü Nowak size başvurmuş. İstese klinikteki başka bir psikiyatra giderdi. Ancak özellikle sizinle buluşmak istemiş. Sizin kadını tanıdığınızı düşünmese bunu neden yapsın ki?"

"Kusura bakmayın ancak size daha fazla yardımcı olamayacağım. Kadın hastalarım arasında sözünü ettiğiniz gibi biri bulunmuyor."

"Eski hastalarınız arasında da mı? Şunu demek istiyorum, yılda kaç hasta tedavi edersiniz? Yüz mü? İki yüz mü? Ya da daha mı fazla?"

Jan yanıt vermeden önce derin bir soluk aldı. "Bay Stark, anlaşmamıza göre birbirimize bu vakayla ilgili bildiklerimizi söyleyecektik. Varsayımda bulunmak ya da itham etmek işin içinde yoktu. Kısıtlı bilgilerimi sizinle paylaştım ancak dönüp hastalarıma baktığımda somut olarak kuşkulandığım kimse yok."

Stark başını yana doğru eğdi. "Korumak istediğiniz biri de mi yok?"

"Hayır, kesinlikle," dedi Jan. "Hele ortada bir cinayet varken asla."

Gerçekten de böyle düşünüyordu. Bir katili asla korumazdı ancak haklı bir gerekçe göremiyorsa hastalarını polis sorgusundan korumak için elinden geleni yapardı.

"İyi, peki," dedi komiser. Zaten işinize gereğinden fazla engel oldum. Ancak son bir sorum daha olacak."

"Sorun o halde."

Komiserin yüzünde insanı delip geçen bir ifade belirdi. Sanki Jan'ın düşüncelerini okumak ister gibiydi ve Jan bir an için Stark'ın böyle bir yeteneğe sahip olduğuna yemin edebilirdi.

Stark, "Benden bir şey gizlediğinizi biliyorum," dedi ancak sesinde sitem yoktu. "Bunu elbette kanıtlayamam ancak sezgilerim beni nadiren yanıltır. Yine aynı sezgiyle söylüyorum ki sizinki kötü niyetli bir çekimserlik değil. Tahminimce aklınıza takılan biri var ancak kanıtlarınız yok. Böyle bir durumda ben de yerinizde olsam daha çok bilgi elde edinceye kadar susardım. Ancak belki şimdilik bir ipucu verebilirsiniz. Bunu hiç değilse sizi yanlış değerlendirmediğimi anlamam için yapabilirsiniz."

İki adam bir an hiç konuşmadan bakıştılar. Sonra Jan, "Sanırım ikimiz de işinin ehli insanlarız," dedi. "Ve ikimiz de gerçek verilerle çalışmaktan hoşlanıyoruz."

Komiser paketten bir sigara daha çıkarırken hafifçe gülümsedi. Yine bir sigara aldı, filtresini kopardı ve sigarayı paketin üzerine tıklattı. "Zaten bu nedenle hastalarınızı gereksiz yere rahatsız etmeyeceğimize söz verdim. Daha ne olsun?"

"Tamam o zaman. Ben ne olur ne olmaz diye düşünürüm yine de."

Stark çakmağını açtı ve başını salladı. "Verdiğim sözü yerine getiririm."

"Buralarda son yıllarda hayvanların organları kesilerek sakatlanmaları gibi olaylara rastlandı mı hiç?"

Stark ona şaşkınlıkla bakakaldı. "Anlayamadım?"

"Organ keserek sakatlama," diye yineledi Jan. "İnekler örneğin."

Stark alnını buruşturup düşündü. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ancak böyle bir olay yaşansaydı bilirdiniz, değil mi?"

"Tabii ki."

"Bakın işte," dedi Jan ve suratını astı. "Demek ki yanılmışım. İşte bu nedenle bir şey söylemeyeceğim. Somut kanıtlar bulmadan yani."

Jan bu cümlenin ardından arkasını dönüp servisinin bulunduğu binanın kapısına doğru ilerlerdi.

Stark, "Doktor Forstner," diye arkasından seslendi.

"Sakın sizi anlamadığımı düşünmeyin doktor," dedi. "Bu kadın hasta. Yardıma ihtiyacı var. Ancak aynı zamanda bir katil. Bunu asla unutmayın."

Jan başını salladı. Bunu elbette biliyordu. Ancak kadının kim olduğunu bilmediği sürece ne yapabilirdi?

25

Başını soğuk cama yaslamış, gözlerini bahçedeki iki adama dikmişti. Başına saplanan şiddetli ağrı canını yakıyordu. Birkaç dakika önce ikisini aşağıda görünce başı ağrımaya başlamıştı. Şimdi kafatasını delip geçiyor, şakaklarına vuruyor ve düşünmesine engel oluyordu. Sanki ham meyveden su çıkarmaya çalışıyormuşçasına beyninden her düşünceyi tek tek çekip almak zorunda kalıyordu.

Gelgelelim Jan'la sohbet eden o adamı görmek, çektiği bu ağrıdan daha korkunçtu.

Polis.

Adam elbette polisti. Üzerine üniforma giymiş olmasa da mesleği âdeta alnında yazıyordu. Görüntüsünden, hareketlerinden, Jan'ı göz hapsinde tutma şeklinden belliydi. Meydan okuyan, rahatsız edici, sırnaşık. İğrenç!

Gelmesinin nedeni benim.

Başka ne işi olacaktı ki? Jan'ın ağzından ikisi hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Onu engellemek için planını anlamaya çalışıyordu.

İğrenç herif! Pis tiryaki, umarım ölürsün! Dilerim o içtiğin bok yüzünden geberirsin!

Kadının solukları hızlanınca camı buğu kapladı ve iki adam onun soluğunun içinde gözden kayboldu.

Lanet olası baş ağrıları... Hepsinin tek sorumlusu şu meraklı muhabir.

Evet, Volker Nowak. Polis onun yüzünden peşine düşmüştü şimdi.

Kadının yüreğini bir an için tarifsiz bir kin sardı. Aklına yine o hayvan herifin bakışı gelmişti.

"Sen hastasın," dediğini duymuştu. Sonra Volker Nowak daha da ileri gitmişti: "Yaptığın her şeyi biliyorum!"

Bok biliyorsun, seni ana kuzusu!

"Kliniğe yatman gerekiyor, eğer teslim olmazsan o zaman ben..."

Her şey bir anda, basit bir şekilde olup bitmişti. Onu saçlarından yakalaması yetmiş, gerisi kendiliğinden gelmişti. İlk darbeyle bağırmış, sonrakilerde sesi çıkmamıştı. Kadının tek duyduğu çatırdamalar ve guruldamalar olmuştu. Bir de Nowak'ın ağzından kan gelmişti. Her darbeyle birlikte biraz daha... Sanki kadın bir ketçap tüpüne vuruyordu. Sonrasında nihayet sesini kesmişti.

Bu anı, bilincine büyük işkenceler çektiriyordu. Ancak olduğu gibi gözünün önüne getirdiğinde de rahatlıyordu. Öyle ki, şimdi olsa aynısını yine yapardı. Düşününce asla pişmanlığa kapılmıyordu. Aksine bu meraklı namussuza hak ettiği cezayı vermişti. Polis de şimdi kalkmış onu arıyordu.

Şimdi hem gerginliği hem de baş ağrısı biraz hafiflemeye başlamıştı. Düşünmek kolaylaşıyordu.

Neden telaşlanıyorum ki? Güvendeyim.

Evet, doğruydu bu. Telaşlanmayı gerektirecek hiçbir şey yoktu. Saklanabileceği iyi bir yeri vardı. Hatta belki de burası olabilecek en iyi yerdi. Ayrıca Jan onu korurdu. Bu iğrenç polisi başından savar, o herif de ona inanırdı.

Hem Jan onun kahramanıydı. Kadının onu sevdiği kadar Jan da onu seviyordu. Bu nedenle aşklarının tehlikeye girmemesi için Jan elinden geleni yapardı.

Üzülmem için ortada hiçbir neden yok.

Dikkat etmesi gereken olsa olsa tek bir kişi vardı; sırrını açtığı papaz Felix Thanner. Gözünü ondan ayırmamalıydı.

Thanner gibi biriyle konuşarak hata ettiğini düşünse de bütün günahlarından arınıp Jan'a hazır olabilmek için Thanner'e ihtiyacı vardı.

Thanner'in bu sabah yaptıklarını fark ettikten sonra onunla konuşmanın hata olduğunu iyice anlamıştı. Thanner ondan korktuğu için bir tuzak hazırlamıştı ve kadın, papazı az önce hastane bahçesinde görmüştü. Bu iyi değildi. Daha dikkatli davranmazsa işler tehlikeye girebilirdi.

Hayır, sigaranın birini söndürüp ötekini yakan polis, Jan ve onun için tehlike sayılmazdı. Ancak o papaz...

Nefesinin camda oluşturduğu buhar dağılınca iki adamın ayrıldıklarını gördü.

Onu başından savdın, değil mi sevgilim? Evet, öyle yaptın.

Az kalmıştı, o gün geldiğinde artık saklanmaları gerekmeyecekti. O zaman başkalarının ikisinin hakkında ne düşündüğünün önemi kalmayacaktı.

Ancak o zaman gelinceye kadar dikkatli olmalıyız. Gözlerimizi birbirimizden ayırmamalıyız. Sen ve ben, Jan. Kısa bir süre daha. Bizim için her şey hazır olana kadar.

Bir sesle düşüncelerinden sıyrıldı. Biri geliyordu. Kendini toparladı, öfkesini üzerinden attı, döndü ve gülümsedi.

Az kaldı, diye düşündü. *Az kaldı.*

26

Jan odasına girerken Bettina ona gülümsüyordu.

"İki yeni hasta girişi var," dedi Bettina. "Dosyalarını masanıza bıraktım."

Jan iki hastanın dosyalarına kısaca göz gezdirdi. Normal zamanlarda vardiya geçişlerinde kısa bir görüşme yapılırdı ancak Jan'ın vardiyayı kendisinden devraldığı Julia Neitinger herhalde çıkmıştı.

"Doktor Neitinger gitti mi?"

Bettina başını iki yana salladı. "Hayır, bugün hiç gelmedi."

"Hasta mı?"

Genç hemşire, "Hiçbir bilgim yok," deyip omuz silkti. "Arayıp gelemeyeceğini söylemedi. Doktor Kunert de son anda vardiyayı üstlendi. Ancak birkaç dakika önce çıktı. Özel bir hastasına gittiğini, sizi bekleyemediğini iletmemi istedi."

Jan, sanki Julia'yla konuşuyormuş gibi, "Beni lafa tuttu," diye fısıldadı.

Tuhaftı, Julia haber vermeden işinden uzak kalacak biri değildi. Tamam, kaprisliydi ve ne yapmaya çalıştığını anlamak her zaman kolay olmazdı. *Özellikle de sarhoşken kadınlar tuvaletinde gösterilere kalkıştığında,* diye düşündü Jan. ancak Julia bir doktor olarak ne istediğini bilen, güvenilir biriydi. Özel yaşamında bazı sıkıntıları olabilirdi, özellikle de alkol ve erkekler konusunda sorunlar yaşıyordu ancak işiyle ilgili konularda bambaşka, güven veren bir insandı. Yaptığı her şeyi ciddiye alan biriydi ve böyle bir geceden sonra muhtemelen evinden çıkmamaya utanırdı.

Acaba başına bir şey mi gelmişti? Belki de ciddi bir hastalığı vardı.

Onu evinden aramayı düşündü ancak sonra vazgeçti.

"Size vermem gereken bir şey daha var," dedi Bettina ve bir tabağın ağzındaki alüminyum folyoyu kaldırdı.

"Bunu sabah vardiyasından Lutz bıraktı. Bugün doğum günü. Gerçek bir *bresaola*'ymış.[1] Size bunu açıklamamı ve afiyetle yemenizi söyledi."

1 Sığır etinden yapılan İtalyan pastırması. (ç. n.)

Hemşire tabağı uzattı. İçinde güneşte kurutulmuş pastırma dilimleri, zeytin ve beyaz ekmek vardı. İtalya tutkunu meslektaşı belli ki onu kayırmıştı.

"Ah, çok teşekkür ederim."

Jan tabağı aldı, Bettina da bakışlarını izliyordu.

"Tamam, itiraf ediyorum," dedi hemşire biraz çekinerek. "Kendi payımı da sizin tabağınıza aktardım. Ama lütfen kendisine söylemeyin. Lutz pastırmayı Milano'daki yengesine özel olarak sipariş etmiş ve o da göndermiş."

"Tabii ki," dedi Jan ve tabağı kendi masasına koydu. "Pastırma sevmez misiniz?"

"Ben sıkı bir vejetaryenim. Küçüklüğümde annem kasapta çalışırdı ve parçalanmış hayvanları tezgâhta görmek daha o zamanlardan bana iğrenç gelirdi. Patoloji dersine girmiş gibi olurdum. Kasabın bir gün bana bir parça dana salamı verip gözünün önünde tatmamı istemesini unutamıyorum. Spesiyalitesiymiş, böyle demişti. Yedikten sonra öyle midem bulanmıştı ki dayanamayıp hemen tuvalete koşmuştum." Bettina, Jan'ın tabağına doğru bakıp özür dileyen bir ifade takındı. "Kusura bakmayın, iştahınızı kaçırmak istemem. Herkes istediğini yapabilir. Ancak et bana göre değil."

Jan'ın gözünün önünde ansızın bazı görüntüler belirmişti. Bir gül demeti, kırmızı elbiseler –elbiselerden biri çocuksu bir resimde yer alıyordu, diğeri gerçekti ve derin bir dekoltesi vardı– yeşil çayırlarda kesik başlı inekler. Bir de telefondaki şu ses vardı. Jan'ın hiçbir anlam veremediği ses...

Hemşire odasından çıkarken Jan ceketinin cebindeki zarfı alıp Bettina'nın notunun yanına koydu. Bettina bu notta, Julia'nın vardiyasını Andrea Kunert'in üstlendiğini yazmıştı.

JAN FORSTNER

Zarfın üzerinde Jan'ın adı büyük harflerle yazıyordu. Not ise el yazısıyla yazılmıştı. Zarfın üzerindeki yazı karakteri bilerek değiştirilmiş olsa da iki yazı arasında benzerlikler de vardı. Her iki yazı da ince, sola doğru yatık ve çocuksuydu. Her ikisinde de sıradan bir mavi tükenmez kalem kullanılmıştı ve yazan kişi her iki yazıda da kalemi sürekli aynı oranda kâğıda bastırmıştı.

Aslında...

"Bettina?"

"Evet?"

"Bakabilir misiniz lütfen?"

Hemşire tam kapıyı çekip çıkmak üzereyken yeniden Jan'ın yanına döndü.

"Tabii. Konu nedir?"

Jan, Bettina'ya zarfı gösterdi. "Bunu daha önce gördünüz mü?"

Hemşire, Jan'a merakla baktı. "Bir hata mı yaptım?"

Jan'a mı öyle gelmişti, yoksa kız zarfa bakmaktan gerçekten kaçınıyor muydu?"

"Sanırım daha açık sormam gerekiyor," dedi Jan ve çenesiyle elindeki zarfa işaret etti. "Bunu bana siz mi yolladınız?"

"Ben mi?"

Bettina gerçekten de hayretten dilini yutmuş gibiydi. Bu tepki sahteyse eğer, çok inandırıcı, diye düşündü Jan.

Jan başını salladı. "Evet, siz."

"Ne ki bu?"

"Bana yollanmış bir mektup. Yani iki mektuptan biri."

Bettina şimdi kıpkırmızı kesilmişti. Jan onu daha önce hiç böyle görmemişti. Atkuyruğundan dışarı çıkmış bir saç tutamını üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı. Bir dükkânda hırsızlık yaparken suçüstü

yakalanmış ve sonuna kadar yadsımaya karar vermiş küçük bir kız çocuğunu andırıyordu.

"Size mektup yazdığını da nereden çıkardınız?"

"Yaptınız mı böyle bir şey?"

"Hayır." Yanıt çok hızlı gelmişti ve Bettina başını öyle hararetli bir şekilde sallamıştı ki saç tutamı yine yüzüne düştü. Ne var ki genç kadın bu kez buna aldırmadı. "Ne söylemeye çalışıyorsunuz Doktor Forstner?"

Jan, Bettina'nın doğrudan gözlerinin içine baktı ve genç kadının bu bakışlara dayanmakta ne kadar zorlandığını fark etti. "Bir kadından iki mektup aldım, büyük olasılıkla genç bir kadından. Belli ki sorunları var ve benden yardım istiyor. Ancak anladığım kadarıyla bunları benimle doğrudan konuşmaya cesareti yok."

"Ve siz de bu kişinin ben olduğumu düşünüyorsunuz, öyle mi? Size sorunlu biri gibi mi görünüyorum?"

Jan onu inceden inceye süzdü. "Benimle konuşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Bettina'nın yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Dudakları titriyordu ancak Jan bu tepkinin tedirginlik mi, yoksa öfke mi olduğunu çözemiyordu.

"Söyleyecekleriniz bitti mi?" dedi Bettina kısık bir sesle. "İşimin başına dönmem gerekiyor."

"Bana son olarak o güllerin kimden geldiğini söyleyin."

"Ben..." Bettina kendine hâkim olmaya çalışıyordu. "Nereden bilebilirim? Fleurop servisinden adamın biri getirip bıraktı. Size neler oluyor böyle?"

Jan karşılık vermedi. Hemşirenin öfkesi sahte gibi görünmüyordu. Jan şu an belki de büyük bir hata yapıyordu.

"Bitti mi Doktor Forstner? Gidebilir miyim artık?"

Jan başını sallamakla yetindi ve Bettina da bunun üzerine arkasını dönüp çıktı. Kapıya varınca bir kez daha dönüp Jan'a baktı.

"Bana bu gözle bakınanız çok yazık," dedi Bettina. Sonra koridora çıkıp gözden kayboldu. Jan gerçekten de çok rahatsız olmuştu.

27

Felix Thanner titriyordu. Galeri hem serin hem de esintiliydi, ancak kamerayı dizüstü bilgisayarına bağlarken ellerini titreten asıl neden heyecanıydı.

Her şeyi Matt'ın ona gösterdiği gibi yapıyordu. Gerçi bilgisayarının ekranı, papaz konutundaki televizyonunkine oranla epeyce küçüktü ancak yine de görüntüleri rahatça incelemek için yeterliydi. Ayrıca Thanner, Edith Badtke'nin çıkış saatine kadar sabredememişti. Böylece bir mezar kadar soğuk olsa da kilisede kalmayı yeğlemişti.

Kaydı izlemeye başladı. Ekranda bomboş orta nef belirince nabzının daha da hızlandığını hissetti. Bir şeyler göreceğini biliyordu. Kiliseye en az bir kişi gelmişti, bu kesindi çünkü hastalara psikolojik destek vermek üzere gittiği Wald Kliniği'nden döndüğünde Kristof heykelinin önünde yanan mumlar görmüştü. Yalnızca dört adetti, bu kez mumdan bir göl yaratılmamıştı ama yine de önemliydi.

Bu mevsimde kiliseye ayin saatleri dışında pek kimse uğramazdı. Yaz aylarında durum farklıydı; tarihi mihrabı ve ünlü Rokoko ressamı Jacopo Amigoni'nin ilk dönem eserleri oldukları tahmin edilen ikonaları ya da tavan tasvirlerini görmek üzere gelen turistler olurdu.

Turist sezonu artık çoktan kapanmıştı. Hem turistler genelde mum yakmazlardı. Gelip fotoğraf çeker ve giderlerdi.

Ancak şimdi dört mum birden yanıyordu.

Thanner gergin bir ifadeyle ekrana bakarken ter içinde kalan ayalarını pantolonuna sürtüp kuruladı. İlk görüntü, bomboş bir ki-

liseydi. "Başta biraz zaman alabilir," demişti Matt. "Görüntüde daha sonra meydana gelecek değişiklikleri yazılımın fark edebilmesi için önce sabit olan resmi depolaması gerekiyor." Thanner görüntüde bir değişiklik meydana gelmesini sabırla beklemeye koyuldu.

Kamera sayacı, çalıştırıldığı andan itibaren iki saat, kırk yedi dakikayı gösterirken Thanner bir şey fark etti. Ekrana daha da yaklaştı ve derin bir soluk aldı.

Kiliseye biri girmişti. Giren kişi galerinin altından yürüyerek yaklaştığı için önce yalnızca bir gölge algılanıyordu. Açık kalan kapıdan orta nefe yansıyan bir gölgeydi bu. Derken karaltı görüntüye girdi. Bir kadındı bu.

Thanner yumruklarını sıktı ve orta koridordan geçen kadını adım adım izledi.

"Bir kez olsun yüzünü dön bari," diye kadının görüntüdeki sırtına doğru fısıldadı Thanner.

Kadın çok ağır hareket ediyordu, tedirgin gibiydi. Sırtında koyu renkli bir palto, başında de alacalı bir eşarp vardı. İkisi de yağmurda ıslanmıştı ve avizelerin ışığında parlıyordu.

Hem açı hem de kadının hafifçe eğilerek yürümesi boyunun tahmin edilmesini güçleştiriyordu. Thanner kadının bir yetmiş boyunda ya da biraz daha uzun olabileceğini düşündü.

Kadın en öndeki dua bankına gelince mihraba doğru hafifçe eğilip istavroz çıkardı ve diz çöktü. Bundan sonra Thanner'e asırlar gibi gelen on beş dakika geçti. Thanner soluğunu tutup dua etti. Kadın artık yüzünü dönmeli, o da kadının kim olduğunu anlayabilmeliydi.

Ne var ki öyle olmadı. Kadın yüzünü göstermeden ayağa kalktı, yan şapele gitti ve burada tam olarak üç dakika yirmi iki saniye süreyle gözden kayboldu.

Thanner ürperdi. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. O sırada çatı kirişinden esen rüzgâr hafif hafif uğulduyordu. Thanner görüntüyü hızlandırmamak için yine kendini zor tuttu. Güç de olsa sabrı elden bırakmamalıydı. Yoksa önemli bir ayrıntıyı kaçırabilirdi.

"Haydi ama artık," diye ekrana fısıldadı. "Dört mum yakmak bu kadar uzun sürmemeli."

Kadın sonunda şapelden çıkıp yan koridorda ilerlemeye başladı.

"Yapma!"

Thanner alt dudağını ısırdı. Tavan ışığı vurduğu için kadının yüzü eşarbının gölgesi altında kalıyordu. Kameranın yaklaştırma fonksiyonu da işe yaramıyordu. Kadının çenesinden başka bir şey görmek mümkün değildi. Bu tanıdık ya da karakteristik bir çene değildi.

Yeniden, "Haydi ama," diye fısıldadı Thanner. "Biraz daha ışık, yalnızca birazcık daha!"

Sanki papazın yakarmalarını duymuş gibi kamera bir saniye bile geçmeden ona kadının yüzünü gösterdi. Thanner ani bir refleksle bekletme düğmesine bastı ve gözlerine inanamadı.

"Bu... Ama bu..." diye kekeleyerek başını iki yana salladı.

Sonuna kadar yaklaştırdığında neredeyse bütün ekranı kaplayan yüz, belli belirsiz de olsa tanınabiliyordu şimdi. Görüntü pikselli olsa da yanılgıya yer vermeyecek kadar netti.

Thanner cemaatinin belki de en dindar üyesine, seksen bir yaşındaki Antonia Schiller'e bakarken başını hâlâ iki yana sallıyordu. Kadın henüz bir süre önce gelmiş ve sahte havyar çaldığı için günah çıkartmıştı. Thanner yaşlı kadının ettiği dualar ve çektiği tespihlerden sonra bu mumları pişmanlığını dile getirmek için kiliseye bağışladığını düşündü. Her türlü iddiaya girebilirdi; Antonia Schiller bu mumları adayabilmek için birkaç gün boğazından kesmişti. Ayrıca şundan da kuşkusu yoktu, mumların yanındaki rafta duran bağış

kutusunu kontrol ettiğinde içinde bu mumların gerçek bedellerini kuruşu kuruşuna bulacaktı.

Hayır, diye düşündü. Bu kadın bedelini ödemeden yüzlerce mum yakacak biri değildi. Ayrıca heykele tırmanıp boynuna şal bağlamadığı da kesindi. Yaşlı ve hasta bir kadın bu kadar güçlü olamazdı.

Thanner düş kırıklığı içinde çalıştırma düğmesine yeniden bastı ve arkasına yaslanıp kaydı izlemeye devam etti. Ancak boş kilisede başka biri görünmedi. Yaklaşık iki saat sonra görüntüye giren tek kişi kendisiydi. Kendini, kutsal eşya odasından çıkıp kilisede yalnız olup olmadığını kontrol ederken, ardından kısa bir süre yan şapele girip çıkarken, sonra da galerinin merdivenlerini tırmanırken gördü. Sonra cihazı kapattı.

Gözlerini kameraya dikip iç geçirdi. Ne bekliyordu ki? Kadın daha ilk günden görüntüye mi girecekti? Bu, beklentisinin bile çok ötesinde, gerçekleşme olasılığı düşük bir rastlantı olurdu. Hem yabancı kadının yeniden geleceği bile belli değildi.

Ama hiç değilse kamera istediği gibi çalışıyordu. Matt da cihazı birkaç gün rahatlıkla kullanabileceğini söylemişti. Böyle düşünerek kendini avuttu. Umudunu yitirmemeliydi.

Kamerayı odaklayıp yeniden kayıt pozisyonuna getirirken içinden yüz bininci kez aynı soruyu sordu; acaba kadının günah çıkarma kabininde söz ettiği adam kimdi? O adamdan ne istiyordu ve bunları anlatmak için neden onu seçmişti?

Yoksa kadın gözüne gerçekten kendisini mi kestirmişti?

İyi de neden?

Bunun nedeni belki yalnızca hastalıklı bir saplantıyla açıklanabilirdi ve normal düşünen bir insanın bunu anlayabilmesi olanaksızdı.

Bu düşünce onu ürkütse de yatıştırıcı bir yanı da vardı. O zaman ondan başka kimse tehlikede değildi. Thanner kendini koruyabilecek

bir adamdı, hem gerekli uyarıyı da almıştı. Umarım yanılmıyorumdur, diye geçirdi içinden.

Döner merdivenden aşağı inerken yan kapının sarsıldığını duydu. Biri içeri girmeye çalışıyordu ancak Thanner bozuk kilidi içeriden telle sardığı için bu mümkün değildi.

Dışarıda alçak sesle kendi kendine söylenen kadın sesi kulağına gelince ensesindeki bütün saçların tel tel havaya dikildiğini hissetti. Kapı bir kez daha sarsıldı ve sonra kadın vazgeçti.

Thanner basamakları koşarak indi ve kapıya gitti. Doladığı teli çözdü, kapıyı açtı ve avluya baktı.

Kimse yoktu. Tek fark edebildiği şimdi hızlanarak yağan yağmurdu.

"Siz mi yaptınız bunu?"

Thanner çok korkmuştu, arkasındaki sese doğru yıldırım hızıyla döndü.

Edith Badtke ona doğru yürüyor, yan kapıyı gösteriyordu. Yağmur damlaları kadının topuzunun üzerine inci taneleri gibi dizilmişti.

"Teli içeriden sarmak iyi bir fikirmiş. Benim de aklıma gelmiş olsaydı yeniden mum siparişi vermek zorunda kalmazdık," dedi kadın. Thanner'e kaygıyla bakıyordu. "Siz iyi misiniz? Renginiz atmış."

Thanner, "Evet, aslında hayır," diye kekeledi. Kalbi hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Korktum, hepsi bu."

Edith, "Size demli bir çay lazım," dedi kararlı bir ifadeyle. "Bir haber vermeye geldim. Adli tıp bu sabah Bay Nowak'ın cesedini gönderdi ve gömülmesine izin verdi. Sizin için de uygunsa defin işlemini yarına almak istiyorum."

"Hemen yarın mı?"

"Annesi böyle istiyor. Bir an önce huzura kavuşsun diyor. Bay Kröger'in cenaze töreni bir sonraki gün olduğu için ben de düşündüm ki..."

Thanner ansızın irkildi, Edith Badtke'nin onızunun üzerinden, ana kapının yanında bir hareketlilik hissetmişti. Yardımcısı kapının kanadını açık bırakmıştı ve şimdi girişin önünde bir karaltı duruyordu. Palto giymiş sarışın bir kadındı bu ve Felix Thanner'e doğru bakıyordu. Yüzünü tek eliyle kapatmıştı. Bu nedenle bir salise için yalnızca gözleri ve ıslanmış uzun saçlarını görebildi. Sonra kadın hızla döndü ve ıslak avluya doğru koştu.

Thanner, "Durun!" diye bağırıp peşi sıra gitti. "Lütfen bekleyin!"

Papaz, şaşkınlıktan dili tutulan yardımcısını yana doğru itmiş, koşan kadının arkasına takılmıştı. Ne var ki hole ulaştığında kadın gitmişti. Thanner heyecanla her yöne bakındı, önünden geçen bütün otomobilleri ve yayaları inceledi ancak kadından iz yoktu. Sanki yer yarılmış içine girmişti.

Edith Badtke de papazın arkasından koşmuştu ve şimdi ona soran gözlerle bakıyordu. "Gelen kimdi?"

Thanner dalgın bir ifadeyle çenesini sıvazladı. "Bilmiyorum," dedi. Gözleri hâlâ caddeyi taramaktaydı. "Bilmek için neler vermezdim..."

28

Heinrich Pratt küçük kepçesinin motorunu kapattı. Kumanda kabininden yere atladı ve pantolonunun cebinden bir mezura çıkardı. Yağmur aralıksız yağdığı için mezarı kazmak zor olmuştu. Ayrıca mezarlığın bu bölümünde toprağın kil oranı oldukça yüksekti. Göz kararı onu yine yanıltmamıştı. Mezarı yönetmeliğe uygun ölçülerde kazdığını görünce rahatladı. Uzunluğu iki buçuk metre, eni bir buçuk metre, derinliği de bir metre seksen santimdi.

Başını salladı. *Göz kararı dedikleri şey buydu işte.*

Pratt yüzündeki yağmur suyunu eliyle sildi, farları söndürdü ve kepçeyi kilitledi. Sonra elinde feneriyle morga döndü. Depoda kuru giysiler ve paydos birası onu beklemekteydi.

Mezarlık alanı içindeki şapelin saati altıyı vurdu ancak havanın kararmasına bakılırsa saat dokuz bile olabilirdi. Pratt, günlerin gitgide kısalıp gecelerin uzadığı sonbaharın bu ikinci yarısından nefret ederdi. Badtke moruğu, Nowak'ın mezarını kazma işini çıkarmasaydı şimdi çoktan evinde olacaktı.

Ne yapalım, diye düşündü Pratt. Evde olsa televizyonun karşısında uyuklayacaktı. Saatlik ücretle çalıştığı için birkaç saatlik mesai işine geliyordu aslında. Paydos birasını elbette çalışma saatinde içecekti. İnatçı ihtiyar onu bu berbat havada dışarıda çalıştırdığına göre bu kadarını hak ediyordu doğrusu.

Bunları düşünürken sırıttı ancak boğuk bir ses duyunca yüzü hemen ciddileşti. Gürültü morg tarafından gelmişti ve sanki ağır bir şey düşmüş gibiydi.

Pratt korkuyla olduğu yerde kaldı.

Değildir herhalde, hayır...

Hayır olamaz, diye kendini yatıştırdı. Hem Nowak'ın hem de Kröger'in tabutu sağlam ayaklar üzerine yerleştirilmişti. Özellikle Kröger'in tabutunu kaldırırken az kalsın fıtık olacaktı. Düşmeleri olanaksızdı.

Pratt elindeki feneri biraz yükseğe tutunca irkildi; morgun içinde iki karaltı vardı. Bunlardan biri erkek biri kadındı.

Kadın tekerlekli sandalyede oturuyordu; hemen arkasında iki tabutun katafalka konulduğu çift kanatlı cam kapının tam önündeydi. Erkek biraz ötede duruyor ve sigara içiyordu.

Sigara içen adam elini gözlerine siper ederek, "Hey, kapatın şunu!" diye seslendi. Aksanına bakılırsa Doğu Avrupalı olmalıydı.

Pratt, "Siz ne yapıyorsunuz burada?" diye bağırdı. "Mezarlık çoktan kapandı."

Pratt kadınla adama doğru kuşku içinde ilerledi ancak kadını tanıyınca feneri neden indirmesini istediklerini anladı. "Haa, siz miydiniz?"

"Lütfen kusura bakmayın," dedi Agnes Nowak. "Oğlumla vedalaşmak istemiştim yalnızca."

Mezarcı bu ikiliye iyice yaklaşınca, adamın deri ceketinin üzerinde bir taksi firmasının amblemini gördü.

Agnes Nowak akünün hafif vızıltısı ve çakıl taşlarına gömülen tekerleklerin gıcırtıları eşliğinde Pratt'a doğru ilerleyip tam yanına geldi. Kadının yüzü öylesine solgundu ki sanki karanlıkta ışıldıyormuş gibi duruyordu.

"Sizi rahatsız ettiysek özür dilerim Bay Pratt. Çok kalmayacağız zaten."

Epeydir duymadığı bu hitap şeklinden etkilenen mezarcı –ona *Bay Pratt* denmesi gerçekten çok ender yaşadığı bir durumdu– elini fark etmez, der gibi salladı. "Yok, yok, sorun değil. Ben sandım ki..."

O tuhaf gürültünün yeniden duyulmasıyla sözü yine yarım kaldı. Pratt çevresine bakındı, sesin kaynağını bu kez bulmuştu. Malzemelerinin ve de güvenli bir şekilde sakladığı bir kasa Fahlenberg Schlossquell birasının bulunduğu müştemilatın kapısı açıktı ve akşam rüzgârı vurdukça çarpıp duruyordu.

Pratt alnını buruşturdu. Tuhaftı, kapıyı sıkıca çektiğine yemin edebilirdi.

"Herhalde arkadaşınız açık bırakmıştır," dedi taksici.

"Arkadaşım mı?"

"Evet, yağmurluklu bir adam. Biz gelirken kapıdan çıktığını gördüm."

Pratt kulaklarına inanamıyordu. "Nasıl biriydi?"

Taksici ellerini havaya kaldırıp, "Bilemeyeceğim, hava kararmıştı," dedi. Şöyle orta boylu diyebilirim. Bir de kız gibi narindi."

"Lanet olası ayaktakımı," diye sövdü Pratt ve kendini müştemilata attı.

Mezarlığın kuzey yakasındaki birkaç mezar taşının üzerine gamalı haçların çizilmiş olduğunu gördüğü o sabahın üzerinden henüz iki yıl geçmemişti. Ondan bir ay kadar sonra da yine aynı bölgede bir partiden kalma artıklar ve çöpler bulmuştu. Yere mumlar, votka şişeleri, Redbull kutuları ve (gözlerine inanamamıştı) kullanılmış bir sürü kondomla, üzerinde *Hello Kitty* baskısı olan bir de külot atılmıştı. Üstelik gençlerden biri aşınmış mezar taşlarından birinin üzerine kusmuştu. Bunu yapanların kim olduğu tabii ki araştırılmış ancak kimse bulunamamıştı. Bunun üzerine belediye, Pratt'ın uzun süre önce dilekçeyle başvurduğu mezarlık çitlerinin yükseltilmesi talebine onay vermişti.

O tarihten sonra başka bir olay olmamış, Pratt da konunun böylece kapandığına inanmıştı. Şimdi müştemilatın içini ararken bir şeylerin eksilmemiş olması için içinden dua ediyordu.

Her şeyin yerli yerinde olduğunu görünce rahat bir soluk aldı. İçeri kadın ya da erkek, her kim girmişse elini hiçbir şeye sürmemişti. Aletler duvarda asılı ya da durmaları gerektiği yerde duruyorlardı. Malzemeler de yerinden oynamamıştı. Kendisine ait dolabın içindeki bira kasasına da kimse dokunmamış gibiydi.

Şansım varmış, diye düşündü Pratt. Bayan Nowak'la yanındaki taksici belli ki tam zamanında yetişmişlerdi.

Ya da...

Pratt yan tarafındaki morga açılan kapıya doğru baktı. Yağmurun ıslattığı zeminde ayakkabı izleri gördü ve yutkundu. Çekinerek kapıya gitti ve kolu indirdi. Kapı açıktı.

"Lanet olsun," diye sövdükten sonra kapıyı inceledi. Hiçbir zorlama izi yoktu. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi; öğleden sonra gönderilen iki tabutu içeri almış ve kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Kröger'in ağır tabutunu cenaze işleri görevlisiyle birlikte güçlükle yükseltinin üzerine kaldırdıktan sonra karşılıklı bira içmişlerdi. Herhalde o zaman dalmış, kapıyı unutmuştu. *Böylesine ağır sıkletleri toprağa verirken ek ücret alınmalı*, demişlerdi. *Öyle ya, artık uçaklarda bile artı ücret karşılığında XXL koltuklar var, haydi birer bira içelim,* diye başlamışken üçer şişe yuvarlamışlardı.

"Eksilen bir şey var mı?"

Pratt korkuyla irkilip yüzünü taksiciye döndü.

"Hayır, sanmıyorum," dedi, kapıyı kilitledi ve kapandığından emin olmak için kapıyı şöyle bir sarstı. "O herif ne tarafa doğru gitti?"

"Şu tarafa." Taksici sigarasının ucuyla arkasında gübre konteynerinin durduğu kapıyı gösterdi. "Ancak dediğim gibi, bir kadın da olabilir."

"Fark etmez, arka tarafta çıkış kapısı yok zaten," diyen Pratt homurdandı. Ceketinin cebindeki İsviçre malı çakıyı sıkıca kavradı ve yürüyüp gitti.

Gerçekten çok tuhaf, diye düşündü. Forstner'e de orada rastlamıştı. Doktor, orada başka bir kapı var mı diye sormuştu.

Pratt işini garantiye alıp çevreyi araştırmaya karar verdi. Belki de bir yerlerde şimdiye kadar dikkatini çekmemiş bir aralık vardı. Duvarın her yerini gözden geçirdi ancak hiçbir şey bulamadı. Arka kapı da her zaman olduğu gibi kilitliydi.

El fenerinin pilleri zayıflayınca ve Pratt yağmurdan sucuk gibi ıslandıktan sonra küfürler ederek dönüş yoluna geçti. Yarın gündüz gözüyle tekrar bakacaktı.

Yürürken fenerini sürekli mezar taşlarına doğru tuttu. Oralarda birinin kendisinden saklandığı hissini üzerinden atamıyordu. Ancak kimseyi göremedi; dürüst olmak gerekirse aslında buna memnun da olmuştu.

Pratt aramaktan vazgeçip daha hızlı yürümeye başladı. Morg binasının önüne vardığında Agnes Nowak'la taksici gitmişlerdi.

Pratt kapıları aceleyle kilitledi, son bir kez yokladı ve hızlı hızlı çıkışa doğru yürümeye başladı. Paydos birasını artık evinde içecekti.

Eski Mercedes'inin motorunu çalıştırınca kendini yeniden güvende hissetti. Başını iki yana sallayıp arkasına yaslandı ve aracını park yerinden çıkardı.

"Delisin sen," dedi kendi kendine. Ancak gülerken tedirgindi.

Otuz yılı aşkın süredir bu mezarlıkta çalışıyordu. Başlarda burası onun için biraz tekinsizdi, özellikle de uzun kış gecelerinde ürktüğü olurdu ancak aradan geçen bunca yıl içinde her mezar taşını tek tek tanımıştı. Kendini şimdi burada insanların arasında olduğundan daha huzurlu hissediyordu.

Gelgelelim bu akşam ilk kez gerçekten korkmuştu.

29

Jan hastaneden ayrılmadan önce personel odasına uğradı. Bettina'yı orada bulabilirse yaptığı haksız suçlama sebebiyle genç kadından özür dileyecekti. Verdiği tepkiden rahatsız olmuştu.

Ancak oda boştu. Bettina çıkmış olmalıydı. Radyo çalışıyordu ve konuşan kişinin coşkulu bir sesi vardı: "Ne dersiniz millet? Şu yukarıdaki kanalizasyoncu tatile çıkmış ve vanayı kapatmayı unutmuş

herhalde." Sonra, Eurythmics grubunun hava koşullarına uygun, klasikleşmiş parçasını anons etti. *Here Comes The Rain Again.*

Jan klinikten çıkarken her zaman olduğu gibi yine sıkışan şemsiyesini açma uğraşına öyle dalmıştı ki az kalsın Franco Spadoni'yi yere devirecekti. Çatıdan aşağıya seller akıyordu. Franco da kapı önündeki saçağın altında durmuş, Jan'ı bekler gibiydi.

Franco, "Seninle konuşmalıyım," dedi. Elindeki sigarayı kapı girişinde duvara monte edilmiş küllüğe bastırdı ve hemen yeni bir sigara daha yaktı.

Jan son karşılaşmalarında meslektaşının gözlerinin altındaki halkaların ve tıraşsız hâlinin nedeninin gece nöbetleri olduğunu düşünmüştü. Kusursuz esmer teniyle her zaman dikkatleri üzerine çeken Sicilya kökenli doktor bu kez solgun ve bitkindi. Sanki başına kötü bir olay gelmiş gibi duruyordu. Jan anımsadı, son görüşmelerinde arkadaşının durumunu beğenmemiş, iyi olup olmadığını sormuştu. O da ailevi sorunları olduğunu söyleyip meseleyi geçiştirmişti. Belli ki durum daha ciddiydi.

"İyi görünmüyorsun Franco, ne oldu?"

"Bana biraz vakit ayırabilir misin?"

"Elbette." Jan sigaraya işaret etti. "Sen sigarayı yıllar önce bırakmamış mıydın?"

"Evet, bırakmıştım."

"Anladım, sorun nedir?"

"Şey, ben..." Franco dumanı üflerken öksürdü ve sonra fısıldadı: "Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Küçük bir şey."

"Tamam. Ne yapabilirim senin için?"

Binanın önündeki bir otomobil hareket edince Franco motor gürültüsünün uzaklaşmasını bekledi. "İki ay önce," dedi kısık sesle, "hafta sonunda bir kongreye gitmiştim."

"Ee?"

"Aslında kongrede falan değildim."

Jan başını salladı. Demek ki varsayımında yanılmamıştı. "Ama orada olduğunu doğrulamamı istiyorsun, öyle mi?"

"Yani, şey... doğrusunu istersen evet."

"Benimle gittiğini söyledin, doğru mu anlıyorum?"

"Aynen." Franco gergin bir ifadeyle sigarasını söndürüp ellerini pantolon ceplerine soktu. "Şunu demek istiyorum, Flavia seni aratacak olursa yani... Herhalde bunu yapmayacaktır ama ya yaparsa, diyorum... Olur mu olur." Omuzlarını silkti, sonra heyecanla ekledi. "Anlık bir hataydı Jan. İnan bana."

Jan iç geçirip başını iki yana salladı. "Sana ahlak dersi verecek değilim. Yine de neden böyle şeyler yapıyorsun? Flavia şahane bir kadın. Çok akıllı, çekici, kendi ayaklarının üzerinde duran mükemmel bir anne."

"Evet tabii, ama ben..." Franco ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Başını kaldırıp yağmurun epeyce zorladığı, suların üzerinden şakır şakır aktığı çatı oluğuna baktı. "Biliyor musun, on yıllık evliyiz ve son zamanlarda... Yani çocuklar, ev, gündelik yaşamın getirdikleri... Bu döngüden bir an kaçmak istedim yalnızca Jan. Sana bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Sanki kaldıramıyordum, fazla gelmişti. Derken önüme bir fırsat çıktı ve ben de karşı koyamadım." Çaresizliğini anlatan bir ifadeyle ellerini yumruk yaptı. "İnan bana bir daha asla böyle bir şey yapmadım. Aramızda bir şey kalmadı. Kısa bir maceraydı yalnızca."

İki arkadaş bakıştılar ve Jan hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Franco'nun gözlerine yaşlar toplanmıştı. "Jan... Flavia'yı kaybetmek istemiyorum. Onu seviyorum. Bana o zaman ne oldu bilmiyorum." Jan'ın kolunu tutunca Jan, Franco'nun titrediğini hissetti. "Bunu

benim için yapar mısın? Yalnızca bir kere. Karım neler olduğunu anlamış gibi. Ya da en azından bir şeyler seziyor."

Jan kolunu arkadaşından kurtarıp işe yaramayan şemsiyeyi bir kenara bıraktı. "Diğer kadınla gerçekten aranda bir şey kalmadı mı?"

"Hayır, benim için değerli olan her şey üzerine yemin ederim ki geçti gitti. Şunu bil ki bir daha da asla yapmayacağım. Anlıyor musun, bir yanıyla elbette şahaneydi ancak bu maceraya girerek neleri tehlikeye attığımı çabuk kavradım. Tanrım, korkunç bir hataydı bu. Ancak Flavia'ya gerçeği anlatırsam her şey biter. Onu tanıyorsun. Beni asla bağışlamaz."

Jan arkadaşının çektiği acıyı gözlerinden okuyordu ama Flavia'yı da düşünmeden edemiyordu. Genç kadın bir süre önce hep birlikte yedikleri bir akşam yemeğinde dünyanın en mutlu eşi olduğundan söz etmişti. Jan içinden, Flavia'nın yeniden böyle mutlu olmasını diledi. Çok zor gelecek olsa bile bu uğurda ona belki yalan söylemek zorunda kalacaktı.

Jan sonunda başını salladı. "Ne kongresine gitmiştik?"

"Farınakoloji." Yanıt yıldırım hızıyla gelmişti.

Jan, "Anlaştık," deyip iç geçirdi. "Ama sakın başıma bir daha böyle dertler açma. Flavia'yı gerçekten severim, yaptıkların ortaya çıkarsa şahane bir kadını kaybetmekle kalmayacaksın, ben de sevdiğim bir ahbabımdan olacağım. Bir daha böyle haltlar karıştırma, tamam mı?"

Franco'nun sırtından yüzlerce kiloluk bir yük inmişti sanki. "Sana bir gün bunun karşılığını ödeyebilirsem eğer..."

"Ödeyebilirsin," diyen Jan onun sözünü kesti. Cebindeki zarfı çıkarıp açtı. "Zaten sana gösterecektim. Bak, bir resim daha geldi. Bununla ilgili ne düşündüğünü söyler misin?"

"Göster bakayım." Franco kâğıdı eline aldığında Jan, arkadaşının ellerinin hâlâ titrediğini görebiliyordu.

"Ah," dedi Franco. "Çok kötü bir şey bu."

"Kesinlikle. Ne diyorsun? Burada kastedilen gerçek inekler mi diye düşündüm. Önceleri öyle olduğuna inandım ancak artık o kadar emin değilim. Belki de bunlar sembol olarak kullanılmıştır."

Franco başını yan yatırıp resmi inceledi. "Bir düşüneyim. Çayırlar, güneş, ağaçlar. Tam bir kır manzarası. Hatta neredeyse klasik bir manzara, sence de öyle değil mi?"

"Birinci resim de öyleydi."

"Bu bir yanıltmaca da olabilir," dedi Franco, gözünü resimden ayırmadan. Bu resmi salt sembollere bakarak değerlendirecek olursak inek sürüsü toplumu simgeliyor olabilir. Bütün inekler birbirlerine benziyor, hepsi de aynı yöne bakıyor. Çevrelerinde sözüm ona mutlu, huzurlu bir dünya var. Kesik kafalar da itaat etmek zorunda kalan sürünün sahip olmadığı bireyselliği ifade ediyor olabilir. Hepsi, başkaları da öyle yaptığı için itaat ediyor ve hiçbiri bağımsız düşünme yetisine sahip değil."

"İlginç bir teori."

"Ama eğer bu doğruysa bu senin ressamının çevresindeki bütün insanları aynı kefeye koyduğu anlamına gelir," diyen Franco sözlerini sürdürdü. "Herkesi aynı kazana atıyor. Bunu yapma şekli de doğrudan onun saldırganlığına işaret ediyor. Çünkü böyle durumda çoğu kişinin yapacağının aksine yüzü olmayan canlılar çizmiyor. Daha da ileri giderek kafalarını kesip atıyor. Bu da şu anlama gelebilir: Kadın, kendini sürü zihniyetinde yaşayanlardan daha güçlü hissediyor ve kendini hepsinin üzerinde konumlandırıyor."

Franco resmi Jan'a uzattı ve o da aldı. İç geçirip yeniden ceketinin cebine soktu. "Resmi evde buldum. Kapının önüne konmuştu."

Arkadaşı, "*Mamma mia!*" diye haykırdı. "Bu hoş değil. Hayır, hiç hoş değil."

"Haklısın Franco, artık ne yapacağımı bilmiyorum. Kadın peşimde ama onun kim olabileceği hakkında zerre kadar bir fikrim yok. Hastalarımdan biri olduğunu sanmıyorum, eski bir hastam da olamaz. Bugün hemşirelerden birini suçladım."

"Bettina'yı mı?"

"Evet." Jan şaşkınlık içinde başını salladı. "Nereden biliyorsun?"

"Az önce, senin içeride olup olmadığını sorduğumda demek bunun için sinirleri bozuldu. Tanrı aşkına, neden onun olabileceğini düşündün?"

"Çünkü paranoyak olmaya başladım. Kadının evimi biliyor olması hiç hoşuma gitmedi."

"Onu kapının önünde gören olmuş mu?"

"Hayır, komşum şu sıralar tatilde. Evinden sokak kapımı doğrudan görebilen tek kişi Rudi'ydi."

"Polisle konuştun mu?"

"Polislere ne anlatabilirim ki Franco? Resimler, çiçekler ya da gelen o telefon suç teşkil etmez ki! Sen daha önce izlenen insanlarla çalışmıştın. Bu tür eylemlere karşı bir şey yapılamadığını biliyor olmalısın."

Franco dalgın bir ifadeyle klinik binasının önündeki engebeli zeminde oluşan su birikintisine baktı.

"Evet, bu gerçekten karmaşık bir durum," dedi. "Sana önerebileceğim tek şey gözlerini dört açman. Anladığım kadarıyla kadının er ya da geç sana açılacağını hesaba katman gerekiyor. Şunu demek istiyorum, kadın işaretler veriyor ve senin dikkatini çekmeye çalışıyor. Sana içini, derinlerini gösteriyor ancak bu işaretleri artık klinikte vermek istemiyor. Ruhsal bir bozukluğu olabileceğinin belki henüz

kendisi bile farkında değil. Bu olasılık da ikinci resimle örtüşüyor. Kendisinin sürüden üstün biri olduğundan emin, o devi hatırlarsan seni de böyle konumlandırmış. İkinizi özel insanlar olarak görüyor."

"Telefonda ona yardım etmem için yalvardı," dedi Jan. "Ama varsayımında haklıysan o zaman yardıma ihtiyacı yok, öyle mi?"

"En azından bir psikiyatr yardımı istemiyor."

"Peki, ne istiyor?"

"Şu güller... Sana âşık olduğundan bir şekilde söz etti mi?"

"Erotomani[2] mi diyorsun?"

"Kadın aşk sanrısına tutulmuş olamaz mı? Yine de doğrusunu istersen sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum."

Jan derin bir soluk aldı. "Yardım ettin bile. En azından kuşkularının doğru olduğunu gösterdin. Bir adım attık sayılır."

Franco arkadaşının önüne dikilerek ona kaygıyla baktı. "Kendine çok dikkat et, tamam mı?"

"Edeceğim."

Franco, Jan'ın göğsüne parmağıyla vurdu. "Kadın gerçekten evine gelecek olursa sakın kahraman psikiyatrı oynamaya kalkma. Elinden gelse başkalarının kafalarını koparmaya hazır biri karşısında bunu sakın yapma."

Jan, *peki ya koparduysa,* diye soracaktı ki o sırada arkalarındaki kapı açıldı ve iki hemşire gelip yanlarında durdu. Sigara molasına çıkmışlardı.

"Gitmeliyim," dedi Franco. "Flavia bekliyor, yangına körükle gitmeye hiç niyetim yok. Desteğin için teşekkürler dostum. Dikkatli ol, unutma!"

---

2 Karşı tarafın kendisine çılgınca âşık olduğuna ancak açılmaya cesaret edemediğine inanma saplantısı. (ç. n.)

Franco yağmurun altında otomobiline doğru koştu. Jan da ceketinin cebindeki resimle öylece arkasından baktı.

30

Jan eve girdiğinde telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Sinyale göre üç kişi aramış ancak yalnızca bir kişi mesaj bırakmıştı. Mesajı bırakan Carla'ydı; Jan onun sesini duyunca nabzının ansızın hızlandığını hissetti. Carla son görüşmelerinde konuşmayı kısa kesmek zorunda kaldığı için özür diliyordu.

"İşler hiç kolay gitmiyor," diyordu. "Ama halledeceğimizi umuyorum. Ne dersin, başarabilir miyiz? Yine yol göründü ancak artık fazla sürmeyecek. Turumuz tamamlanmak üzere." Carla mesajını, Jan'ın özlemle beklediği bir cümleyle bitiriyordu. "Seni özledim."

Jan mesajı birkaç kez daha dinledi ve her *seni özledim* cümlesiyle birlikte yüreğinin kuş gibi hafiflediğini duyumsadı. Sonra duşa girdi, ellerini duvarın fayanslarına yaslayıp sıcak suyun yağmur gibi üzerine inmesinin tadını çıkardı. Hiçbir şey düşünmemeye, beyninin içini boşaltmaya çalışsa da başaramıyordu.

Düşünceleri sürekli yabancı kadına ve kafaları kesik ineklere kayıyordu. Kimdi bu kadın, ondan ne istiyordu? Huzura kavuşabilmek için bu kadını nasıl, nerede bulabilirdi?

Kadının er ya da geç sana açılacağını hesaba katman gerekiyor.

Franco'nun sözleri beyninde yankılanıyordu. Bu sözler şu anlama geliyordu; kontrol Jan'ın elinde değildi. Yabancı kadın ona doğru adım atacaktı ve Jan'ın yürüyecek bir yolu yoktu. İşte bu gerçeği bir türlü kabullenemiyordu. Kadının mesajlarında bir ipucu olmalıydı. Onun kim olduğunu Jan'a gösterecek bir işaret...

Suyu kapattı, duş kabininden çıktı ve duvardaki askıdan havlusunu aldı.

Herhangi bir ipucu, diye düşündü kurulanırken. *Ne olabilirdi bu?*

Dışarıdan bir otomobil geçiyordu. Farların ışığı banyonun penceresine vurdu. Jan'ın korkudan kalbi duracak gibi oldu. Far, birinin siluetini aydınlatmıştı. Bu kişi yüzünü banyonun buzlu camına dayamış ve iki eliyle yüzünü yandan örtmüştü.

Pencerenin önünde biri vardı ve içeriye, Jan'a bakıyordu!

Bir an sonra ortalık karardı çünkü otomobil geçip gitmişti.

Jan havluyu çarçabuk beline doladı ve kapıya koştu. Banyo penceresi, dış kapının hemen sağındaydı ancak sensörden yine de uzak sayılırdı. Banyo penceresinin önünde biri durduğunda sensör devreye girmiyordu. Jan dış kapıyı tüm gücüyle açınca ışık yandı.

Jan aynı anda ön bahçede bir hışırtı duydu ve bir karaltının koşarak uzaklaştığını gördü. Çok hızlı koşuyordu, Jan kim olduğunu seçememişti ancak gri renkte bir paltonun eteklerini görür gibi oldu. Karaltı çok geçmeden binanın köşesini dönüp kaybolmuştu. Jan şimdi arka bahçedeydi.

"Durun! Bekleyin!"

Jan yalınayak, belinde havlusuyla karaltının peşine düştü. Buz gibi yağmur çıplak tenine vuruyor, bahçenin karanlığı âdeta üzerine üzerine geliyordu. Çimler yağmuru emmiş ve çamur gibi olmuştu. Jan kayıp düşmemek için uğraşıyordu. Sonunda durdu.

Çevresi zifiri karanlıktı. Bina bütün sokak lambalarının ışığını kesiyordu. Şimdi tek duyulabilen Jan'ın kesik kesik soluması ve ağaçlarla çalıların üzerine sicim gibi yağan yağmurun şakırtısıydı.

"Neredesiniz?"

Hiçbir yanıt alamadı.

"Saklandığınız yerden çıkın, sizinle konuşmak istiyorum."

İşte! Sol tarafından bir hışırtı gelmişti.

Jan yan yana dizili ardıç ağaçlarına doğru yürüdü. Ağaçların dalları iç içe geçmişti ve ortalık çok karanlık olduğu için arkalarında gizlenen kişiyi seçebilmek olanaksızdı.

Jan hem soğuktan hem de heyecandan tir tir titriyordu. Nabzı deli gibi atıyordu.

"Neden ortaya çıkmıyorsunuz? Bana gelmek istiyordunuz, öyle değil mi? Bakın, buradayım işte."

Yine bir hışırtı duyuldu. Jan ağaçların ardındaki kişinin onu gözetlediğini hisseder gibi oldu. Sanki yabancının bakışları çıplak tenine işliyordu. Ancak hiç ses çıkmıyordu.

Derken bacaklarına yumuşak bir şey sürtünüp geçti. Jan bir çığlık attı. Hızla kendi çevresinde döndü ve o yumuşak şeyi tekmeleyip kendinden uzaklaştırdı. Ardından ayağı kaydı ve yere kapaklandı. Yarım metre kadar ötedeki karaltı öfkeli bir miyavlamayla karşılık verdi.

Ah, seni sinsi yaratık.

Jan bunları düşünürken bir karaltı çalılıklar arasından fırladı ve hızla yanından geçerek uzaklaştı. Jan kadının paltosunun yarattığı rüzgârı bir salise için duyar gibi oldu. Yerinden hızla kalktığında siyah bir gölge gördü ancak gölge yıldırım hızıyla yeniden karanlıklar içinde kayboldu. Karaltı hızla bahçeden geçti. Belli ki kendini binanın arka tarafına attıktan sonra caddeye doğru koşacaktı.

Jan onun peşi sıra gitmeyip hızlı adımlarla evinin kapısına yöneldi. Orada mutlaka karşılaşmaları gerekiyordu. Çıplak ayaklarıyla önce çimlerin arasında, sonra kaldırımda yürüdü.

Görünürde kimse yoktu.

Kadın ya ondan daha hızlı koşmuştu ya da yarı yolda durmuş ve yeniden bahçeye gizlenmişti. Öyle ya da böyle, tekrar peşinden gitmenin bir anlamı yoktu. Hele belindeki şu havluyla.

Franco yabancı kadın yeniden ortaya çıkarsa kahramanlığa kalkışmak yerine polise haber vermesini öğütlemişti. Jan da tam olarak bunu yapmayı düşünüyordu.

Evinin kapısına geldiğinde bir kez daha çevresine bakındı. Sokakta in cin top oynuyordu.

O hâlâ bahçede.

Kapıyı kapattı, holdeki sehpanın üzerinden telefonu aldı ve tam üzerine bir şey giymek için banyoya gidecekti ki salondan gelen ayak seslerini duydu. Dehşetle arkasına döndü.

"Hah, buradasın demek."

Julia Neitinger karşısında duruyordu. Jan ona bakarken gözlerine inanamıyordu. Şu anda en son beklediği kişi Julia'ydı.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," dedi Julia Neitinger. "Kapı açıktı. Fakat zile basmıştım." Havluyu göstererek bıyık altından güldü. "Sokaklarda bu halde mi dolaştın?"

Jan'ın kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu. "Ne istiyorsun?"

Kadının yüzü şimdi ciddileşmişti. "Arabamla evinin önünden geçiyordum, senden bir kez daha özür dilemem gerektiğini düşündüm. O akşam yaptıklarım aptalcaydı. Çok utanıyorum ve senden özür diliyorum."

"Sana söylemiştim, çoktan affettim ve unuttum."

"Evet, biliyorum. Ama bir kez daha söylemek istedim işte."

"Bu yüzden mi işe gelmedin?"

Jan'ın dikkatini çekti, Julia üzerine ne ceket, ne de palto giymişti. Bahçedeki karaltının üzerinde ise palto vardı. Ama bu ne ifade ediyordu ki? Belki de üzerindekini evin arkasına, çimlerin üzerine atılmıştı?

"Hayır," dedi kadın. "Tek nedeni bu değil."

Jan elindeki telefonu sıktı. *Kahramanlığa kalkışma. Polisi ara.*

Kadın, Jan'a doğru bir adım attı. "Seninle vedalaşmak istedim."

Jan bir adım geri çekildi ve dış kapıya yaslandığını hissetti. "Vedalaşmak mı?"

Kadın gözlerini indirdi. "Evet, bu sabahtan itibaren geçerli olmak üzere istifa ettim. Profesör Straub da istifamı kabul etti."

"İstifa mı ettin? Neden?"

"Geçmişte kötü bir süreç geçirdim. Sonrasında, olanları düşükten sonra bir terapi geçirdim ancak hiç yararını göremedim. Ondan sonra elimi neye attıysam ters gitti. Şunu anladım ki psikiyatri alanında çalışmak bana göre değil. Şimdi bir yıllığına Namibya'ya gidip bir yardım projesinde çalışacağım. Her şeyden uzaklaşmak eminim bana iyi gelecek."

Jan, kadını dikkatle süzerken, "Evet, iyi bir fikir olabilir," dedi.

"Biliyor musun Jan, boşandıktan sonra yaşadığım ilişki baştan sona hataydı. Ayrıldıktan sonra iyice dağıldım. Yaşadıklarım yetmiyormuş gibi üzerinden çok geçmeden yeni bir ilişkiye başlamak gibi bir budalalık yaptım. Üstelik *evli* bir adamla. Hem..." Julia iç geçirerek başını kaldırdı ve Jan'a baktı. "Hem bu adam asıl ilgi duyduğum kişi de değildi."

Jan bu adamın kim olduğunu anlamak için çok düşünmedi. Evli adamın kim olduğunu da anlamıştı. Şimdi içinden Franco'nun aptallığına hayret ediyordu. Julia ile nasıl yakınlaşabilmişti? Böyle bir kadınla... Tamam, cazibeli bir kadındı ve onda birçok erkeği çeken bir şeyler de vardı ancak Julia ile ilişki tam bir baş ağrısı demekti, Franco bunu bilmeliydi. Julia sıkıntılı bir kadındı ve bu açıkça ortadaydı. Zaten durumu hastanede herkesin dilindeydi. Kadın birkaç meslektaşıyla takışmış, buna karşın Fahlenberg'de yeni bir başlangıç yapma şansını kimse elinden almak istememişti. Epeyce sıkıntılı bir hayat geçirmişti. İkili ilişkilerinde zor bir insan olmasına karşın mesleğinde de son derece güvenilir biriydi. İkisini birbirinden ayırmayı başarabiliyordu.

Jan, bu profesyonelliğin ardında başka bir şey daha gizli belki de, diye düşündü.

Jan şimdi titriyordu ve bunun tek nedeni üşüyor olması değildi. Şu durumda polis çağıramazdı. Yarı çıplaktı ve tamamen yanlış anlaşılabilirdi.

Ayrıca kendini savunmasız hissetti. Az önce Julia çalılıklar arasında ondan gizlenirken heyecandan fark edememişti. Artık belirsizliğin sona ermesini istemiş, onu kendisiyle konuşmaya çağırmıştı. Oysa şimdi durum farklıydı. Jan şimdi köşeye sıkıştırılmıştı. Eğer kuşkuları doğruysa karşısında ne yapacağı kestirilemeyen, ve belli bir ruh haline girdiği zaman cinayet işleyebilen bir kişi durmaktaydı.

Kadın, "Senden hoşlanıyorum Jan," deyip gülümsedi. "Hem de çok hoşlanıyorum. Bir kadın gördüğünde hayallerinde canlandırmadıkları şey kalmayan o zamparalardan değilsin sen. Seni kızdırdığım zamanlarda bile bana her zaman saygıyla yaklaştın. Ama benden hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Jan eliyle kapı kolunu yokladı. Bu kadarı yeterliydi. Artık onun kim olduğunu biliyordu. Bundan sonrası polisin işiydi.

Kahramanlık yapmaya kalkma.

"Julia, çok yorucu bir gün geçirdim ve yorgunluktan gözümü açamıyorum. Ayrıca izin verirsen giyinmek istiyorum."

"Anlıyorum." Kadın yine gülümsedi ancak bu kez samimi görünmüyordu. "Son olarak bir şey daha soracağım, mümkün olsa bana bir şans verir miydin? Yani hayatında birisi olmasaydı..."

Jan kapıyı açıp kenara çekildi. "Lütfen, gitmen gerekiyor."

Kadın taş kesildi ve gözlerini iri iri açtı.

Ardından, "İnanmıyorum," diye fısıldadı. "Benden korktun mu yoksa?"

"Julia, git lütfen!"

Julia başını salladı. "Evet, benden korktun. Ben... ben bunu istememiştim. Kusura bakma lütfen."

Ve Jan'a bir an taş kesilmiş gibi baktı. Jan, kadının dediğini yapmayacağından endişe ederken Julia yanından geçip çıktı.

Julia merdivenlerin önünde durdu ve dönüp bir kez daha Jan'a baktı. "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim, korkma," dedi. "Yarından sonra buradan ayrılmış olacağım. O bir yılın sonunda hayatıma nereden devam edeceğimi henüz bilmiyorum ama Fahlenberg'e dönmeyeceğim."

Jan, "Sana başarılar dilerim," dedi. Ona inanmayı çok isterdi ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Kadın bir kez daha Jan'a doğru yürüdü. Jan, kapıyı yüzüne kapatmamak için kendini zor tutuyordu. Onu tahrik etmek istemiyorsa bunu yapmamalıydı. Lojmanına huzur içinde gitmeli, polise haber vermesi için Jan'a zaman tanımalıydı.

Julia zoraki bir tavırla gülümsedi ancak bakışlarında hüzün vardı. Ağlamamak için uğraştığı Jan'ın gözünden kaçmadı. "Jan, lütfen hakkımda yanlış şeyler düşünme, olur mu?"

"Hayır, öyle bir şey yapmıyorum."

"Ben herkesin sandığı gibi biri değilim. Gerçekten."

"Biliyorum."

Jan kadının dudaklarının titrediğini gördü. "Bol şans," diye fısıldadı ve Jan'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra dönüp otomobiline doğru koştu.

Jan onun arkasından bakarken titriyordu. Julia bir daha arkasına dönmedi. Otomobiline bindi ve eliyle yüzünü silmesi Jan'ın gözünden kaçmadı. Ağlıyordu. Sonra uzaklaştı.

Bir an sonra Jan avucunda çalan telefonu az kalsın yere fırlatacaktı. Sinirleri altüst olmuştu. Telefona yanıt vermeden önce birkaç kez derin soluk aldı.

Bir kadın sesi "O sürtük ne istiyordu senden?" diye bağırdı. "Çabuk söyle!"

31

Saliseler içinde her şey değişmişti. Jan durumu idrak edince beyninden vurulmuşa döndü. Yine yanılmıştı. Onu rahatsız eden kadın Julia da değildi. Telefondaki kin dolu sesin sahibi başka bir kadındı.

Jan pencereye koştu. Bu kadın her kimse evinin girişini gözetliyor olmalıydı. Gerçekten de kadını yolun karşısında dururken gördü. Rudi'nin evinin gölgesine sığınmıştı ve tek görünen şey paltosuydu.

Kadın telefonda, "Sırnaştı mı sana?" diye tısladı. "Seninle yatmak mı istedi?"

Jan bir fırsat yakalamıştı şimdi. Artık ne havluyla kadının peşi sıra koşacak ne de onu eve alacaktı. Sadece onu olduğu yerde tutması gerekiyordu.

"Hayır, bir arkadaşım." Jan sakin sakin konuşmaya çalışıyordu. Oysa zihninde birçok şey solamyordu. Kadının telefonu kapatmamasını sağlamalı, aynı zamanda da polise haber vermeliydi.

Cep telefonum? Cep telefonum nerede?

Portmantoya koşup ceketinin ceplerini aradı. Telefon yoktu.

"Arkadaş demek," diye yankılandı ses, küçümseyen bir tınıyla. "Yalan söylüyorsun. Elbette sevişmek istedi. İğrenç şırfıntı! Neler yaptığınızı gördüm ben. Eh, iyi miydi bari?"

Jan kendini çalışma odasına atıp evrak çantasını karıştırdı. *Bu lanet olası cep telefonu nerede?*

Jan telaşla odanın içinde göz gezdirirken, "Beni dinle," dedi. "Lütfen dinle. Kızmanı gerektirecek bir durum yok. O kadınla aramda

hiçbir şey yok. Benimle konuşmak istiyordun, öyle değil mi? Bunun için gelmiştin."

Ah pantolon! Jan banyoya koşup pantolonunun ceplerini yokladı, ne var ki otomobil anahtarından başka bir şey bulamadı. Sonra aklına geldi. Öğleden sonra Bettina'yla arasında geçen o konuşmadan sonra telefonunun şarjı bitmiş o da prize takmıştı. Unutmamak için de masasının üzerine koymuştu. Telefon hâlâ oradaydı.

Aferin sana!

Yabancı ses, "Şimdi sen beni dinle bakalım," dedi yabancı. Tonu hem tehditkâr hem de sakindi. "Bu böyle gidemez, anladın mı? Kadının birinin sana sırnaşmasına göz yumamam. Canım acıyor çünkü. Böyle şeylerin canımı ne kadar acıttığını biliyor musun?"

Kadın konuşmayı sürdürürken Jan belindeki havluyu yere atmış, kotunu giymişti. Üzerine süratle bir kazak geçirdi ve telefon ahizesini yeniden kulağına bastırdı.

"Amacım kesinlikle seni..."

Jan öylece kaldı. Hattın öbür ucundan çevir sesi gelmeye başlamıştı.

"Kahretsin!"

Jan kendini pencereye attı. Kadın gitmişti. Bir yerlerde bir otomobilin motoru çalıştı ancak Jan önünden bir aracın geçtiğini görmedi.

Kadının nereye gittiği bir anda kafasına dank etti.

"Julia!"

32

Jan, Wald Kliniği personel lojmanının park yerine ulaştığında polis devriye aracı çoktan gelmişti.

Az önceki olayın ilk şokunu atlatıp kafasını biraz topladıktan sonra ilk aklına gelen Stark'ı aramak olmuştu. Ancak bu fikirden çabuk vazgeçmişti. Başkomisere uzun uzun açıklama yapması gerekecekti ve şu anda böyle bir zamanı yoktu. Ayrıca Jan'ın kafasındaki kanıt karmaşık sembollerle dolu, iki sahte çocuk resmi yorumlandığında ortaya çıkan belli belirsiz bir kuşkuydu. Elinde kadının aranan katil olduğuna ilişkin tek bir kanıt bile bulunmuyordu. Hem yersiz suçlamalarıyla iki kez çam devirmişti.

Bunları düşünüp Fahlenberg karakolunu aramaya karar vermişti.

Bir kadın, kadın meslektaşlarımdan birini tehdit etti. Devriye aracısını gönderebilmesi için kendi adını ve adresini vermesi yeterli olmuştu.

Jan otomobilinden indi, koşarak giriş kapısına ulaştı ve bütün zillere elini çekmeden bastı. Derken kapı açıldı ve Jan merdivenleri hızla çıktı.

Üçüncü katta iki polis memuru ve daire kapısının önünde duran Julia'yla karşılaştı.

Julia, Jan'a şaşkınlıkla bakarak, "Ah, geldi işte," dedi. Şimdi saçları açıktı, belli ki kızarmış gözlerini ve yüzüne yayılmış kirpik boyasını böyle gizlemek istiyordu.

Jan soluk soluğa çevresine bakındı. "Her şey yolunda mı? İyi misin?"

Julia neler olduğunu anlamamıştı, başını salladı. "Jan, bu da ne demek şimdi? Neler oluyor?"

İki polisten biri, "Bizi siz mi aradınız?" diye sordu. Yakasında yazana göre adamın adı *R. Wegert* idi ve suratsızın teki olduğu belli oluyordu. Jan'ı, sanki ona kötü bir şaka yapmış gibi süzüyordu.

Jan soluk almakla hâlâ zorlansa da olanları memura anlattı.

Wegert, "Demek biri ısrarla izinizi sürüyor," dedi ve Julia'ya baktı. "Bu kişi sizi tehdit etti, öyle mi?"

"Beni tehdit eden olmadı," dedi Julia ve sonrayine Jan'a döndü. "Kadın böyle bir şey mi söyledi?"

Jan, kesik kesik soluyarak, "Doğrudan değil," dedi. "Ancak bana bir kez daha yanaşmanı engelleyeceğini söyledi. Bence aynı kapıya çıkıyor."

Wegert, "Telefondaki kadının kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu. "Kıskanç bir eski sevgili örneğin..."

Jan gerginlikle, "Hayır," dedi. "Kadını tanımadığımı size söylemiştim. Günlerdir peşimde ancak kendini henüz göstermedi."

Komşu dairenin kapısı açıldı ve hastabakıcı Lutz Bissinger göründü. Adamın üzerinde kısa bir şortla AC Milan baskılı bir tişört vardı. Bissenger uykulu görünüyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu ve sonra Jan'a baktı. "Ah, merhaba Doktor Forstner. Zili siz mi çaldınız?"

Bissinger'in arkasında bir karaltı belirdi. Bu bir kadındı ve onun da üzerinde yalnızca tişört vardı.

"Aşkım ne oldu?" diye kadın mırıldandı ve kolunu Lutz'a doladı. Bettina'ydı bu. Jan'ı görünce yüzünü buruşturdu.

Wegert ikisine bakıp, "Siz evinize girin," dedi ve sonra yeniden Jan'a döndü.

"Bayan Neitinger'in rahatının yerinde olup olmadığıyla ilgilenmeniz gerçekten takdire şayan bir durum Doktor Forstner ama benim gözümden bakarsak bizi boş yere alarma geçirdiniz gibi görünüyor. En azından tehlike oluşturan bir durum göremiyorum. Siz bu duruma farklı bakıyor olabilir misiniz Bayan Neitinger?"

Julia başını iki yana salladı. "Hayır, böyle bir şey yok. Beni kimse tehdit etmedi."

"Yine de şüpheli bir durumla karşılaşırsanız," dedi polis, "hemen bizi arayın."

Jan, "Ama o kadın..." diye söze başladı fakat Wegert sözünü kesti.

"Kadının kim olduğunu bize söyleyebildiğiniz an kendisiyle ilgileneceğiz. Tabii ki siz ne zaman isterseniz kimliği belirsiz birinden davacı olabilirsiniz." Wegert arkadaşına bakıp başını salladı ve sonra iki polis merdivenlere yöneldiler.

"Başka bir şey yapmayacaksınız, öyle mi?" diye soran Jan polislere çıkıştı.

"Üzgünüm," dedi Wegert. "Tehlike oluşturan acil bir durum yoksa biz müdahale edemeyiz."

Polisler merdivenlerden inmeye başlamışlardı bile. Onlar giderken Julia, Jan'a döndü.

"Beni peşindeki o kadın sandın, öyle değil mi?" dedi alçak sesle. "Neyse, boş ver. Yine de teşekkürler."

Jan'ın yanıt vermesine fırsat tanımadan kapıyı yüzüne kapattı. Lutz'la Bettina da evlerine girmişlerdi.

Jan dairenin önünde öylece kalmıştı.

33

Kâbuslarında sürekli sesler duyuyordu.

Birini öldürdüm.

Tanrı sizi pek ağır bir sınava tabi tutmuş Felix.

Birini öldürdüm.

Bir insanı.

Öldürdüm.

Ağır bir sınav.

Felix Thanner salondaki kanepenin üzerinde inleyerek, kan ter içinde öbür yanına dönerken bir başka âlemde, uyanıkken kendimizden uzaklaştırdığımız olaylarla yüzleşmek için bilinçaltımızın zaman zaman yöneldiği o düşler âleminde, elini kilisenin ferforje kapı koluna dayamış soğukluğunu hissetmekteydi. Biraz duraksadı, sonra kapı kolunu bastırdı ve ağır meşe kapıyı araladı; kapı, gıcırdayarak önünde açıldı.

Christophorus Kilisesi onu her zamanki taş, tütsü ve ahşap kokularıyla karşıladı. Mehtap, mozaik camlardan içeri vurmuş, sıraları soğuk ışığıyla kaleydoskobu anımsatan bir pırıltıya boğmuştu.

Thanner ürperdi. Hayaletler dünyasındaymış gibi her yer sessizdi; yalnızca mihraptan ona doğru hafif bir fısıltı gelmekteydi.

Orta koridordan sesin geldiği yere doğru yürüdü ve kadını gördü. Kadın, mihrabın önündeki merdivenlerin dibinde diz çökmüş, Thanner'e sırtını dönmüştü. Gece karanlığında iyice loş olan kilisede uzun sarı saçları neredeyse ağarmış gibi duruyordu.

Thanner, "Kimsiniz?" diye sordu. Sesi boğuktu ve sözcükler ağzından güçlükle çıkıyordu.

Kadın istifini bozmadı. Thanner'e bakmadan fısıldamayı sürdürüyordu.

"Kimsiniz?" diye Thanner sorusunu yineledi ancak kadından yine tepki gelmeyince ona doğru ilerledi.

Kadına yaklaştıkça kokusunu daha iyi alabiliyordu. Kadından keskin bir yanmış odun kokusu yükselmekteydi. Thanner ona doğru attığı her adımda genzinin bu kokuyla biraz daha dolduğunu duyumsadı.

Kadının tam arkasına geldiğinde bu rahatsız edici kokuya artık dayanamadı. Sanki bu kadın ömrünü gıda fümeleme sanayiinde geçirmiş gibiydi.

Thanner başını kaldırıp galeriye baktı. Yukarıda karanlıklar içinde, korkuluklar arasına gizlenmiş bir elektronik göz onun başında nöbet tutmaktaydı. Bütün hareketlerini kaydediyordu. Kamera, Thanner'in şimdi yeniden kadına yöneldiğini görüyordu. Onun kadınla yeniden konuştuğunu duyuyordu.

Kimsiniz?

Thanner kolunu uzatıp titreyen elini kadına doğru yaklaştırıp omzuna koyduğunda ve yumuşak bir kararlılıkla kadını kendine doğru çevirdiğinde kameranın otomatik odaklanma sistemi mutlaka netlik ayarı yapacaktı.

Gelgelelim bu elektronik göz, bu kadına dokunmanın nasıl bir duygu olduğunu asla duyumsayamazdı. Kadının paltosunun altındaki bedeni buz gibi soğuk ve sertti. Bir de yanık kokusu... *Şu iğrenç yanık kokusu*. Sanki kadın cehennemden çıkmış ve Thanner'e gelirken yolda kömürleşmişti.

Thanner kadını kendine doğru çevirdiği sırada kadın ona yüzünü döndü. Uzun sarı saçları, hışırtıyla pardösü kumaşının üzerinden kaydı ve Thanner onun yüzünü gördü.

Thanner gördüğü o şeyden dehşet içinde uzaklaştı; bu artık bir kadın değildi. Hayır, hiçbir zaman bir kadın olmamıştı. Bu yaratık insan değildi. Cehennemden gelen bir ucubeydi. Ne yüzü, ne gözleri, ne de burnu vardı. Hayvanlarınkine benzeyen devasa ağzını açmıştı ve jilet gibi keskin, uzun dişleri görünmekteydi.

Thanner ağzı iyice açılmış kızıl bir uçurum fark etti. İçinden de pis bir koku ve gurultular geliyordu.

Derken yaratık, Thanner'in üzerine atladı. Yüzünü ısırmaya başladı ve bir anda her yer karanlığa gömüldü.

Thanner gördüğü kâbustan çığlıkla uyandı. Yüzünü yoklayıp yalnızca düş gördüğünden emin olmak istedi. Sonra içini çekip kendini kanepenin arkalığına bıraktı. Yüzünü kaplayan boncuk boncuk ter damlaları aşağı doğru süzülmekteydi. Gözlerini şöminenin ateşine dikip tiz bir kahkaha attı. Sonra kendi kahkahasından ürperdi.

Onu yutmaya hazırlanan o kocaman ağız... Thanner bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Artık dayanacak gücü kalmamıştı. Kimselerle paylaşamadığı ve paylaşması yasak olan o bilgi, ona korkunç yüzünü göstermişti.

Tanrı sizi pek ağır bir sınava tabi tutmuş Felix.

Evet, gerçekten öyle yapmıştı. Felix Thanner'e göre bu sınavın en önemli noktası, aklını yitirmemekti.

34

Aslında aile boyu bir paket dondurma almak üzere gecenin iki buçuğunda otoyoldaki bir benzinciye gitmesinde bir tuhaflık yoktu. Julia Neitinger bu alışkanlığını üniversite öğrenciliği boyunca, daha sonra da stajında gerçekleştirerek sık sık yinelemişti. Bazen tek başına bazen de o yıllardaki kız arkadaşlarıyla gecenin ya da sabahın köründe yollara düşer, yirmi dört saat açık olan bir benzinciden dondurma, cips, kola, bazen de şarap ya da alkol derecesi daha yüksek içkiler almaya giderdi. Çok eğlendiği rahat ve dertsiz yıllarıydı bunlar.

Ancak sonra karşısına Rolf çıkmıştı. Rolf'ü, ona benzeyen daha bir sürü erkek izlemişti. Bu adamların hepsi yakışıklı, duygusal ve kibardı. Ancak ta ki Julia'dan almak istediklerini alana kadar. Ardından hepsi gerçek kimliklerine dönmüşlerdi. Düzenli evlilik hayatından bunalmış, geçici maceralar arayan evli erkekler... Oysa

Julia sadece düzen arıyordu. Ancak bu zamana kadar erkeklerin gözünde maceradan öteye gidememişti.

Kendini her defasında bir masal kahramanı gibi hissediyordu. Prensi onu öpüyor ancak çok geçmeden onun da yalnızca bir kurbağa olduğu anlaşılıyordu. Julia da büyük aşkı bulma umuduyla soluğu yine yollarda alıyordu. Her defasında aynı erkek modelinin ağına düşüyordu. Öyle ki bunlara numara bile verebilirdi: Rolf 1, ardından Rolf 2, sonra 3... Bu süreç bilmem kaçıncı Rolf'un onunla evlenmesine ve eğer daha doğmadan ölmeseydi adını Laura koyacağı bebeğini kaybetmesi üzerine onu terk etmesine kadar sürmüştü.

Julia, psikiyatri alanındaki uzmanlık eğitiminin bir parçası olan kendini tanıma seminerlerinde, kendi eş seçiminin patolojik şablonunu anlamaya ve kısırdöngüyü kırmaya çalışmıştı. Bir noktaya kadar bunu başarmıştı da. *Merhaba baba, ölmüş olmana karşın bana yaşamımda eşlik ettiğin için teşekkürler.*

Ancak artık kurtulmak istiyordu. Franco, yaşamının son Rolf'u olacaktı ve listesine girmek istemediği için Jan'a içten içe teşekkür ediyordu.

Çektiği acıların şimdiye kadar üzerinde yarattığı baskı, belki de bir şeyleri değiştirmeyi gerektirecek kadar şiddetli değildi. Ne var ki artık sabrı taşmıştı. Namibya değerlendirmek istediği bir fırsattı şimdi. Az önce aldığı kiloluk fındıklı, bademli ve çikolatalı dondurmayla (yalnızca dondurmadaki rom bile olsa artık alkol yoktu) kendine bir sınır çizgisi çekmişti.

Sen bir çılgınsın, diye düşündü, aracının yan koltuğunun üzerinde duran dondurma kutusuna bakarak. *Bir dondurma kutusu kendime çizeceğim daha iyi bir geleceğin simgesi olacak.*

Gülümsedi. Bu fikir düşündükçe daha da hoşuna gidiyordu. Jan'la yaşanan o olaydan sonra küveti doldurup uzun uzun köpüklü bir banyo alırken ansızın aklına gelmişti. Banyoya girdiğinde Jan bir

süre kafasının içinde dolanmış ancak Julia onu bir süre sonra ait olduğu yere, Carla'nın yanına göndermeyi başarmıştı.

Bir ara dairesinin kapısı çalınmış ancak Julia hiç oralı olmamıştı. Küvetine uzanmış, biraz üşür gibi olunca sürekli sıcak su takviyesi yapmış ve dondurmasını düşlemişti.

Şimdi ise bu şekerli şeyden iki ya da üç kaşıktan fazla yiyemeyeceğini biliyordu ama mesele bu değildi. Önemli olan hayat dolu ve içinden geldiği gibi davranan bu genç kadının bu dondurmayla yaşama döneceğine inanmasıydı.

EEG'de ilk seğirmeler başladı bile, diye düşündü ve yeniden güldü. Sabah olur olmaz eski Renault Clio'sunu yeni sahibine teslim edecekti. Eşyalarını toplayacak, aralarından lüzumsuz olanları atacak, o zaman monitörün ibresi hızlanacak, düzene girecek, sonra da...

"Ahh!"

Dikiz aynasına vuran far gözünü almıştı. Julia'nın hızı, hava koşullarına uygundu. Yağmur görüş mesafesini daralttığı için seksenin üzerinde hız yapmak risk demekti. Gelgelelim arkasındaki sürücünün acelesi vardı. Julia'ya öylesine yanaşmıştı ki sanki arka aracın farları genç kadının bagaj kapağına takılmış gibiydi.

Julia dikiz aynasına bakıp, "Yapışmasana arkama gerizekâlı!" diye söylendi. "Yağmurda araçların kayabileceğini hiç duymadın herhalde..."

Fahlenberg'e giden anayol, bu saatlerde her zaman olduğu gibi yine boştu. Karşıdan tek bir araç gelmiyordu.

"Madem acelen var neden sollamıyorsun?"

Julia öfkeyle frene basınca arkadaki araç aradaki mesafeyi biraz açtı. Ne var ki çok geçmeden yine kapadı. Bu kez öylesine yanaşmıştı ki Julia, aracın ona arkadan bindireceğini sandı.

Sinirleri bozuldu, sağa sinyal verdi. Onu sollaması için arkasındakine verdiği bir işaretti bu. Ancak araç yine arkasından ayrılmadı. Ayrıca uzun farlarını yakmış, Julia'nın otomobilinin içini gündüz gibi aydınlatıyordu.

Julia, "Beyinsiz seni," diye söylenerek dikiz aynasını aşağıya doğru çevirdi. Yağmurda yolu seçebilmek zaten zordu, üstelik silecekleri de epeyce yıpranmıştı. Arka farları yansıtan dikiz aynası gözlerini alıyordu.

Arkadaki otomobil yine arayı açıyor, hemen arkasından yeniden kapatıyordu.

"Geçip gitsene işte!"

Julia bir kez daha sağ sinyalini verince arkadaki araç ne demek istediğini anladı. Julia peşindeki sürücünün gaza yüklendiğini duydu ve sonra araç sarsılarak onu sollayıp yanından geçti.

Yağmur çok şiddetli yağdığı ve hava da karanlık olduğu için Julia sürücüyü seçemedi. Peşine takılan araç kendi arabası gibi küçük ve eski model olduğu için Julia aracı bardan dönen bir gencin kullandığını varsaydı. Sürücü otomobilinde büyük olasılıkla yalnız değildi. Şu an yanındakilerin kahkahayı bastıklarına bahse girerdi.

Kadının haline baksanıza. Kesin altına yapmıştır!

Gülerlerse gülsünler, keyfimi kimsenin kaçırmasına izin veremem. Reanimasyon girişimim şu an onlara yenilmeyecek kadar başarılı seyrediyor.

Araç, Julia'yı solladıktan sonra iyice hızlanmıştı. Biraz ilerideki trafik lambaları kırmızı yanıyordu ancak onu sollayan araçtaki gençler buna aldırmadılar. Bomboş olan kavşağı yıldırım hızıyla geçip karanlıkta kayboldular.

Julia kırmızı ışıklara gelince frene bastı ve iç geçirerek başını iki yana salladı.

"Deliler... Bir gün acilde karşılaşırız artık. O zaman da zırlarsınız. Hoş, ben artık burada acilde falan çalışmayacağım."

Trafik lambası kırmızıdan yeşile dönünce Julia hareket etti, hızlandı ve yan koltuktaki dondurmanın hayalini kurdu.

Yalnızca üç kaşık mı? Hayır, bence on ya da on iki. Canı şimdi iyice dondurma çekiyordu. Belki de kutuyu tamamen bitirirdi, kim bilir? Bakalım Namibya'da dondurma bulabilecek miydi? Aslında çok önemli değildi. Ama yine de elinde imkân varken canının istediğini yemeliydi, yoksa...

Önünde ansızın iki kırmızı reflektör belirdi. Julia çığlık attı. Farlarını söndürüp sinsice orta şeride geçen küçük otomobili son anda fark edebilmişti.

Julia frene basmaya bile vakit bulamadı. Direksiyonu can havliyle sağa kırdı ve koyu renkli otomobilin hızla yanından geçip bariyerleri aştı.

Sonra dünya ters döndü. Aşağısı yukarısı, yukarısı aşağısı oluverdi.

Çarpma sertti ve çok canı yandı.

35

Jan, çalan telefonla sıçrayarak uyandı ve etrafına bakındı. Mutfak masasının üzerinde uyuyakalmıştı. Dizi dizi adres ve telefon defterleri, çoktan unutulmuş okul yıllarına ait yıllıklar, fotoğraf albümleri ve albümlere bir türlü yerleştirilememiş kutularca eski fotoğraf önünde yığılı olarak durmaktaydı. Jan başını büyük bir defterin üzerine yaslamıştı. Defterin spirallerinin battığı sol kulağının uyuştuğunu hissetti.

Defter sıra sıra isimlerle doluydu. Jan bu isimleri yazmış, sonra üzerlerini çizmişti. Kullandığı tükenmez kalem hâlâ elindeydi.

Yabancı kadının kim olabileceğine gece boyunca kafa yormuştu. Bu kişiyi bulup çıkarabilmek için aklına gelen bütün kadınların isimlerini deftere yazmıştı. Dostlar, komşular, eski okul arkadaşları, üniversite arkadaşları, meslektaşları, hastaları ve elbette geçmişte kalmış ilişkileri... Jan yaşamına bir şekilde girmiş tek bir dişi canlıyı dahi atlamamıştı. O kadar çok ilişki yaşamamıştı ve bu kadınlardan hiçbirinden böyle bir davranış beklememesine karşın beyin fırtınası yaparken kimseyi liste dışı bırakmak istememişti. Başlarken "herkes olabilir" derken biraz üzerine düşündükten sonra olamayacağını düşünmüştü. Bu listedeki hiç kimse Jan'da zerre kadar kuşku uyandırmıyordu.

Sonunda bu kadının gerçekten yabancı biri olması gerektiğini düşündü. Onun tanımadığı, ancak onu tanıdığını düşünen bir yabancı. Belki de Carla'nın kitabını okuduktan sonra onu tanıdığına inanan bir kadındı.

Böyle düşününce umutsuzluğa kapılır gibi oldu. Eğer gerçekten böyleyse Jan'ın bu kadın karşısında kendini savunabileceği tek bir silahı yoktu. Kadın onunla istediği gibi oynayacak, o da korunmasızca onun ellerine teslim olacaktı.

Aslında bütün bunlara aldırmayabilir, kadının günün birinde dikkatsiz davranarak kendini ele vermesini sabırla bekleyebilirdi. Gelgelelim dün gece ilk kez korkmuştu. Kadın ona, ne zaman ne yapacağı belli olmayan yüzünü göstermişti. Bu tehlikeli bir yüzdü ve Jan'ın, bu kadının Volker Nowak'ın katili olabileceği kuşkusunu artırıyordu. Ve de hasta ruhu gerekli görürse bu kadının ikinci bir cinayeti işleyebilecek biri olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Bu korku onu ayrıntılı bir araştırma yapmaya itmişti. Belki bir ipucu yakalayabilirdi. O güne kadar gözünden kaçan herhangi bir şey... Tutunabileceği ufacık bir dal...

Ancak hiçbir şey bulamamıştı.

Bu kadının kim olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yok. Gece yarısı araştırmasının moral bozucu sonucu bu olmuştu.

Sabaha karşı mutfak masasının başında uyuyakalmış olmalıydı. Doğrulmak isterken sırtından çatırtılar geldi. Biçimsiz uyuduğu için ensesi ağrıyordu ve başına saplanan ağrı ise hepsinden beterdi. Şakakları, sanki damarlarındaki kan her an dışarı çıkabilecek bir yol bulacakmış gibi atıyordu.

Defterin hemen önünde duran viski şişesini iterken niye şaşıyorum ki, diye düşündü Jan. Gece, yaşadığı umutsuzluğun etkisiyle birkaç yudum içki almak istemişti. Oysa bu sabah şişeyi görmek bile midesine kramplar girmesine yetiyordu.

Telefon yeniden ısrarla çaldı. Arayan, telesekreter devreye girip sonra kapanıncaya kadar beklemişti. Sonra da not bırakmadan telefonu kapatmış, hemen arkasından yeniden aramıştı. Bu adam *ya da kadın* her kimse inatçı biriydi.

Jan masadan sendeleyerek kalkıp telefonun durduğu mutfak tezgâhına gitti. Ekranda numara yoktu.

Jan, "Alo?" dedi. Sesi uykuluydu, ayrıca viskiden dili kurumuştu.

Hattın öbür ucunda bir hışırtı duydu ve sonra da çekingen bir kadın sesi, "Uyandırdım mı seni?" diye sordu.

"Carla? Sen misin?"

Aldığı yanıt öfkeli bir iç geçirme oldu. "Hayır, Carla değilim." Jan tüylerinin diken diken olduğunu duyumsadı.

O arıyor!

Jan bir anda ayılmış, ensesindeki ağrıyı unutmuştu. Demlik dolusu sade kahveyle dolabındaki bütün aspirinler bir araya gelseler bu sesin onda uyandırdığı etkiyi yaratamazlardı.

"O rezil seni terk etti, unuttun mu yoksa? Senin hikâyenle kendine kariyer yapıyor, biliyorsun. Mutlaka biriyle kırıştırıyordur, bunu da biliyorsun. Hayır, canım, o seni artık kesinlikle aramayacak."

Jan elindeki telefonu var gücüyle sıktı. "Kimsiniz siz?"

"Ah sevgilim, bırak bu çocukça oyunları. Bugün hiç havamda değilim."

Jan boş olan elini küt küt atan şakağına bastırdı. Bağırmamak için kendini güçlükle tutuyordu. Kadının telefonu kapatmasına bu kez izin vermeyecekti. Kim olduğunu öğrenmeden buna izin vermemeliydi. Jan'ın sesi yine de yükseldi.

"Bana adını söyle!"

"Peki, tamam." Kadın yine iç geçirdi. Tonuna bakılırsa bu kez Jan'ın sorusunu şaka olarak görüyordu. Jan'ın onu tanıdığından kuşkusu yoktu. Gelgelelim Jan ne yaparsa yapsın bu ses ona tanıdığı birini anımsatmıyordu. Bu sürekli değişen, boğuk, bazen tizleşen bazen de kalınlaşan ses tanıdığı hiçbir kadınınkine benzemiyordu.

"Bana Jana de."

"Jana," dedi Jan. "Gerçek adın mı bu?"

"Ne önemi var ki? Jan'la Jana," diye kıkırdadı kadın. "Bizi A, yani ilk harf birbirimize bağlıyor. Bu en önemli harftir. Bize çok uygun, sence de öyle değil mi? Ne de olsa benim için her şeyden önemlisin. Senden başka kimsem yok."

Başladı, diye düşündü Jan. Buradan tutturabilirdi.

"Benden başka kimsen yok mu? Başka arkadaşların, ailen yok mu?"

Yanıt hızlı ve kesin oldu: "Hayır." Kadın sonra soğuk bir sesle ekledi: "Benim için önemli kimse, hiç kimse yok. Benim için yalnızca sen önemlisin."

Jan elini saçlarının arasında dolaştırırken düşündü. Bu konuşmaya hazırlıklı değildi. Klinikte olsa, bir hastasıyla görüşmeden önce onun hakkında bilgi edinirdi. Oysa kadın onu şimdi hazırlıksız yakalamıştı. Üstelik Jan'ın ilk irkilmeyle kesilen baş ağrısı yeniden başlamıştı.

Profesyonel davran doktor bey, diye kendini uyardı. *Ondan alabildiğin kadar bilgi almaya çalış. Bu bir fırsat.*

"O resimleri bana bunun için mi yolladın?" diye sordu Jan. "Seni anlamamı mı istiyorsun."

"Beğendin mi?"

"Resimlerin..." Jan doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. "İfade gücü çok yüksekti. Sembollerle doluydular."

"Beğeneceğini biliyordum," dedi kadın sevinçle. "Sana düşlerimin resmini yaptım. İnsanın her zaman gerçeklerden ayıramayacağı kadar gerçek olan kötü düşler bunlar. Ama sonunda hep sen yetişip beni kurtarıyorsun. Hep. Sen kahramanımsın. Onların hepsiyle baş ediyorsun. Ah Jan, senin aşkın olmasaydı ben ne yapardım?"

Jan bu kadını artık gözünde canlandırmaya başlamıştı. Dış görüntüsünü değil ancak belirgin özelliklerini çıkarıyordu. Tabii geçici bir teşhisti bu. Jan dönüp mutfak masasının üzerindeki karmaşaya bakınca gülecek gibi oldu. Bu kadını tanıyor olabileceğini nasıl düşünebilmişti? Jana aksini savunsa da büyük bir olasılıkla hiç karşılaşmamışlardı.

İç sesine kulak vermeliydin.

Jana'nın – gerçek ismini bilmediği sürece onu böyle adlandırmak zorundaydı. Kadın tahminen halüsinasyon belirtileri gösteren şizoid kişilik bozukluğu yaşıyordu. Gerçeğe yakın düşlerinin tek açıklaması buydu ve bu düşler büyük olasılıkla sanrılardı. Sanrılarda Jan bir devdi ve kadını, küçük bir kızmış gibi omzunda taşıyordu. Çevrelerinde kafaları kesik inekler otlanıyordu.

Jana hastaydı ancak bundan da önemlisi, bunun bilincindeydi. Tamamen olmasa da kadın hiç değilse bir yanının hasta olduğunu biliyordu. Bu nedenle Jan'ı, yani bir psikiyatrı bu hezeyan fantezilerinin kurtarıcısına dönüştürmüştü. Jan bu kadının, Carla'nın yazdığı kitapla ya da basında yer alan psikiyatri skandalıyla ilgili bir haber nedeniyle onu tanıdığına kesin gözüyle bakıyordu şimdi. Bulvar gazetelerinin birinin attığı bir manşette Jan'dan, "Kahraman psikiyatr" diye söz edilmişti ve Jana bu manşeti kelimesi kelimesine almış olmalıydı.

Ancak bir nokta daha vardı. Kadın, Jan'dan gelebilecek profesyonel yardım umudunu aşkla karıştırıyordu. Kadının sanrılı kurgusunda Jan öylesine idealize edilmiş bir pozisyona oturtulmuştu ki bu durum aşk sanrısına dönüşmüştü.

Şizofrenik erotomani, diye düşündü Jan. Hayır, bunu bilmek durumu basitleştirmiyordu. Hele kadın bir cinayet işlemişse ve bunun bilincindeyse hiç basitleştirmiyordu.

"Hatta mısın?" Kadının sesi bu kez hata yapmış olmaktan korkan küçük bir kızınki gibi ürkek çıkmıştı.

"Jana, sana yardım etmek isterim. Buna izin verir miydin?"

Ses, "Hayır Jan," dedi. Şimdi küçük kız gitmiş, yerini bir kadına bırakmıştı. Sanki farklı bir düğmesine basılmıştı. "Bu şekilde konuşmayı bırak. Bana yardım *edeceksin.* Bana bunun sözünü verdin. Bana hapishanemin anahtarını göstermiştin, unuttun mu yoksa?"

Kadının neden söz ettiğinden Jan'ın elbette zerre kadar haberi yoktu. O anahtarla her neyi kastediyorsa, sanrılarıyla ilintili olmalıydı. Jan yine de duyarsız kalmadı. Kadının telefonu kapatmasını göze alamazdı.

"Tabii ki unutmadım," dedi. "Ancak sana yardım edebilmem için bana gelmelisin. Anahtar bende olduğuna göre hapishanenden seni çıkarmanın yolunu birlikte bulmalıyız."

"Sana gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Kadın sustu, düşünüyor gibiydi.

Jan hattın öbür ucuna dikkatle kulak vermiş, bütün gücüyle kadının bulunduğu yeri ele verebilecek bir ses duymaya çalışıyordu. Gelgelelim Jana tamamen sessiz bir ortamda gibiydi. Sesinin boğukluğuna bakılırsa bir odada olmalıydı. Ses yankılanmadığı için küçük bir odada olduğu söylenebilirdi. Jan kadının hafif ve düzenli soluklarından başka bir şey duymuyordu.

Kadın sonunda, "Olmaz Jan," dedi. "Bence iyi bir fikir değil bu. Henüz erken. Planımızı gerçekleştireceğimiz gün artık uzak değil ancak korkarım sen buna henüz tamamen hazır değilsin."

"Hangi plan?"

Kadın birkaç kez iç geçirdi. "Canım benim, sen bu planı çok iyi biliyorsun. Defalarca üzerinde konuştuk."

"Senin hayal dünyanda mı?"

"Adına öyle demek istiyorsan evet."

Kadının bu öneriye karşı çıkacağını Jan zaten beklemişti. Baktığı hastaların çoğu bir psikiyatrdan randevu alacak gücü bulabilmek için uzun zamana ihtiyaç duyarlardı. Çünkü bu randevu, kendi başlarına hayatla başa çıkamadıklarının itirafı sayılıyordu. Üstelik bu kadının vakasında ayrıca bir akli dengesizliğin de itirafı olacaktı. Bu da hayal dünyasının sonu demekti ki bütün psikozlu hastalar için güçlü korkular anlamına gelirdi. Çünkü o ana kadar normal olarak görülen şeylerin sanrı oldukları ortaya çıkardı ve bu da ilk aşamalarda yön kaybına yol açardı.

Ama Jan inatla direndi. Onu ele geçirmek istiyorsa, onun sanrılarını kullanmalıydı.

"Jana, o zaman bunun böyle yürümeyeceğini de biliyorsundur. Planı *gerçekleştirebilmemiz* için gerçek dünyada da karşılaşmalıyız. Yalnızca sen ve ben."

Jan, kadının hararetle başını iki yana salladığını görür gibi oldu. "Evine gelemem Jan. Hayır. Bu çok tehlikeli olur."

"Ne tehlikesi?"

"Benden, bütün erkeklerin istediği şeyi isteyebileceğin tehlikesi. Böyle bir şey ilişkimizi kirletir, anlıyor musun? Bu riski göze alamayız. Planımızın gerçekleşebilmesi için temiz, tertemiz olmalıyız. Planımız ancak o zaman işleyebilir."

Bütün erkeklerin istediği şey, diye düşündü Jan. Erkek olduğu için yanına yaklaşmaktan mı korkuyordu? Tecavüze uğradığı için mi? Resimdeki küçük kızın ve zaman zaman çocuksu bir tını verdiği sesinin açıklaması bu muydu? Başından kötü deneyimler geçtiği için ona kadın gözüyle bakılmasına dayanamıyor muydu?

Olabilirdi, ancak şart değildi. Yetişkinlerin dünyasında kendine yön bulamadığı için çocuk benliğine sığınıyor da olabilirdi. Jan, hastalarında bunu da görmüştü. Anne ve babanın hastalık ya da ölümüyle korunaklı çocuklukları bir anda sona eren kişiler, himaye edilmek isteyen bir çocuk kimliğine sığınabiliyorlardı.

"O halde bir yerde buluşalım," diye Jan önerdi. "Dışarıda örneğin, olur mu?"

"Herkes kulak kabartıp bizi dinlesin diye mi? Hayır Jan, planımız senden ve benden başkasını ilgilendirmez. Dışarıdaki o meraklı güruhun planımızı öğrenebileceği riskli bir ortama izin veremeyiz. Çünkü öğrenirlerse engellerler."

"Neyi engellerler?"

"Ah sevgilim, bunu sen herkesten daha iyi biliyorsun. Ancak bizi kimselerin duymaması önemli."

"Evet, haklısın," dedi Jan. Heyecandan yumruğunu sıkıyordu. Kadını hedeflediği yere sıkıştırmıştı. Denemeye değerdi. "Peki Jana. Neden işyerime gelmiyorsun? Orada konuşuruz. Kapıyı kilitlerim, bizi kimse dinleyemez."

"Tımarhaneye mi?" Kadın gerçekten şaşırmış gibiydi. "Neden tımarhaneye gideyim ki?"

"Ama ben orada çalışıyorum."

Ahizeden şiddetli bir çarpma sesi yankılandı, sanki birisi eliyle masaya vurmuştu. "Hayır Jan, hayır, hayır, hayır! Bana deli olduğumu söyleme sakın! Bunu sakın bir daha yapma, asla yapma!"

Jan ürperdi. Sanki kaşığın üzerinde dengede tutmaya çalıştığı çiğ yumurta yere düşmek üzereydi.

"Hayır, ama ben..."

Kadın, "Hayır, tanı da bunu söyledin!" diye onu tersledi. "Kendini ne sanıyorsun, ha? Düşlerime zorla giriyorsun, bana vadetmediğin şey kalmıyor, şimdi de kalkmış beni *tımarhaneye* tıkmak istiyorsun, öyle mi? Bu adilik, *çok* büyük adilik! Çok öfkelendim, anlıyor musun? Çok, çok, öfkelendim!"

"Jana, ben..."

"Hayır! Bana böyle davranmana göz yummayacağım. Beni öyle deli diye damgalayamazsın."

Kadın göremese de Jan kendini savunmak için elini kaldırmıştı. "Jana, lütfen dinle beni. Bunu kastetmedim. Söylemek istediğim..."

"Şşşşşt," diye ahizeden bir tıslama geldi. "Peki, tamam sevgilim." Birisi başka bir düğmesine basmış gibi kadının sesi ansızın yine yumuşacık olmuştu. "Sana kızdığım için özür dilerim. Amacım bu değildi. Seninle tartışmak istemiyorum. Yalnızca bazen biraz... şey, biraz kızıyorum işte. Beni bağışlayacak mısın?"

Jan rahat bir soluk aldı. "Sorun değil, hepimizin kendini kaybettiği zamanlar oluyor. Bu..."

"Teşekkür ederim," diyen kadın sözünü kesti. Şimdi huzurla gülümsediği sesinden anlaşılıyordu. "Teşekkür ederim Jan. Sen beni anlıyorsun. Bugün iyi bir günümde değilim, biliyor musun? Gece

yeterince berbattı, sonra bir de... Seni rahatsız eden şu sürtük hiç aklımdan çıkmadı."

Aklına öyle bir takıldı ki ödümü kopardın, diye düşündü Jan ve sonra sordu: "Yine kâbus mu gördün?"

"Evet... Aslında hayır." Sesinde bir şaşkınlık vardı. "Sanırım düş değildi. Düşler farklı oluyor. Hayır, bence gerçekten oldu. Jan, ben sanırım bir kötülük ettim. Şimdi çok üzüldüğüm bir şey yaptım. Ne var ki elimden başka türlü davranmak gelmedi. Ben..."

Jan'ın nabzı hızlanmıştı. Bu belki de kadının hastalıklı oyunlarından biriydi. Gelgelelim Jan'ın zihni böyle demiyordu.

Jan akşam lojmandan ayrıldığında saat onu biraz geçiyordu.

Gece yeterince berbattı...

Ne demek istiyordu?

"Onun yanına mı gittin?"

Yine hışırtılar duyuldu. "Kapatalım Jan. Daha sonra görüşürüz, olur mu?"

"Jana, bana ne yaptığını söyle!" diye Jan haykırdı. "Kötülük ettim, ne demek?"

"Seni seviyorum. Bunu asla unutma."

"Jana, dur!"

Bir tık sesi duyuldu ve ardından çevir sesi geldi.

Jan küfrederek ahizeyi yerine çarptı ancak kapatır kapatmaz telefon yeniden çaldı.

"Jana?"

"Neler oluyor? Telefonun sürekli meşgul." Arayan Franco'ydu. Jan yanıt bile veremeden sordu. "Duydun mu?"

"Neyi, neyi duydum mu?" diye sordu Jan ve aynı anda kanının çekildiğini duyumsadı.

Duydukları ise aklına gelebilecek en kötü şeydi.

Jan, Fahlenberg kent hastanesinin yoğun bakım servisinin önüne geldiğinde Franco onu orada bekliyordu.

Arkadaşı, Julia'nın odasının kapısının önündeki sandalyeye oturmuş muşamba zemine boş gözlerle bakmaktaydı. Üzerinde bütün ziyaretçilerin giymek zorunda oldukları önlük vardı. Öylesine solgun ve bitkindi ki her an oturduğu yerden devrilecekmiş gibi duruyordu. Jan'ın yaklaştığını görünce ağır ağır ayağa kalktı.

"Franco, durumu nasıl?"

Franco'nun gözleri kıpkırmızı olmuştu. Kendini toplamaya çalıştı. "Bilinci açık ancak hiçbir şey anımsamıyor," dedi usulca. "Anlaşılan aracın içinde iyice sıkışmış. Acildeki doktor kaza fotoğraflarına baktıktan sonra bu otomobilden sağ çıktığına inanamamış. Jan, o..." Franco yutkundu. "Her şey Julia'nın aleyhine gelişti. Bir kolunu almak zorunda kalmışlar. Diğer koldaki kırıklar da son derece sıkıntılı. Sonra bir şey daha var..."

"Bir şey daha mı?"

Franco başını salladı. "Spinal travması var. Bel omurunda üç kırık var."

"Olamaz!" Jan yüksek sesle soluyup gözünü tavana dikti. "Şimdi bunun anlamı..."

"Evet, büyük olasılıkla felçli kalacak."

36

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Julia gözlerini kaldırıp Jan'a baktı. Metanetli görünmek için gülümsemeye çalışırken ağzı biraz yana kaydı. Yüzünün her yerine kan oturmuştu. Genç kadın tanınmaz haldeydi. Sağ göz kapağı mos-

mor ve şişti. Gözünden belli belirsiz görülebilen bir bölüm de kan içindeydi. Burnundan alnına doğru yayılan sıyrıklar, yan tarafından sarı saçlarının gözüktüğü başındaki sargıya kadar uzanmıştı.

Jan'ı korkutan ne yaralar ne morluklar ne kesik koldan geriye kalan parça ne de kalın alçı tabakasının altına sıkışmış olan diğer koldaki kırıklardı. Julia'nın bundan böyle hareketsiz bir yaşama mahkûm kalacak olmasının acısını yaşıyordu. Julia vızıldayan kontrol cihazları arasında katafalka kaldırılmış ölü gibi yatmaktaydı. Beyaz çarşaf hareketsiz bedenini kefen gibi sarıyordu.

Jan yatağın yanına bir sandalye çekip, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Julia'nın yüzündeki gülümseme soldu.

"Sanki kendim değilmişim gibi," diye fısıldadı ve sonra kurumuş dudaklarını yaladı. "Kesin teşhis koyabilmek için henüz erken olduğunu söylüyorlar. Sinirlere bası yapan şişliklerin inmesi gerekiyormuş. Ama beni kandırmalarına gerek yok."

"Belki de haklıdırlar."

"Jan, çok naziksin ama psikiyatriye geçmeden önce böyle vakalarla çok uğraştım. Paraplejinin ne demek olduğunu ikimiz de biliyoruz." Dudaklarını yine acıyla büzdü. "Eh, hiç olmazsa şu iğrenç uçak yemeğinden kurtuldum. Hem Namibya'nın sıcağına çok zor katlanacaktım."

"Julia, vazgeçmek yok. Hâlâ hayattasın."

"Evet Jan, hayattayım. İşin komik yanı ne, biliyor musun?"

"Nedir?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Fren izlerine göre önüme bir şeyin çıkmış olması gerekiyor. Yani polis öyle diyor. Bir karaca belki. Tek anımsayabildiğim, dondurma almıştım ve lojmana dönüyordum. Dondurma." Çaresiz bir şekilde güldü; gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bundan böyle dondurma yiyebilmek için birine ihtiyacım olacak herhalde."

Jan başucundaki komodinin üzerindeki kutudan bir kâğıt mendil çekti ve usulca Julia'nın gözyaşlarını sildi. Elinin titrediğini gizlemek için uğraşıyordu.

"Julia, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Nedir?"

"Sen yola çıkmadan önce bir şey oldu mu? Örneğin telefon geldi mi?"

"Telefon mu?" Julia bir an düşündü. "Hayır, sanmıyorum. Uzun uzun banyo yaptığımı hatırlıyorum. Sonra canım ansızın dondurma çekti. Lanet olası dondurma. Düşündüğün şey, birinin..." Cümleyi tamamlamadı.

"Şey... Olabilir," dedi Jan. Zaten mantığının bir köşesi bundan kesinlikle emindi. Gerçi kesin bir kanıtı yoktu ancak şu yaşanan rastlantı olamazdı.

Hayır, Jana tehdit savurmakla kalmamıştı. Onu yalnızca korkutmak istememişti. Onun sözleriyle söylemek gerekirse, kötülük etmişti.

"Benzinciye doğru giderken arkanda biri var mıydı?"

Julia görülebilen gözünü düşünceli düşünceli hareket ettirdi ve sonra çaresiz bir ifadeyle Jan'a baktı. "Hiçbir fikrim yok. Buna dikkat etmemiştim. Tek bir şey hatırlıyorum, dönüşte biri arkamdan çok sıkıştırdı; bana çarpacak sandım. Ama sonra beni solladı. Neden sordun?"

"Bilmiyorum, belki de önüne çıkan ve ondan kaçmak istediğin şey karaca değil başka bir şeydi?"

"Peşindeki şu kadın mı diyorsun? Hani onun yüzünden polis gönderdiğin..."

"Evet."

Julia derin derin iç geçirdi. "Bilmiyorum Jan. Kaza bende hafıza kaybına yol açtı. Sanki olay silgiyle silinip atıldı. Yalnızca bir karadelik

var. Hem ne fark eder ki? O kadın yapmış olsa bile... Artık hiçbir şey umurumda değil, anlıyor musun?"

Jan, Julia'nın gözyaşlarını silerken, "Tamam," dedi. "Kusura bakma, amacım seni..."

"Uyumak istiyorum Jan. Benim için uğraştığını biliyorum."

"Elbette."

Jan ayağa kalktı.

"Jan?" Julia öyle bakıyordu ki Jan kendini zor tuttu. Bugüne kadar hiçbir insanın gözlerinde böylesine büyük bir çaresizlik görmemişti.

Julia bir kez daha dudaklarını ıslattı. "Franco'ya beni bir daha ziyaret etmemesini söyler misin? Benim yüzümden yeterince sıkıntı yaşadı. Onu bir insan olarak çok sevdiğimi ve bana karşı hiçbir borcunun olmadığını söyle. Bana geçenlerde bir şey söylemişti ve bu çok doğruydu. Bir daha karşılaşmazsak iyi olur."

"Peki, kendisine iletirim. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Julia kesik kesik soludu ve yüzünde yine o çaresiz gülümseme belirir gibi oldu. "Evet. Yüzüme bir yastık bastırabilirsin. Hiç direnmem, söz. Direnecek gücüm olsa bile yapmam bunu."

Jan başını eğerek odadan çıktı. Koridorda ağlamamak için kendini güçlükle tuttu.

Tek hissettiği nefretti. Kendine Jana adını takan bu kadından şimdi ölesiye nefret ediyordu.

37

"Cazzo![3] Lanet olası bok!"

3 (İt.) "Lanet olsun" anlamında kullanılan bir küfür. (ç. n.)

Franco yoluna şaşırıp hastane kapısının önüne gelmiş bir çakıl taşına tekme attı. Taş uçarak bir çöp sepetine çarptı ve sonra yağmurun ıslattığı asfalta düştü.

"Dur, sakin ol!" Jan arkadaşının önüne gelip durdu. "Kendimizi kaybetmek şu anda hiçbir işimize yaramaz."

Franco iç geçirip başını salladı, ceplerini aradı ve ezilmiş bir Lucky Strike sigara paketi çıkardı.

"Polise gitmelisin," dedi ve titreyen eliyle dudaklarının arasına bir sigara iliştirdi.

Jan yayılan sigara dumanından kaçarken başını hayır anlamında iki yana salladı. "Ne söyleyeceğim ki onlara? Elimde hiçbir şey yok. Kadının kimliğine dair tek bir ipucum bile yok. Daha doğrusu, Julia'nın kazasında parmağı olduğuna dair bir kanıt da yok. Başka bir aracın fren izleri dahi tespit edilmedi."

Franco, "Ama sana telefonda söylemiş," diye ısrar etti.

"Hayır, söylemedi. 'Yalnızca kötülük ettim,' dedi. Bunlar bir şey ifade etmez ki. En azından polisin gözünde kanıt sayılmaz. Kuşkularım var, kendi açımdan haklı olan kuşkularım... Ama hepsi bu."

Franco öksürdü ve sonra dumanı üfledi. "Yine de polise gitmelisin."

"Sonra da kadın hastalarına cadı avı başlatsınlar, öyle mi? Soruşturma başlatılırsa ne olur biliyor musun? Hastalar artık yoluma çıkmaya bile cesaret edemezler."

"Olaya artık bu açıdan bakamazsın," diyen Franco arkadaşına çıkıştı. "Kadın belki de onlardan biri?"

"Hayır, değil işte," dedi Jan. "İnan bana bütün hastalarını gözden geçirdim. Kesinlikle eminim, onların hiçbiri böylesi bir şiddet eylemine kalkışacak yapıda değil. Ayrıca içlerinden biri bana karşı bir aşk sanrısına kapılmış olsaydı bunu anlardım. Üstelik bu kadın benimle doğrudan karşılaşmaktan çekiniyor. Hastalarından biri

ya da bir şekilde klinikten biri olsaydı bu çekimserliği göstermezdi. Hayır, Franco, bu kadın bir yabancı. Bugüne kadar dikkatimizi çekmemiş ve kimliği bilinmediği için kendini güvende hissediyor. Hiç değilse şimdilik."

"Peki," dedi Franco. "Ama polis senin evin çevresini gözlese keşke."

"Bunu ben de düşündüm. Ama Jana bunu sezerse işler daha da kötüleşebilir. Kadın deli olabilir ama aptal hiç değil. Ve çok iyi gözlemliyor. Ya polise evimi gözlettiğimi anlayıp daha da büyük bir saçmalığa kalkışırsa? Bunu yaparsam birilerini daha tehlikeye atmış olurum."

Franco elindeki izmariti öfkeyle yere atıp ayağıyla ezdi. "Ne yapmayı düşünüyorsun o zaman?"

"Yeniden aramasını beklemek ve psikolojik yöntemlerle kim olduğunu ortaya çıkarmak," dedi Jan. "Beklemek çok zor olsa da riskin en sınırlı tutulabileceği tek yol bana göre bu görünüyor."

Franco arkadaşına kuşkuyla baktı. "Ya seni aramazsa?"

"Arayacak, inan bana," dedi Jan ve alaycı bir tonda ekledi. "Bana *âşık*. Unuttun mu? Ben de onun bu sanrısından yararlanacağım."

"Tehlikeli sularda yüzüyorsun dostum."

"Epeydir böyle zaten."

Franco derin derin iç geçirdikten sonra ellerini pantolon ceplerine soktu ve omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim ki... Ne yapacağına kendin karar vereceksin. Şu kesin bir şey ki sana artık yardım edemem."

Jan kaşlarını kaldırdı, şaşırmıştı. "Bu da ne demek şimdi? Şimdi yan çizmek yok. Sana ihtiyacım var."

Franco, "Ne demekse o demek," diye karşılık verdi. "Ben hekimim, cani avcısı değil. Ayrıca şu sıralar riske atamayacağım şeyler var. Flavia bana kuşkularını söyledi, ben de... ben de gerçeği itiraf ettim. Bana bir şans daha vermek istiyor ancak karşılığında Julia

ile hiçbir şekilde görüşmeyeceğime söz vermek zorunda kaldım. Az önce bu sözümden döndüm ama bu ilk ve sondu. Yani beni bundan sonra bu konunun dışında tutun, tamam mı?"

"Franco, ama bu yaptığın..."

"Beni nasıl değerlendirdiğin umurumda değil," diyen Franco arkadaşını tersledi. "Yuvamı kurtarmak için hâlâ bir şansım var ve bunu değerlendireceğim. Özel durumlar olmayacak."

"Ama konu yalnızca Julia ile ilgili değil ki."

"Bunu ben de biliyorum ancak şu anda önce kendimi düşünmek zorundayım."

"Peki, nasıl istersen. Ancak bu yaptığın benim gözümde korkaklıktan başka bir şey değil."

"Adını ne koyarsan koy," dedi Franco. Gitmeye hazırlanırken Jan'ın omzuna hafifçe vurdu. "Ben buna mantık diyorum. Sen şeytana pabucunu ters giydirmeye çalışıyorsun ama o delinin pabucuna senin aklın ermez."

"Başka seçeneğim yok Franco."

"Yanılıyorsun, ikinci bir seçenek her zaman vardır. Olup bitenleri kişisel intikam savaşına dönüştürmeye kalkma. Böyle yaparak Julia'yı sağlığına kavuşturamayacaksın."

Franco sözlerini tamamladıktan sonra döndü ve gitti.

"Franco, bekle!" Jan yağmurun altında arkadaşının peşi sıra koştu. "Tek bir sorum daha olacak, sonra seni rahat bırakacağım."

Franco durdu ve derin bir soluk aldı. "Sor haydi."

"Jana deyince aklına ne geliyor? Yani Jana ismi. Bu da mutlaka bir simgedir."

"Asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, bunu söylemiştim zaten. Söylesene, sence 'Jana' neyi anlatıyor olabilir? Yani, benim adımla benzerliği dışında."

Franco dudaklarını büzdü ve sonra düşünceli bir ifadeyle gözlerini yere dikti. "Jana, Jana, Jana..." diye mırıldandı. "Janus'la bağlantılı olabilir mi acaba? Kadın belki iki yüzü olan Tanrı Janus'un kadın versiyonunu uydurmuştur. Kadının kültürlü olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet," dedi Jan başını sallayarak. "Yani, tahminimce öyle. Evet, Janus olabilir aslında. Kadının şizofrenisine de uyar."

"Jan, lütfen." Franco gözlerini arkadaşının gözlerine dikti. "Beni dinle ve bu kadına ilişme. Bazı şeyler vardır ki bize birkaç numara büyüktür ve bunu değiştiremezsin. Ancak bunun böyle olduğunu bazen iş işten geçtikten sonra fark ederiz. Hiç değilse bir kez daha düşün, söz mü?"

"Düşüneceğim," dedi Jan. Aslında yalan söylüyordu.

Franco onun omzuna bir kez daha dostça vurdu. "Bana kızma Jan, tamam mı? Ne yapalım, bencil korkağın biriyim; böyle olduğumu kabul ediyorum. Flavia bana tek bir şans daha verdi ve bu benim için her şeyden daha önemli. Bunu anlamam çok zamanımı aldıysa da durum böyle. Sevgi tuhaf bir şey Jan. Ancak kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında uğrunda savaşmaya başlıyorsun."

Franco bunları söyledikten sonra arkasına bakmadan yürüyüp gitti.

38

Jana, onu kimsenin göremeyeceği kadar uzak bir yerde durmuş Volker Nowak'ın mezarı başında toplanan cemaati izliyordu. Siyah giyimli karaltılar ellerinde koyu renkli şemsiyeleriyle yan yana dizilmişlerdi ve ara vermeden yağan yağmur şemsiyelerin üzerine şakırdayarak iniyordu.

Kalabalığın ortasında Nowak'ın tekerlekli iskemlesinde hareketsiz bir şekilde oturan annesini gördü. Kadının kireç gibi bembeyaz olan yüzünün büyük bir bölümü kocaman bir güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti. Cenazeye katılanlardan birinin Bayan Nowak'ın üzerine şemsiye tutmasına karşın kadının siyah elbisesinde yağmur taneleri parlamakta ve kadın hıçkırdıkça kucağındaki glayöl demeti hareket etmekteydi.

Jana bu yaşlı kadına acıdı. Elinde olsa yanına gider ve onu bağışlaması için yalvarırdı. Gelgelelim bu birçok açıdan doğru olmazdı. Ne de olsa Volker'in ölmesi onun suçu değildi. Volker kendi ölümünden sorumluydu. Böyle inatçılık etmeseydi onun saçının teline bile dokunmazdı. Hayır, bunu kesinlikle yapmazdı.

Ne biçim düşünceler bunlar, diye içinden sordu; bu ses kalın ve öfkeliydi. *Bunların ne biçim düşünceler olduğunu söyleyeyim mi sana? Bunlar sulu göz düşünceleri! Böyle şeyler benim kızıma yakışmaz! Hem sen burada ne arıyorsun? Üstelik güpegündüz!*

"Hiçbir şey," diye fısıldadı Jana. "Tek istediğim..."

Her ne bok istiyorsan umurumda değil! Bir gören olursa ne yapacaksın, hı? Sen güvenli bir yere saklandığına inandın diye böyle bir riske girilir mi? Zaten son zamanlarda pek çok şeyi riske atar oldun!

Jana başını salladı. Evet, ses haklıydı elbette. Artık başka bir riske girmemeliydi. Artık sadece planını düşünecekti.

Yalnızca planını...

39

Volker Nowak'ın cenaze töreni sona erer ermez Felix Thanner koşar adımlarla galeriye çıktı. Sabahtan öğleye kadar aklı hep kameraya takılı kalmış, kendini diğer işlere vermekte zorlanmıştı. Aslında kendini

bir türlü kurtulamadığı bir kâbusun içindeymiş gibi hissediyordu. Mezarlıkta görevlerini yerine getirirken sürekli kadının kiliseye gelip gelmediğini düşünmüştü. Bir gün önce ansızın kilise kapısında durduğu gibi yine gelmiş olabilir miydi?

Thanner cenaze töreni sırasında göğsünde bir ağırlık hissetmişti. Tabuta bakarken de altüst olmuştu.

Nowak'ın ardından konuşma yapmak yerine cemaate, *onun katilini biliyorum,* diye içinden haykırmak gelmişti. *Evet biliyorum! Benimle konuştu. Ancak size söylemem yasak.*

Sonunda tek başına kalıp kilise çatısı altından rüzgârın uğultusunu duyar duymaz kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamış ve tüm bedeni ter içinde kalmıştı. Kamera kaydını izlemek üzere düğmeye basmış ve yarım saat boyunca gözünü kırpmadan ekrana bakmıştı.

Thanner dizüstü bilgisayarını kapattı ve düş kırıklığı içinde iç geçirerek arkasına yaslandı.

Hiçbir şey. Yine hiçbir şey yok.

Kamera daha önce de olduğu gibi görevini yerine getirmiş, kiliseye kim girip çıktıysa kaydetmişti. Thanner kaydı hızlandırarak izlediğinde bozuk kilidi değiştirmek üzere gelen çilingir Seif'ı fark etmişti. Çok geçmeden Edith Badtke'yle Bruni Kögel de görünmüşlerdi ve kırk dakika boyunca –ki bandı hızlandırınca bu sürenin onda birine bile gerek kalmamıştı– kilise sekreteriyle çiçekçi kadın mihrabı süsleyen çiçekleri değiştirmişlerdi. Ardından Nowak'ın cenaze duası ve cenaze töreni için hazırlıklar başlamıştı.

Bu kişilerin dışında kayıtta kimse yoktu. Papazın sonrasında tek görebildiği kilise nefi ve üzerindeki zaman sayacının hızla değişen rakamlarıydı. Hiçbir şeyin olmadığı dakikalar, saniyeler, saliselerdi bunlar.

Oysa Thanner düşündeki o tuhaf şeyi her an görebileceği korkusuna birkaç kez kapılmıştı. Ona pusu kurmak üzere en öndeki banka

diz çöküşünü, yakınına gidip gerçek çehresini görünceye kadar kadın olduğu sanılan o yaratığı yine görür gibi olmuştu.

O hayvan ağzı... Dişlerini gösteren o uçurum... O cehennem çukuru! Bunlara karşı hiçbir şey yapamadığım için beni kemiren suçluluk duygum...

Thanner rüyasını hatırlayınca yeniden titremeye başladı. Alnındaki soğuk terleri duyumsayınca delirecek gibi oldu. Sinirlerine hâkim olamıyordu. Olanların artık sona ermesi için dualar etti. Kâbuslarında onu rahat bırakmayıp işkenceler eden bu bilgiyle daha ne kadar yaşayacaktı? O akıl hastası ona kendini gösterene kadar daha ne kadar çaresizce bekleyecekti?

Kendini *gösterirse* tabii.

Thanner, "Haydi gel," diye kameraya fısıldadı. "Haydi artık! Buradayım! Seni bekliyorum!"

40

Jan eve girer girmez hastaneyi arayıp hastalandığını bildirmişti. Jana oraya gitmeyeceğine göre Jan başka bir yol denemeliydi.

Sokağı tam olarak görebilmek için perdeleri kornişlerden indirmiş, pencere önündeki bütün çiçekleri kaldırmıştı. Sonra iki berjeri de pencere önüne itip koltuklardan birine oturmuştu. Telefonu elinde tutmuş çevreyi gözlüyor ve bekliyordu.

Jan beklemekten nefret ederdi. Ne var ki bu süre, Jana denen şu kadına karşı duyduğu tarifsiz öfkeyi bastırmasına yardımcı oluyordu. En zor olanı da Julia'nın son anını aklından çıkaramamasıydı. Kadının kurtarılmak için yalvaran bakışlarını bir an bile unutamıyordu.

Ancak kendine hâkim olmalı, profesyonelce davranmalı, şeytana pabucunu ters giydirebilmek için olayla arasına mesafe koymayı bilmeliydi.

Şimdi pencere önünde olup biten ne varsa dikkatle izliyor, ağır ağır ve düzenli soluk alıp veriyor ve ruhunda sığınabileceği sakin bir nokta arıyordu.

Kadın gelip ne yaptığına bakacaktı, Jan'ın bundan kuşkusu yoktu. Erotomani obsesif bir bağımlılıktı ve Jan bunun bilinciyle hareket etmeliydi. Jana'nın sanrıları, onu Jan'a yakınlaşmaya zorlayacaktı. Sanrılarla örülü dünyasındaki hayali buluşmalar kadına artık yetmiyordu. Jan'ın bu tahmini, telefonları ve evini gözetlemesi doğruluyordu. Bunun bir uyuşturucu bağımlısının arzuladığı etkiyi yaratabilmek için dozu sürekli artırmasından bir farkı yoktu.

Evin önünden arada sırada birileri geçiyordu. Aralıksız yağan yağmurla puslanan havada, bu insanlar bahçe çitinin önünden gelip geçen boz gölgeleri andırıyordu. Jan adını bilmediği, günde iki kez buldoğuyla evinin önünden geçen adamı gördü. Çitin üzerinden devasa köpeğin yalnızca kafası görünebiliyordu. Hayvan durmuştu ve yerinden kımıldamıyordu.

Jan hayvanın izlendiğinin farkına varıp varmadığını düşündü. Eğer öyleyse, şimdi gözlerinin dikkatle onu aradığını Jana da hissediyor olabilir miydi? Acaba bu nedenle mi evine yaklaşamıyordu? Julia yüzünden Jan'ın öfkeden köpürdüğünü biliyor muydu?

Evin önündeki adam hem sabırsızca köpeğin tasmasından çekiştiriyor hem de rüzgârın şemsiyesini uçurmaması için uğraşıyordu. Derken köpek yürümeye başladı. Hayvan, Jan'a doğru bakmıyordu.

Demek ki bir şey sezmedi.

Çok geçmeden sokak yine bomboş olmuştu. Jan ısırmaktan yara olan yanağının iç kısmını yine dişleriyle ezmeye başladı. Beklemek zordu ancak Jana'nın yeniden ortaya çıkacağından kuşkusu yoktu.

Duvar saatinin tıkırtısından başka hiçbir sesin duyulmadığı saatler geçti. Jan ısrarla yerinde oturuyor ve bakıyordu.

Derken hava kararınca Jan yan sokaktan gelen kapüşonlu, ince bir karaltı fark etti. Bu bir kadındı.

Jan'ın evine doğru bakıyordu. Sonra onun sokağına saptı ve evin çitleri önünde ansızın durdu. Bir an doğrudan Jan'a baktı. Tedirgin bakışlı, genç ve zayıf bir kadındı bu. Sarı saçlarından bir tutam kapüşondan dışarı kaymış, ıslak yüzüne kıvrılan ince teller yapışmıştı. Güzel ve orantılı bir yüzdü bu.

İkisinin bakışları karşılaşır gibi oldu ancak Jan bunun mümkün olamayacağını biliyordu. Çünkü Jan karanlıktaydı. Kadın onu göremezdi.

Sonra kadın eğildi ve çitin arkasında gözden kayboldu.

Jan koltuğundan fırladı. Nabzı hızlanmıştı. Dış kapıya koşup açtı ve çitin karşı tarafından kadının sırtını gördü.

Tanrı aşkına, kadın orada ne yapıyordu?

Jan derin bir soluk aldıktan sonra kadına doğru ilerledi. Bahçe kapısını açtığı sırada kadın başını kaldırıp ona baktı.

"Jana?"

Kadın doğruldu ve Jan'ı süzdü.

"Burada mı oturuyorsunuz?"

Jan başını salladı.

Kadın sert bir ifadeyle, "O zaman bu kaldırım size ait," dedi ve elindeki ıslak mendille koşu ayakkabısını gösterdi. "Ve bu da köpek dışkısı!"

Jan kahkaha atıp gülse mi yoksa bağırsa mı, bilemedi. Aklını oynatmak üzereydi.

Kadın koşuya çıkmış ve şu aptal buldog köpeğinin kakasına basmış. Kahretsin! Bende kesinlikle paranoya başlıyor. Hatta çoktan paranoyak oldum bile!

"Bu iğrenç şey şimdi ne zor çıkar, biliyor musunuz?" Kadın elindeki mendili Jan'ın ayaklarının dibine fırlattı ve yumruklarını kalçasına bastırdı. "Önünüzdeki kaldırımı temiz tutun! Herkes böyle yapıyor."

Jan kekeleyerek özür dilerken yürüyen kadının arkasından bakakaldı. Evin içinde telefonun çaldığını duyunca hemen döndü.

Telesekreterini, beşinci çalıştan sonra devreye girecek şekilde ayarlamıştı. Ve Jan son anda eve girmeyi başardı.

Jan soluk soluğa, "Alo?" dedi ve hemen o bildik hışırtıyı duydu.

"Selam Jan."

O! Evet, o!

"Selam Jana."

Jan kendini koltuğa bıraktı ve alnızeden gelecek en ince sese bile yoğunlaşabilmek için gözlerini kapadı. Ancak her şeyden önce duyduğu ses, kendi kalbinin, kulaklarına ulaşan gümbürtüsüydü.

Sakin, çok sakin, diye kendine telkin etti. Şimdi sakın hata yapmaya kalkma! Onu kendini sana gösterıneye ikna etmelisin. Tek hedefin bu!

"Sesini duymak bana çok iyi geliyor." Kadının sesi alçak ve her zamankinden daha boğuktu. Jan bunun da ötesinde, sözcüklerin ardındaki bitkinliği duyabiliyordu. "Bugün iyi bir günümde değilim."

Demek bu yüzden dozu artırıp beni ikinci kez arıyorsun, diye düşündü Jan. Bu çok iyiydi. Şimdi kadını yakalamak istediği yerden yakalamıştı. Jan'ın elinde şimdi bir koz vardı; kadın artık onsuz yapamıyordu.

Jan, "Neden iyi gününde değilsin?" diye sordu. "Ne oldu?"

Hâlâ gözlerini açmamış, hattın öbür ucundaki sessizliğe var gücüyle kulak kabartmıştı. Ancak kadının soluklarından başka bir şey duyulmuyordu.

Kadın kaygılı bir sesle, "Hiçbir şey," dedi. sanki aklı başka yerde gibiydi. "Aslında bir şey olmadı. Arada sıra böyle günlerim olur."

Bu da hastalık belirtilerine çok uygun, diye düşündü Jan ve kadını görmeden ona ne kadar isabetli bir teşhis koyduğunu düşündü. Bazen ansızın görülebilen şiddetli ruhsal iniş çıkışlar psikozlu kişilerde sıradan bir durum sayılırdı.

Kadın iç geçirdi. "Sana bir şey söyleyeyim mi? İnsan kendinden nefret edebilen tek canlıdır."

"Kendinden nefret mi ediyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Böyle biri olduğum için," diye fısıldadı kadın. "Başka biri olmayı ne kadar çok isterdim... Diğer insanlar gibi. O zaman gizlenmek zorunda kalmazdım. Normal bir yaşantım olurdu."

Jan onun neyi kastettiğini anlamaya çalıştı.

Kadın ruhsal bozukluğundan mı söz ediyordu yoksa başka bir şey daha mı vardı? Acaba bir yerinde bir özrü mü vardı? Çevresinin bakışlarına ve kendisiyle alay edilmesine katlanamadığı için mi gizlenmek zorunda kalıyordu? Kendine bu yüzden mi hayranlık duyabileceği bir partner arıyordu? Üstelik *gerçek* bir ilişkiyi sürdüremeyecek durumda olduğunu, yaşayacaklarının hayranlığın ötesine geçemeyeceğini bildiği için mi böyle davranıyordu?

Belki de her şey gerçekten Jan'ın düşündüğü gibiydi. "Normal yaşantı" dediği yola giremeyecek kadar içinde çok fazla şey yıkılmış, tahrip olmuştu.

Jan, "Neden yapamıyorsun bunu?" diye sordu. "Seni ne engelliyor?"

"Neyin engellediğini biliyorsun zaten. Seninle bu konuyu çok konuştuk."

Jan, "Hayır, bunu hiç yapmadık," dedi ve şöyle düşündü: Onu gizlendiği dünyasından çıkarmalıyım. Bana kendisi hakkında daha çok bilgi vermesini sağlamalıyım.

"Gerçekten konuşmadık mı?"

"Hayır."

Kadın kıkırdadı, sanki sıkıntısı bir anda uçup gitmiş gibiydi. "Sana bir hediye vereceğim. Hiç unutamayacağın bir hediye."

"Planın bu mu?"

Yine kıkırdadı. "Bu fikrin aklıma nereden geldiğini öğrenmek ister misin?"

"İsterim, ama önce şu planı konuşalım. Amacın ne?"

Kadın, Jan'ın sorusunu duymazdan gelip, "Şöyle ki, epeyce bir zaman önce," diye konuşmaya başladı. "Otoyolda iki sincap gördüm. Bir erkek, bir dişi. Tamam, cinsiyetlerini göremiyordum ama bir çift olduklarından emindim. Aralarından büyük olan, bence erkek oydu, ölmüştü. Karşıdan karşıya geçmeye çalışırken kamyon altında kalmıştı. Dişi uzun süre yol kenarında bekledi ve eşinin tekrar tekrar ezilmesini izlemek zorunda kaldı. Nasıl acıklıydı bilemezsin Jan. Onları bu halde görmek yüreğimi dağladı. Sonra dişi ne yaptı, biliyor musun?"

"Hayır."

"Koşarak yola atladı ve o da kendini ezdirdi." Kadının sesindeki neşe Jan'ın ürpermesine yol açmıştı. "Sevdiğinin yanında olabilmek için yaşamını feda etti. Ne muhteşem değil mi? Gerçek aşk budur Jan. Yoksa o değersiz romanlarda insanlara yutturmak istedikleri şeyler değil. Birisini sevdiğini söylemek çok kolay ancak bunu kanıtlamaya hazır insan pek çıkmaz. Yani bütün sonuçlarıyla birlikte demek istiyorum."

"Ama sen hazırsın, öyle mi?" Jan elindeki ahizeyi öylesine sıkıyordu ki parmaklarının acıdığını duyumsadı. "Bana aşkını mı kanıtlamak istiyorsun?"

"Evet, göreceksin zaten." Kadının sesindeki neşe hâlâ fark edilebiliyordu. Jan'ın tüyleri diken diken oldu.

"Peki ne zaman olacak bu?"

Kadın, "Yakında," dedi. Çok özel olduğunu düşündüğü bir konuda, birine sürpriz yapacağı anı heyecanla bekleyen küçük kız çocuklarına benziyordu. Sanki sunmak istediği şey elleriyle hazırladığı bir armağan ya da bir resimdi. *Ya da çok daha kötü bir şey.*

"Neden bunu hemen yapmıyorsun Jana?"

Kadın hazırlıksız yakalanmıştı. Jan, kadının soluğunu tuttuğunu duyabiliyordu.

"Ama... yapamam ki..."

"Jana lütfen, seni şimdi görmek istiyorum," dedi. Jan yalvaran sesinin karşı tarafı ikna edebilmesi için elinden geleni yaptı. "Sana söz veriyorum, aramızdaki her şey temiz kalacak. Tek istediğim, seni görmek."

Bir süre sessizlik oldu. Jan'ın tüm vücudu tir tir titriyordu. Her şeyini tek karta yatırmış, saldırıya geçmişti.

Sessizlik.

Kadın sonunda çekinerek, "Bilmem ki," dedi. "Bu yanlış olmaz mıydı?"

"Hayır Jana, aksine bana verebileceğin en güzel armağan olurdu." Jan içinden, üstelik yalan da değil, diye geçirdi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Planımızı tehlike atacak bir şey de yapmayız o zaman, öyle mi?"

"Sana söz veriyorum."

"Şeref sözü mü?"

"Evet."

Kadın yeniden sustu ancak bu suskunluk öyle uzun sürdü ki Jan onun telefonu kapatmış olmasından korktu. Sonra yine hışırtılar duyuldu ve Jan, bu hışırtıların nereden geldiğini sanki bildiğini düşündü. Kadının düşünürken telefon alızesini göğsüne bastırdığını görür gibi oldu. Alızenin kulağa götürülürken kumaşa sürtünmesini de Jan âdeta görüyor gibiydi.

Hemen arkasından kadının soluklarını duyunca varsayımında haklı olduğuna inandı. Kadın sustuğunda derin bir sessizlik olmasının nedenini bulmuştu.

Kadın ciddi bir sesle, "Bunu yapabilir miyim bilemiyorum Jan," dedi. "Henüz erken. Eksik olan bir şey var bunu duyumsayabiliyorum."

Jan kendini balık tutan biri gibi hissetti. Berrak suda, balığın zokanın çevresinde yüzmesini görebiliyordu. Jana da onun attığı zokaya çok yaklaşmıştı. Jan'ın şimdi sadece oltayı biraz hareket ettirmesi gerekiyordu.

"Belki duyguların seni yanıltıyordur?"

"Olabilir ama yine de bunu yapmanın doğru olduğundan emin değilim."

"Jana, ben bir şeyin eksik olduğuna inanmıyorum. Birlikte çok yol aldık, gerçek dünyada da birbirimizin gözlerinin içine bakmamızın zamanı gelmedi mi?"

Kadın yanıt vermeden önce yine düşündü. "Evet, kesinlikle haklısın. Ama ben biraz korkuyorum. Buna alışkın değilim. Biliyor musun, bunca zamandır tek başımaydım, kendimle baş başa. Kendimi başkalarına göstermem bana hiç şans getirmedi. İnsanlar dış görünüşümden korkuyor."

Kendini başkalarına göstermiş olman özellikle de o insanlara hiç şans getirmedi, diye düşündü Jan. Örneğin Volker Nowak'a. Görünen o ki ondan önce başkaları da oldu ancak kim olduklarını ben bilmiyorum. Kaç kişi Jana? Kaç kişiyi öldürdün?

"Jana, sana asla arkamı dönmeyeceğim. Şeref sözü veriyorum!"

Kadın yine duraksadı. Gerçekten korkuyordu. "Çok istiyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, istiyorum."

"Bizimki gerçek aşk mı Jan? Şu sincaplarınki gibi?"

Jan yutkunmak zorunda kaldı. Önce kendiyle mücadele etti ancak ondan sonra konuşabildi. Julia'yı düşününce bunları söylemek daha kolay oluyordu. "Evet ve bunu yalnızca ikimiz yaşayacağız."

En azından öyle olmasını umuyorum.

Jan kadının peş peşe derin soluklar aldığını duydu. Sanki ağır bir yükü omuzlamaya ya da çok yüksek bir yerden atlamaya hazırlanıyordu.

"Tamam o zaman. Sana geleceğim. Ama öncesinde yapmam gereken bir işim var."

Jan irkildi. *Yuttu, inanamıyorum. Zokayı yuttu!*

Bir yandan sessiz zafer çığlıkları atsa da diğer yandan içi yine kuşkuyla dolmuştu.

Bir şey olacaktı, ne olacağını bilmese de Jan bunu hissedebiliyordu.

"Jana, yapmam gereken bir işim var da ne demek?"

Kadın hemen, "Üzülme Jan," dedi. "İkimizle ilgili değil, hem uzun sürmeyecek."

Jan artık daha fazla kurcalamaması gerektiğini düşündü. Zokayı ucundan tuttu, önemli olan bu. Ve şimdi asla bırakmaması gerekiyor.

"Ama geleceksin, değil mi?"

"Evet, geleceğim."

"Ben de seni bekliyor olacağım."

Kadın, Jan'ın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı ve sonra, "Samimisin, değil mi?" diye sordu.

Yine o ürkek ve çekingen küçük kız oluvermişti. Jan'ın aklına, Franco'nun kadının adıyla ilgili yürüttüğü tahmin geldi. Bir yanıyla masum kız çocuğu, öbür yanıyla gözü dönmüş bir cani olabilen iki başlı Jana.

"Sen bana karşı ne kadar samimiysen ben de sana o kadar samimiyim," dedi Jan.

Kadın, "O halde sonunda her şey yoluna giriyor," diye fısıldadı ve telefonu kapattı.

41

Felix Thanner kiliseye dönerken kulenin saati altıyı vuruyordu. Son çan sesi de duyulduktan sonra Felix, kurşunlu yüksek camlara vuran ve üst kattaki orgdan dehşet verici seslerin çıkmasına neden olan rüzgârın uğultusunu duymaya başlamıştı.

Orta neften geçip günah çıkarma hücresine doğru yürürken hem soğuktan titriyordu hem de elini ağrıyan midesine bastırıyordu. Edith Badtke ona zengin bir akşam yemeği getirmişti ama Felix şimdi mide yanmasıyla kıvranıyordu. Aslında bu, yaşadığı gerginliğin en belirgin işaretiydi.

Edith Badtke onun için kaygılandığını söylemiş ve yemeğini sonuna kadar yemesi için ısrar etmişti. Son zamanlarda renginin solduğunu da belirtmiş, "Sanki sizi üzen bir şeyler var," diye eklemişti. Sonra da, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sormuştu.

Thanner de her şeyin yolunda gittiği yalanını uydurmuştu. Yalanını hafifletmek için de midesini üşütmüş olabileceğini ileri sürmüştü. Sonra konuyu değiştirip yan kapının tamir edilen kilidinden, ertesi gün Heinz Kröger için düzenlenecek cenaze töreninden ve bir sonraki bağış kampanyasından söz etmiş, gelgelelim dikkatli asistanını kandıramamıştı. Edith Badtke konuyu o günlük kapatmış olsa da Felix'e inanmadığı yüzünden belliydi.

Edith Badtke sohbet boyunca onu sık sık tuhaf bir şekilde süzmüş, Felix rahatsız olmuştu. Öyle ki Felix, asistanının onun durmadan yabancı kadınla uğraşan düşüncelerini okuyabildiğini bile düşünmüştü. Günah çıkarma saatinin gelmesi üzerine asistanı yanından ayrılınca da derin bir soluk almıştı.

Felix ilk iş olarak yine galeriye çıkmıştı. Ancak monitörün ona kilisenin bomboş olduğunu göstermekten ileri gitmeyeceğine de kendini hazırlamıştı. Ve beklediği gibi olmuştu.

Felix, Edith Badtke yanındayken gerçekleşen son karşılaşmalarında yabancı kadını korkutmuş olabileceğini düşündü. Kadın, onun günah çıkarma sırrını saklayacağına dair ettiği yemini tutmayarak asistanına açıldığını sanmış olabilirdi. Belki de bu nedenle artık kiliseye gelmiyordu. Ama bir akıl hastasının beyninde nelerin olup bittiğini kim bilebilirdi ki?

Felix'in bu kaygılarının tek kaynağı belki de sabırsızlığıydı. Sırf kamerayı kurdu diye kadının bir an önce koşup görüntüye girmesini bekleyemezdi.

Günah çıkarma kabininin kapısını açıp yarı karanlıkta tek başına kalınca düşüncelerinin ve kaygılarının yerini müthiş bir sıkıntı aldı. Sert bankın üzerine oturup kapıyı içeriden kapattıktan sonra bu duyguya artık daha fazla dayanamadığını hissetti. İçeriyi yine günahın kokusu sarmış, Felix Thanner soluk alamaz olmuştu.

Hayır, diye düşündü. *Bu kadın yine gelecek. İstemese de gelmek zorunda.* O bile kadının yaptıklarını bildiği için başka bir şey düşünemez duruma geldiyse kim bilir kadın ne haldeydi?

Günahının ağırlığı altında ezilip boğulacağını anladığı anda kadın gelecekti. Geçen defa da böyle olmuştu. Evet, gelecekti. Ama ne zaman... İşte asıl sorun da buydu.

Fakat kimse gelmedi. Thanner karanlıkta beklerken tek başına geçirdiği süre uzadıkça gerginliği arttı, midesindeki ve boğazındaki yanma şiddetlendi.

Şimdi hem üşüyor hem de ter döküyordu. Bayan Badtke'nin sözlerini düşündü; kadının haklı olduğunu biliyordu. Hastaydı ve son günlerde başından geçenleri düşünürse buna şaşırmıyordu. Zaten bünyesi hiçbir zaman çok güçlü olmamıştı. Çocukluğunda okulda grip salgını olduğunda ilk o hastalanırdı. Sonraları da bu gelenek hiç değişmemişti.

Topuk sesleriyle anılarından sıyrıldı. Hızlı adımlar kiliseyi boydan boya aşıyor, eski yapının duvarlarında yankılanıyordu.

Thanner kabinde taş kesildi. Kucağındaki dua kitabını sıkıca kavradı.

O Geldi! Bu adımlar... Ondan başkasının olamaz.

Gözlerini iyice açıp bölmenin kafesli penceresine dikti. O sırada adım sesleri günah çıkarma kabininin önünde kesildi. Bir karaltı kabine girdi ve kapıyı gürültüyle kapattı.

"Selam muhterem peder."

Kadının sesi geçen seferkinden çok farklıydı. O çekingen alçakgönüllülükten eser kalmamıştı. Sesinde şimdi öfke vardı.

Thanner tam onu selamlayacakken kadın duvardaki araya doğru bir şey uzattı.

"Bu ne demek şimdi?"

Felix kadının elindeki şeye bakarken şaşkına dönmüştü.

Kamera! Aman Tanrım, kamerayı bulmuş! Ama bu olamaz, mümkün değil!

Thanner kanın beynine çıktığını fark etti. Elleri titremeye başlamıştı.

"Ama nasıl olur..." diye söze başladı ancak kadın onu konuşturmadı.

"Bu kamerayı bana karşı kurdun! Beni tuzağa düşürebileceğini sandın, öyle mi?"

Thanner yutkundu. İtiraz etmek boşuna olacaktı.

"Ama..." Thanner'in sesi çok kısık çıkabiliyordu. "Kötü bir amacım yoktu. İnanın bana lütfen. Size yardım etmek istiyorum."

"Yardım mı? Vay vay... Arkamdan casusluk yaparak mı?" Kadın alaylı bir kahkaha attı.

"Hayır, ben..."

"Ben buna nasıl bakıyorum, söyleyeyim mi? Merak ettin papaz efendi! Benim kim olduğumu öğrenmek istedin. Çünkü sana anlattıklarımdan korktun."

Thanner bütün cesaretini toplayarak, "Evet," dedi. "Evet, arkanızdan casusluk yaptım. Kamerayı sizin için kurdum çünkü kim olduğunuzu öğrenmek istiyordum. Ama niyetim kesinlikle size zarar vermek değildi."

"Ya, öyle demek!"

"Dediğim gibi, size yardım etmek istedim ve bu isteğim hâlâ da devam etmekte," dedi Thanner. Sesindeki özgüvene kendi de şaşırmıştı. "Siz bir insan öldürdünüz ve Tanrı'dan bağışlanmayı dilediniz. Ancak onun sizi bağışlayabilmesi için gidip teslim olmanız gerekiyor. Size yardımcı olabilir ve bu zor yolda eşlik edebilirim. Bunun gerçekleşebilmesi için de sizin içten..."

Kadın, "Tanrı'nın beni çoktan bağışlamış olduğunu nasıl düşünmezsiniz?" diye Thanner'in sözünü kesti. "Tanrı, senden ve senin gibi kendilerini sürekli haklı çıkaranlardan çok daha merhametlidir.

İnan bana, benim bağışlanmak için yakarmalarımı çoktan duydu o. Pişmanlığım karşılığında bugün beni ödüllendirdi bile."

"Hayır, yanılıyorsunuz," dedi Thanner kararlı bir sesle. "Yanlış yoldasınız."

"Asıl *sen* yanılıyorsun!" diye kadın tısladı. "Diğer günahlarımı da itiraf etmek üzere yeniden gelirim, kamerana takılırım ve sen de beni bir güzel polise yakalatırsın sanmıştın. Evet geldim ama bu nedenle değil. Bu kez senin için buradayım."

Thanner içgüdüsel olarak dua kitabına daha sıkı sarıldı. Sanki kitap bir kalkandı ve onu saldırgana karşı koruyacaktı.

"Benim için mi?" Thanner sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. "Neden benim için?"

Kadın ağır ağır ve tehdit edercesine, "Seni uyarmak için," dedi. "Arkamdan işler çevirmekten vazgeç. Kim olduğumu ve ne yaptığımı kimseye anlatmayacaksın. Bu ebediyen ikimizin arasında kalacak. Bizim sırrımız olarak. Aksi halde cehennem ateşlerinde yanarsın. Anladın mı dediğimi?"

"Benden kimse bir şey öğrenemeyecek," dedi Thanner. "Ancak ben yine de benim yardımımı kabul edeceğinizi umuyorum. Şimdi olmasa bile daha sonra. Size her zaman desteğe hazırım."

"Hayır," dedi kadın kısık sesle. "Sen bana yardım edemezsin. Gerçek dünyada kendimden başka yardımcım yok benim."

"İnanın bana, yanılıyorsunuz," diyen Thanner ısrar etti. "Tanrı huzurunda kimse yalnız değildir. Herkese yardım edilebilir."

"Bana edemez," diye kadın bir kez daha itiraz etti. "Nedenini öğrenmek ister misin?"

"Evet, bana söyleyebilirsiniz."

"Sana söylemeyeceğim," diye fısıldadı kadın. "*Göstereceğim.* İyice bak şimdi."

Kadın bunları söylerken araya yaklaştı.

"Buraya bakarsan aziz peder, o zaman anlarsın!"

Felix Thanner bitişik kabinin karanlığında kadının yüzünün kafese yaklaştığını gördü. Yüzü önce karaltı gibi, sonra giderek daha belirgin bir şekilde seçebildi.

Bir salise için kâbuslarındaki o hayvanın ağzını görür gibi oldu. Sarı saçların altında kocaman beyaz dişler vardı sanki. Bu dişler ahşap kafesi bir anda öğütüp onu yakalayacak ve sonsuza kadar cehennemin derinlerine sürükleyecekti.

Derken öyle bir şey gördü ki bu kâbuslarıyla kıyaslanamayacak kadar korkunçtu. Çok ama çok daha korkunç...

Kafesin arkasındaki yaratık, "Sakın bir daha bana ilişmeye kalkma, duydun mu beni?" dedi. "Asla!"

Felix Thanner çığlıklar atarak yerinden fırladı ama hemen yere yığıldı. Kaskatı olmuştu. Boğulacağını sandı ve sonra aklı başından gitti. Bayılmanın karanlığına doğru kayarken yaratığın oradan uzaklaştığını duydu.

42

Telefon konuşmasından on beş dakika sonra her şey hazırdı. Jan salonuna dikkatle göz gezdirirken kendi kalp atışlarını duyuyordu.

Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde yanan mumlar, iki kırmızı şarap kadehi ve Jan'ın içine merlot şarabı doldurduğu bir karaf duruyordu.

Şaraba, muayene çantasının içinde her zaman bulunan diazem eşantiyonlarından katmıştı. Kullandığı doz bir atı bile derin uykuya daldırmaya yeterdi. En kötü durumda, ki bu Jana denen kadının ne kadar şarap içeceğine bağlıydı, onu öldürmüş olacaktı. Jan'ın içindeki

doktor onu böyle uyarıyordu. Kadının bünyesinin durumuna göre ya solunumu durur ya da bayılırdı.

Ancak öteki Jan, yani felç geçirmiş ve uzuvlarını kaybetmiş meslektaşıyla göz göze gelmiş ve Volker Nowak'ın boynu kırık cesedini görmüş olan Jan bu uyarıya omuz silkerek karşılık verdi. Acil bir durumla karşılaşırsa ambulans çağırırdı. Neler yaşanacağını şimdiden kestiremezdi. Ne de olsa Jana itirafta bulunana ve polis gelene kadar kendini korumak zorundaydı ve nefsi müdafaa için her şey mubahtı.

Umduğunun aksi olduğunda, kadının şarap içmemesi halinde de kendini güvenceye almıştı. Kanepedeki yastıklardan birinin altına biber gazı spreyi sıkıştırmıştı. Bu, Jana'nın ne zaman tutacağı belli olmayan öfke nöbetlerinden birine karşı aldığı bir önlemdi. Kadın yalnızca bedenini kullanarak bir adam öldürmüştü. Büyük olasılıkla bu sayı birden de fazlaydı ve bu durumda Jan'ın aldığı önlem abartılı sayılmazdı. Ayrıca sprey ona kendini güvende hissettiriyordu.

Odanın ışığını açar açmaz büyük pencerenin önü kapkara oldu. Şimdi camdan baktığında yağmurlu sokağı değil kendi yansımasını görüyordu. Jan üzerindekileri değiştirmiş, kot pantolon, gömlek ve spor bir ceket giymişti. Ceketin iç cebine de bir kayıt cihazı saklamıştı. Çok sevdiği, ona şans getiren eski kayıt cihazıydı bu.

Umarım bu kez de getirir.

Her şeyi hazırladıktan sonra Carla'nın ona armağan ettiği sandal ağacı parfümlü losyonu kullanmıştı. Carla bu kokuyu son derece erkeksi bulduğunu söylediğinde ikisi de buna çok gülmüşlerdi. Bugün için de böyle bir koku uygun olurdu.

Ne de olsa bir kadınla buluşacağım, diye düşündü Jan, karanlık suretine doğru acı acı gülümserken.

Sonra pencereden uzaklaşarak kanepenin yanındaki kitaplıktan rastgele bir kitap aldı ve oturdu.

Şimdi ışıklı vitrine kurulmuş bir adam gibiydi.

Balığım, gel haydi.

Kitabın sayfalarını dalgın dalgın çevirdi. Kitap, Golding'in *Sineklerin Tanrısı* romanının Almanca dilindeki ilk basımıydı ve ona babasından kalmıştı. Jan okuduklarını anlamadan sayfalara hızla göz gezdirdi. Bütün duyuları akşam rüzgârının hafifçe sarstığı dış kapıya yönelmişti.

Haydi Jana, gel artık! Nerede kaldın?

Kadın bir işini halledip öyle geleceğini söylemişti. Bu işle neyi kastetmiş olabilirdi? Belki birazdan anlatırdı.

Jan okuyormuş gibi yapmayı sürdürürken Golding'in kahramanları Jack ile Ralph'ın ateşli tepede yaşayan hayvanla ilgili konuştukları yere takıldı. Hayvanı avlayıp öldürmek isteyen gözü dönmüş Jack ile kendini ve diğer çocukları bilinmeyen tehlikeye karşı güvenli bir mesafede tutmayı yeğleyen mantıklı Ralph... Freud'un "ben"i ile "üst ben"i üstünlüğü ele geçirme savaşına girmişlerdi.

Tıpkı benimi gibi, diye düşündü Jan. Ben de şimdi avcı Jack oldum.

Tam bunları düşünürken kapının zili çaldı. Jan cereyana çarpmış gibi irkilerek ayağa fırladı.

Sakin ol, diye kendini uyardı. Sükûnetini kaybetme. Gözünü dört açarsan sana hiçbir şey olmayacak.

Jan kendini toparladı ve korkudan düşürdüğü kitabı yerden kaldırdı. Özenle kitaplıktaki yerine yerleştirip üstünü başını düzeltti ve kapıya yöneldi.

Elini kapı koluna atar atmaz aklına Jana'nın sözleri geldi. Kendimi başkalarına göstermem bana hiç şans getirmedi. Herkes dış görünüşümden irkiliyor.

Jan kendi sözünü kendine anımsatmaya çalıştı, ona sırtını dönmeyeceğini söylemişti. Ne görürse görsün ürkmemeliydi.

Her ne göreceksen gör, sadece kendine hâkim ol. Belki özürlüdür, belki yalnızca şişmandır ya da çok çirkindir. Senin için hiçbiri fark etmemeli.

Jan yutkundu, kendini samimi bir gülümsemeye zorladı ve kapıyı açtı.

Aynı anda biri üzerine atladı ve boynuna sarıldı.

"Sürpriz!"

Jan şaşkınlıkla, "Tanrım!" deyince kadın geri çekildi.

Genç kadın, "Yalnızca Carla demen yeterdi aslında," diye sırıttı.

"Carla, Tanrı aşkına söyler misin..." Jan şaşkınlık içinde bakıyordu. "Birkaç gün sonra geleceğini sanıyordum?"

"Fikrimi değiştirdim. Artık ünlü biri olduğum için böyle bir lüksüm var." Carla bunları gülümseyerek söylemişti ancak ardından hemen ciddileşti. "Yoksa sevinmedin mi?"

Jan, "Sevinmek mi... Tabii sevindim," diye kekeledi ve gözleriyle sokağı taradı. Dışarıda, komşunun paspası üzerine yatıp başına onlardan yana çevirmiş şişko kediden başka kimsecikler yoktu. "Ama gerçekten büyük bir sürpriz."

Derken araç farları yaklaşmaya başladı ve Jan uzaktan küçük bir otomobil fark etti.

"Ne yani?" diye sordu Carla. "Beni böyle dışarıda mı bekleteceksin?"

Küçük otomobil gitgide yaklaştı ve sonra bir su birikintisine girdi. Çevreye yağmur suları sıçradı.

Jan, Carla'nın içeri girememesi için kapı önünden çekilmiyordu. Şimdi onu içeri alırsa her şey biterdi. Carla'ya her şeyi anlatıp onu saklamak zorunda kalırdı. Hem Carla'nın işbirliği yapıp yapmayacağını da kestiremiyordu. Yapacak olsa bile buna zaman yetmezdi. Jana geç bile kalmıştı, neredeyse gelirdi. Belki de şu an onlara doğru gelen otomobilin içindeydi.

Jan, "Daha sonra senin evinde buluşsak, ne dersin?" diye önerdi. "Çok işim vardı ve evi hiç toplayamadım. Odaları görsen, evin içinde fırtına koptu sanırsın. Hem uzun yoldan geldin, önce banyo yapıp kendine gelmek istersin, değil mi?"

Carla ona şaşkınlıkla baktı. "Bana bak, neyin var senin? Başka zaman evin darmadağınken hiç aldırmazdın. Korkma, temizliğe kalkışmam."

Otomobil yaklaşırken Jan üzerinde bir oto kiralama şirketinin amblemini gördü. Direksiyondaki kişiyi seçebilmek için uğraşırken kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ancak dışarısı çok karanlıktı. Derken otomobil durdu.

Kahretsin, diye düşündü Jan. Belki her şey için çok geç artık. Ancak yine de şansımı denemeliyim.

"Carla lütfen, içeride bitirmem gereken işlerim var. Sana sonra açıklasam olur mu? Gelirken güzel bir köpüklü şarap da ayarlarım. Dönüşünü kutlar sohbet ederiz."

"Hayır, köpüklü şarap olmaz." Carla anlamlı anlamlı gülümsedi. "Getireceksen şampanya isterim."

"Tamam, söz."

Otomobilin sürücü kapısı açıldı. Genç bir kadın indi. Gelen, altı ay önce erkek arkadaşının evine taşınan Corinna Faller'di. Kullandığı kiralık araca bakılırsa eski Polo marka aracı ruhunu teslim etmiş olmalıydı. Genç kadın bir an Carla'yla Jan'a baktı ve başıyla selam verdi.

Jan içinden, *bu kesinlikle Jana olamaz,* diye geçirdi, rahatlamıştı. Corinna'nın yağmurda koşmasını ve kapı önündeki kedisiyle eve girmesini izledi.

"İyi madem, seni sır küpü," diyen Carla iç geçirdi. "Zamansız geldiğimin farkındayım. Ama çalışmayı fazla uzatma. İşler kaçmaz. Önemli bir konuyu konuşmalıyız diye düşünüyorum, ne dersin?"

"İşimi bitirir bitirmez geliyorum," dedi Jan.

Carla uzanıp Jan'ı öptü. Uzun, tutkulu bir öpücüktü bu ve Jan, Carla'nın elini pantolon ağında hissetti.

Carla, "Seni çok özledim," diye fısıldadı. "Elini çabuk tut, belki beni küvette yakalarsın."

Carla bu sözlerden sonra Jan'dan ayrılıp otomobiline doğru yürüdü. Giderken Jan'a eliyle öpücük yolladı, sonra otomobiline bindi ve uzaklaştı.

Jan ayrı kaldıkları haftalarda böyle bir an için neler vermezdi. Carla'nın ona dönmesini, ilişkilerine bir şans daha tanımasını çok istemişti. Şimdi Carla'yı kapıdan geri çevirdiği için kendinden nefret ediyordu.

Ne var ki o günden bugüne koşullar değişmişti. Şimdi onun için tehlike oluşturan biri vardı ve Jan hiçbir şey yapmazsa bu kişi Carla için de tehlikeli olacaktı.

Jan bir kez daha sokağı aşağıdan yukarıya gözleriyle taradı. "Gel ama artık," diye fısıldadı. "Ben hazırım."

Sonra evine girdi.

Yeniden kanepeye oturdu, eliyle yastığın altındaki spreyi yokladı ve beklemeye koyuldu.

43

Jan kiralık otomobil yerine sokağın diğer ucuna bakmış olsaydı Jana'yı görebilecekti.

Kadın orada on beş dakikadan daha uzun bir süre durmuş ve ne yapacağına karar verememişti. Üzeri kapatılmış boş bir park yerine girmiş, puslu ve yağmurlu havadan yararlanarak Jan'ın evini rahatça

gözetleyebilmişti. Bu sırada Jan'ın davetini kabul edip etmeme fikri arasında da sürekli gidip gelmişti.

Ruhu tam anlamıyla altüst olmuştu. Jan'la gerçek dünyada yüz yüze gelme düşüncesi onu bir yandan tarifsiz bir şekilde sevindiriyordu. Yanında Jan'ın mutlaka seveceğini düşündüğü çiçekler de getirmişti. Kilisenin girişinde duran bir vazodan gizlice aşırdığı bir demet kırmızı lalelerle gelmişti ve Jan'a yakın olma arzusu her kaygının ötesine geçmişti.

Bir araya geldiklerinde neler yaşayacaklarını düşlemişti. Fiziksel buluşmanın mümkün olmadığı öteki dünyada değil, sonunda *gerçek* anlamda bir arada olacaklardı ve bunun hayali bile çok güzeldi.

Öte yandan bu karşılaşmadan korkuyordu. Özellikle de onu görünce Jan'ın vereceği tepkiden çekiniyordu. Onun kim olduğunu anladığında vereceği tepkiden...

Tam da bu yoldan dönmeyeceğine ve yoluna devam edip Jan'ın ziline basmaya karar vermişti ki o kadın gelmişti.

O!

O pislik!

O iğrenç sürtük!

Evet, o kahpenin neler yaptığını gözleriyle görmüştü. Jan'ı öpmüştü ve bunun da ötesinde onu *ellemişti*. Hem de temiz olmayan bir yerinden!

Jan'ın bu hareketten hoşlanmadığını görmek Jana'yı çok mutlu etmişti. Jan bu hareketten hoşlanmamakla kalmamış, tam anlamıyla nefret etmişti, tıpkı Jana gibi.

Sen bu dünya için fazla iyisin sevgilim. O kadından yalnızca uzaklaşmak yerine ona bağırıp çağırmalıydın. Bu ahlaksız karının lanetli fahişe suratına bir tokat indirmeliydin!

Onları öylece izlemek canını çok acıtmıştı. Hem de Jan gerçek dünyada ona aşkını itiraf etmişken. Onları öpüşürken görmek, Jana'ya sanki birisi yüreğini canlı canlı bedeninden söküp alıyormuş gibi gelmişti. Bu acıyı bedeninin her zerresinde duyumsamıştı.

O pisliğin otomobiline dönmesini, aracını hareket ettirmesini ve az sonra önünden geçmesini usulca ağlayarak izlemişti. Orospu onu fark etmemişti bile; Jana da onun arkasından bakmış, bir yandan da laleleri iki avucunun arasında bütün gücüyle ezmişti. Sonunda avuçlarının içinde yaprak, çiçek tohumları ve saplardan bir araya gelmiş bir yumak kalmıştı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hayır, hayır."

44

"Olmaz Bobby."

"Hey, bu ne demek şimdi?"

"Olmaz dedim, tamam mı? Haydi yok et şunu."

Bobby kıza baktı ve iç geçirdi. Korktuğu başına gelmişti.

Sandra Staub kesinlikle Bobby'nin otomobilinde yan koltuğa oturan gelmiş geçmiş en ateşli kızdı. Gerçek adı Robert Hennings olan Bobby, Sandra'yla buluşabilmek için çok şey vermeye hazır nice gençler tanıyordu.

Ne var ki Sandra bazen çok kaprisli olabiliyordu. Yine böyle bir günündeydi işte. Tanrım, bu kadar çekici olmasaydı Bobby onu şimdi gözünü kırpmadan otomobilden atardı.

"Ama az önce istekliydin!" dedi Bobby.

O kadar çabuk pes etmeye niyeti yoktu. Ortam çok uygundu. Otomobilde baş başalardı, Red Hot Chili Peppers çalıyordu ve ormandaki park yerinde onlardan başka kimse yoktu.

"Ne yapalım yani? Şimdi istemiyorum işte!"

"Neden peki?"

"Fikrimi değiştirdim."

Bobby, "Haydi amaaa," diye inledi. "İnatçılık etme."

"İnatçılık ettiğim yok," diyen Sandy onu tersledi.

"O zaman söyle hiç değilse, neden ansızın vazgeçtin?"

"Çok tiksindirici ve tadı iğrenç."

"Nereden biliyorsun? Henüz tatmadın ki!"

"Düşüncesi bile bana yetti, tamam mı?"

Bobby kızı yukarıdan aşağıya, o güne kadar bütün kadınları elde ettiği, baştan çıkartıcı bakışıyla süzdü. "Sandy, haydi ama artık. Çok eğleneceğiz, göreceksin."

"Bobby, olmaz, dedim, o kadar!"

"İnanamıyorum. Şurada güzelce gevşeriz sanmıştım."

"Bunu başka bir yerde yapamaz mıyız?"

Kız başını yana çevirdi ve camı kaplayan buharı eliyle sildi.

"Annenle babanın kulağına gitmesinden korkuyorsun, değil mi? Hanım hanımcık kızlarının *esrar içtiğini* duyarlarsa delirirler, değil mi?"

"Bazen gerçekten pisliğin teki olabiliyorsun."

"Neden? Haksız mıyım? Burada benimle takıldığını öğrenirse sayın profesör ne der? Üniversite paralarını bir kalemde silmez mi?"

Kız ona bakarken gözleri öfkeyle yanıp sönüyordu. "Kıçımı yala Bob! Artık gerçekten sıkıldım. Hayır lafından anlamıyorsan beni derhal eve bırak!"

Bobby yüz ifadesini yumuşattı. "Dur, öyle demek istemedim. Ben..."

Kız ansızın döndü ve yağmur damlalarıyla kaplı camdan karanlığa doğru baktı.

"Neydi bu?"

"Ne, neydi?"

"Az önce biri bağırdı."

"Ben bir şey duymadım."

"Kıssana şu lanet müziğin sesini!" Sandra öne doğru eğilerek radyonun ses düğmesini çevirdi.

"Bana bak, ne yapmaya çalışıyorsu..."

"Bak işte! Yine!"

Çığlıkları şimdi Bobby de duyuyordu. Kesinlikle bir kadındı bu. Ve onlardan çok uzakta olamazdı.

Bobby otu cebine soktu ve konsolda duran el fenerini kaparak yan cama tuttu. Ormanın ortasındaki otoparktan başka görünen bir şey yoktu ancak kadının çığlıkları açıkça duyulabiliyordu. Karanlıklar içinde uzun uzun çınlıyorlardı.

"Siktir! Neler oluyor burada?"

Sandra'nın gözlerinde şimdi korku vardı. "Ona yardım etmeliyiz!"

Bobby, *şimdi bir de bu çıktı,* diye düşündü. "Olmaz, ben yokum. Gecenin bir vaktinde ormanın içine dalmamı beklemiyorsun herhalde, değil mi?"

"Ver o feneri bana!"

"Sandy, kendine gel. Orada neler döndüğünü bilmiyorsun. Belli ki iki insan sevişiyor, biz de kalkıp..."

"Saçmalama! Öyle olsa başka sesler çıkar."

"Eh sen daha iyi anlarsın bu işlerden..."

"Ver artık şu lanet olası feneri, korkak seni!"

Bobby yutkundu. Bu kadarı ağır gelmişti. "İyi tamam, ben de seninle geliyorum."

Kızın üzerinden torpido gözüne doğru eğildi, kapağı açtı ve deri kılıfa sarılı bir şey çıkardı. Kılıfın ağzını açınca, Sandra ona şaşkın gözlerle baktı.

"Ne bu?"

"Sence neye benziyor?"

Robert deri kılıfı arka koltuğa fırlattı ve tabancayı ışığa doğru tutarak doldurdu. İki yıl önce mahalleden birkaç kişi onu çok fena pataklamışlardı. Robert ancak altı ay sonra ayağa kalkabilmiş ve hemen bu silahı edinmişti. Başına bir daha böyle bir olay gelmesine izin veremezdi.

"Bak Bobby, başımıza bir iş açayım deme! Gerçek mi bu?"

Bobby sırıttı. "Korkak kimmiş bakalım, hı? Ne oldu birden? Benimle geliyor musun gelmiyor musun?"

Otomobilden inip düzensiz aralıklarla çığlıkların yükseldiği yöne doğru dikkatle ilerlediler. Şimdi bir şey daha duyuyorlardı; darbe sesleri. Sanki birisi oduna vuruyor gibiydi.

Çevreleri kapkaranlık olmasına karşın ormanın içinden bir ışık huzmesi süzülüyordu. Orada da bir el feneri var gibiydi.

Robert durdu. El fenerini tabancanın namlusuna dayadı ve filmlerde yüzlerce kez gördüğü gibi çevreyi taramak için hafif hafif salladı. Zorunlu olmadıkça ateş etmeyecekti, zaten tabancada yalnızca kurusıkı mermi vardı. Robert yine de son derece soğukkanlıydı. Bu numarayla Sandy'yi kesinlikle elde edecekti.

"Kim var orada?" diye seslendi. Sesinin kararlı çıkmasına uğraşarak.

Sandra korkuyla irkilerek Robert'in arkasına gizlendi.

Robert, "Kim var orada?" diye tekrarladı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Aynı anda ormanın içindeki ışık söndü ve bir an için çıt çıkmadı. Robert yürümeyi sürdürdü. Tek duyulabilen ayakkabılarının ıslak zeminde çıkardığı şapırtılar ve rüzgârda hışırdayan ulu çamlardı.

"Neden bir şey söylemiyorsun Bobby?" diyen Sandra fısıldadı. Yüzündeki yağmur damlalarını siliyordu. "Sence kadın..."

Işık huzmesinin içinden hızla bir gölge geçti. Sandra çığlık attı ve Robert irkilerek geri çekildi. Karaltı çalılıklar arasında bir anda süzülüp gitti. Hızlı ayak sesleriyle kuru yaprakların hışırtısı gecenin karanlığında yankılanıyordu şimdi.

"Lanet olsun!"

Robert, karaltının kaçıp gittiği noktaya doğru koşmaya başladı.

"Bobby, bekle! Beni burada tek başıma bırakma!"

Sandra onun peşi sıra koştu, çalılıklar ve bitkilere takılarak tökezledi ve ardından Robert'in şaşkınlık içinde söylediklerini duydu:

"Siktir! Bu ne böyle?"

Sandra sesini çıkarmayıp duraksadı ve sonra ağır ağır Robert'in yanına doğru yürüdü.

"Kadın orada mı Bobby? Yoksa..."

"Hayır ama şu hale bir baksana!"

Robert el fenerini bir ağaç gövdesine tutmuştu. Gövdenin her yeri kazınmış ve kabuğunun bir kısmı da kalkmıştı. Onun hemen yanına, çam iğneleriyle kaplı zeminin üzerine büyük bir dal düşmüştü. Ağaç gövdesinin her yeri öylesine kalkmış, kabarmış ve zedelenmişti ki sanki öfkesini yenemeyen biri gövdeye vurdukça vurmuştu.

Robert gördüklerine inanamayan bir ifadeyle saçlarını karıştırdı. "Bu, o ruh hastası kadının işi olmalı."

"Şu gazetenin yazdığı kadının mı?"

"Evet. Mutlaka polise haber vermeliyiz."

"Hayır Bobby! Polisi işe karıştırma! Annemle babam beni öldürürler."

"Sandy, bu gerçekten o kadının işiyse mutlaka..."

"Kafan almıyor galiba. Başıma ne işler açılır düşünebiliyor musun? Polis her şeyi en küçük ayrıntısına kadar bilmek isteyecek. Hem tabancayla esrarı üzerinde bulduklarında çık işin içinden çıkabilirsen."

"Evet, haklısın." Robert başını salladı. "Sadece bir fikirdi... Ama aslında hiçbir şey olmamış."

"İşte o kadar," dedi Sandra. "Delinin biri buraya öfkesini kusmuş, biz gelince de kaçtı. Hepsi bu. Ayrıca onun gazetenin yazdığı kadın olup olmadığını da bilmiyoruz. Wald Kliniği'ndeki hastalardan biri de olabilir."

"O zaman senin ihtiyara söyle de delilerine daha iyi sahip çıksın."

Robert el fenerini bir kez daha yere tutup parçalanmış dalı inceledi. Bunu yapan her kimse akıl almaz bir güçle bu işe girişmiş olmalıydı.

Robert etrafında dönüp feneri ormanın üzerinde gezdirdi. Deli kadın ya kaçmış ya da saklanmış olmalıydı. Fakat ister kaçmış ister saklanmış olsun bu çok rahatsız edici bir duyguydu.

Robert sonunda, "Tamam," dedi. "Gidiyoruz o halde. Esrarengiz bir yer burası."

"Haydi Bobby, bir an önce uzaklaşalım buradan. Kadın bence buralarda bir yerde. Öyle hissediyorum."

"Bir yerden sesini mi duydun?"

"Hayır."

"Eh, yürü o zaman."

Karanlığın izin verdiği ölçüde otomobile doğru koştular. Robert yol boyunca dönüp dönüp arkasına baktı ve tabancasını sonradan ağaç gövdesi ve çalılık olduğu anlaşılan karaltılara yöneltti. Sandra'ya

karşı cesur delikanlı rolünü oynamaya çalışsa da ancak park yerinden ayrılırken kendini güvende hissedebildi.

Jana epeyce uzak bir yerden iki gencin uzaklaşmasını izliyordu. Çalılıkların arkasına gizlenmiş, hâlâ kesik kesik soluk alıp veriyordu. Bunun nedeni biraz heyecan olsa da aslında daha çok öfkeydi.

İçi sökülürcesine çığlıklar atarak kusmak, kin duygusundan kurtulmasına yardımcı olmamıştı. Avazı çıktığı kadar bağırırsa rahatlayacağını ummuştu ancak ne var ki tam tersi olmuş, öfkesi daha da büyümüştü.

Daha da önemlisi, geçirdiği cinnet sırasında kendini büyük bir tehlikeye atmıştı. Ya gençler onu bulsaydı ne olacaktı? Çocuğun elinde silah vardı. Ya o da kendini karşılık vermek zorunda hisseder ve...

Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordu. Geçip gitmiş ve şans yine ondan yana olmuştu. Ama bu andan başlayarak artık işini şansa bırakması yasaktı. Sonunda harekete geçmenin zamanı gelmişti. Ne de olsa uzun süredir hayalini kurduğu noktaya varmıştı.

Planım, diye düşündü. Planım! Ancak üzerinde ufak tefek oynamalar yapmam gerekecek.

45

"Tamam tamam, geliyorum!"

Ludwig Hofmann radyoyu kapattı, ayak parmaklarıyla keçe terliklerini bulup giydi ve oturduğu koltuktan güçlükle doğruldu. Aynı zamanda yaşadığı ev de olan yan odadan çıkarak lobiye geçerken yaşlı, siyah labrador köpeği de peşi sıra gelmişti.

Astoria'nın altın çağı çoktan gerilerde kalmıştı. Burası altmışlı yılların ortasında ilçenin en iyi otellerinden biriydi. Ne var ki o günden bugüne çok şey değişmişti. Otelin bulunduğu semt eski özelliğini kaybetmiş, müşteriler de uğramaz olmuştu. Üstelik Fahlenberg ve çevresinde yeni yeni canlanmakta olan turizm de bu kötü gidişi durduramamıştı.

Eski restoran ve büyük balo salonu, bir halı toptancısına kiralanmıştı. Artık otelin müşterileri ucuzundan kalacak yer arayan montaj işçileri ya da pazarlamacılar oluyordu.

Kimi zaman buraya birkaç saatliğine oda tutan müşteriler de gelirdi. Hofmann başlarda buna çok direnmişti ancak yine de kimseyi geri çevirmemişti. Nasılsa oteli daha uzun yıllar işletmeye niyeti yoktu. Emekli maaşı ona yetseydi çoktan kapıya kilit vurup gitmişti. Ne de olsa yetmiş dört yaşına gelmişti ve ameliyat edilemeyen bir retina yırtılması nedeniyle neredeyse hiç görmüyordu. Ama yine de gittiği yere kadar işine devam edecekti.

Resepsiyona geldiğinde orada bir kadının durduğunu fark etti. Gözünün kalan son ışığıyla müşterinin, üzerine pardösü giymiş sarışın bir kadın olduğunu tahmin etti. Ancak beklentisinin aksine bu kadın geç saatlerde zilini çalan çoğu kadınlar gibi kokmuyordu. Bu kadından ağır parfüm kokusu değil, yağmur ve başka bir şeyin daha kokusu yayılmaktaydı.

Odun ya da yosun, diye düşündü Hofmann. Evet, kadın ormanda yürüyüş yapmış biri gibi kokuyor.

İşin bu yönü Hofmann'ın umurunda değildi. Onun için önemli olan kadının, herifin birini yanında sürüklememiş olmasıydı. Böylece gecenin bir saatinde gelen çiftlerde olduğu gibi, başına bir dert açılacağından çekinmesine gerek kalmayacaktı.

"Buyurun..."

Yanında hafif bir hırlama duydu.

"Kes sesini Othello!"

Köpek sustu.

Kadın, "İki gecelik bir oda istiyorum," dedi.

Sesi boğuk ve çatallıydı, üşütmüş gibiydi. *Ya da çığlık atıp sesi kısılmış gibi*, diye düşündü Hofmann. Bu kadın şiddetli bir karı-koca kavgasının ardından oteline sığınan ne ilk ne de son müşteriydi. Genelde de kavga sonrası hep kadınlar gelirlerdi.

Hofmann oda fiyatını söyler söylemez tezgâhın üzerinde banknotların hışırdadığını duydu. Paraları gözünün önüne tuttu ve miktarın doğru olduğunu görünce kadına anahtarı uzattı.

"On dokuz numaralı oda," dedi Hofmann. On dokuz numara, bu hava koşullarında rutubet almayan üç odadan biriydi. Diğer iki odayı henüz temizlememişti. "Bagajınız varsa avludaki otoparka açılan arka kapımız bulunuyor. Orayı kullanırsanız yağmurda yürüyüp ıslanmamış olursunuz. Elinizdeki anahtar o kapıyı da açar. Kahvaltı veremiyorum ama iki sokak ileride uygun fiyatlarda bir kafe var."

Kadın, "İyi," dedi. Othello yine hırlamaya başlamıştı. "Anlaşılan köpeğiniz beni sevmedi."

Hoffman, "Siz onun kusuruna bakmayın. Yabancılara hep kuşkuyla yaklaşır," diye yalan söyledi.

Othello'nun çok az kişiye hırlayarak tepki verdiğini elbette ona açıklayamazdı. Köpek, insanlarla ilgili olağanüstü bir içgüdüye sahipti ve bu kadında tuhaf bir şeyler vardı. Bunu Hofmann da hissedebiliyordu. Bir kadının yakınında değil, sanki elektrik direğinin dibinde duruyormuş gibiydi. Kadın, sesiyle gizlemeye çalışsa da gerilim yüklüydü. Paraları tezgâhın üzerine koyma şekli bile çok anlamlıydı.

Bir de yumruk indirmediğin kalmıştı! Sanırım senin evde az önce kıyametler kopmuş, diye düşündü Hofmann ancak aklından geçenleri yüz ifadesine yansıtmadı. Onu ne ilgilendirirdi ki? Müşteri parasını zahmetsizce, üstelik nakit olarak ödemişti.

"Size iyi dinlenmeler, Bayan..."

"Weller," dedi kadın. "Carla Weller."

3

İHTİRAS

"Bir fotoğrafa, fotoğraftaki yüze fısıltıyla haykırdı. Oysa çıkarabildiği ses bir soluktu yalnızca: Dehşet! Dehşet!"

Karanlığın Yüreği - JOSEPH CONRAD

46

Carla uyanıp yan tarafını yokladığında yatağın diğer yarısının boş olduğunu fark etti. Yorgan açılmıştı ve yatak soğuktu.

Uykulu gözlerini kısarak çalar saate baktı ve şaşkınlıkla saatin öğlene yaklaşmakta olduğunu gördü. Ölü gibi uyumuş, Jan'ın gidişini duymamıştı.

Mutfakta bir demlik dolusu kahveyle bir not kâğıdı onu bekliyordu. Jan birlikte geçirdikleri gece için teşekkür etmiş, akşamı iple çektiğini yazmıştı.

Carla bir sandalyeye oturup nota dalgın dalgın baktı. Başka bir gün olsa –özellikle de ilişkilerinin ikisi açısından da yeni bir boyut kazanmış gibi göründüğü şu sırada– okudukları onu çok mutlu ederdi. Ne var ki Jan'ın bu sözcükleri aceleyle ve üzerinde durmadan, sanki aklı başka bir yerdeymiş gibi yazdığını satır aralarından okuyabiliyordu.

Jan'ın bir derdi vardı ve Carla bunu açıkça hissedebiliyordu. Bu, ikisiyle ilgisi bulunmayan bir sıkıntı olmalıydı. Gece neler olduğunu Jan'a sormuş ama o kaçamak yanıtlar vermişti. Ağır bir vaka üzerinde çalıştığını, bununla ilgili araştırmalar yapması gerektiğini, gece de bu nedenle yanına çok geç gelebildiğini söylemişti. Ancak Carla onun bu anlattıklarının olsa olsa gerçeğin bir bölümünü oluşturduğunu düşünüyordu.

Bir an için yokluğunda Jan'ın başka bir kadınla tanışmış olabileceğini düşündü ancak bu fikri hemen aklından çıkardı. Gece Jan onun evine gelir gelmez uzun zamandır olmadığı kadar tutkulu sevişmişlerdi. Jan'ın dokunuşları, ilişkilerinin başladığı ve Carla'nın mutluluktan uçtuğu günlerde olduğundan bile daha ihtiraslıydı. Ha-

yatında başka biri olsaydı Jan böyle davranamazdı. Onun tanıdığı Jan Forstner bunu yapmazdı.

Evet, başka bir sıkıntısı olmalıydı. Belki de yeni kurulan, Jan'ın kendini adadığı genç servisinde sorunlar vardı. Carla akşam tek başına yarım şişe şarap içtikten sonra Jan ancak gelebildiği için hiç bu konulara girmek istememişti. Ayrı kaldıkları süre içinde Jan'a ne kadar ihtiyacı olduğunu anladığı için anın tadını çıkarmak istemişti sadece. Konuşarak o güzelliği bozmamalıydı. Ama bu akşam soracaktı. O zaman belki o da Jan'a yeni kitap projesinden ve bir yayıncının teklif ettiği astronomik ücretten söz ederdi. Bu projeyi Jan'ın da beğeneceğinden kuşkusu yoktu.

Kapı çaldı. Carla diyafona bastı ve bir kadın sesi duyuldu.

"Merhaba Bayan Weller. Kapalı garajdaki kırmızı Mini Cooper'ın sizin olduğunu söylediler. Doğru mudur?"

Carla, "Evet, ne vardı?" diye sordu. İyi bir haber almayacağı belliydi.

"Gerçekten çok özür dilerim ancak park yerinden çıkarken aracınıza vurdum. Yer çok dardı, sanırım mesafeyi ayarlayamadım."

Carla gözlerini devirdi. Park yeri dar mıydı? Oturduğu sitenin kapalı garajının park alanları öyle geniş tutulmuştu ki istese oraya kamyonetle bile girebilirdi. Tabii bunun için insanın park etmeyi bilmesi gerekiyordu.

"Eyvah," dedi Carla. "Bekleyin, hemen iniyorum."

Hızla üzerini giyindi ve cep telefonunu cebine soktu. Aralarında anlaşamazlarsa polisi arayacaktı. Sonra asansörle aşağı indi. Aracında yalnızca hafif bir çizik olması için dua etti. Son model olmasa da Carla otomobilini çok seviyordu.

Asansörün kapısını açtı, gelgelelim garajda kimseler yoktu.

Haydi buyur bakalım. Usta şoför beni belki de apartman kapısında bekliyordur.

Carla floresan ışığın altında parlayan kırmızı otomobiline doğru ilerledi. Yanına da onunla aynı katta oturan komşusunun siyah minibüsü park edilmişti. Diğer tarafındaki park yeri boştu. Acaba kadın ansızın korkuya kapılıp kaçmış olabilir miydi? *Öyle olsa neden zili çalsın ki?*

Carla otomobilinin her yerini nceledi ve hiçbir yerinde çarpma izi göremeyince çok şaşırdı. Çömelip daha dikkatli baktı. Hayır, tek bir çizik bile yoktu.

"Şekerim, kime çarptığını bilemeyeceğim," diye mırıldandı. "Ama benimki olmadığı kesin."

Carla tam ayağa kalkarken minibüsün arkasından bir gölge fırladı ve genç kadını yakaladığı gibi kaputun üzerine fırlattı. Her şey öyle hızlı oldu ki Carla tepki vermeye zaman bulamadı. Neler olduğunu bile anlayamadan boynuna bir şeyin battığını duyumsadı.

Carla çığlık atıp saldırgana karşı direnmeye çalıştı. Arkaya doğru sürekli tekmeler savuruyordu. Gelgelelim arkasındaki kişi her kimse ondan güçlüydü ve genç kadını acımasızca soğuk kaputun üzerine bastırdıkça bastırdı.

Çevresindeki her şey dönmeye başlayınca Carla çırpınmaktan vazgeçerek derin bir boşluğun içine düştü.

47

Mezarlıktaki kilisenin çanı saat biri vuruyordu. Jan cemaatten biraz uzakta durmuştu. Heinz Kröger'in cenaze töreni öylesine kalabalıktı ki sanki kasabanın yarısı Fahlenberg'in eski emniyet müdürünü

uğurlamak üzere koşmuştu. İnsanlar mezarlar arasındaki yollara omuz omuza dizilmişler, Kröger'in ardından yapılan konuşmaları dinliyorlardı.

Jan cemaati olabildiğince iyi görebileceği bir yer seçmişti kendine. Kalabalıkta insanların yüzlerini seçmek çok zordu çünkü şemsiyeler görüşü kapatıyordu.

Felix Thanner mezarın başında durmuş duasını okurken iki yardımcısı onu şemsiyeleriyle yağmurdan korumaya çalışıyordu. Jan, Thanner'in yorgun ve sağlıksız göründüğünü düşündü. Papazın titrediğini, yüzünün kefen kadar beyaz olduğunu görebiliyordu.

Jan, Rutger Stark'ı buluncaya kadar gözlerini cemaatin üzerinde gezdirmeye devam etti. Başkomiser, Kröger'in eşinin yanında durmuş, ağlayan kadına bir koluyla sarılmıştı.

Jan, Stark ile Kröger'in birbirlerine bu kadar yakın olduklarını bilmiyordu. Bunu öğrenmem iyi oldu, diye düşündü. Kröger'le Jan'ın arası her zaman iyi olmuştu, özellikle de geçen kış meydana gelen olaylardan sonra daha da yakınlaşmışlardı. Kröger ayağı yere basan, dürüst bir adamdı ve böyle biri Stark'a güvendiğine göre, onunla Jana hakkında konuşmak Jan için daha da kolaylaşacaktı. Komiserle artık konuşmak zorundaydı; bunu hemen bugün yapacaktı. Carla'nın yanında tavana bakıp sabaha kadar düşünerek geçirdiği dün gece böyle bir karar vermişti.

Sözleştikleri halde Jana akşam gelmemişti. Jan onu iki saat daha beklemiş, sonra vazgeçmişti. Kadın onu Carla'yla birlikte görmüş olmalıydı, gelmeyişinin başka bir açıklaması yoktu. Şimdi Carla da tehlikede olabilirdi.

Gerçi Jana onu sonradan aramamış ve Julia olayında yaptığı gibi tehdit de etmemişti. Ancak ne olursa olsun risk büyüktü. Jan, bu çılgın kadınla tek başına mücadele edemeyeceğini sonunda anlamıştı.

Bu düşüncelerle o sabah önce kendi evine uğramıştı. Jana'dan yeni bir haber gelip gelmediğine bakacaktı. Belki, Stark'la yapacağı görüşme için Jana ona yeni bir ipucu verebilirdi. Bundan da iyi bir olasılık, kadının sesinin telesekreter kaydında bulunmasıydı. Ancak ne telefonda ne de posta kutusunda kadına ait tek bir işarete rastlayamamıştı.

Jan bu sessizlikten öyle rahatsız olmuştu ki duraksamadan karakolu arayıp başkomiserle görüşmek istediğini söylemişti. Stark'ın Kröger'in cenaze törenine gittiğini de oradan öğrenmiş ve soluğu mezarlıkta almıştı. Elinde somut bir belge olmadan, karmakarışık bir hikâyeyle polise başvuracak olması artık umurunda değildi. Bu sinir harbine bir son verebilmesi için yardıma ihtiyacı vardı.

Felix Thanner cenaze duasını tamamlayıp okuduklarını ölene ve cemaate bağışladıktan sonra kalabalık dağıldı. Jan herkesten önce çıkışa gidip Stark'ı beklemeye koyuldu.

Jan sigarasını yakabilmek için kalabalıktan uzaklaşan başkomiseri sonunda görebilmişti. Hemen yanına gitti ve Stark da ona başıyla selam verdi.

"Üzerinizde ateş var mı doktor?" Stark somurtkan bir ifadeyle elindeki plastik çakmağı havaya kaldırmıştı. "Bu aletlerin hepsi insanı tam da ihtiyacı olduğu anda ortada bırakır."

"Ne yazık ki hayır," dedi Jan. "Bana biraz zaman ayırabilir misiniz?"

"Elbette. Şuradaki mumlara doğru gidebilir miyiz acaba? Belki orada kibrit de vardır."

Parmaklıklı kapının yanına doğru yürüdüler. Stark makineye madeni bir para attı. "Evet, nedir konu?"

Jan, "Yani, ben..." diye söze başladı. Ancak telefonu çalınca sözünü tamamlayamadı. "Özür dilerim," dedi Jan. "Hastaneden aranıyor olabilirim."

Ekranda *Carla arıyor* yazıyordu, Jan hemen açtı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye fısıldadı bir ses. Jan sesi hemen tanıdı ve bütün vücudunun buz kestiğini duyumsadı. Jana'nın sesi her zamankinden çok daha tehditkârdı.

Jan dehşetle çevresine bakındı. *Beni görüyor. O burada!*

Stark, "Siz iyi misiniz?" diye sordu. O sırada otomattan bir kutu kibriti çekip çıkarmaya çalışıyordu.

Jana, "Hayır, ben olsam bunu asla yapmazdım," diye yineledi. Jan'ın başı fırıl fırıl dönmeye başlamıştı.

Carla'nın telefonu... Carla o çok sevdiği iPhone'unu almadan evden çıkmazdı ve telefon o sabah evin holündeki rafın üzerinde duruyordu!

"Bu telefonun ne anlama geldiğini biliyorsun Jan." Jana'nın sesi o güne kadar hiç bu kadar soğuk çıkmamıştı. "Şimdi sakın yanlış bir şey söyleme, anladın mı?"

Jan başını salladı ve ancak boğuk bir sesle "evet" diyebildi. Bir yandan da çılgın gibi mezarlıktan çıkmakta olan insanları izliyordu. Ancak gördüğü kadınlardan hiçbiri telefonla konuşmuyordu.

"Tamam. O halde şimdi hastaneye git. Tekrar arayacağım." Bağlantı kesildi ve Jan elindeki telefona bakakaldı.

"Dr. Forstner, neyiniz var?"

Stark alnını buruşturup Jan'a bakarken sigarasının dumanını burnundan üflüyordu.

Jan, "Klinikten aradılar," diye yalan söyledi ve sesinin inandırıcı çıkmış olması için dua etti.

"Ciddi bir durum mu?"

"Ne yazık ki evet. Hemen gitmeliyim."

"Durun bir dakika!" diyen Stark arkasından seslendi. "Benimle hangi konuda konuşmak istemiştiniz?"

Jan yanıt vermedi. Panik içinde otomobiline doğru koştu ve aracını hızla Wald Kliniği'ne doğru sürdü.

48

Önce zifiri karanlık bir boşluğa düşmüştü. Sonra ağır ağır hatırlamaya başlamıştı. Sarhoşların beyinlerinin içinde dolanan o parça parça anılara benziyordu bunlar. Kendi sesinin yansıması gibilerdi.

Çizik yok.

Bekleyin, hemen iniyorum.

Kim o?

Siyah minibüs.

Gölge.

Özellikle o gölgeyi anımsadıkça içinde bir rahatsızlık duyuyordu ancak nedenini çözemiyordu. Ona bir şey olmuştu ama ne?

Düşünmekte çok zorlanıyordu. Her bir düşünce güç gerektiriyordu ve ne yazık ki hiç gücü kalmamıştı. Gözlerini bile açamıyordu. Gözkapaklarına söz geçiremiyordu. Kurşun gibi ağırlaşmışlardı.

Çok uykum var.

Ona kalsa yine uykuya dalardı ama onu durduran bir şey oldu. Onu uyaran bir içgüdüydü bu, şu anda asla uyumaması gerektiğini söylüyordu.

Bir şey oldu, diyordu bu içgüdü. Anımsayamıyorum ama başıma bir şey gelmiş olmalı. Ağzımdaki o kuru tatla bir ilgisi olmalı. Berbat bir tat bu. Şey... deri gibi.

Yutkunmak isteyince ağzının içine bir şey sokulu olduğunu fark etti. Diliyle yoklayınca yuvarlak ve sert bir şey hissetti. Sonra anladı,

bu hissettiği her neyse yalnızca ağzının içini doldurmakla kalmıyordu, yüzünün tamamının üzerine gerilmişti ve ağzını iki yana çekmekteydi.

Yakınlarda bir yerde bir sineğin vızıldadığını duydu. Ancak sonra yine o derin karanlığa döndü.

49

Jan servisinin bulunduğu binanın merdivenlerini hızla çıkmıştı ve koridorda koşarak odasına doğru ilerliyordu. Personel odasından henüz çıkmış olan kilolu hemşire, Jan'ı görünce yolunu kesti.

"Doktor Forstner siz misiniz?"

"Evet, neden?"

"Ben dokuzuncu servisten hemşire Marion," diye kendini tanıtan genç kadın Jan'ın yolunu açmaya hiç niyetli değil gibiydi. "Bettina'nın yerine bakıyorum."

Jan, "Neden, Bettina'ya ne oldu?" diye sordu. Hem konuşuyor hem de hemşirenin omzunun üzerinden odasının kapısına doğru bakıyordu. Sanki odasında telefon çalar gibiydi.

Hayır, çalmıyor. Jana zaman kazanmaya çalışıyor. Bu kadın deli, ama bir o kadar da bencil. Stark'la konuşmak istediğimi biliyor olamazdı. Şimdi mutlaka bir sonraki adımını düşünüyordur. Beni bu nedenle hastaneye yolladı. Burada elimin kolumun bağlı olduğunu, onun benimle bağlantıya geçmesini beklemekten başka hiçbir şey yapamayacağımı biliyor.

Jana'nın zamana ihtiyacı var. Ama bu zaman ne için gerekli? Ne için?

Carla'nın o kadının elinde olduğu fikri boğazını düğümlüyordu. Jana neyin peşindeydi?

"Doktor Forstner, beni dinliyor musunuz?"

Jan karmakarışık bir ifadeyle hemşireye baktı. "Özür dilerim, ne demiştiniz?"

Marion, "Bettina hasta olduğunu bildirdi," diye tekrarladı ve yumuşak bir ifadeyle Jan'a baktı. "Zavallıcık şifayı iyice kapmışa benziyor. Telefonda sesi hiç çıkmıyordu. Ayrıca bildiğim kadarıyla siz de hasta değil miydiniz? Bana öyle söylenmişti çünkü. İyileştiniz mi?"

"Evet, çok iyiyim," dedi Jan sabırsızca. "Kusura bakmayın, ama benim hemen..."

Jan kaçıp gitmek isterken hemşire onu yine durdurdu. "Doktor bey, bir şey daha var."

"Nedir?" Jan kadını paylamamak için kendini güçlükle tutuyordu.

"Eşiniz aradı."

Jan tokat yemiş gibi irkildi. "Eşim mi?"

Marion başını salladı. "En azından Jana Forstner olduğunu söyledi. Eşiniz değil mi kendisi?"

Jan yumruklarını sıktı. Kendine hakim olmaya çalışıyordu. "Ne istedi?"

"Bunu söylemedi. Size selamlarını iletmemi istedi, daha sonra tekrar arayacakmış."

Jan hemşireyi kolundan yakaladı. "Daha sonra ne demek? Kaçta arayacağını söylemedi mi?"

Marion neye uğradığını anlayamamıştı; yüzündeki şaşkın ifadeyle doktorun elini üzerinden itti. "Hayır, yalnızca daha sonra dedi. Beş dakika kadar önceydi. Bu kadar acilse siz de onu arayabilirsiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Jan başını sallayarak. "Elbette, tabii... Lütfen kusuruma bakmayın."

Onu elbette arayamazdı. Carla'nın cep telefonu kapalıydı. Hastaneye gelirken yolda defalarca aramayı denemiş, Jana telefonu açsın diye içinden yalvarmıştı. Ne var ki Carla'nın telesekreterdeki mesaj bırakmasını isteyen sesinden başka bir şey duyamamıştı.

Beklemekten başka seçeneği yoktu. Ayrıca kimseye açılmaması gerekiyordu. Carla'yı daha fazla tehlikeye atmak istemiyorsa kimseyle konuşmamalıydı. Şimdi eli kolu bağlıydı.

Ve Jana'nın oyunu devam ediyordu.

50

Yardım edin!

Carla haykırmak istiyor ancak yapamıyordu. Ağzındaki o şey buna engeldi. Tuhaf sesler çıkarmaktan öteye gidemiyordu. Bir kez daha gözlerini açmaya çalıştı. Çok zor ve ağır ağır olsa da bu kez başarabilmişti.

Oda kıpkırmızı bir ışığa gömülmüştü. Carla tek bir noktaya sabitlenmeye çalıştıkça oda hareket ediyor, tıpkı kalp atışları gibi, büyük bir hızla döndükçe dönüyordu. Baş dönmesinin yanı sıra midesinin bulandığını hissetti; ayrıca toz, pis hava ve rutubet kokusunun keskinliği bulantısını daha da artırıyordu.

Baş dönmesine bir son verebilmek için yattığı yerden doğrulmak ya da hiç değilse bir ayağını yere basmak istedi ama bir şey onu engelledi. Kollarıyla bacaklarını çok az hareket ettirebiliyordu.

İlk önce bağlandığını düşündü. Sonra içinden, *bir yatağın üzerinde yatıyorum,* dedi.

Başarabildiği kadarıyla başını kaldırdığında baş dönmesi biraz da olsa hafifledi. Carla'nın ilk gördüğü şey bir dolap ve yanlarından

gün ışığının sızdığı demode desenleri ve solmuş renkleriyle kalın perdeler oldu. Sonra üzerinde acil çıkış planı asılı olan kapı, masa ve üzerine kırmızı bez atılmış olan bir masa lambası gözüne takıldı.

Kırmızı ışık oradan geliyor demek, diye düşündü. Ancak kafasının içi bir sis perdesiyle kaplı olduğu için algıladığı verilerden bir bütün oluşturamıyordu.

Gücü tükenince başı yeniden yastığa düştü.

Çok üşüyorum.

Gözlerini kapattığında kendini ansızın sonsuz bir uçurumun ağzındaki kayalıkların tepesinde gördü. Ayaklarının altındaki zemin sanki canlıymış gibi bir inip bir kalkıyordu. Carla dik duramıyor, sürekli sendeliyordu ve sonunda uçuruma yuvarlandı.

Düşme duygusunun etkisiyle ani bir hareketle yerinden sıçradı. Nabzı çok hızlı atıyordu. Carla'nın beyni bir anda berraklaştı; içinde bulunduğu durumu panik içinde kavrayıvermişti.

Elleri ve ayakları kelepçelerle bir yatağa bağlanmıştı. Burası metruk bir otel odası olmalıydı. Ağzı bir şeyle tıkalıydı. Ve çırılçıplaktı.

Carla bağırmak isteyince top şeklindeki deri tıkacın baskısıyla boğulacakmış gibi oldu. Soluk alabilmek için çaresizce çırpınırken yaşların sicim gibi aktığı gözlerinin önünde ışıklı noktalar oynaşmaya başlamıştı. Bedenini yattığı yerden hızla kaldırıp bağlı olduğu zincirlere asıldı. Ancak o çektikçe, kelepçelerin soğuk demirleri bileklerini kesiyordu.

Kendini deliler gibi sağa sola atarak bağlarından kurtulmaya çalıştı. Fakat ne kadar sert hareket ederse etsin boğulma duygusu da o oranda şiddetleniyordu.

Öğürmeye başlayınca çırpınmaktan vazgeçti, kımıldamadan uzandı ve burnundan kesik kesik solumaya başladı. Soluk aldı, sonra verdi, yine aldı, yine verdi...

Dakikalar böylece geçip gitti ve kestiremediği bir sürenin sonunda korkusuna hâkim olmayı başardı. Gözlerinin önündeki ışıklı noktalar kayboldu ama kalbi hâlâ yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Sonra kapının açıldığını duydu.

51

Jan hastanedeki küçük çalışma odasında bir buçuk saatten beri bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Gözünü sırayla bir duvardaki saate bir de telefona dikip duruyordu. Odasına bir ara izinli olduğu sürede onun yerine bakan kadın doktor uğramıştı. Jan'ın görevinin başına döndüğünü görünce rahatlamış, hemen kendi servisine dönmüştü. Kadın gittikten sonra odasında yeniden yalnız kalabildiği ve bu kadar hızlı iyileşmesiyle ilgili meslektaşına açıklama yapmaktan kurtulduğu için Jan da rahat bir soluk almıştı. Çünkü şimdi bunları konuşmaktan çok daha önemli dertleri vardı.

Bu süre içinde telefon defalarca çalmış ve her zil sesiyle birlikte Jan'ın kalbi duracak gibi olmuştu. Telefonların hepsi işle ilgiliydi ve Jan bütün görüşmeleri olabildiğince kısa kesmişti.

Sanki zaman durmuş, saatin saniye göstergesi bile ilerlemez olmuştu.

Arasana artık seni pislik!

Jan gözlerini yeniden telefona çevirdi.

Ve o anda telefon gerçekten çalmaya başlayınca Jan ahizeyi koparırcasına çekip aldı. Arayan Jana'ydı. *Sonunda!*

"Alo, Jan."

Jan, "Carla nerede?" diye haykırdı. "Ona ne yaptın?"

Kadın, "Bak işte Jan..." diye içgeçirdi. "Böyle olacağını biliyordum. Bana âşıksın ama ondan kendini hâlâ sıyıramadın. Oysa o sürtüğün teki. Ucuz, küçük bir orospu, o..."

"Jana lütfen, ona ne yaptığını söyle!"

Jan'ın sesi bütün odada yankılanıyordu ve mutlaka koridordan duyulmaktaydı, ancak bunlar artık umurunda değildi. O an Jana karşısında duruyor olsaydı sorusunun yanıtını onu döve döve ağzından alırdı.

"Tamam, o halde," dedi Jana. Sesi şimdi kısılmış ve nefret dolu bir tını almıştı. "İğrenç namussuzun ne yaptığını merak ediyorsan kasaba çıkışındaki eski otele bir uğra istersen. On dokuz numaralı odada ne haltlar karıştırdığını gözlerinle gör."

Jan ahizeyi masanın üzerine fırlattı ve odasından yıldırım hızıyla çıktı. Koridorda birkaç hemşireyle hasta toplanmış ona bakıyorlardı. Haykırmalarını duymuş olmalılardı. Jan meraklı bakışlara aldırmadan yanlarından koşarak geçti, merdivenlerden zemin kata inerken az kalsın yuvarlanacaktı.

Jana'nın, *iğrenç namussuzun ne yaptığını merak ediyorsan,* cümlesi Jan'ın beyninin içinde yankılanıyor, ayrıca kadının itici sırıtmasını da görür gibi oluyordu.

... kasaba çıkışındaki eski otelde...

Tanrım yalvarırım, sana yalvarırım geç kalmamam için bana yardım et!

52

"Demek buradaydınız! Sizi aramadığım yer kalmadı!"

Edith Badtke'nin sözleri kilisenin her köşesinde yankılandı. Hem konuşuyor hem de orta koridordan, en ön sıradaki dua bankına diz çökmüş olan Felix Thanner'e doğru yürüyordu.

Thanner ayin elbisesini üzerinden hâlâ çıkarmamıştı. Cenaze töreni biter bitmez buraya gelmiş olmalıydı.

Edith Badtke yanına gelip durunca genç papaz başını kaldırıp ona baktı. Edith Badtke korkuyla irkildi. Papazın gözleri nemli ve kıpkırmızıydı. Ağlamıştı. Edith, papazın yanına oturdu ve ona şaşkınlıkla baktı.

"Aman Tanrım, neyiniz var muhterem peder?"

Thanner dudaklarını birbirine bastırıp çok üşüyormuş gibi omuzlarını sıvazladı. Edith Badtke oturduğu yerden uzanıp üzüntüyle papazın yüzüne baktı.

"Sizi bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bana hâlâ söylemeyecek misiniz? Ters giden bir şeyler var, bunu kör olan bile anlar. Size sürekli zorla yemek yediriyorum, ayrıca gözünüze nicedir uyku girmediği yüzünüzden belli. Bugün cenaze töreninde her an yere yığılacaksınız diye kaygılandım. Bunlar da yetmiyormuş gibi az önce Wald Kliniği'nden aradılar, dini psikolojik destek seansına gitmediğiniz için sizi merak etmişler. Bu böyle devam edemez."

"Ben... ben dayanamıyorum artık," diyen Thanner fısıldadı ve gözlerini kapattı. Edith Badtke papazın yüzünden yine yaşların süzüldüğünü gördü.

"Neden bana güvenmiyor ve sizi böylesine üzen şeyi bana anlatmıyorsunuz?"

"Çünkü söylemem yasak," dedi Thanner usulca.

"O halde hiç olmazsa izin verildiği kadarını anlatın."

Thanner başını kaldırıp kadına baktı. "Bir felaketi önleyebilecek durumda olsanız, ama bunu yaparak kendi ruh sağlığınızı tehlikeye attığınızı bilseniz ne yapardınız?"

"Ruh sağlığını mı?" Edith Badtke şaşkın gözlerle bakıyordu. "Tam olarak ne söylemek istiyorsunuz?"

"Ne söylediysem onu. Sizin için değerli olan ne varsa kaybedecek olsanız ya da ağır bir günah işlediğiniz için cehenneme girecek olsanız. Üstelik bu, bütün günahların en ağırı olsa... ancak karşılığında başkalarının yaşamını kurtaracak olsanız."

Kadının gözleri iri iri açılmıştı. Thanner'in daha çok ayrıntıya girmesine gerek yoktu. Genç papazın nasıl bir vicdan muhasebesiyle kıvrandığını asistanı anlamıştı. Thanner bir şey öğrenmişti ve bu içini kemiriyordu. Birisi ona günah çıkarırken çok ama çok kötü bir şeyi itiraf etmiş olmalıydı. Günah çıkarma sırrı kapsamına girmeseydi böyle bir şeyi anlatması neden yasak olsundu ki?

Thanner'in neden bütün randevularını iptal edip piskoposla görüşmeye gittiğini şimdi anlıyordu. Ama piskoposun bile yardımcı olamadığı bu zavallı adamcağıza ne söyleyebilirdi ki?

Edith Badtke'nin içindeki ses, ona en iyisi, yerinde olsan ne yapacağını söyleyerek yardımcı ol, dedi. Mantıklı bir insanın yapması gerekeni öğütle ona.

"Bakınız, ben kilisenin yalnızca alt düzey bir memuruyum," dedi Edith Badtke omuzlarını kaldırarak. "Ancak pek çok şey görüp geçirmiş yaşlı bir kadınım. Bu nedenle kendi kendime soruyorum, sizi yoran şeyi birisiyle konuşmanız gerçekten bu kadar büyük bir günah mıdır? Çünkü işler söylediğiniz gibiyse anlatarak belki birilerini felaketten korumuş olursunuz."

Thanner başını salladı. "Öyle tabii, ancak kilisemizin anlayışına göre bu bir günah. Hem de çok ağır bir günah."

Kadın derin bir soluk aldı.

Edith, "Evet, kilise..." dedi. "Elbette yanlış bir şey söylemek istemem muhterem peder, ancak sonuçta kilise de insanlardan oluşan bir kurum. En azından ben böyle görüyorum. Madem öyle, insanlar da bir kez yanılmış olamazlar mı?"

Felix Thanner yüreğinin üzerinden ağır bir taş kalkmışçasına, öyle derin bir şekilde iç geçirdi ki sanki bütün kuşkuları bir anda uçup gitmiş gibi oldu.

"Biliyor musunuz muhterem peder, iyi niyetle yaptığımız şeyler için Tanrı'nın bizi cezalandıracağına bir türlü inanamıyorum. Belki sizin yapmayı planladığınız şey gerçekten günahtır ancak bu günahı başkalarının yararı için işlerseniz haklı çıkmaz mısınız? Üstelik söylediğiniz gibi bir insan yaşamı söz konusuysa."

Thanner elleriyle yüzünü ovaladı. Rengi kül gibiydi; zaten ince olan yüzü iyice çökmüştü.

"Haklısınız aslında," derken Thanner'in sesi titriyordu. "En kötüsü de bunun epeydir bilincinde olmam. Ne var ki gerçekle yüzleşmek zor geliyor. Bugüne kadar doğru adımı atacak cesareti kendimde bulamadım. Bunun nedeni her zaman, çocukluğumdan beri korkağın teki olmamdır. Oysa henüz yıllar öncesinde harekete geçmem gerekirdi. İşler o zaman bu düzeye gelmezdi."

Kadının içine ansızın tuhaf bir duygu doldu. Gerçekten aynı konuyu mu konuşuyorlardı? "Bunu nasıl yorumlamalıyım?"

"Şeytanla karşılaştım," dedi Thanner ve gözleri gerçekten böyle düşündüğünü anlatıyordu.

Edith Badtke papaza şaşkınlıkla baktı. "Şeytanla mı?"

Thanner ağır ağır başını salladı. "Evet ve de kesinlikle bir metafordan söz etmiyorum. Şimdi delirdiğimi düşünebilirsiniz ama gerçekten böyle oldu. Tanrı'nın varlığından nasıl kuşkum yoksa bundan da yok. Şeytanı insan gözüyle gördüm ama korkaklığımdan

bu idraki yok saydım. O da beni yok sayarak işimi kolaylaştırdı. Ama artık durum değişti. Çünkü şeytan artık büyüdü."

Thanner bu sözler üzerine yaşlı bir adam gibi inleyerek ayağa kalktı. Son ve zor bir göreve karşı silahını kuşanmış birini andırıyordu.

Edith Badtke de yerinden doğruldu. Hiç olmadığı kadar huzursuzdu şimdi.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye usulca sordu.

"Ağır bir hatamı düzeltmeyi," dedi Thanner. İçini ölüm korkusunun sardığı her halinden belliydi.

Edith Badtke çekinerek papazın omzuna dokundu ve onunla göz göze gelmeye çalıştı. "Size herhangi bir şekilde yardımım dokunabilir mi?"

"Bu konuşmayla bana ummadığınız kadar yardım ettiniz zaten," dedi Thanner. Yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Yine benim için bir şeyler yapmak istiyorsanız bana dua edin. Ruhuma dua edin. Geç kalmamış olmam için dua edin..."

Edith tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kilisenin içi sanki ansızın buz kesmişti. "Ne demek istiyorsunuz? Ne için geç kalmış olabilirsiniz?"

Thanner yine gülümsedi. Ancak bu bir gülümsemeden çok, korkunun yüzündeki iziydi. Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

53

Jan caddeleri deliler gibi geçiyor, trafik ışıklarına aldırmadan yoluna devam ediyordu. Kamyonun biri son anda direksiyon kırıp kaçmasaydı Jan ona arkadan bindirecekti. Trafikteki diğer araçların ona çaldığı korna sesleri eşliğinde bir zamanlar işçi lojmanlarının bulunduğu

semtten yıldırım hızıyla geçti. Yaya geçidi üzerindeki yayalara çarpmaktan son anda kurtuldu, karşı şeridin yoğunluğuna aldırmadan ve canını tehlikeye atarak önündeki araçları da solladı. Hiçbir şey umurunda değildi. Carla tehlikedeydi. Bir an önce ona ulaşmalıydı ve her dakika hayati değer taşıyordu.

Kasaba çıkışındaki yıkık dökük Astoria'ya varınca girişin önünde duran basık tavanlı kırmızı bir spor otomobilin arkasına park etti ve kendini binaya attı.

Danışmadaki yaşlı adam korkuyla irkildi. Yanında duran bin yıllık transistörlü radyodan kısık sesle müzik çalmaktaydı.

"Tanrım, beni amma da..."

Jan, "Carla Weller," diye haykırdı. "Burada mı?"

Yaşlı adam, "Siz kimsiniz?" diye sordu. Kalın gözlük camlarının arkasından Jan'a gözlerini kısarak bakıyordu.

Jan eliyle tezgâha vurdu. "Lanet olsun, hangi odada? Acil bir durum var!"

Adam, "On... on dokuz numara," diye kekeledi ve merdiveni gösterdi. "Birinci kata çıkıp sonra sola sapın. Asansör çalışmıyor."

Jan merdivenleri soluk soluğa, ikişer ikişer atlayarak tırmandı, koridora açılan sallanır kapıyı tekmeledi ve oda numaralarına bakarak kapıdan kapıya koştu. On dokuz numaralı odanın önüne gelince kapıyı yumruklamaya başladı.

"Carla, içeride misin? Benim, Jan. Aç kapıyı Carla!"

İçeriden bir erkek sesi duyuldu. Kapının çalmasına şaşırmış bir sesti bu ancak kapıyı açan olmadı.

"Açın dedim!" diyen Jan gürledi. "Açın şu lanet kapıyı!"

"Kim o?" yine o erkek sesiydi bu.

"Açın dedim, yoksa kıracağım kapıyı!"

"Ağır ol, ağır," dedi içerideki adam. Ses ürkek ve tedirgin çıkmıştı. "Her şeyi açıklayabilirim!"

Jan aynı anda ikinci bir ses daha duydu. Tuhaf ve boğuk bir sesti bu. Sanki sesin sahibinin boğazı sıkılıyor gibiydi. Bir kadın sesiydi bu.

Carla'nın sesi!

Jan kapıyı tekmelemeye başladı. İkinci tekmede adi ahşap esnemeye başladı ve üçüncü tekmeyle birlikte kapı ardına kadar açıldı.

Jan odaya daldı ve aynı anda olduğu yere çakılıp kaldı. Başının dönmeye başladığı duyumsadı. Gözlerine inanamıyordu.

54

"Bassanıza yahu gaza, haydi!" Stark meslektaşına böyle çıkışınca direksiyondaki devriye polisi, cüretkâr sollama manevralarına girişti.

Devriye aracı sirenlerini çala çala bir kamyoneti hızla sollarken başkomiser konsola sıkıca tutunmuştu. Forstner telefon edeli altı dakika olmuştu. Doktorun sesinde müthiş bir panik vardı. Stark bu olayın, Forstner'in cenaze töreninden sonra kendisiyle görüşmek istediği konuyla ilgili olabileceğini varsayıyordu.

Kadının, demişti Forstner telefonda, bir sonraki hedefini biliyorum.

Stark doktorun tek başına iz sürmeye soyunduğunu tahmin etmekle yanılmamıştı. Şimdi de doğru iz peşine düşmüş olması için dua ediyordu. Son günlerde yaptıkları soruşturmaların hiçbiri Stark ve ekibini bir sonuca götürememişti. Ne Nowak'ın evinin arkasındaki olay yerinde buldukları DNA'yı eşleştirebilmişler ne de tanıkların tutarsız ifadelerinden bir ipucu elde edebilmişlerdi. Tanıkların çoğu ya bilir kişi havasına girmişti ya ödül avcısıydı ya da doğrudan hayal kuruyordu.

Neden cinayet işlediğini bir türlü çözemedikleri bir hayaletin peşine düşmüşlerdi sanki. Ellerindeki tek veri katilin akıl hastası bir kadın olduğuydu. Stark'ın şimdi tek umudu, Forstner'in işlerine yarayacak bir şeyler bulup çıkarmış olmasıydı.

55

Jan kaskatı kesildi. Bu bir kâbustu. Evet, kâbus olmalıydı!

Otel odasını saran kıpkırmızı ışık, mide bulandıran küf kokusu, tıraş losyonu, adrenalin ve vücut sıvıları... Hepsi, ama hepsi birbirine karışmıştı.

Hayır, ben düş görüyorum. Birazdan uyanacağım ve bu tüyler ürpertici sahneler gözümün önünden gidecek. Yataktan kalkıp mutfağa gideceğim ve orada Carla beni bekliyor olacak. Birlikte kahve içerken bu kâbusun saçmalığına güleceğiz. İkimiz...

Hayır, düş değil bu, diye içindeki ses ona karşı çıktı. Şokun şiddetine karşın yanılmamaya kararlıydı bu ses. Bu gördüklerin gerçek. Carla gerçek. Bacakları ve kolları ayrılmış halde zincirlendiği bu yatak gerçek. Burada gördüğün her şey gerçek!

Jan dehşetle Carla'ya baktı. Carla'nın yüzü, gözyaşları ve sümüğe bulanmış, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. Deri tıkaç ağzını iki yana doğru kasarak öyle tuhaf bir ifade yaratmıştı ki sanki ölüm korkusuyla yüzüne iğrenç bir sırıtma çökmüş gibiydi. Genç kadının çıplak bedeni sarsılarak kıvranıyor, göğüsleri kontrolsüzce bir inip bir kalkıyordu. Carla tarifsiz bir panikle kesik kesik ve hırıltılı soluklar alıp veriyordu.

Jan bu hırıltıları duyunca girdiği şoktan sıyrılarak odadaki ikinci kişiyi fark etti. Yatağın hemen yanında uzun saçlı, yaklaşık

bir seksen boyunda, atletik yapılı bir adam duruyordu. Jan kapıyı kırarken adam üzerine hızla pantolonunu çekmiş olmalıydı çünkü düğmeleri kapatmaya fırsat bulamamıştı. İki adam şimdi birbirlerine dehşetle bakıyordu.

Adam, "Dr. Forstner!" diyebildi ve hızla kotunun düğmelerini iliklemeye çalıştı.

Jan'ın karşısındaki adamın kim olduğunu anlayabilmesi bir dakikasını daha aldı. Karşında dikilen bu adam Mirko Davolic'ti. Kadınların bayıldığı, hemşirelerin gizli gizli arkasından baktıkları eski hastasıydı. Karşısındaki bu adam az önce Carla'ya tecavüz etmiş ya da en azından buna kalkışmıştı.

Jan'ın beyninde âdeta bir patlama olmuştu. Avazı çıktığı kadar bağırarak Davolic'in yüzüne yumruklar indirmeye başladı. İndirdiği darbelerle adamın başı geriye doğu düştü ve yüzü şiddetli bir fırtınaya tutulmuşçasına uzun saçları her yana uçuştu. Davolic kollarını can havliyle iki yana açtı ve sırtüstü yere düştü.

Jan adamın üzerine çullandı ve şuursuzca rastgele vurdukça vurdu.

"Ona ne yaptın?" diye haykırıyordu Jan. "Seni aşağılık hasta herif!"

Davolic kendini savunamayacak kadar allak bullak olmuştu. Kesik çığlıklar atıyor, ellerini kaldırıyor ve yüzünü Jan'ın yumruklarından korumaya çalışıyordu. Ama o ne yaparsa yapsın Jan yumruklarını tam isabet ettiriyordu.

Davolic, "Kendi istedi!" diye haykırdı. Ağzından ve burnundan kan fışkırıyordu. "Sor! Sorsana ona!"

Jan bir sonraki darbe için yumruğunu kaldırmışken öylece kaldı. "Ne? Ne dedin sen?"

Davolic hırıltıyla bir şey söyledi. Yuttuğu kan genzine kaçtı, boğulur gibi oldu ve titreyen eliyle pencerenin önündeki masayı gösterdi. Jan onun işaret ettiği noktaya baktı ve gözlerine inanamadı. Yıllar içinde

küf ve pas tutmuş olan pirinç küllüğün içinde birkaç adet banknot duruyordu. Yüzer avroluk banknotlardı bunlar.

"Kendi istedi," diyen Davolic yineledi. Burnunu çekti, Jan'ı bir hamlede kenara itti ve doğruldu. "Bu iş için ücretimi ödedi, anlaşıldı mı?"

Jan tozlu halının üzerinde çaresizlik içinde oturmuş pantolonunun düğmelerini ilikleyip sonra da tişörtüyle kanlı yüzünü silen adama bakıyordu. "Size sözünü ettiğim yeni işim buydu işte."

Jan ürperdi. "Sen..."

"İş için kadınları beceriyorum ne var bunda? Kız arkadaşınız bana şu rezalet için üç yüz kâğıt önerdi."

"Bunu o yapmadı," dedi Jan. Sersem gibiydi, masaya tutunarak ayağa kalktı ve sendeleyerek Carla'nın yanına gitti. Titreyen elleriyle deri kayışı çözdü ve yere fırlattı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı ve Carla'nın yüzünü okşadı. "Hepsi benim suçum."

Carla ağlayarak başını yana çevirdi ve gözlerini duvara dikti.

Jan duyduğu sevimsiz homurtuyla hemen arkasına döndü. Kapıda simsiyah bir labrador durmaktaydı. Göz göze geldiler ve köpek tehdit edercesine dişlerini gösterdi. Merdivenden adımlar ve sesler duyulmaktaydı. Derken Başkomiser Stark'la devriye polisi odaya girdiler. Silahlarını çekmiş, Mirko Davolic'e doğrultmuşlardı.

İki adamın bu odada yaşadıkları şok açıkça yüzlerine yansıyordu.

56

Jan kauçuk tabanların koridorda çıkardığı gıcırtıyı duyunca irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Yaşananlardan sonra ne kadar zaman geçmişti acaba? Bedeni kaskatı olmuş, iyice uyuşmuştu. Carla'nın başucunda oturup elini tutarken uzun saatler geçmiş olmalıydı.

Carla uykusunda sık sık sıçrıyordu. Verdikleri ağır sakinleştiriciler bile onu kâbuslarından kurtarmaya yetmemişti. Genç kadını sayıklatan kâbuslardı bunlar. Carla'nın düşlerinde kuşkusuz çığlık olarak beliren bu sayıklamalar Jan'ın öfkesini daha da kabartıyordu.

Carla ancak hastane odasının jaluzilerinin arasından sabahın ilk ışıkları sızmaya başladıktan sonra sakin bir uykuya dalabilmişti. Nöbetçi hemşire sık sık gelip onları yoklamıştı. Battaniye isteyip istemediğini Jan'a fısıltıyla sormuş ama o başını hayır anlamında sallamakla yetinmiş, gözünü Carla'dan ayırmadan pencere pervazına hafifçe vuran yağmurun sesini dinlemişti.

Şimdi odaya giren hemşirenin yüzünden hem yorgunluk hem de rahatlama ifadesi okunuyordu. Geceyi nöbette geçirmiş hastane çalışanlarının hemen hepsinin mesai bitimine yakın yüzleri bu ifadeyi alırdı.

"Doktor Forstner," diye fısıldadı hemşire. "Koridorda bir polis var, sizinle görüşmek istiyor."

Jan başını sallayıp yerinden kalktı. Carla'nın elini usulca yorganın üzerine koydu. Bunun üzerine Carla embriyo gibi büzülüp belli belirsiz inledi. Jan onun ter içinde kalmış saçlarını okşadıktan sonra hemşirenin arkasından odadan çıktı.

Stark duvara yaslanmış, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu. Jan'ı görünce duvarın önünden ayrılıp ona doğru yürüdü. Kocaman koridor penceresinden vuran solgun ışıkta tıraşsız yüzü boz rengi kâğıttan yapılmış bir maskeyi andırıyordu.

Boğuk sesiyle, "Eliniz nasıl oldu?" diye sordu.

"Benim mi..." Jan elinin üstüne şaşkınlıkla baktı. Gerçekten de bileğinin çevresi morarmaya başlamıştı. Sonra başını iki yana salladı.

"Bir şey yok."

"Herife haddini iyi bildirdiniz," dedi Stark. Sesinde övgü vardı sanki. Sonra Jan'a yorgun ve ama ısrarlı gözlerle baktı. "Sizi buradan ayrılmak zorunda bırakacağım için özür dilerim. Ayrıca emniyetteki arkadaşların hazırladığı kahvenin iyi olduğunu da söyleyemem. Ama hiç değilse koyu. Sanırım iyi gelecektir."

"Davolic ne oldu?"

"Dün gece onu iyice sıkıştırdık. Çok karışık bir mesele."

Hemşirelerden biri ilaç arabasını iterek koridordan geçiyordu. Stark ondan uzak durmaya çalıştı.

"Gelin," dedi. "En iyisi bu konuyu bizi kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yerde konuşalım."

Komiser, zarif bir hareketle Jan'a yol verdi ve iki adam klinik binasını birlikte terk ettiler.

57

Tuhaf bir duyguydu bu. Hayır, aslında hissediği şey karmaşık duygulardan ibaretti. Hepsinden öte, planını sonunda hayata geçirebildiği için kadın mutlu bir heyecan içindeydi. Bu günü nicedir beklemişti. Ama yine de son anda bir aksilik olabileceği endişesiyle epey kaygılanmıştı.

Elbette her şey en ince ayrıntısına kadar özenle düşünülmüştü. Öyle ya, mahzendeki karanlık hapishanelerinde Jan'la birlikte nasıl hareket edeceklerini defalarca konuşup kararlaştırmışlardı. Ancak yine de için için bir korku hissediyordu. Ne de olsa bu yolun dönüşü

yoktu. İlk engel aşılmıştı. Şimdi sıra ikincisindeydi. Ama işin en zoru da buydu.

Kafasının içindeki ses, *kendine gel,* diye buyurdu. Babasının sesiydi bu, soğuk ve sertti. Sanki konuşan bir buz kütlesiydi. *Senin defterinde korku diye bir şey yok! Anlaşıldı mı? Sadece sulu gözlüler korkar.*

Kadın başını sallarken önce tedirgin ama sonra kendinden emindi. Ardından bütün dikkatini elinde tuttuğu zarfa verdi. Bu fikir Jan'ın evinin önünde dururken aklına gelmiş ve çok hoşuna gitmişti. Mektubu, planını ayrıca taçlandıracaktı.

Jan'ın el yazısını taklit etmek hiç zor olmamıştı. Jan'ın çöpe attığı işe yaramayan kâğıtların üzerindeki yazılara bakarak birkaç deneme yapması yetmişti. Jan'ın yumuşak, akıcı, romantik, harfleri süslediği bir el yazısı vardı. Her bir harf rahatlıkla seçilebiliyor, onun düzgün kişiliğini yansıtıyordu. Âdeta hiyerogliflerle yazı yazan tanıdığı diğer bütün doktorların aksine Jan'ın imzası bile okunaklıydı. Birkaç denemeden sona Jana'nın yazısı orijinalinden ayırt edilemez olmuştu.

Jana yazıyla uğraşırken Mozart dinlemişti. bu müzik, Jan'ın yazısındaki canlılığı vurgulamasına destek oluyordu. Ve elbette eldiven kullanmıştı. Bunlar ince muayene eldivenleriydi. Hem ona engel olmamış hem de geride onu ele verebilecek hiçbir iz bırakmamıştı.

Şimdi şafak vaktinin alacakaranlığına güvenerek Carla'nın evine doğru gidip zarfı onun posta kutusuna atarken elinde yine eldivenler vardı.

58

Stark, Fahlenberg emniyetindeki kahveyle ilgili sözlerinde haklı çıkmıştı. Jan, olayları anlatırken üzerine çöken yorgunlukla baş edebilmek için kahveden iki fincan içmişti.

Jan anlattıkça Stark'ın yüz ifadesi ciddileşiyordu. Komiser, Heinz Kröger'in bir zamanlar kullandığı masanın başına oturmuş, arada sırada fincanından birkaç yudum alıyor ve Jan'ı dikkatle dinliyordu.

"Bu olayda sık sık yaşlı Bayan Nowak'ı düşünmeden edemiyorum," diyen Jan sözlerini tamamladı. "Bu Jana sanki gerçekten bir hayalet."

Stark başını sallıyordu. Dalgındı ve fincanına bakmaktaydı. "Boşuna böyle düşünmüyorsunuz."

Jan soran gözlerle komisere baktı.

"Bakın Doktor Forstner, bizim sorunumuz tam da bu. Elimizde hâlâ Jana diye birinin var olduğuna dair bir kanıt yok." İfadesiz bakışlarla elini buruşmuş ceketinin iç cebine atarak bir paket Winston çıkardı. Sonra ne yaptığını fark ederek kapının üzerindeki sigara yasağını gösteren levhaya ters ters baktı ve sigara paketini yeniden cebine koydu.

"Size elbette inanmak istiyorum," dedi. "Ama o zaman sorunumuz birken iki olur. Eğer sizi doğru anladıysam bu kadın ne yapıyorsa bir sanrısal bozukluğun etkisiyle yapıyor. Ve size bir plan dâhilinde hareket ettiğini söylemiş. Kadının ruhsal karmaşası nedeniyle bu planın mantığını anlayabilmemiz olanaksız. Zaten bu vakada mantıktan söz etmek bile yanlış."

"Tek bildiğim bu planının içinde benim de olduğum," dedi Jan. "Bu kadın aşk sanrısına sürüklenmiş, hedefi de benim. Çevremdeki her kadın ona göre rahatsız edici bir faktör ve bu yüzden ayak altından çekilmeleri gerektiğini düşünüyor. Tıpkı hastalık boyutuna ulaşmış kıskançlıkta olduğu gibi..."

"O zaman bu kadının planı sizinle bir beraberlik kurmak olabilir mi?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi Jan başını iki yana sallayarak. "Bakın, erotomanikler bir tür hayal dünyasında yaşarlar. Bu nedenle sanrılarının hedefi ulaşılamayan insanlar olur. Çünkü gerçek bir ilişki gerçekleşecek olsa erotomanik kişinin gözünde büyüttüğü hayal tehlikeye düşer. Oysa bu hastalıkta bu hayal her şeyin önüne geçer. Ayrıca erotomani genelde çok daha ağır bir bozukluğun bir sonucudur. Ve ben de Jana olayında bu rahatsızlığın, halüsinasyonun eşlik ettiği şizofreni olduğunu düşünüyorum. Eğer öyleyse kadının planı olarak tanımladığı şey, sanrıya dayalı bir kurgudur ve bizim bunu kavrayabilmemiz gerçekten olanaksızdır. En azından kadının geçmişini ve ardında yatan nedenleri bilmediğimiz sürece amacını anlayamayız."

"İyi o zaman," diyen Stark homurdandı, bir yandan da kısa sakallı çenesini ovuşturuyordu. "Ancak kafamı karıştıran bir nokta daha var. Dün bize tuhaf davranışlarıyla yoldan geçenlerin dikkatini çeken bir kadınla ilgili ihbar geldi. Kadını ormanın bir yerinde bulduk ve sizin meslektaşlarınızdan birine teslim ettik. Kadının bizim olayımızla bir bağlantısı yok ancak kendi kendime şunu soruyorum; Jana neden bugüne katar davranışlarıyla kimsenin gözüne batmamış? Sizi kesinlikle izliyor. Dolayısıyla bir şekilde sizin yakınınızda yaşıyor ve ağır derecede hasta. Böyle birisi göze batmaz mı? Ya da şöyle diyelim, kuşkulandığınız biri gerçekten olmadı mı?"

"Olmaz mı... Ancak bugüne kadar tüm kuşkularım desteksiz çıktı."

"Komşularınız arasında da kimse yok mu?"

"Bitişiğimdeki komşum şu sıralar seyahatte."

Stark soğumuş kahvesinden bir yudum aldı.

"Sizce de bu çok tuhaf değil mi?" diyen komiser devam etti. "Şu Jana'yla mezarlıkta karşılaşan Nowak ve annesi dışında onu gören

başka kimse olmamış. Bu kadın hayalet değilse, Tanrı beni şimdi bir de hayaletlere inanmaktan sakınsın, o zaman sürdürdüğü gündelik bir hayatı olmalı. Yani mutlaka bir yerde oturuyor, yiyecek içecek almaya gidiyordur. Böylesine ağır bir bozukluğu olan kişi bütün bunları yaparken dikkat çekmez mi?"

Jan omuzlarını silkip kahve fincanını masaya bıraktı. "Ben bunu şöyle açıklıyorum; bu kadının hastalığını çevresinden gizlemeyi ona öğreten, sığındığı saygın bir kimliği olmalı. Biz bu tabloya psikiyatride problem odaklı başa çıkma deriz. Bir anda birçok kişiye ateş açan ancak yaşanan olaya kadar kimselerin dikkatini çekmeyen, hatta olay sonrasında çevrelerinin 'bunu ondan hiç beklemezdik' dediği saldırganları düşünün. Oysa bu insanların uzun süredir ağır ruhsal hastalıkların pençesinde olduklarını kesin olarak bilmekteyiz. Ancak kişi bu durumunu çok iyi gizleyebilir. Jana'nın da gerçek doğasını dış dünyada gizlediği bir maskesi olmalı. Herhalde insanların arasına karışsa da dikkat çekmemeyi çok erken yaşlarda öğrendi ve göze batmamak için yıllar geçtikçe yeni baş etme stratejileri geliştirdi."

"Bu kadının bir de kişilik bölünmesi yaşadığını söylüyorsunuz galiba?"

Jan başını yana yatırdı. "Hem evet hem hayır. Bu kişilik bölünmelerinin ne boyutta gerçek olduğu hâlâ tartışılıyor. On meslektaşıma sorun, onu da size ayrı bir yanıt verecektir. Bence bu belirsizlik bu tür karmaşık bir bozukluğun doğasından kaynaklanıyor. Bu insanları gerçekten anlayabilmek olanaksız. Ancak şu olasıdır; kadın kendini parçalanmış, bölünmüş kabul edebilir. Kendine Jana adını vermiş. Anladığım kadarıyla bu isim yoluyla benimle bir bağ daha kurmaya çalışıyor. Ancak bu bir ima da olabilir. Yakın arkadaşım olan bir meslektaşım bu konuya dikkatimi çekmişti. Jana, Janus'un dişil formu olabilir. Kadın muhtemelen bu isimle ikiye bölünmüşlüğünü vurguluyor."

Stark derin derin iç geçirdikten sonra sandalyesine yaslandı. "Açıkçası bu işi çözmeye çalıştıkça her şey arapsaçına dönüyor."

"Kadının sanrısını anlamak ya da açıklamak gibi hataya düşmemeliyiz," dedi Jan. "İnanın bana çoğu vakada bunu yapabilmek tek kelimeyle olanaksızdır."

"Ben hep psikiyatrların görevinin bu olduğunu düşünürdüm."

"Hayır, bizim görevimiz başka. Zihinsel bir bozukluğun, kişi üzerindeki etkilerini araştırır, bunların nedenlerini saptamaya çalışırız. Kişiye uygun tedavi yöntemini ancak böyle bulabiliriz. Başka bir amacımız olmaz. Her hastamın sanrısını içselleştirecek, kendimi onun yerine koyarak her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlamaya kalkacak olsam çok geçmeden benim de hastaneden bir yatak ayırtmam gerekirdi."

"Şimdi anlıyorum," diyen Stark dalgın dalgın başını salladı. "Ancak soruşturmayı yürüten biri için failin suçu işleme nedenini bilmemek kadar berbat bir şey yoktur. Günlerdir bizi bir adım ileriye götürecek bir iz peşindeyiz ancak tutunabileceğimiz tek bir dal bulamadık."

Başkomiser masaya yaslanarak Jan'ın gözlerinin içine ısrarla baktı. "Bakın Doktor Forstner. Size elbette inanmak istiyorum. Ancak elimizdeki delillere dayanırsak Bayan Weller'e yapılan saldırının, aslında bir saldırı olmadığı sonucuna varırız."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şöyle ki..." Stark'ın yüzü sıkıntılı bir ifade almıştı. "Bu olaya üçüncü bir şahsın karıştığına dair elimizde bir kanıt yok. Otel sahibi ifadesinde odayı Bayan Weller'in tuttuğunu ve ücretini ödediğini belirtti."

Jan, "Ancak adam kör sayılır," diye atıldı.

"Elbette öyle, bunu biliyorum Doktor Forstner ve büyük olasılıkla fail de bundan yararlandı. Kadın deli olabilir ama yine de ne

yaptığının tamamen bilincinde. Bunu kendini kusursuz bir şekilde kamufle edebilmesinden anlıyoruz. Diyelim ki otel sahibinin ifadesini çok dikkate almadım. Ancak Bay Davolic'i otele yollayan eskort şirketinden gelen doğrulama da var. Şirket yetkilileri telefonla arayanın Carla Weller olduğunu belirttiler."

Jan başını ısrarla hayır anlamında salladı. "Hayır, arayan Carla değil, onun adını kullanan Jana'ydı!"

Stark iç geçirerek şakaklarını ovdu. "Evet, bu mantıklı bir varsayım. Gelgelelim arayan kişi her kimse Bayan Weller'in cep telefonunu kullanmış. Bunu da telefon şebekesinden öğrendik. Cep telefonunu Bayan Weller'in otomobilinde bulduk. Torpido gözündeydi."

"Lütfen kendinize gelin," diyen Jan komisere çıkıştı. "Carla onları arayıp kendine tecavüz edilsin diye para ödedi, öyle mi? Bunu ciddi ciddi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Elbette böyle bir şeyi düşünemem ancak ifadeler birbirleriyle çelişiyor."

Jan kendine hâkim olmaya çalışıyordu. "Tanrım, bu da ne demek şimdi? Carla tecavüze uğradı! İnsan böyle bir şeyi pizza ister gibi sipariş etmez ki!"

Stark derin bir soluk alıp gözünü masaya dikti. "Dün şu ajansın sahibesiyle uzun uzun görüştüm. İnanın bana konuştukça kendi aklımdan kuşkulanmaya başladım. İnsana inanılır gibi gelmese de öyle şeyler... Bakın, konuştuğum kadın bunları *özel istekler* diye tanımladı. Böyle talepler insanların tahmin edebileceğinden çok daha sık geliyormuş. Ajansta Davolic dışında bir herif daha bu konularda uzmanmış. Rol dağılımları, tecavüz fantezileri, sadomazoşizm ve benzeri ıvır zıvırlar. Bu işlerle iyi para kazanılıyormuş." Başkomiser başını kaldırıp Jan'a baktı.

Jan çaresizlikten boğulacak gibi oldu. "Ben böyle bir şeye inanamam," diye fısıldadı. "Herhangi bir iz yok mu?"

Stark arkasına yaslanıp Jan'a üzüntüyle baktı, onun durumunu anlıyordu. "Ne yazık ki yok. Mevcut verilere göre, erkek fahişeyi Bayan Weller kendisi ısmarlamış ve buluşmaya yine kendisi gitmiş. Kelepçeler ve tıkaca gelince, bunlar seri üretimi yapılan ürünler, istediğiniz seks shop'tan alabiliyor ya da internetten sipariş verebiliyorsunuz. Ayrıca bu malzemelerin üzerinde, arkadaşınızın ve Davolic'inkiler dışında başka parmak izlerine rastlayamadık."

"Saçmalık bu! Carla'ya kapalı otoparkta saldırmışlar. Bir mücadele yaşanmış olmalı."

"Otoparkta kamera bulunmuyor. Ayrıca boğuşma ya da herhangi bir mücadeleye dair bulgulara da rastlamadık."

"Peki ya enjeksiyon? Carla kendisine bir iğne yapıldığını söylüyor."

"Bunu da araştırdık. Gerçi boynunda bir iğne izi var ancak doktorun ifadesine göre Bayan Weller'in kanında uyuşturucu maddeye rastlanmamış. Doktor, işin içinde illa uyuşturucu bir madde varsa bunun vücudun çok hızlı dışarı atabildiği türden bir şey olabileceğini söyledi. Örneğin GHB gibi bir uyuşturucu madde olabilirmiş."

"GHB ağırlıklı olarak doğum anestezilerinde ve kas tonusu bozukluklarında kullanılır. Bir süredir de parkinson hastalarına veriliyor. Jana belki de bir hastanede çalışıyordur?"

"Bu olası, ancak ne yazık ki bu madde bayıltıcı damla olarak çok yaygın ve her köşe başında satılıyor. Bakın, bu konuyla sonuna kadar ilgileneceğim, ne var ki şu an için size hiçbir söz veremem."

"Peki şimdi ne yapabiliriz?"

Stark yine arkasına yaslandı ve, "Bulanık sularda avlanmayı sürdüreceğiz," dedikten sonra gözlerini yine Jan'a dikti. "Ancak kesinlikle artık tek başınıza dedektifçilik oynamaktan vazgeçmeniz gerekiyor. Dikkatinizi çeken bir şey olursa hemen beni arayın. Size polis koruması verilmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Elimizdeki zayıf kanıtlarla bu hiç kolay olmayacak. Koruma altına alınmanız

biraz sürebilir. Bu yüzden kendinizi ona göre ayarlayın. Bu süre içinde kendinize ve Bayan Weller'e göz kulak olmanızı öneririm. Siz zokasınız Doktor Forstner. Bunu hiç unutmayın."

59

Jan'ı nerede bulabileceğini biliyordu ve kader ona tam da doğru noktada bir park yeri bahşetmişti. Yine cennetten ona gelen bir işaretti bu. Şimdi saatlerdir burada beklemekteydi. Dışarıda yağmur yağarken hastanenin otoparkında Jan'ın eski VW Golf'ünden gözünü ayırmadan aracının direksiyon simidine sıkıca sarılmış düşünüyordu.

Şu sıralar kafasını en çok papaz kurcalıyordu. Onu küçümsediği için adam gitgide sorun hâline gelmişti. Çünkü Felix Thanner'in bugün yanına uğramasına çok şaşırmıştı. Papazın bu kadar cesur olabileceğini beklememişti. Özellikle de onun kim olduğunu öğrendikten sonra papaz böyle bir cesaret gösteremez sanmıştı.

Thanner önce kurallara uymuş, ondan asıl istediği şeye doğrudan değinmemişti. Hatırını sormuş ve güler yüzlü davranmıştı.

Şansını *iyilikle* denemişti. Annesi hep öyle söylerdi. *Bir yere varmak istiyorsan şansını önce iyilikle dene.* Annesinin hayat felsefesi buydu.

Annesi insanların içinde her zaman iyi bir yanlarının da olduğuna inanırdı. Ne acizce bir zırvalık! Dünyada iyi olan hiçbir şey yoktu. Ve var olduğunu düşünen de bitmiş demekti. Gerçek olan şuydu: İnsanlar kötüydü ve diğerlerini ömür boyu pişmanlığını duyacakları şeylere sürüklüyorlardı. Hırs ve nefretin hüküm sürdüğü bu sinsi, kötü ve riyakâr dünya insana başka seçenek bırakmıyordu.

Annesi bunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Köle gibi yaşayan bu kadın, başının üzerinde bir damı olması uğruna onurunu ayaklar altına almıştı. Jana annesini bir zamanlar sevmiş olsa da aslında bu kadın bir kap sıcak yemek için bacaklarını ayıran ucuz bir fahişeden farksızdı. Gün gelmiş annesi, isteyen herkesin üzerinde kolayca tepinebildiği bir gölge olup çıkmıştı. Annesi olanlara boyun eğmişti çünkü köleliğinin bir gün ödüllendirileceğine sıkı sıkı inanmıştı.

Ancak sonra her şey çığırından çıkınca Jana'nın, annesini bu uğursuz yanılgıdan kurtarması gerekmişti. Jana aslında bu eylemi uygularken zorlanmış olsa da değiştirilemez bir zorunluluk olarak görmüştü. Yine de doğruyu yaptığından kuşku duymamıştı. Bu konuda pişman olabileceği hiçbir nokta yoktu.

Şu papaz da ona annesini anımsatıyordu. Bu adam da ağlak ve aciz bir korku yumağından ibaretti. Tiksindiriciydi. Midesini bulandırıyordu. Onunla sohbet etmeye kalkıştığı sırada elinde olsa adamın yüzüne kusardı. Sonra bir an papaz onu mantığa davet etmişti. İşte o zaman tam anlamıyla saçmalamıştı.

Günah çıkarmak için neden özellikle onu seçtiğini Thanner bir bilseydi! Ama hiçbir şey sezmemişti. Kadın onu ustaca yanıltmış ve bu konuyu bir kez daha düşüneceğine söz vermişti. Teslim olmanın zor bir adım olduğunu söylemişti. Ancak işlediği suçların sonuçlarından kaçamayacağını bildiğini de sözlerine eklemişti. Aslında Thanner'in anladığından farklı şeyler kastetmiş ama yine de yalan söylememişti.

Bunun üzerine papaz rahatlamış ve ona bir kez daha yardım elini uzatmıştı. Thanner giderken kadın ona yanına uğrayacağına dair söz vermişti.

Kadın kendini tutamayarak sırıtmıştı. Evet, papaz ona yardımcı olacaktı. Ancak sandığından farklı gerçekleşecekti bu.

Zamanının daraldığını biliyordu. Bu pısırık muhallebi çocuğu kendinden geçip her şeyi berbat etmeden önce kadının harekete geç-

mesi gerekiyordu. Papaz daha fazla dayanamayıp onu ele verecekti; bu yüzünden okunuyordu. Ona anlattıklarıyla başa çıkamıyordu. Ziyaretine gelmiş olması bile bunu açıkça gösteriyordu. Papaz, susma yeminini bozmak üzereydi.

Ancak öte yandan adamı tam da istediği kıvama getirmişti. Şimdi tek yapması gereken oyun tahtasına yeni bir figürü konumlandırmaktı. İşte o zaman Jan'la bir daha ayrılmamak üzere yek vücut olacaklardı.

Jan'ın sonunda binadan çıktığını görünce yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. Buz gibi otomobilin içinde beklemenin karşılığını almıştı. Sanki onu ne kadar özlediğini Jan da hissetmiş gibiydi. Jan omuzlarını sarkıtmış, gözlerini yere dikmişti. Elleri pantolonun ceplerinde, yağmur altında patikada yürümeye başladı.

İkindi vaktini hastanede, Carla'nın başucunda geçirmişti. Bunu yapmayı görev biliyor olmalıydı. Bu baş belası kadını ortadan kaldırmanın başka bir yolunu bulamadıkları için suçluluk duyuyordu herhalde.

Yoksa Carla onun için hâlâ bir şey ifade ediyor muydu? Onun için mi bu kadar bitkindi?

Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. Carla'nın, Jan'ın gözündeki yerinin artık bir önemi yoktu. Aksine Jan'ın Carla'ya karşı duyguları ne kadar yoğunsa o kadar işine gelirdi. Çünkü olur da planı ters giderse Jan'ın bu duyguları, Jana'nın onu elde etmesini ayrıca kolaylaştıracaktı.

Ancak ters giden bir şey olmayacaktı. Hayır, her şey istediği gibi gelişiyordu. Tanrı ondan yanaydı.

Az kaldı Jan, o gün geldiğinde benim ismimden başka bir şey düşünmeyeceksin. Hem gece hem gündüz. Sonsuza dek.

60

Jan evin yolunu yarılamışken fikrini değiştirdi. Bomboş eve girmek ona dayanılmaz geliyordu. Rudi'ye uğrayıp olanları anlatmayı şimdi ne çok isterdi! Şu sıralar Kanarya Adaları'nda ikinci baharını yaşayan yaşlı dostunu çok özlemişti. Tüm bu olanlardan uzaklaşmak Jan'a da çok iyi gelebilirdi.

Jan onlarca kez dönüp bakmadan önünden geçtiği Vertigo adlı barın önünde durdu. *Ne yapalım yani,* diye düşündü. *Her şeyin bir ilki vardır.*

İçerisi havasız ve gürültülüydü ama Jan aldırmadı. Önemli olan kalabalığa karışmaktı. Ellili yılların tarzında dekore edilmiş mekâna göz gezdirdi. Tanıdık bir yüze rastlamayınca rahat bir soluk aldı. Kimseyle sohbet edecek durumda değildi.

Barda boş bir yer bulup oturdu, tezgâhın arkasındaki şişelerden yapılma yüksek duvarı inceledi ve barmen kızın şaşkın bakışları arasında iki kadeh Glanmorangie sipariş eti. İlk kadehi tek dikişte boşalttı.

Viski boğazını yakınca Jan bu alevin beyninin içindeki öfke ve düş kırıklığını da kavurmasını istedi. Stark'la görüştükten sonra yeniden Carla'nın yanına dönmüş ve onu bu halde görmek bir kez daha yüreğini dağlamıştı.

Carla gözünü açtığından beri tek kelime konuşmamıştı. Yalnızca bir gün önce polislere zar zor ifade vermiş, sonra kendini yeniden kapatarak ifadesiz bir maskenin ardına gizlenmişti. Jan'ın dokunuşlarına tepki vermiyordu. Jan da, Carla'nın buz gibi olmuş öğle yemeğinin üzerinde durduğu, pencerenin önündeki masanın yanına gidip oturmuştu. Carla da yattığı yerden boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Jan'a bir asır gibi gelen saatler boyunca karşılıklı oturmuşlardı. Sonra Carla yorganı başından yukarı çekip uyumuştu.

Fakat Carla hiç ağlamıyordu. Tek bir duygusal tepki dahi vermemişti. İç dünyasına çekilmiş gibiydi çünkü orası kendini güvende

hissedebildiği tek sığınaktı. Jan en çok buna üzülüyordu. Carla'nın bu travmayla yüzleşebilmesi için bir an önce terapi görmesi gerekiyordu. Güçlü bir kadındı ve bunu atlacağından emindi. Ancak terapiyi öteledikçe işler daha da zorlaşıyordu.

Jan elindeki kadehi sallayarak bir viski daha sipariş etti.

Jana'yı düşünmeden edemiyordu. Kadın, hastalıklı saplantısıyla amacına ulaşmış, Carla'yla onun arasına bir engel koymayı başarmıştı. Aşılması güç bir engeldi bu. İlişkileri asla eskisi gibi olamayacaktı. Belki ilişki olmaktan bile çıkacaktı. Hem de birbirlerini tam kaybetmek üzereyken yeniden buldukları bir sırada yaşanmıştı bunlar.

Yanında oturan tombul, gözleri ince bir çizgi haline gelmiş, sıkıca arkaya taradığı saçları jöleden pırıl pırıl parlayan adam Jan'ı dürttü.

Ardından, "Hey," diye homurdandı. "Ya kapat şu telefonunu ya da aç. Çalıp durması sinirimi bozuyor."

Jan ceketinin cebindeki titreşimi ve nostaljik eski telefon zilini şimdi algılayabilmişti. Ekranda arayan numara görünmüyordu. Telefonu daha açmadan karşısına kimin çıkacağını biliyordu.

"Alo, sevgilim, nasılsın?"

Jan kadının sesini duyar duymaz ağzında madeni, ağır bir tat duyumsadı. O an gözünü kırpmadan Jana'yı öldürebilirdi. Sırf ondan kurtulmak için yapabilirdi bunu.

Jan bir an için duraksayarak kafasını toplamaya çalıştı.

"Jana," dedi. Sesinin normal çıkması için uğraşıyordu. "Yakınlarda bir yerdesin, doğru mu?"

"Evet, seni görebiliyorum."

"Ben de seni görmek istiyorum. Hem de derhal."

"Şu anki ruh durumunda bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Aksine, çok iyi bir fikir." Jan çevresine bakındı. Konuşmalar ve müziğin yarattığı gürültü öylesine yüksekti ki kadının içeriden mi yoksa dışarıdan mı aradığını çözemedi. "Neredesin?"

"Sevgilim, sesin çok sinirli geliyor. Neyin var senin?"

"Neyim mi var?" Jan yerinden fırlayıp heyecanla çevresine baktı. Artık bu oyuna dayanacak gücü kalmamıştı.

"Neyim olduğunu kalkmış bir de sen soruyorsun, öyle mi? Sen nasıl bir insansın!"

"Jan, bu ses tonundan hoşlanmıyorum."

"Yaa, öyle mi? Ama buna alışman gerekecek. Çünkü benden başka türlüsünü duyamayacaksın."

Jan o sırada gözüne, elindeki cep telefonunu kulağına götürmüş dört kadın kestirdi. Aralıksız konuştukları için aralarından ikisini hemen devre dışı bıraktı. Üçüncü de olamazdı çünkü öyle bir kahkaha atmıştı ki, bu ses hattın öbür ucundaki kişinin kulağında daha saatlerce çınlayacaktı.

Jan uzun siyah saçlı, havalı genç bir kadına doğru yürüdü. Kadın, girişin yanında, bara adını veren Hitchock'un *Vertigo* filminin afişinin önündeki masada oturmaktaydı. Siyahlar giyinmişti, Akdenizlilere benziyordu. Ciddi bir ifadeyle telefonundan gelen sesi dinlerken sinirli görünüyordu. Bacak bacak üstüne atmış, ayakkabısının burnunu sürekli yere vuruyor, alt dudağını ısırıyordu.

Jan, telefondaki sesin, "Bana neden böyle kötü davranıyorsun?" dediğini duydu. O sırada gerginliği her halinden belli olan garson kadın, Jan'ı iterek yanından geçmiş ve siyah saçlı kadını görmesini engellemişti. "Beni sevdiğini söylemiştin oysa."

Jan güç bela siyah saçlı kadının yanına ulaştı ve önünde durdu. "Yalandı, biliyorsun zaten. Polise teslim edebilmek için seni çekmeye çalışıyordum."

Genç kadın kahverengi gözlerini iri iri açarak Jan'a baktı ve sonra dikkatini yeniden telefona verdi. Jan, kadının İspanyolca konuştuğunu ancak şimdi duyabiliyordu.

"Yalan değildi," diye çıkıştı Jana. Barın dışında bir yerlerde duruyor olmalıydı.

"Evet, yalandı." İçeriye yeni giren müşterileri iterek kapının önüne çıkmaya çalışıyordu. Dışarısı karanlık ve soğuktu, yağmur hâlâ dinmemişti.

"Hayır, bu doğru değil Jan."

Jan, "Sonuna kadar doğru..." diye gürledi. Bir yandan da gözleriyle sokağı tarıyordu. "Karşında rol yapmaktan bıkıp usandım, anladın mı? Benim için en önemli şeyi, ilişkimi mahvettin. Artık kaybedecek bir şeyim kalmadı."

"Sevgilim, sarhoşsun sen. İnsan sarhoş olunca öyle şeyler söyler, aslında hiç..."

"Bana bir daha öyle söyleme. Ben senin sevgilin falan değilim. Hasta beynin bunu anlayabiliyor mu?"

Bu tam isabet olmuştu. Kadın kesik kesik soludu, şaşırmıştı. Jan direksiyon başındaki uzun boylu, ince yapılı kişinin telefonla konuştuğu gümüş rengi bir BMW'nin önünde durdu. Aracın içindeki kişinin sırtı Jan'a dönüktü. İnce parmaklarında iki altın yüzük vardı. Siyah atkuyruğu saçı sokak lambalarının ışığında parlıyordu.

"Jan, ben bunu anlayamıyorum." Jana bunu söylerken BMW'deki kişi de konuşuyor ve ellerini hareket ettiriyordu. "Aklımı karıştırıyorsun. Planımızı konuşmuştuk ve sen de demiştin ki..."

Jan her şeyi göze alarak otomobilin sürücü kapısını var gücüyle açtı. "Tamam, yeter artık! Çık dışarı!"

Direksiyondaki kişi ani bir hareketle Jan'a döndü ve kendini otomobilden dışarı attı. Jan öfke saçan kapkara gözlerini üzerine

dikmiş, yaklaşık bir doksan boyundaki bu adama şaşkınlıkla baktı. "Ne istiyorsun sen be?"

Jan ancak, "Sandım ki..." diyebildi.

Ve daha fazla konuşamadı. Adam ona öyle ani bir kafa atmıştı ki Jan duyduğu acıyı ancak kaldırıma yuvarlandıktan sonra algılayabildi.

İriyarı adam, "Haydi şimdi bir şeyler sanmaya devam et bakalım," dedi. Yüzündeki kanı silmeye çalışan Jan'a yukarıdan bakıyordu. "Ellerini sevgilimin üzerinden çekeceksin anlaşıldı mı?"

"Miguel, bırak adamı!"

Jan önce topuk sesleri duydu, sonra da bardaki havalı esmer kadını fark etti.

"O değil..." diyen kadın bir yandan da erkek arkadaşının deri ceketini çekiştiriyordu. "*Querido*,[4] senden başka kimse yok! *Comprende*?[5]"

Adam, "Şansın varmış," deyip Jan'a baktı ve homurdandı. Sonra kız arkadaşıyla birlikte arabasına binerek uzaklaştı.

Jan yerden kalktı. Üstü başı ıslanmış, kir ve kan içinde kalmıştı. Öfkeden bütün bedeni titriyordu.

"Görüyorsun değil mi?" diye boş sokaklara doğru haykırdı. "Şu halime bak, seni akıl hastası pislik! Beni ne duruma getirdiğine bak!"

Birkaç metre ötede, yolun karşı tarafında bir aracın farları yandı. Gümüş rengi küçük bir otomobil park yerinden çıktı, bir sonraki sapağa kadar geri geri ilerledi ve sonra hızla gözden kayboldu.

Jan arkasından, "Korkak!" diye bağırdı. "Korkaksın sen! Ama elime geçireceğim seni, duydun mu?"

---

4 (İsp.) Sevgilim. (ç. n.)

5 (İsp.) Anladın mı? (ç. n.)

61

Sonunda kadından yeni bir haber çıkmıştı. Jan Forstner, Rutger Stark'ı aradığında başkomiser, yarın saati aşkın bir süredir yakmak için fırsat kolladığı sigarasını içmek üzere emniyet binasından henüz dışarı çıkmıştı.

Doktor, Jana'nın telefon ettiğini anlatırken sözcükleri sıralamakta âdeta güçlük çekiyordu. Sinirlerinin perişan olduğu sesinden belliydi. Stark hemen evine gitmesi, dinlenmesi ve ondan haber beklemesi için Jan'dan söz aldı. Karşılığında evinin önünde bir devriye aracı bekleteceğine söz verdi. Sonra binaya dönüp hızla odasına girdi.

"Doktor Forstner'in telefon servis sağlayıcısıyla hemen bağlantıya geçin," deyip mesaideki memurları görevlendirdi. "Forstner'i bu akşam cep telefonunudan arayan bütün numaraların listesini istiyorum."

Polis yorgun bir ifadeyle Stark'a baktı. "Kusura bakmayın ancak saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet biliyorum, siz yine de dediğimi yapın. Ayrıca Fahlenberg'e kayıtlı gümüş rengi küçük araç sahiplerinin isimlerine ihtiyacım var. Plakayı bilmiyoruz."

"Hiç değilse marka ve model bilgimiz var mı?"

"Hayır."

"Aracın eski ya da yeni olduğu belli mi?"

"Üzgünüm."

Polisin gözleri iri iri açıldı. "Aman Tanrım, Fahlenberg'in yarısı gümüş rengi küçük araç kullanıyor. Karımda gümüş rengi Polo, komşumda gümüş rengi Micra, kızımın arkadaşında gümüş rengi Corsa var. Gümüş yıllardır en moda renk."

Stark meslektaşına omuz silkerek baktı. "Zanlı işte tam da bu nedenle böyle bir otomobil kullanıyordur. Kadın çok uyanık ve

başkalarının yolundan giderek gizlenebiliyor. Ancak bir hata yaptı. Aslında şansımız varsa, birden fazla hata yaptı."

Stark masasının üzerindeki tanık ifadelerinin yer aldığı formu eline alarak değerli bir hazineymiş gibi süzdü. Forstner az önce o kadar heyecanlı olmasaydı ona bundan söz edecekti. Ne var ki doktor, içinde bulunduğu ruhsal durumda tek bir sözcüğü bile kavrayamazdı.

Forma bakıp keyifle başını salladı. Forstner sakinleşir sakinleşmez ona soruşturmanın geldiği son noktayı açıklayacaktı. Belki de o zamana kadar yeni bilgiler de elde etmiş olurlardı.

Başkomiser kendi kendine gülümsese de yorgundu. Bu kadın her kimse hatalar yapmaya başlamıştı. Bu hatalar Stark'ı ağır ağır ancak kesin bir şekilde kadının izine götürüyordu. Benzeri bir ya da iki hata daha yaparsa onu hemen ele geçirecekti.

Derken küçük şeytan, Stark'ın omzunun üzerinden ona öyle bir şey fısıldadı ki komiserin gülümsemesi bir anda kayboldu.

Ya bunlar hata değilse? Ya kadın bunları kasten yapıyorsa? Ne de olsa sizin bilmediğiniz bir planı var.

62

Jan kulakları tırmalayan madenî bir sesle uykusundan sıçradı. Ortalık zifiri karanlık olduğu için gözlerini açtığında nerede bulunduğunu kestiremedi.

Çevresini yoklarken eli ayaklı lambaya çarpınca evinin salonunda olduğunu anımsadı. Derken aklına geldi, bardan döndükten sonra panjurları sımsıkı kapatmıştı. Gözetleniyor olma duygusuna artık katlanamıyordu.

Paranoyak hastalarım gibi davranıyorum, diye düşündü. Onlardan tek farkım, peşimde gerçekten birinin olduğunu kesinlikle biliyor olmam.

Kanepeden güçlükle doğruldu, ayaklı lambayı yaktı ve o madeni gümbürtüyü yeniden duydu.

Panjurları kaldırdığında onu yine puslu ve yağmurlu bir gün karşıladı. Yolun karşı tarafında iriyarı bir çöpçü konteynırı çöp arabasının kaldırma mekanizmasına takarken başını çevirip Jan'a doğru baktı.

Jan, gözleri gümüş rengi bir otomobil ararken çöp arabasının arkasına park etmiş devriye aracını gördü ve rahat bir soluk aldı.

Banyoya gitti ancak aynadan ona bakan yüzü kendininkine benzetemedi. Aynadaki adam yorgun, tükenmiş ve yara bere içindeydi. Sol elmacık kemiğinin üzerine kan oturmuştu. Kaldırıma düştüğü sırada yüzünde açılan bu yara neyse ki derin sayılmazdı. Spreyle dezenfekte edip yara bandıyla kapatması yeterli olmuştu.

Telefon ısrarla çalınca Jan irkildi. Hemen salona koştu, telsiz telefonu hızla aldı ve ekrana baktı. Fahlenberg'e ait 90'la başlayan bir sabit numarayı göstermekteydi. Hastanenin numarasıydı bu. Bu saatte kim arıyor olabilirdi?

"Doktor Forstner'le mi görüşüyorum? Ben Doktor Sikandar Mehra. Beni hatırladınız mı? Bir yıl kadar önce birlikte çalışmıştık."

"Evet, hatırladım," dedi Jan. Kısa boylu, tıknaz, acil serviste çalışan güler yüzlü Hintli kadın hemen gözünün önüne gelmişti. "Konu nedir?"

"Sizden başka kimi arayacağımı bilemedim," dedi Mehra. Sesi kaygılıydı. "Konu, arkadaşınız Bayan Weller."

Jan yerinden sıçradı. "Ne oldu ona?"

"Bedensel olarak yaşadığı olayı oldukça iyi atlattı. Ne var ki ruhsal durumu açısından endişeliyim."

"Anlıyorum," dedi Jan. "Carla'yı klinikten çıkar çıkmaz terapi alması için ikna etmeye çalışıyorum."

"Şey, Doktor Forstner, sizi aramamın nedeni de bu zaten. Bayan Weller hastanemizden ayrıldı."

"Özür dilerim, anlayamadım? Servisten arkadaşınız Carla'nın hafta sonuna kadar..."

"Kendi isteğiyle gitti," diyen Mehra, Jan'ın sözünü kesti. "Arkadaşım bunun erken olduğunu kendisine anlatmaya çalıştı fakat Bayan Weller derhal taburcu olmakta ısrarcı davrandı. Bunun sorumluluğunu üstlendi ancak arkadaşım taburcu evraklarını kendisine teslim edemeden gitmişti. Danışmadaki hemşire durumu haber bile veremeden Bayan Weller'in taksiye binip gittiğini söylüyor."

"Bu tam olarak saat kaçtaydı?"

"Yaklaşık bir saat önce. Daha önce arayamadığım için kusura bakmayın ancak ben de az önce vardiya değişirken öğrendim."

Jan teşekkür edip telefonu aceleyle kapattı ve Carla'nın numarasını çevirdi. Carla'nın bir gün önceki davranışından sonra yanına geleceğini hiç zannetmiyor, evine kapanmayı yeğleyeceğini varsayıyordu. Bu durum onu Doktor Mehra'dan çok daha fazla kaygılandırmaktaydı.

Jan telefonu bir süre çaldırdıktan sonra kapattı. Carla'nın taksiyle evine gitmesi yaklaşık on beş dakika sürerdi. Yoğun trafikte bu süre yirmi, olsa olsa yirmi beş dakikaya çıkardı. Mehra verdiği sürede yanılmamışsa Carla'nın çoktan eve ulaşmış olması gerekirdi. Telefonu açmaması ve hastaneyi ani bir şekilde terk etmesi iyiye işaret değildi.

Gerçi Jan, Carla'nın hastane ortamına dayanamayıp yalnız kalmak istemiş olmasını anlayabiliyordu. Ne var ki kendini izole etmesi tehlikeli olabilirdi. Kaldı ki ruhsal durumu çok kritikti.

Jan ceketini kaptığı gibi Carla'nın evine doğru yola çıktı. Yoldan onu defalarca aradı ancak Carla'nın ne cep telefonu açıktı ne de ev telefonu cevap veriyordu.

Genç kadının evine ulaşınca kapı ziline elini kaldırmadan bastı ve kapının açıldığını duyunca derin bir soluk aldı. Carla'nın dairesine çıkarken basamakları ikişer ikişer atladı.

Yukarıya ulaştığında merdiven başında onu bekleyen biri vardı. Carla'nın kat komşusu Edwina Frank yetmişlerinde, sıska ve somurtkan bir kadındı. Sırtında her zaman olduğu gibi üzerinden dökülen çiçekli önlük elbisesi vardı. Carla'nın bir defasında söylediği gibi, seyrek saçlarını kabartmasıyla *Frankenstein'ın Gelini* filmindeki Elsa Lanchester'ı andırıyordu.

"Ah, doktor bey," dedi yaşlı kadın. "Ölüleri bile uyandıracak kadar zil çalanın siz olduğunuzu tahmin etmiştim. Bu binanın duvarlarının ne kadar ince olduğunu bilmiyor musunuz?"

Jan, Carla'nın kapısının kapalı olduğunu gördükten sonra bakışlarını yeniden Frankenstein'ın gelinine çevirdi. Çünkü bu evde olup biten hiçbir şeyin bu kadının gözünden kaçmadığını bilirdi. "Bayan Weller evde değil mi?"

"Evdeydi," dedi Bayan Frank. "Onu uç uca kaçırdınız."

"Ne kadar uç uca?" Edwina Frank kol saatine baktı. "On dakika kadar."

"Kendisiyle konuştunuz mu? Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Hayır, yalnızca otomobiliyle gittiğini gördüm. Ona ne olduğunu söyler misiniz? Bence ters giden bir şeyler var, haksız mıyım?"

Kadının meraktan kıvrandığı yüzünden okunuyordu. En geç Jan gittikten sonra, binadaki diğer sakinlerin hepsi Carla Weller'in hayatında bir şeylerin ters gittiğini öğrenecekti.

"Yok bir şey," diye Jan yalan söyledi ancak kadının merakı dinmemişti.

"Yaa, öyle mi? Ama az önce gördüklerimden sonra sizin gibi düşünmüyorum. Özellikle de merdiven başında olanlardan sonra."

Jan tam da gitmek üzere arkasını dönmüştü ki bakışlarını şaşkınlıkla yeniden kadına çevirdi. "Neyi kastediyorsunuz?"

"Yani, tesadüfen dairemin antresinde kapının önünde duruyordum ve Bayan Weller'in merdivenleri çıktığını duydum. Bunun üzerine gözetleme deliğinden baktım. Bayan Weller kapısının önündeydi ve elinde bir mektup vardı. Öyle içli ağlıyordu ki taş olsa eridi. Çıkıp bakayım dedim ama ben kapımı açıncaya kadar o evine girmişti. İçeride ağlamayı sürdürdüğünü duydum ancak zilini çalmak istemedim. Az sonra tekrar dışarı çıktı, merdivenlerden indi ve otomobiline binip gitti."

"Bayan Frank, onunla konuştunuz mu? Bir şey söyledi mi?"

Kadın kollarını göğsünde kavuşturup başını hayır anlamında salladı.

"Hayır, bir şey söylemedi. Hem ben burnunu başkalarının işlerine sokan biri değilim. Herkes böyle olduğunu sürekli savunsa da böyle bir şey yapmam."

Jan binadan ayrılırken çok tedirgindi. Carla nereye gitmişti?

Onu bir kez daha cep telefonundan aradı ama ulaşamadı.

63

Jan pencerenin önünde durmuş, Stark'ın çalışma odasından aşağıya, emniyetin girişindeki avluya bakıyordu. Aralıksız yağan yağmur asfaltta geniş su birikintileri oluşturmuştu. Öyle ki oraya park etmiş olan iki devriye aracı kapkara bir denizin içinde yüzen tekneleri andırıyorlardı.

Stark, "Sizce kendine bir şey mi yapmak istiyor?" diye sordu.

Jan komisere döndü. "Açıkça söylemek gerekirse bilmiyorum. Ancak bana göre Carla intiharı düşünebilecek en son kişidir. Gelgelelim başına gelen onca şeyden sonra..." Jan cümlesini tamamlamadı ve çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı.

"Durumu bize hemen bildirmeniz çok iyi oldu," dedi Stark. Umutla başını sallıyordu. "Arkadaşlarım Bayan Weller'in peşinde, gözlerini dört açacaklar."

"Çok ciddi kaygılarım var," dedi Jan. "Tanıdığı herkesi aradım ancak hiçbiriyle görüşmemiş."

Stark, "Hemen en kötüsünü düşünmeyelim," dedi. Sesine, Jan'ı avutmaya çalışan bir tını katmaya çalışıyordu. "Belki de sadece yalnız kalıp olan biteni düşünmek ve kendine gelmek istiyordur."

"Umarım öyledir."

"Bu arada yeni gelişmeler var." Stark masasının üzerinde duran dosyayı almış sallıyordu. "Bayan Weller'in kaçırıldığı varsayımınızı doğrulayan bir tanık bulduk."

"Tanık mı?"

"Yoldan geçen biri Astoria'nın arka bahçesine kırmızı bir Mini Cooper'ı park eden iki kadın görmüş."

"Bu Carla'nın otomobili olmalı!"

"Evet, tanığın tariflerine bakılırsa sürücünün yanında Bayan Weller oturuyormuş. Kadınlar otele arka kapıdan girmişler. Tanık, Bayan Weller'in sarhoş olduğunu düşünmüş. İfadesine göre kadın

sallanıyor ve ayakta durmakta zorlanıyormuş. Diğer kadın ona destek vermiş ve Bayan Weller otomobille kapı arasındaki kısa mesafede birkaç kez düşme tehlikesi geçirmiş. Öğle saatleri olduğu için bu durum tanığa tuhaf gelmiş."

"Bu durumda Carla kendisinin de dediği gibi uyuşturulmuş. O zaman nasıl kaçırıldığını anımsamamasına ve doktorun kanında hiçbir maddeye rastlamamasına bakarsak GHB mantıklı bir açıklama olarak karşımıza çıkıyor. Bu sıvı uyuşturucular anlık bilinç kararmasına yol açar ve kanda yalnızca birkaç saat süreyle saptanabilir." Jan bunu düşündükçe başını öfkeyle iki yana sallıyordu. "Lanet olası pislik... Carla'yı bu maddeyle öldürebilirdi. Tanık, kadının eşkâlini verebilmiş mi bari?"

"Verdiği bilgileri değerlendirmeyi sürdürüyoruz. Büyük olasılıkla robot resim için yeterli olmayacak ancak Jana denen şu kadının zayıf ve epeyce uzun boylu olduğunu biliyoruz. Bir yetmiş ila bir seksen arasında. Uzun sarı saçları var. Kapüşonlu bir pardösü giymiş olduğu için adam yüzünü görememiş." Stark omuzlarını silkti. "Biliyorum, bunlar yeterli değil ancak hiç değilse bir yerinden başladık. Ayrıca kadını Volker Nowak cinayetiyle de ilişkilendirebiliyoruz. Jana sizi Nowak'ın cep telefonundan aramış. Ne yazık ki kurnazlık ederek konuşma bittikten sonra telefonu kapatmış ve telefonun pilini de çıkarmış. Böylece yer tespiti yapamadık."

"Çok tuhaf." Jan, bir sandalyenin üzerine çöktü ve şakaklarını ovmaya başladı. "Bunu neden yapıyor? Nowak'ın katili olduğunu neden gözümüze sokuyor?"

"Bu soru bir süredir benim de kafamın içinde dolanıp duruyor," dedi Stark. "Olanlara baktığımızda kadının plansız hareket etmediğini görüyoruz. Nowak'ın cep telefonunun ağır bir kanıt olduğunu bilmesi gerekir. Peki, neden üzerinde tutuyor ve kullanıyor?"

"İlk konuşmayı da mı bu telefonla yapmış?"

"Evet, neden sordunuz?"

"Kadının bilinçli olarak riske girdiğini düşünüyorum. Carla'yı güpegündüz otele götürüyor, oysa birilerinin onları görebileceğini çok iyi biliyor. Şimdi de bize Nowak'ın katili olduğunu anlatıyor. Bana göre bu tablo onun her şeyi göze aldığını gösteriyor. Bence bize, onu hiçbir şeyin durduramayacağını anlatıyor."

"Yani planını uygulaması konusunda mı diyorsunuz?"

Jan başını salladı. "Amacının ne olduğunu bir bilebilsek! Ancak korkarım bunu istediğimizden çok daha erken öğreneceğiz. Çünkü ya amacına yönelik son adımı atmak üzere ya da kaybedecek bir şeyi kalmadığı için hiçbir şeyi umursamadığı bir noktaya geldi."

"Neden böyle olsun ki?"

"Çünkü ona dün akşam kendisini sevmediğimi söyledim."

64

Jan, Stark'la görüştükten sonra hemen eve koşup telesekreterine baktı. Carla'nın bir not bırakmış olmasını umsa da bu çok zayıf bir olasılıktı. Öyle ya, Carla, Jan'a ulaşmak istese onu cep telefonundan arayabilirdi.

Gerçekten de cihazda yeni not bırakıldığına dair bir sinyal yoktu. Anlaşılan Carla nerede olduğunu Jan'ın bilmesini istemiyordu ve genç adam en çok da buna üzülüyordu.

Stark'ın, Carla'nın kendiyle baş başa kalabilmek ve olanlarla yüzleşmek üzere bir yere gitmiş olabileceği tezi aslında akla yatkındı. Jan da böyle olduğuna inanmak istiyordu. Aslında çekip gitmek Carla'ya uygun bir tepkiydi. İlişkilerini gözden geçirmek için kitap tanıtım yolculuğuna çıkması da buna benzer bir tavırdı.

Öte yandan son karşılaşmaları gözünün önünden gitmiyordu. Hastane odasındaki yürek daraltan sessizlik Carla'nın pencereye diktiği boş bakışları, yataktaki iyice büzülmüş bedeni, sonra da yorganı başından yukarı çekişi... Tüm bunlar Jan'ı ürkütüyordu.

İnsan ruhu gizli dehlizlerde yaşar, kırılırsa da bu sessiz sedasız olurdu. Kırıklar, ancak iş işten geçtikten sonra gözle görülebilirdi. Jan bu nedenle her şeye hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu.

Kendini bitkin bir halde kanepenin üzerine attı. Son günlerde yaşananlar bütün enerjisini tüketmişti. Bir anda yaşlanmıştı sanki. En kötüsü de sürekli beklemek olmuştu. İşte şimdi yine bekliyordu: Carla'dan gelecek haberi, Jana'nın bir sonraki adımını ve hepsinden de önemlisi bu delinin ele geçirilmesini bekliyordu.

Beklemekten nefret ederdi. Bekleyen kişi, karşı tarafa çaresizce teslim olmuş demekti. Acizdi, harekete geçemezdi ve tek yapabildiği gelişmelere tepki vermekti. Jana yaşamına girdiğinden beri Jan'ın hayatında edindiği en berbat deneyim tam da buydu işte. Jana zor kullanarak denetimi ele geçirmişti. Olayları yalnızca o yönetiyordu. Bir Mick Jagger plağının üzerinde yazdığı gibi, *She's the Boss*, diye düşündü. Patron kadındı çünkü akıl hastasıydı ve bir sonraki adımını kestirmek olanaksızdı. Ne zaman ne yapacağı belli olmuyordu ve Agnes Nowak'ın sözleriyle ifade etmek gerekirse, tam bir hortlak gibiydi.

Tanığın otelde gördüğü şu uzun boylu sarışın kadın neyin nesiydi acaba? Ruhunda neler olup bitiyordu? Neler planlıyordu? Karşılaşırlarsa ne olacaktı? Şeytanın gözlerinin içine mi bakmış olacaktı o zaman?

Telefon çalınca Jan bir yerine bir şey batmış gibi kanepeden fırladı. Henüz ikinci kez çalmadan ahizeyi kaldırmıştı bile.

"Carla!"

"Jan..."

Cılız bir erkek sesiydi bu; fısıldar gibiydi. Sesini yükseltmekten korkuyordu âdeta. Jan bu sesi tanıyordu ancak kafasının içinde bir yere oturtması sadece bir an sürdü.

"Felix, sen misin?"

"Lütfen beni iyi dinle, çok fazla vaktim yok," diye fısıldadı papaz.

"Lütfen sesini biraz yükseltebilir misin? Seni duyamıyorum."

"Olmaz," dedi papaz. "Kadın şu an yanımda. Hemen bitişikte."

Jan tüylerinin diken diken olduğunu duyumsadı. "Yanında olan kim?"

"Kısa kesmek zorundayım. Susma yeminimi bozacağım Jan. Bu, yaşamımın en zor kararı, inan bana. Bunun doğru bir adım olduğunu biliyorum ve sonuçlarına da katlanmaya hazırım. Dostum olduğun için sana bu sırrı vermeliyim. Çünkü öğrenmelisin. Bir insanın daha başına bir şey gelmesine dayanamam."

Jan ahizeyi sıkıca kavradı.

"Neden söz ediyorsun?" diye sordu, oysa alacağı yanıtı tahmin ediyordu. İyi de, Felix Thanner'in Jana'yla ne ilgisi olabilirdi?

"Aradığın kadının kim olduğunu biliyorum. Bana gelip günah çıkardı ancak ben bu bilgiyle yaşayamıyorum. Hele kız arkadaşının başına gelenlerden sonra... Ona bunları kimin yaptığını biliyorum ve çok üzgünüm Jan. Sessizliğimi bozma cesaretini gösterseydim bunlar olmayacaktı."

"Kimmiş o Felix? Söyle bana!"

Jan derin bir soluk duydu. Felix'i elinde ahizeyle titrerken ve kendisiyle savaşırken görür gibi oldu.

"Bu kadın zırdeli Jan," dedi. "Ayrıca tehlikeli. Teslim olması için onu ikna etmeye çalıştım, ancak bunu yapmayacak. Öylesine kin dolu ki."

"Kim o kadın Felix? Adını söyle bana."

"Steinbach'a gitmelisin," diye papaz fısıldadı. "Onu bulabileceğin yer..." papazın sesi kesildi. Arkadan bir gümbürtü duyuldu. Sanki birisi kapıya vuruyor gibiydi. Felix şimdi kesik kesik soluyordu.

"Tatjana." Papazın sesi artık çok zor duyuluyordu. "Adı Tatjana Harder. O... Pfauenhof..."

Yüksek sesli bir çatırtıyla papazın sesi kesildi. Thanner şimdi avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Felix!" Jan sessizliğe kulak verdi; kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Ne oldu Felix? Yanıt versene!"

Ancak bağlantı kesilmişti.

65

Stark'ın telefonu meşguldü, Jan hemen Fahlenberg emniyetini aradı. Merkezin numarasını telefonuna kaydetmediği için şimdi yeniden girmek zorunda kalmıştı. Bununla uğraşırken yana sapmakta olan bir Ford'la az kalsın çarpışacaktı. Derken emniyetin telefonu açıldı.

"Ben Jan Forstner! Hemen başkomiser Stark'la görüşmeliyim!"

Jan direksiyonu son anda kırıp motosikletleriyle şeridi neredeyse tümüyle işgal eden iki genci hızla solladı. Karşı şeritte kendisine öfkeyle selektör yapan Mercedes'le burun buruna gelmekten de son anda sağa saparak kurtuldu.

"Maalesef," diyordu hattın diğer ucundaki polis, "başkomiserimiz dışarıda bir görevde. Size ben yardımcı olabilir miyim?"

Jan trafiğin durduğunu son anda fark edip frene bastı. Önündeki kamyona birkaç santim kala durabilmiş, büyük tehlike atlatmıştı.

"Hangi görev?"

"Doktor Forstner, hattı meşgul edemem," diyen polis ona sabırsızca çıkıştı. "Konu nedir?"

Jan tam yanıt verecekti ki kilise kulesinin yanından dumanların yükseldiğini fark etti. Yakınlardan itfaiye sirenlerinin tiz sesi duyuluyordu. Trafiğin neden tıkandığını bir anda anlayıverdi.

66

Turistler için hazırlanmış, bütün dükkânlarda isteyenlerin alabilmesi için tezgâhların üzerinde bulundurulan küçük kent rehberinde, tarihi papaz konutu, Fahlenberg'in mutlaka görülmesi gereken yerlerinden biri olarak tanıtılmıştı. Ahşap karkas yapı 1736 yılında inşa edilmişti ve tam iki yüz yetmiş beş yıl sonra alevler kent tarihinin önemli bir bölümünü hızla yutuyordu. Yağmur yangını bastıramamış, üst kat tamamen beyaz dumanlara boğulmuştu.

Başkomiser Stark canlarını dişlerine katarak alevlerle boğuşan, yangının çevre binalara sıçramaması için uğraş veren itfaiye ekibinin yanından koşarak geçti. Ambulansın arka kapısını kapatmak üzere olan sağlık memuruna, "Durun, bekleyin!" diye seslendi. "Bayan Badtke araçta mı?"

"Evet, neden?"

"Onunla konuşmalıyım."

"Olmaz," diyen sağlık memuru karşı koydu. "Kadın şokta."

Stark, "Çok kısa sürecek," dedi ve sağlık memurunu itip geçti. "Acil bir durum var."

Sağlık memuru gürültüyü bastırabilmek için bağırdı. "Ama sorumluluğu almanız koşuluyla," diye seslenirken Stark ambulansa adımını atmıştı bile.

Edith Badtke ifadesiz bir yüzle sedyede yatmaktaydı. İçine sarılı olduğu ilkyardım battaniyesinin sarı yaldızlı dış kaplamasına, mavi ışıkların titreşimi yansımıştı.

Stark, "Bayan Badtke, ben Başkomiser Stark," diye kendini tanıttı ve kadının elini tuttu. Kadın nerede olduğunu kavrayınca komisere baktı. Gözlerindeki ifadesizliğin yerini şimdi korku almıştı.

"Ben... benim hatamdı," diye kekeledi kadın. Kırışıklarla dolu yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ona yardım edebilirdim ama korkaklık ettim."

"Biliyorum, sizin için kolay bir durum değil," dedi Stark. "Ancak neler olduğunu bana anlatmanız gerekiyor."

Edtih Badtke yaşlı gözlerini kırpıştırdı ve yutkundu. "Tartışma oldu," dedi kısık bir sesle. "Biri papazı görmeye geldi. Bir kadın. Tartışıp bağrışıyorlardı."

Stark, "Kadını gördünüz mü?" diye sordu. "Tanıdığınız biri miydi?"

Edith Badtke başını güçlükle iki yana salladı. "Hayır, yalnızca sesini duydum. Dışarı çıkmıştım; pederin durumu iyi olmadığı için onun bazı işlerini halletmiştim. Döndüğümde kadın gelmişti. Birinci katta, pederin çalışma odasındalardı. Ve kapının önünde... orada..." Kadın gözlerini sıkıca yumdu, kesik kesik soluk alıp vermeye başladı.

"Sakin olun, her şey geçti artık," dedi Stark ve kadının onun eline daha da sıkı sarıldığını hissetti. "Kapının önünde ne vardı?"

"Birisi kapıyı tekmeyle kırmıştı," diye fısıldadı kadın. Gözlerini korkuyla iri iri açmıştı. "Kapı dağılmıştı ve ben... Tanrım, ben ikisini bağrışırken duyunca hemen aşağıya kaçtım. Başka ne yapabilirdim? Yaşlı bir kadınım ben."

"En doğrusunu yapmışsınız," dedi Stark. "Bunun için sizi suçlayan yok zaten."

"Olmaz mı," dedi kadın. "Ben! Ben kendimi suçluyorum. Size telefon ettiğim sırada oldu her şey. Pederin bağırdığını duydum, arkasından sessizlik oldu. Korkunç bir sessizlik... Salonda ayakta durmuş, elimde telefonu tutuyor ve korkudan yerimden kımıldayamıyordum. Sonra kadının merdivenleri hızla indiğini ve koşarak binayı terk ettiğini duydum. Ancak ondan sonra pederin yanına gitme cesareti bulabildim. Tanrım, aman Tanrım!"

Kadın hıçkırarak ağlıyor, başını bir sağa bir sola savuruyordu. Topuzu çözülmüştü ve dağılan kır saçları başının her hareketiyle Medusa'nın başındaki yılanlar gibi yastığın üzerinde kıvrılıp duruyordu.

Başkomiser, kadının titreyen elini avuçlarının arasına aldı. "Ne gördünüz? Kapının önünde kim vardı? Lütfen söyleyin bana."

Stark'ın omuzuna arkadan bir erkek eli dokundu ve kalın bir erkek sesi yükseldi: "Bakın, kadının derhal hastaneye ulaştırılması gerekiyor!"

"Tamam, tamam, hemen," dedi Stark ve omzundaki eli arkasına dönüp bakmadan üzerinden silkeledi. "Lütfen Bayan Badtke, çok çok önemli. Ne gördünüz?"

"Alevler," diyebildi kadın. Komisere bakarken korkudan aklını oynatmış gibiydi. "Peder yanıyordu. Hem de cayır cayır! Kadın onun üzerine benzin dökmüştü... benzin bidonu da pederin yanındaydı. Ve ansızın bütün oda tutuştu... artık bir şey yapamıyordum, anlıyor musunuz? Onun için hiçbir şey yapamadım... ama o yanıyordu..."

Adam, "Tamam, bu kadar yeter!" diye gürledi. Sesin sahibi siyah sakallı, iri yarı ilkyardım doktoruydu. Stark'ı bu kez kolundan yakaladı ve komiser kendini mengeneye sıkışmış gibi hissetti. "Çabuk dışarı! Kadının bayılmak üzere olduğunu görmüyor musunuz?"

Stark teslim olduğunu söylermiş gibi elini kaldırdı ve araçtan indi. Ambulansın kapısı kapatılırken Edith Badtke'nin çaresiz haykırışlarını duydu.

"Ona yardım edemedim! Tanrım bağışla beni, korkaklık ettim!"

Sonra ambulans, sirenlerini çalarak uzaklaştı.

Biri adını seslenince Stark hızla arkasına döndü. Birkaç metre ötedeki olay yeri güvenlik şeridinin arkasında birikmiş olan bir grup meraklının ortasında Jan Forstner duruyor, ona heyecanla el sallıyordu.

"Stark, beni dinleyin! Kadının kim olduğunu öğrendim!"

4

GERÇEK AŞK

"Şu aşk ne tuhaf!"

Ghost of Love - DAVID LYNCH

67

İlçenin kuzeydoğu sınırında yer alan Steinbach kasabası, Fahlenberg'e otuz kilometre kadar uzaklıktaydı. Çam ağaçlarıyla kaplı tepelerle çevrili cennet gibi bir beldeydi. Gelgelelim yağmurlu günlerde âdeta bir tabloyu andıran bu görüntüden pek eser kalmazdı.

Pfauenhof Bakımevi, kasabanın dışında kalan küçük bir tepenin eteğinde bulunuyordu. Geniş bir yeşil alanın ortasına kurulu, T şeklinde bir araya gelmiş binalardan oluşmaktaydı. Pfauenhof ellili yılların ortalarında inşa edilmişti. Yaşlılığa bağlı demans hastalarına ve engellilere verdiği mükemmel hizmetle tanınırdı.

Hava henüz kararmaktaydı; rüzgâr uğulduyor, yağmur ara vermeden yağıyordu. Jan, ziyaretçi otoparkındaki lacivert Audi'nin arka koltuğundaydı. Önde de Stark ve meslektaşı Erler oturuyordu. Jan, akşam karanlığı basarken büründüğü boz renkle ürkütücü görünen binaya dik dik bakmaktaydı. Onu ürküten elbette bina değil Jana'ydı.

Jan arka koltukta huzursuzca hareket edip duruyordu. Papaz konutunu alevler içinde görmesinin üzerinden yaklaşık iki saat geçmişti. Felix Thanner'la yaptığı telefon konuşmasından Stark'a söz etmiş, başkomiser de Tatjana Harder'le ilgili araştırmaları başlatmıştı. Gerçekten de Steinbach'da bu isimle kayıtlı olan biri vardı. Adresi de bu bakımevi olarak görünüyordu. Kadın herhalde tesisin içinde yer alan lojmanlarda yaşayan bir bakımevi çalışanıydı. Carla'yı uyuşturmak için kullandığı ilaca nasıl ulaştığı da böylece açıklanmış oluyordu.

Polis bir saptama daha yapmıştı: Bakımevi adına dört adet gümüş rengi Renault Twingo kayıtlıydı ve bu araçlar ambulans servisinde görevli sağlık ekiplerince kullanılıyordu. Şimdi araçların dördü de binanın girişinde yan yana durmaktaydı.

Bilgiler birbiriyle uyuşuyordu. Stark herkes için tehlike oluşturan bu kadının yakalanması için bir de jandarma komando timi istemişti. *Yalnızca acil durumda devreye girilmesi koşuluyla* diye de vurgulamıştı. Tatjana Harder'ın yaptıklarına bakınca ondan her şey beklenebilirdi. Kimliğinin ortaya çıktığını anladıktan sonra her şeyi göze alabilirdi.

"Dediğim gibi, ben karşıyım." Erler kaşlarını çatarak Stark ile Jan'a baktı. Komando timine komuta ediyordu ve güçlü kuvvetli, asker tıraşlı, ciddi bir adamdı. Yüzünden disiplin ve yılların deneyimi okunmaktaydı. Öfkesini dizginlemekte oldukça zorlandığı belliydi. "Hiç değilse kadının içeride olup olmadığını öğrenseydiniz," dedi ve bakışlarını Stark'a çevirdi.

Stark, "Kadını uyarmak için mi?" diye çıkıştı. "Bu yanlış olurdu, Doktor Forstner tamamen haklı, elimizdeki bilgiyi asla riske atamayız. İlk kez kadından bir adım ötedeyiz. Adını öğrendiğimizi henüz bilmiyor. Polis onu kendi işyerinden soruşturmuş olsaydı bu haberin içeride ne kadar hızlı yayılacağını düşünebiliyor musunuz? Sivil bir kişiye de zaten çalışanları hakkında bilgi vermezlerdi. Ayrıca bugünkü kundaklama olayından sonra birinin onu araştırması çok tuhaf bir rastlantı olurdu."

Erler ikna olmuşa benzemiyordu. "Ne yapalım yani? Hem Thanner cinayetinden sonra kadının buraya döndüğünü kim söylüyor?"

"Neden anlamak istemiyorsunuz?" diye Jan araya girdi. "Tatjana Harder kendini burada güvende hissediyor. Pfauenhof onun kamuflajı! Elbette buraya dönecek. Hiçbir şey olmamış gibi davranacak ve kimse de ondan kuşkulanmayacak. Ya da o öyle sanacak çünkü şimdiye kadar bu yöntem çok iyi işledi. Ne var ki bir konuda haklısınız, henüz dönüp dönmediğini bilmiyoruz."

Erler kısa bir süre düşündü ve sonra kararlı bir ifadeyle evet anlamında başını salladı. "Tamam o halde, şimdi içeri girip her şeyi anlayacağız."

"Hayır," dedi Jan. "Ben tek başıma içeri gireceğim, konuştuğumuz gibi."

Erler, "Lanet olsun," diye çıkıştı. "Bana işimi bir psikiyatr mı öğretecek şimdi?"

"Kimsenin size bir şey öğretmeye kalktığı yok," diyen Stark araya girdi. "Ancak bir düşünün. Eğer Tatjana Harder bakımevine dönmemişse ve hepimiz binaya girersek şansımızı yerle bir ederiz. Mutlaka onun iyiliğini düşünen ya da meraklanacak olan arkadaşları, meslektaşları vardır. Polisin onu aradığını bildiren tek bir telefon yeter, ondan sonra her şeye sil baştan başlarız."

"Peki yalnızca Forstner'in içeri girip onu orada beklemesi farklı bir şey mi?"

"Evet, öyle," dedi Jan. "Unutmayın, muhatabımız sanrısal bozukluğu olan bir kişi. Kendi anlattı, o sanrılı dünyasında onu defalarca ziyaret etmişim. Şimdi de gerçek dünyada ziyaret etmiş olurum. Buna çok şaşıracağını sanmıyorum. Kaldı ki son zamanlarda karşı karşıya gelmemiz için ona çok ısrar etmiştim. Her şeyden öte, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyor. Öyle ya, kafasında Jana'yla ikimizin ortak bir planı var. Şunu da unutmayın ki kadın bana âşık."

Stark elini meslektaşının omzuna koydu. "Lütfen Erler, izin verin başlangıçta konuştuğumuz gibi hareket edelim. Doktor Forstner içeri girsin ve kadını bir bahaneyle dışarı çıkarsın. Sonra da biz devreye gireriz."

"İnanın bana Erler, Tatjana bana güvenecektir," dedi Jan. "Bana bir şey yapmayacaktır. Bakımevi sakinlerini ya da çalışanları tehlikeye atmayacağız. Riskleri bir tartın. Tatjana gerçekten döndüyse ve polislerin bakımevinde arama yaptıkları kulağına gelirse ne olur?

Onun kendini köşeye sıkışmış hissedip zıvanadan çıktığında neler yapabildiğini defalarca görmedik mi?"

Stark,"Erler, bu kadın yalnızca tehlikeli değil, aynı zamanda akıl hastası," diye ısrar etti. "Doktor Forstner de bir psikiyatr. Böyle insanlara nasıl yaklaşılacağını bilir, öyle değil mi?"

Jan başını salladı. "Onu bakımevinden çıkarmak konusunda kendime güveniyorum. Ve bunu da içeridekileri tehlikeye atmadan yapacağım. Avluya çıktıktan sonra da sizin elinizden kurtulması olanaksız."

Erler arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Dişlerini öyle sıkı bir şekilde birbirine geçirdi ki yanak kasları belirginleşti. Otomobilin içini gergin bir sessizlik kaplamıştı. Sonra derin bir soluk alıp iki adama baktı.

"Peki o halde, buyurun. Bizim James Bond şansını denesin bakalım. Ama ikiniz de şunu unutmayın, içeride bir terslik olursa hesabını sorarım. Anladınız mı?"

Jan başını salladı. "Anlaşıldı."

Erler, Jan'a döndü. "Mikrofonun yeri sağlam mı?"

Jan aşağı doğru bakıp gömleğini yokladı. Minicik mikrofonu tutan yapışkanlı bant cildini çok rahatsız ediyordu. "Evet, her şey yerli yerinde."

Erler yine dişlerini sıktı. "Tamam," dedi sonunda. "Bir kez daha söylüyorum, kadınla karşı karşıya geldiğiniz an bize haber vereceksiniz. Biz de sizi burada bekliyor olacağız. Dışarı çıkmakta direnirse sakın tek başınıza bir işe kalkışmayın. O zaman biz içeri gireceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle."

Stark, Jan'a baktı. Onun da heyecanı yüzünden okunuyordu. "Hazır mısınız?"

"Evet, başlayabiliriz."

"Hiç merak etmeyin. Sizi adım adım izleyeceğiz. Ağzınızdan çıkan her şeyi buradan duyacağız. En son nokta gerçekleşirse bize parolayı söyleyeceksiniz ve anında yanınızda olacağız."

"Başaracağız," dedi Jan. Ardından cesaretini toplayıp montunun fermuarını çekti ve kapıyı açtı.

Otomobilden inerken dizlerinin titrediğini hissetti. Arkasına bakmadan kapıyı kapattı ve park alanından hızlı adımlarla geçerek binaya doğru yürüdü.

İki polis yağmurun altında yürüyüp binadan içeri giren Jan'ın arkasından baktılar. Konsolun üstündeki hoparlörden Jan'ın soluk alıp vermesi ve giysilerinin birbirlerine sürtünürken çıkardığı sesler duyulmaktaydı.

"Şu lanet olası montunun önünü açması gerekiyor," diyen Erler mırıldandı. Jan'ın onu duymadığını biliyordu. "Sürtünme sesleri rahatsız ediyor."

Erler kendine hâkim olup duygularını yüzüne yansıtmasa da Stark arkadaşının gerginliğinin farkındaydı.

Erler silecekleri çalıştırdı. Jan'ın otomatik kapıdan içeri girdiğini böylece son anda görebilmişti.

Jan'ın, "Tamam, içerdeyim," diye fısıldadığını hoparlörden duydular. Ardından kulakları sağır eden bir takırtı yükseldi.

"Montunun önünü açtı," dedi Stark.

Erler, Stark'a kaşlarını çatarak baktıktan sonra binanın iki yanında yerlerini almış olan minibüslere doğru döndü ve kulaklığının düğmesine bastı.

"İçeri girdi. Hazır olun."

68

Bakımevinin girişi bir otel lobisini andırıyordu. Mimarisi, "Tasarruf önlemleri" kavramının sağlık bakanlığının terminolojisinde henüz yer almadığı yıllardan kalmaydı. Holün göbeğinde yuvarlak bir yeşil alan göze çarpıyordu. Ayrıca asansörlerin yanına dizi dizi saksılar yerleştirilmişti. Krem rengi duvarları Franz Marc ve August Macke'nın kanvas baskı tabloları süslemekteydi. Bekleyen ziyaretçiler için deri koltuk takımın yanında geniş bir gazetelik vardı. Danışmanın arkasındaki duvar ellili yıllar tarzında devasa bir mozaikle kaplıydı ve bakımevinin logosu olan takla atan tavuskuşunu betimlemekteydi.[6]

Jan büyük gözlüklü, saçları kısa ve kâküllü kesilmiş hafif toplu genç bir kadının telefonla konuştuğu ve dikkatle bilgisayar ekranına baktığı danışmaya doğru yürüdü. Kadının yaka kartında adının Petra Körber olduğu yazılıydı. Telefonu kapattıktan sonra Jan'a bakarak gülümsedi.

"Hoş geldiniz," diyen kadın, Jan'ın ıslanmış montuna acıyarak bakıp devam etti: "Ah yağmur hâlâ dinmemiş demek ki..."

Jan, "İyi günler," dedi. heyecanını gizlemeye çalışıyordu. "Adım Jan Forstner. Bayan..."

Kadın, "Jan Forstner mi?" diye sözünü kesti. Kaşlarını, gözlüğün ardında kaybolıncaya kadar kaldırmıştı. "*Doktor* Jan Forstner mi?"

"Evet." Jan gözlerini devirmemeye çalışıyordu. Carla'nın kitabını okumuş biri daha işte, diye düşündü.

"Bu ne güzel bir sürpriz." Kadının gözlerinin içi gülüyordu. "Sizinle sonunda tanıştık... Biz de ziyaretimize ne zaman gelirsiniz diye merak ediyorduk."

Hayır, diye düşündü Jan. *Bunun kitapla bir ilgisi yok.* "Özür dilerim ama anlayamadım..."

6 Bakımevinin adı olan Pfauenhof, tavuskuşu çiftliği anlamına gelmektedir. (ç. n.)

"Eminim Tatjana'ya geldiniz, doğru mu?"

Jan kadına şaşkınlıkla baktı. "Evet, doğru. Tatjana Harder'e. Ama siz nereden..."

Petra Körber aptalca bir soru sormuş birini bağışlarcasına Jan'a baktı. "Kusura bakmayın ama bu sır değil artık. Sizi çok kısa bekleteceğim."

Jan'ın bu sözlerin anlamını sormasına fırsat bile kalmadan kadın telefon alıcısını alıp bir düğmeye basmıştı bile.

"Alo, danışmadan Petra ben. Hemen girişe gelebilir misin? Doktor Forstner yanımda." Konuşurken Jan'a manidar bir ifadeyle göz kırptı. "Evet, aynen. Tamamdır, kendisine ileteceğim."

Jan afallamıştı. Bu ne demekti şimdi? Şu Tatjana denen kadın kapıldığı aşk sanrısıyla hakkında neler anlatmıştı acaba?

Tam soru soracaktı ki telefon yeniden çaldı, Petra Körber alışkanlık haline gelmiş bir el hareketiyle ahizeyi kaldırdı ve kalıplaşmış cümlesini söyledi. Ardından Jan'a özür dileyen bir ifadeyle bakarak konuşmanın biraz uzayabileceğini açıklamış oldu.

Jan danışma masasından çekildi ve koltuklara doğru yürüdü. Başını eğip mikrofon yönünde fısıldadı. "Girişte kadını bekliyorum. Tatjana gelir gelmez benimle dışarı çıkmasını isteyeceğim. Ancak tuhaf bir durum var, sanırım o da beni bekliyormuş."

69

Stark ve Erler yüzlerinde sert bir ifadeyle hoparlörü dinliyorlardı. *Galiba plan tuttu,* diye düşündü Stark ve gergin gergin dudaklarını ıslattı. Sigara içebilmek için şimdi neler vermezdi... Ne var ki az önce

elini sigara paketine atmaya kalktığında Erler bakışlarıyla onu yerin dibine sokmuştu.

Dakikalar geçmiş, doktorun hafif soluklarından başka bir şey duyulmamıştı. Derken bir kadın sesi yankılandı.

"Merhaba, buradayım."

Kadının sesi uzaktan geliyordu. Forstner fısıldadı: "Asansörün kapısında durmuş, beni el sallayarak çağırıyor. Ona doğru gidiyorum."

Hoparlörden ayak sesleri yayılmaktaydı.

"Ne güzel," dedi kadın. Şimdi sesi net ve anlaşılırdı. Forstner kadının doğrudan karşısında duruyor olmalıydı.

"Aferin." Stark ellerini ovuşturdu. "Şimdi bize getir onu."

"Siz..." diye Forstner konuşmaya başladı ancak kadın sözünü kesti.

"Rica etsem benimle gelir misiniz? Fazla vaktim yok. Tatjana yukarıda, ben size yolu göstereceğim."

Stark, "Hayır hayır, olmaz," diye tısladı. "Ona de ki..." Ancak Jan konuşmaya başlayınca sustu.

"Çok kısa bir mola veremez mi? Çünkü..."

"Üzgünüm, servisten ayrılamaz, ama sizin için elbette vakti var," dedi kadın. Konuşması kibar olsa da sabırsızlandığı belliydi. "Gelin, birinci kat zaten."

Adımların çıkardığı gürültü, sonra elektronik bir sesin uğultusu duyuldu. "Lütfen çekilin, kapı kapanıyor."

Derken hoparlörden hışırtılar yükseldi.

Erler, "Sersem herif!" diye gürledi. "Bu ne demek şimdi? Yoksa kadın çaya mı davet ediyor onu?"

Stark ceplerinde bir şey ararken, "Eh, kontrolden çıkmasından iyidir," dedi. "Ona biraz daha zaman tanıyalım. Doktor Forstner ne yaptığını biliyordur." Sonra bir paket naneli şeker bulunca rahatladı.

Ağzına iki draje birden atıp çiğnemeye başladı. O sırada Erler, sinirli bir ifadeyle elindeki alıcının düğmelerine basıyor, ancak cihazdan yalnızca hışırtılar ve kopuk kopuk sözcüklerden başka bir şey duyulmuyordu.

"Bu lanet asansör bağlantıyı bozdu."

Stark'a dakikalar gibi gelen birkaç saniye sonra Jan'ın sesi yeniden duyuldu.

"Tatjana, Pfauenhof'a geleli ne kadar oldu?"

"Bunu kesin olarak söyleyebilmem olanaksız," dedi kadın. "Burada benden eski olduğu kesin. Evet, geldik işe."

"Burası mı?" Forstner'in sesindeki büyük şaşkınlık üzerine Stark ile Erler şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

"Evet, elbette," dedi kadın. "Bu Tatjana. Ancak ben tanıştığınızı sanıyordum..."

"Tatjana bu mu?" Forstner'in sesi yine başından aşağıya kaynar su boşaltılmış gibi çıkıyordu.

Erler, "Neler oluyor orada?" diye sordu.

"Stark, beni duyuyor musunuz?" Forstner'in sesi şimdi çok güçlü çıkıyordu. "İnanılır gibi değil. Erler'e söyleyin operasyonu sonlandırsın. En iyisi hemen yanıma gelin. Kendi gözlerinizle görmelisiniz!"

70

Oda küçüktü ve duvarları da koridorlar gibi taba rengine boyanmıştı. Sadece en gerekli mobilyalar vardı. İçeride bir dolap, masa, arkalığında birkaç giysinin bulunduğu bir sandalye, hasta yatağı ve üzerinde ince bir vazonun durduğu komodin vardı. Vazonun içine de tek bir kırmızı gül konmuştu. Yatağın üzerinde plastik çerçeveli iki

resim asılıydı. İkisi de dua eden kızların üzerine kanatlarını germiş koruyucu melekleri göstermekteydi.

Pencerenin önündeki tekerlekli sandalyede bir kadın oturuyordu. Yaşını tahmin etmek güçtü. Belki yirmili yaşların başındaydı ancak kırkların ortasında ya da sonunda da olabilirdi. Sıska, dermansız ve çarpık bedeni iki kayışla sandalyeye bağlanmıştı. Bükülmüş, işe yaramayan elleri de öylece kucağında duruyordu. Jan bu parmakları görünce aklına ister istemez kırılmış kurşunkalem parçaları geldi. Kadının boynundaki solunum kanülünü fark etti. Kanülden çıkan şeffaf boru tekerlekli sandalyenin arkasına takılı olan bir solunum cihazına bağlanıyordu. Belli ki kadına tüm vücut felci nedeniyle trakeostomi yapılmıştı. Bu, kadının konuşmasını olanaksızlaştıran bir soluk borusu ameliyatıydı.

Jan'ın gözünün önüne İngiliz astrofizikçi Stephen Hawking geldi. Ne var ki Hawking camın önünde oturan bu kadına kıyasla insana benzeyen bir yüze sahipti. Tatjana Harder'in başında ileri derecede şekil bozukluğu vardı. Birkaç tel sarı saç dışında biçimsiz başı çıplaktı ve ağır yanık yaralarının izleri gibi duran çukurlarla doluydu. Yüzün sol yarısı et rengi, eğri büğrü balmumuyla kaplı gibiydi. Bu tabakanın üzerine patlamış, kızıl kahverengi bir şekil yayılmıştı. Yüzün sağ yarısında da sırıtan, çok çirkin bir ifade donup kalmıştı. Ağız kenarlarından ip gibi akan salyalar kadının boynuna bağlı peçetede birikmekteydi.

Tatajana tek gözüyle Jan'a baktı. Gözbebeğinin mavisi öylesine açık bir tondaydı ki sanki renksiz gibiydi.

Jan'ı en çok ürperten de bu göz oldu. Tatjana'nın bakışından gördüğünü anlayıp idrak ettiği belliydi.

"Aradığımız kadın bu muymuş yani?" dedi Stark.

"Kendisi hiç değilse Tatjana Harder," dedi Jan.

"Bu durumda ekibimle boşa zaman harcadık," dedi Erler sertçe. "Bunun hesabı sorulacak Stark. Hiç kuşkunuz olmasın."

Jan'a ve başkomisere ateş saçan gözlerle baktıktan sonra Erler vedalaşmadan hızlı adımlarla odadan çıktı. Jan ile Stark'ın yanıt vermelerine fırsat bile bırakmadan asansöre girerek gözden kayboldu.

"Beyler, çok rica etsem bu olanların anlamını bana açıklar mısınız?"

Asansörle çıktıkları sırasında adının Maria Ostmann olduğunu söyleyen bakımevi müdiresi doktorla komiseri süzerken gözlerinde hem şaşkınlık hem de öfke vardı.

Jan kadının sorusuna, "Buraya geleceğimi nereden biliyordunuz?" diye sorarak karşılık verdi.

"Hayır bilmiyordum. Ancak kendisine her hafta gül gönderdiğiniz ve de onca mektup yazdığınız için günün birinde ziyaretine geleceğinizi umuyorduk."

Jan alnını buruşturup güle baktı ve sonra gözlerini Maria Ostmann'a dikti. "Ne mektupları?"

"Tatjana'ya yazdığınız şiirler..."

Müdire komodinin çekmecesini açıp lastikle bağlanmış bir deste zarf çıkardı. "Tatjana da burada görevli arkadaşlarımız da bu zarflar geldikçe çok mutlu oluyor. Hatta çalışanlarımız şiirleri Tatjana'ya okumak için aralarında yarışıyorlar. Günümüzde kadınlara artık şiir gönderilmediği, böyle incelikler olsa olsa bir kısa mesajla geçiştirildiği için buradaki kadınların tepkisine şaşırmamak gerekir. Tatjana'yı çok eskilerden tanıyorsunuz herhalde?"

Jan mektupları karıştırdıkça gözlerine inanamadı. Saçma sapan bir düş görüyor gibiydi. Bunun kendi el yazısı olabileceğine kendisi bile inanabilirdi. Harika bir el yazısıyla dünyanın güzelliği, umudun gücü ve gerçek aşk üzerine ağdalı şiirler yazılmıştı. Bütün mektuplar

"Seni hep sevecek olan Jan" diye imzalanmıştı. Son mektubun altına da şöyle bir not düşülmüştü: "En kısa zamanda yanındayım."

"İnanılır şey değil." Jan mektupları Stark'a uzatırken titriyordu. "Benim el yazımı bile taklit etmiş."

Maria Ostmann, "Yani bu mektuplar sizden değil mi?" diye sordu. Sanki Jan'ın son anda mektupları yazdığını kabul etmesini bekler gibiydi.

"Değil tabii ki."

Jan, Tatjana'ya baktı. Durmadan açıp kapattığı gözünde şimdi yaşlar vardı.

"Üzgünüm Tatjana," dedi ve sonra Stark ile müdireye döndü.

"Görüşmemizi başka bir yerde sürdürürsek sanırım daha iyi olacak."

Üçü birlikte koridora çıktılar. Maria Ostmann odanın kapısını kapattı. Kadın altüst olmuştu.

"Burada neler olup bittiğini bana açıklayacak mısınız? Eğer siz değilseniz Tatjana'ya bu mektupları kim gönderdi?"

"Size bunun yanıtını verebilmeyi ne çok isterdim," dedi Jan.

Stark mektup destesini elinde sallıyordu. "Bayan Harder'i son zamanlarda ziyaret eden bir kadın oldu mu?"

Müdire başını iki yana salladı. "Hayır, zaten geleni gideni pek yoktur. Yalnızca arada sırada vasisi gelir. Ancak Bay Gessing'in de yüzünü epeydir görmedik. Bir kadının geldiğini hiç duymadım ama dün bir adam geldi. Onu daha önce hiç görmemiştim. Tatjana'yı sordu ve yanında kısa bir süre kaldı. Çok değil, belki on dakika sonra gitti."

Stark, Jan'la bir an bakıştı. "Bu adamın adı Felix Thanner olabilir mi?"

"Adını vermedi ancak papaz olduğunu sanıyorum. Yani siyahlar giymişti ve kocaman bir beyaz yakası vardı. Dediğim gibi çok az kaldı ancak tuhaf bir ziyaretti."

"Tuhaf mı?" Jan kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Şöyle, o da sizler gibi tepki verdi. Odaya girdi ve Tatjana'yı görünce irkildi." Kadın iç geçirdi. "Tatjana öyle alındı ki! Adam gittikten sonra altüst olmuştu. Sizin onun ziyaretine geldiğinizi duyunca bu nedenle çok sevinmiştim Doktor Forstner. Tatjana'nın papaz yüzünden kafasının karıştığı günün hemen ertesinde gelmenize memnun olmuştum. Sizi görünce açılacağını, kendine geleceğini düşünmüştüm. Şiirlerinizi çok beğeniyor... Yani siz yazmış olmasanız bile..."

Jan gözlerini kaçırdı ve onun yerine Stark sordu. "Thanner'in Tatjana'yla konuştuklarını hiç mi duymadınız?"

"Hayır. Sanki dua ediyor gibiydi. Zaten hemen de gitti."

"Çalışanlardan biriyle konuşmuş olabilir mi?"

"Sanmıyorum, hayır."

Stark ne yapacağını bilemez bir ifadeyle başını kaşıdı. Sonra Jan'a baktı. "Beynim şu anda tamamen durdu. Tanrı aşkına, bizi neden bu kadına yolladı bu adam? Buna bir anlam veremiyorum."

Jan da tıkanmıştı. Thanner ile Tatjana arasındaki bağ neydi? Neden kadının adını vermişti?

"Sizin desteğinize ihtiyacımız var Bayan Ostmann," dedi Jan. "Tatjana'nın geçmişi hakkında neler biliyorsunuz?"

Müdire bir an düşündü. "Doğrusunu isterseniz pek bir şey bilmiyorum. Küçük bir kızken ağır bir kaza geçirmiş ve ölümden dönmüş. Sonra da buraya, Pfauenhof'a getirilmiş. Ama bu benim buraya başlamamdan çok önceymiş."

Stark, "Ne kazasıymış bu?" diye sordu.

Maria Ostmann üzülerek omuzlarını kaldırdı. "Ne yazık ki tam olarak bilmiyorum. Üzerinden çok zaman geçtiği için buradaki işleyiş açısından bir önem taşımıyor. Sanırım bir yangınmış. Ama siz en iyisi vasisine sorun. Bay Gessing bana anlatmıştı. O ve karısı Tatjana'yı küçüklüğünden beri tanırlarmış. Biraz beklerseniz size adresini getirebilirim."

Maria Ostmann ofis olarak kullanılan bir odaya girdi. Stark da ağzına iki naneli şeker atıp sorgulayan gözlerle Jan'a baktı.

"Bütün bunlara bir anlam verebiliyor musunuz? Thanner bu kadının engelli olduğunu biliyorsa o halde neden o akıl hastası kadın olduğunu söyledi? Bu zavallı yaratık değil cinayet işlemek, parmağını bile oynatamıyor."

Jan başını hafif hafif salladı. "Belki de o kadının Tatjana Harder adını kullandığını ya da kendini o kişi sandığını söylemek istemiştir. Kendine Jana demesinin bir açıklaması da bu olabilir. Bence Thanner o kadının gerçek adını bilmiyordu ve kadınla aralarında bir bağlantı vardı. Her koşulda Tatjana'nın vasisiyle konuşmalıyız."

"Bilemiyorum," diyen Stark iç geçirdi. "Bu vaka artık kontrolden çıkmaya başladı. Sanki gerçekten bir hayaletin peşine düşmüş gibiyiz."

"Eğer sizi rahatlatacaksa söyleyeyim, Jana asla hayalet değil," dedi Jan acı acı gülümseyerek.

Stark, "Orası kesin," deyip homurdandı. "Ne var ki adı Tatjana Harder değil."

Asansöre doğru yürürken yeniden Tatjana'nın odasının önünden geçtiler. İçeri bakıcı bir kadın girmiş, kapıyı açık bırakmıştı. Tatjana pencereden dışarı bakmaktaydı ve Jan, kadının başının hafif hafif titrediğini fark etti. Ağlıyordu.

Jan'ın aklına yine kendini Jana diye tanıtan kadın geldi. Sanrısının başkalarına ne kadar büyük acılar verdiğini biliyor muydu acaba?

Biliyorsa da bu gerçek ona neler hissettiriyordu? Saplantılı sanrısı dışında başkaları için bir şeyler hissetmeyi becerebiliyor muydu?

Thanner'in sözleri yine beyninde yankılandı.

Bu kadın tehlikeli!

71

Vasinin evinin önüne geldikleri sırada Rutger Stark, "Yeni haberler var," dedi. Otomobille yaptıkları kısa yolculuk süresince Stark, Fahlenberg emniyetindeki arkadaşlarıyla telefon görüşmesi yapmış, bir yandan da avuç avuç naneli şeker tüketmişti. Jan bu pastillerin sigara bağımlılığının yerini alan bir tür uyuşturucu olduklarını düşündü.

"Bu arada Thanner'in cesedi binadan çıkarılmış," dedi. "Ancak yangının odağı olduğu için geriye pek bir şey kalmamış."

Bu sahne gözünün önüne gelince Jan irkildi. "Kadın onu tutuşturduğunda Thanner'in ölü ya da diri olduğu anlaşılabilmiş mi?"

"Adli tıp şu anda bunu inceliyor. Umarım canlı canlı yanmamıştır."

"Yeni haberler demiştiniz... Diğer gelişmeler neler?"

"Evet, Mirko Davolic gözaltındayken intihara kalkışmış. Kendini bir tişörtle asmak istemiş ama beceememiş. Doktor beyninde hasar kalabileceğini söylemiş."

Jan eski hastasını düşünürken çelişkili duygular içindeydi. Bir yanıyla Davolic'in Carla'ya yaptıklarının cezasını çekmesinden memnun olmuştu. Ancak diğer taraftan adama acıyordu. Davolic, insanların başarıları ve diplomalarıyla ölçüldüğü ve onun gibi insanlara yer olmadığı bir dünyada ayakta kalmaya çalışmıştı. Çaresizliği onu fuhuşla para kazanmaya itmiş ve Jana'nın hastalıklı kıskançlığına haberi olmadan alet edilmişti.

"Peki Carla? Onunla ilgili ipuçlarına ulaşılmış mı?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Stark. Çok üzgün olduğu yüzünden belliydi. "Nerede olduğuna dair hâlâ en ufak bir bilgimiz yok."

"Bu durum sizce iyi mi, yoksa kötü mü?"

"İstatistiksel açıdan henüz iyi sayılır."

"Rica ediyorum, Carla'yı bulmalısınız! Ben bu acıyı yıllar önce erkek kardeşim kaybolduğunda yaşamıştım. Bir kez daha altından kalkamam."

"Elimizden ne gelirse yapacağız, size söz veriyorum."

Jan alt dudağını ısırırken başını salladı. Carla'nın kendine bir şey yapabileceği düşüncesini beyninden atmaya çalışıyordu.

"Şuraya bakın, adam hayvancılıkla uğraşıyormuş," dedi Stark. Böylece konuyu değiştirmişti. Camdan, zirai şirketin ana binası üzerinde asılı olan tabelayı gösterdi. *Gessing Büyükbaş Hayvancılık* yazmaktaydı.

"Aslında çok uygun," dedi Jan. "Jana'nın bana gönderdiği iki resimle ilgili size anlattıklarımı anımsıyor musunuz? Resimlerde bir otlak üzerinde inekler vardı."

"Bir girip bakalım o halde."

Stark paketteki son naneli şekeri çıkarıp otomobilden indi.

72

Werner Gessing heybetli, kaba saba bir adamdı. Ellili yaşların sonlarında gösteriyordu. Yüzü kırmızı damarlarla kaplıydı ve insan onunla tokalaşırken elinin zımpara kâğıdı kaplı bir mengeneye sıkıştığı duygusuna kapılıyordu. Adamın üzerinde tulum, ayaklarında çizmeler

vardı. Jan ile Stark'ı mesken olarak kullanılan binanın önünde karşılamasına karşın onları içeriye davet etmedi. Yağmurun şakır şakır indiği saçağın altında duruyorlardı. Gessing ikisine de kuşkuyla baktı.

"Benden ne istiyorsunuz?"

Adamın sesi yan taraftaki ahırdan gelen böğürmeleri ve zincir şangırtılarını kolayca bastıracak kadar tok ve gürdü.

"Sizinle Tatjana Harder hakkında konuşmak istiyoruz," dedi Jan.

"Öldü mü?"

"Hayır, bunu da nereden çıkardınız?"

"Yani, bir polisle bir doktor gelirse insan ne düşünür?" Geniş omuzlarını kaldırmıştı. "Doğrusunu isterseniz zavallıcık kurtulmuş olurdu. Yaşadığına hayat denmez."

Stark, "Kaza ne zaman olmuştu?" diye sordu.

Gessing alnını ovuşturdu. "Kız o yıllarda... durun bir düşüneyim... on dört yaşındaydı. Kaza 1991'deydi."

"Kazayı bize anlatabilir misiniz?" diye sordu Stark ve sonra cebinden bir not defteri çıkardı.

"Bu sizi neden ilgilendiriyor?"

"Tatjana ve kaza hakkında olabildiğince bilgi toplamak zorundayız," dedi Jan.

Stark da, "Çünkü büyük olasılıkla başkalarının da yaşamları tehlikede," diye ekledi.

"Başkalarının mı?" Adam siyah gözlerini kısarak baktı. "Bir olay mı oldu?"

"Evet, zamanımız dar. Ölüm kalım meselesi diyebiliriz."

"Sigortaya bağlı mı çalışıyorsunuz?"

Stark başını yan yatırdı. "Ne sigortası?"

Gessing kuşkulu bir ifadeyle vücudunu iyice gerdi ve ellerini tulumunun ceplerine soktu. "Vaka çoktan zamanaşımına uğradı, umarım farkındasınızdır."

Jan ellerini havaya kaldırdı. "Bakın Bay Gessing, size sıkıntı yaratmak üzere gelmedik. Kendini Tatjana olarak tanıtan bir kadının peşindeyiz. Kadın tahminen Tatjana'yı tanıyor ve biz de nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyoruz."

Gessing'in anlatılanlara inanmadığı yüzünden okunuyordu. "Kimmiş peki bu kadın?"

"Bilmiyoruz," dedi Jan. "Bu kadınla Tatjana arasında bir bağlantı olduğunu varsayıyoruz. Belki bu, ineklerin öldürülmesiyle ilgili olabilir..."

Bu sözleri duyunca Gessing'in yüzü değişmişti. Jan dikkatle baktı; adamın bakışlarından şimdi bir şeyi anladığı belliydi.

"İneklerin öldürülmesi mi?"

"Evet."

Adam ellerini ceplerinden usulca çekti. Elinde şimdi bir enfiye kutusu tutuyordu. Bakışlarını, çiftlikten yaklaşık iki yüz metre ötedeki bir bayıra dikmişti. Adam orada sanki bir an bir şey görmüş gibi oldu. Jan da bakışlarını aynı yöne çevirince yalnızca ıssız bir tepeyle tek tük ağaçlar gördü.

Gessing irice bir tütün tutamını elinin üstüne alarak burnuna çekti. Gözlerini sımsıkı kapattı, başını silkeledi ve Jan'a baktı.

"Neden insanların tehlikede olduğunu düşünüyorsunuz?"

Stark, Jan'la bir an bakışarak, "Aradığımız kadın iki cinayet işledi," dedi. Gessing'in bir şeyler bildiğini Jan'ın da fark ettiğini düşünüyordu. "Daha doğrusu, biz şimdilik ikisini biliyoruz. Bu sayı muhtemelen daha fazla. Kadın ayrıca Doktor Forstner'in hayat arkadaşına saldırdı. Yani bir şey biliyorsanız bize anlatmalısınız."

Gessing girintili çıkıntılı kocaman burnunu ovalarken gözlerini çizmelerinin uçlarına dikmişti. "O halde sigortadan gelmiyorsunuz. Başım onlarla bir kez daha derde girsin istemiyorum. Çünkü buraya çok büyük emekler verdim ben."

"Hayır," dedi Jan. "Tek konumuz bu kadın. Anladığım kadarıyla bir şeyler biliyorsunuz, öyle değil mi?"

Gessing kaşlarını kaldırıp ahırlara doğru baktı ve sonra hayır anlamında başını salladı. "Tam olarak değil, ancak bazı sezgilerim var. Oysa hiç tahmin etmezdim..." Sustu ve başını defalarca iki yana salladı.

"Anlatın," diye Stark bastırdı.

"Bilemiyorum, beni kaçığın biri sanacaksınız."

"Asla böyle düşünmeyeceğiz Bay Gessing," dedi Jan. "Lütfen ne biliyorsanız bize anlatın. Gerçekten çok önemli."

Çiftçi sırayla bir Jan'a bir Stark'a baktı. "Peki," dedi. "Anlatacağım. Ama baştan söyleyeyim, bu gerçekten akıl almaz bir hikâye. Bunları açıklayabilmek için önce kendime gelmem gerekir. Bu olaylar olduğunda ben bu çiftlikte henüz işçi olarak çalışıyordum. O yıllarda burası Tatjana'nın babasınındı. Walter Harder hiç ama hiç kolay biri değildi. Kapı gibi bir adamdı ve katı yüreklinin tekiydi, bilmem anlatabiliyor muyum? Herkes ondan elinden geldiğince uzak dururdu. Yangında öldüğünde arkasından uzun uzadıya yas tutan olmadı."

Stark, "Nasıl bir yangındı bu?" diye sordu.

"Mutfakta bulunan gaz hattındaki bir kaçaktan çıkmıştı." Gessing arkasındaki evi gösterdi. "Biz bu binayı sıfırdan yaptık. Walter'in çiftliğinden geriye pek bir şey kalmamıştı."

"Madem gerçekten bir arızaydı o zaman neden bizi sigortanın yolladığı kaygısına kapıldınız? Üstelik bunca yıldan sonra..."

Gessing dudaklarını büzüp başını yana çevirdi. Zihninde bir şeyler olup bittiği kesindi. Karşısındakilere güvenip güvenmeme konusunda kendisiyle savaşıyordu. Derken yeniden Jan'a baktı.

"Bu... bu kadının arkadaşınıza saldırdığını söylemiştiniz. Ne yaptı ona?"

Jan yüzüne yumruk yemiş gibi oldu. "Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum."

Gessing anlayışla başını sallayıp Stark'ın not defterini gösterdi. "Şunu cebinize sokun da benimle gelin. Size bir şey göstereceğim. Patlamanın nedenini anlamak istiyorsanız hemen öncesinde ne olduğunu da bilmelisiniz."

Gessing, doktor ile komiserin yanlarından sıyrılıp yağmurun yerleri çamur içinde bıraktığı çiftlikte ayaklarını vurarak yürümeye başladı. Jan ile Stark da onu izleyip ahırların arkasında bulunan bir binanın önüne geldiler.

Beyaz fayanslarla kaplı geniş bir hole girdiler. Sol tarafta üç çelik masa duruyordu. Her yer iyice temizlenmiş olmasına karşın kullanılan temizlik maddesi, kan ve dışkı kokularını tamamen bastıramamıştı.

"Bu mezbaha yangında ayakta kalan tek binaydı," dedi Gessing. "Patlama gece yarısı meydana gelmişti, saat iki civarında. Yangının gerçekten gaz kaçağından çıkıp çıkmadığı uzun süre tartışıldı ancak aksi kanıtlanamadı. Epeyce bir uğraştan sonra sigorta parayı ödedi. Walter vasiyetinde kızına haksızlık etmişti. Bildiğim kadarıyla kızın mirastan pay alabilmesi için babası öldüğünde reşit olması koşulu vardı. Walter Çiftliği karısının kuzenine bırakmıştı. Sanıyorum Walter bu yolla her şeyin satılmasını engellemeye çalışıyordu. Gelgelelim kuzen bu işlere bulaşmak istemedi. Walter'in karısına karşı olan davranışlarını düşünürsek aslında kuzen haklıydı. Ben de adama çiftliği devralmaya hazır olduğumu bildirince o da bana bir anlaşma önerdi. Tatjana'nın bakımını üstlenmem koşuluyla araziyi bana bıraktı. Şunu

da bilmelisiniz, Tatjana, Walter'in ilk evliliğinden olan kızı. Kızın annesi kanserden ölmüştü. Öneriyi kabul ettim ve o günden beri Pfauenhof'taki aylık giderlerini ben karşılarım. O yıllarda bunun iyi bir anlaşma olduğunu sanmıştım, ne var ki böyle bir bakımevi çok masraflı olabiliyor. Yıllar birbirini izledikçe epeyce bir tutar ödedim. Ancak yakınmıyorum. Aksi halde o zavallıcıkla kim ilgilenecekti?"

Stark, "Bizi neden buraya getirdiniz?" diye sordu. "Bu mezbahanın anlattıklarınızla ne ilgisi var?"

"Evet," dedi Gessing hafifçe öksürerek. "Burada yangından bir gün önce bir şey oldu. Eğer aklımı oynatmadıysam sanırım kimi aradığınızı biliyorum."

Gessing ellerini yine tulumunun ceplerine soktu. Ansızın yüzünde çaresiz bir ifade belirmişti. Sonra anlatmaya başladı.

73

Gessing, "Dediğim gibi Tatjana, Walter'in ilk evliliğinden olma kızıydı," diye söze başladı. "Kızın annesi çok hoş bir kadındı. Pek güzel sayılmazdı ama çok iyi bir yüreği vardı. Havaların çok sıcak olduğu yaz günlerinde ya da Noel tatiline bir gün kala biz işçiler için bir kasa bira alınmışsa bunu kime borçlu olduğumuzu hepimiz bilirdik. Biranın parasını kadın kendi mutfak giderinden biriktirirdi ama bunu ortalıkta anlatmamız yasaktı. Walter cimrinin biriydi, bir kuruş için bin takla atardı.

Tatjana dış görünüşünü annesinden almıştı, onun gibi sapsarı saçları vardı. Ama karakteri babasının kopyasıydı. Onun gibi patavatsız, çabuk sinirlenen, huysuz biriydi. Onu pek sevmezdik. Şirret bir kızın insanları kölesi gibi görmesinden kim hoşlanır ki?

Harder Çiftliği'nde insanlara kaba saba davranılırdı. Defalarca istifanın eşiğine geldim. Ne var ki Walter bize iyi para verirdi. Derimizi yüzerdi ama iş maaşa geldi mi o zaman hakkımızı verirdi. Emeğimizin karşılığını alıyorduk.

Karısı 1989 yılının sonlarına doğru öldü. Bu ölüm kadın için bir kurtuluş olmuştu çünkü son zamanlarda günbegün düştüğünü gözlerimizle görüyorduk. Bağırsak kanseri berbat bir şey, genelde çok geç teşhis edilip hızla yayılıyor.

Ölenlerin ardından kötü söz söylemek istemem, gelgelelim kadının hastalanmasında Walter'in payı vardı. O kadına çektirdikleri insanı mezara götürürdü. Bir yavru boğa Walter'i ayaklarının altına alınca, kadının yaşamı daha da çekilmez olmuştu. Hayvan boynuzunu Walter'in kıymetli yerine geçirmişti, anlıyor musunuz? Walter'in çiftliği devralacak bir veliaht hayali o olaydan sonra tamamen sona ermişti. Adam artık iyice dayanılmaz biri olmuştu. Karısının vücudundaki morluklar geçinceye kadar onu günlerce eve kapattığına pek çok kez tanık olmuştuk. Kadın yine de adamı terk etmedi. Sanırım *ölüm sizi ayırana dek* sözünü ciddiye alan neslin son temsilcisiydi.

Walter yine de kadının değerini bilmedi. İnanın, kadının ardından bir gün yas tuttuğunu görmedik. Hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etti.

Tatjana ise farklıydı. İlk birkaç hafta yastaydı ancak yine de kendini çabuk toparladı.

Bir yıllık yas süresi biter bitmez Walter yeniden evlendi. Nerede tanıştıklarını kimse tam olarak öğrenemedi ama bir yurtta karşılaştıkları konuşulurdu. Kadın dış görünüş olarak ilk karısına benziyordu. Narin, sakin, iyi yürekliydi. Bir de çok yoksuldu ve Walter'in eline bakıyordu.

Kadının bir oğlu vardı. Fred, Tatjana'dan iki yaş küçüktü ve kızın tamamen aksiydi. Solgun yüzlü, siyah saçlı, deve gibi bir oğlandı ve ağzını açmaya ödü kopardı. Onu konuşurken hiç duymadım diyebilirim.

Çocuk Walter'i değiştirmişti. Walter ona kendi kanındanmış gibi davranıyor, aynılarını Tatjana yapmış olsa falakadan kaçamayacağı davranışlarına göz yumuyordu. Ben o güne kadar Walter'in birine duygusal hisler besleyebildiğine tanık olmamıştım ancak bu çocuğun karşısında durum değişmişti. Gerçi çocuk da Tatjana gibi çiftliğin işlerine girişmek zorundaydı ancak hata yapacak olursa Walter ona o güne kadar alışkın olmadığımız bir tavırla, hatta kendine bile olmadığı kadar hoşgörülü davranıyordu.

Tatjana babasının bu ayrımcılığına çok kızıyor, kimselerin onu izlemediğinden emin olduğu zamanlar üvey kardeşine eziyet ediyordu. Kız kıskançlık içinde kıvranıyor, gelgelelim Walter buna aldırmıyordu. Sonunda veliahtını bulmuştu. Ama sonra..."

Gessing sustu. Mezbahanın öbür ucuna baktı ve sonra alnını buruşturdu.

Birkaç saniye sonra, "Haziran ortalarıydı," diye devam etti. "Daha doğrusu 10 Haziran 1991, günlerden pazartesiydi. Çocuk o gün on iki yaşına basmıştı. Walter o gün oğlunu gerçek bir erkek yapacağını açıkladı."

Gessing, doktor ile başkomiserin afallamış bakışlarını görünce sırıttı.

"Yok, öyle düşündüğünüz gibi değil," dedi. "Biz o yıllarda haftada bir olmak üzere pazartesi günleri kesim yapardık. Walter, çocuğun o gün kesime yardım etmesini istiyordu." Gessing, Jan'a baktı. "Danaları hiç kesilirken gördünüz mü doktor?"

"Hayır."

"Tahmin etmiştim. Bir parça bifteğin ne emeklerle masaya geldiğini çoğu insan bilmez. Şu karşıdaki dar kapıyı görüyor musunuz?"

Gessing holün sonundaki çelik kapıyı gösterdi. Kapının yanındaki parmaklık, üzerinde kancaların asılı olduğu eğimli bir alana açılıyordu.

"Kesim hayvanları şuradan içeri alınırlar," dedi. "Koridor, bir dananın zar zor sığabileceği genişliktedir. Kapının diğer tarafında da diğer danalar kanalda arka arkaya dizilir, sıralarını beklerler. Bu hayvanların aptal oldukları söylenir ancak inanın bana, içeride onları nelerin beklediğini çok iyi biliyorlar. Bu nedenle işin çabuk bitirilmesi gerekir.

Kesim seri bir iştir. Hayvan içeri alınır ve daha paniğe kapılmasına bile fırsat kalmadan alnına çivili kesim tüfeği dayanıp tetiğe basılır.

Bunu anlatması kolay, uygulaması zordur. Kesim tüfeğini kaydırmamak güç ve beceri ister. Ayrıca vurulan nokta tam isabetli olmazsa hayvan cehennem azabı çeker. İneklerde, hayvanın gözleriyle boynuzlarının başladığı yer arasında, gözünüzün önüne bir X harfi getirirsiniz. İki hattın çakıştığı nokta kafatası kemiğinin en kolay kırılan yeridir. Kesim tüfeğinin tetiğine basıldığında çivili bir manevra kurşunu atılır. Kurşun alnı yararak on santim kadar derine girer, beynin bir kısmını hasara uğratır ve sonra tüfeğin içine geri döner.

Walter'in çocuktan istediği tam da buydu işte. Hayvanı içeri aldırmış ve üvey oğluna kesim tüfeğini nasıl kullanması gerektiğini göstermek istemişti. Gelgelelim çocuk buna direnince Walter çocuğun bir süre kendi yaptıklarını izlemesini kabul etti.

Tahmin edeceğiniz gibi kesim kanlı bir iştir. Üç ya da dört inek kestikten sonra hepimiz bata çıka kan gölünün içinde dolaşırız. Çok iyi hatırlıyorum, Walter çocuğu durmadan parmaklıkların önüne çekiştirdikçe ufaklığın çizmeleri bileklerine kadar kırmızıya bulanmıştı. İnek içeri alınır alınmaz çocuk çığlık atmaya başlamıştı. Walter biz işçilere dönüp gülümsemişti ancak gülümsemesinin nedeni bu durumu komik bulması değildi. Çocuğun davranışından rahatsız olmuştu. Tabii farklı nedenlerden biz de çok rahatsızdık.

Walter çocuğa korkaklık etmemesi, gerçek bir erkek olduğunu göstermesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Ne var ki Fred var gücüyle direniyordu.

Derken Walter'in sabrı taştı ve çocuğa okkalı bir tokat indirdi. O da sırtüstü kanların içine gömüldü. Çocuk kireç gibi bir yüzle üvey babasına bakarken korkudan donup kalmış gibiydi."

Gessing yere bakarak iç geçirdi. "Biliyorum, o anda devreye girmemiz gerekirdi ama sonra Tatjana geldi ve her şey değişti.

Kız herhalde ne yaman biri olduğunu babasına göstermek için en uygun anın geldiğini düşünmüştü. Kesim tüfeklerinden birini kaptığı gibi ineğe yaklaştı ve hayvanı yere serdi. Sonra iş bize düştü. Kurşunun atılmasıyla hayvanın içindeki kanın boşaltılması arasından bir dakikadan fazla bir süre geçmemelidir, aksi halde kan akımı kesilir ve o et yenilemez duruma gelir. Walter oğlanın yakasına yapışıp onu kesimhaneden çıkarırken biz de ineğin başına geçmiştik.

Birlikte eve girdiler. Walter eve kadar yol boyunca çocuğa bağırıp çağırdı. Korkak bir kız çocuğu olduğunu, üvey kız kardeşinin ondan çok daha yürekli davrandığını söylüyordu.

Sonra Walter yanımıza döndü; hiçbirimiz yüzüne bakmaya bile cesaret edemedik. Kendimizi işimize kaptırmış gibi yapıp öfkesini bizden çıkarmaması için dua ettik."

Gessing yine birkaç saniye duraksadı ve konuklarına anlayış beklercesine baktı. "Başka ne yapabilirdik? Walter bizi kapının önüne koyardı ve hiçbirimiz bunu göze alamazdık."

Jan sesini çıkarmadı. Bu hikâyenin nereye varacağını hâlâ kestiremiyordu. Tatjana kıskançlık ve intikam duygusuyla gaz vanalarını mı bozmuştu? Kendi cinayet girişiminin kurbanı mı olmuştu?

Peki, Fred'in buradaki rolü neydi?

Gessing sanki doktorun düşüncelerini okumuştu. "En korkuncu şimdi geliyor," diye sözlerini sürdürdü. Yine bir tutam enfiye çekti ve art arda hapşırdıktan sonra devam etti.

"Sondan bir önceki inek kanala girmişti. Hayvanı henüz içeri almıştık. Walter de kesim tüfeğiyle yanına yaklaşmıştı. O anda kapı açıldı ve içeri Fred girdi. Onu görünce dilimiz tutuldu. Walter de şok olmuş, yerinden kımıldayamıyordu. Çocuk yalınayaktı ve kanlı zeminde bata çıka yürüyordu. Ağzı açık onu seyreden Walter'in yanına gitti, elindeki tüfeği çekip aldı ve hayvanı alnının ortasından vurdu. Tam da X işaretinin kesiştiği noktadan. Sanki bu işi daha önce yüzlerce kez yapmış gibiydi.

İnek anında yere yığıldı. Ancak hayvan inatçı çıkmıştı. Seğiriyor, bacaklarını sağa sola savuruyordu. Biliyor musunuz, çivili kurşun öldürmez. Yalnızca uyuşturur ve yeterli olmazsa elinize bir tel parçası alır, kurşunun girdiği delikten içeri sokarsınız ve beyin dokusundaki hasarı artırmak için hızlı hızlı bir ileri bir geri hareket ettirirsiniz. Çocuk tam da bunu yaptı. Bir yandan da kulakları tırmalayan tiz çığlıklar atıyordu. Bu manzarayı izlerken hepimizin kanı donmuştu.

O güne kadar hepimiz kendimizi çok şeyler görüp geçirmiş kaskatı herifler zannederdik. Ne var ki o anda hiçbirimiz çocuğun yanına gidip ona müdahale etme yürekliliğini gösteremedik. Walter bile. Çünkü çocuk..."

Gessing yutkundu, âdemelması bir inip bir çıkıyordu. O gün yaşadığı dehşet şimdi bir kez daha gözlerine yansımış, geçmişin yeniden canlanmasıyla bütün ruhunu esir almıştı.

Jan, "Bay Gessing, Fred ne yaptı?" diye sordu. Çünkü çiftçi susmuş bekliyordu.

Gessing ona baktı. "Olayın en korkunç yanı, çocuğun üzerine üvey kız kardeşinin elbisesini giymiş olmasıydı."

"Elbise mi giymişti?" dedi Jan güçlükle. Dönüp ağzı hayretten açık kalmış olan Stark'a baktı. Göz göze geldiler. O anda anlamıştı.

Jana'yı bu yüzden bulamamışlardı. Onlar akıl hastası bir kadın aramışlardı ve akıllarına bu gelmemişti.

Gessing, "Evet," diye başını salladı. "Üzerine büyük gelen açık renk, mavi benekli bir yazlık elbise. O elbiseyi ömrümün sonuna kadar unutamam. Yukarıdan aşağıya her yerine kanlar sıçramıştı. Fred berbat görünüyordu. Walter onu ölesiye dövmüş olmalıydı. Yine de en kötüsü, çocuğu o elbisenin içinde görmekti. O elbise..."

Gessing yine yutkundu, ağzında acı bir tat varmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Neden aklımı oynattığımı düşünebilirsiniz dediğimi şimdi anladınız mı? Siz kadından ve öldürülmüş ineklerden söz edince hemen o gün aklıma geldi. Çünkü patlamadan sonra Fred'i şu tepenin üstünde bulmuşlar. Walter'in bedeninde açtığı yaralar dışında sapasağlamdı. Orada öylece duruyordu ve üzerinde hâlâ üvey kız kardeşinin kanlı elbisesi vardı."

"Yani buradaki asıl mesele Tatjana değil," dedi Stark. Durduk yerde tokat yemiş gibiydi. "Mesele o çocuk. İnanamıyorum!"

"Bir şey daha var," dedi Gessing. "İki gün önceydi, akşam ahırdan çıkıyordum. O tepedeki ağacın dibinde bir kadın görür gibi oldum. Saçları uçuşup duruyordu. Montunun altına bir elbise giymişti. Eteklerinin rüzgârda uçuştuğunu gördüm. Kadın tepeden çiftliğe bakıyordu; bayağı ürktüğümü söyleyebilirim. Yine o çocuk aklıma geldi ve sonra bunun aptalca bir rastlantı olduğunu düşündüm. Böylesine berbat bir havada olmasa da yukarıda sık sık birileri dolaşır. Öyle düşünüp gördüklerimi unuttum ama şimdi sizinle bunları konuştukça..."

Gessing yüksek sesle soludu. Adamın çaresiz bakışları Jan'a var olmaları olanaksız şeyleri gördüklerinde ısrar eden şizofrenleri anımsatmıştı.

"İnanın bana," dedi Gessing. "Pısırığın teki değilimdir, hem de hiç değilimdir ancak doğruyu söylemek gerekirse o tepede gördüğüm kişinin kadın olmama olasılığı beni deli gibi ürkütüyor."

Stark başını durmadan iki yana sallıyordu. Jan da az önce duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Şu Fred..." dedi Jan, "Sonra ne oldu ona?"

"Bir papaz onu yanına aldı," dedi Gessing. "Yani bana çiftliği satan şu amcası... Adam, Harder ailesiyle bütün ilişkilerini kesmek istediği için karşılığında ben de Tatjana'nın bakımını üstlendim. Çünkü kuzeni, Walter yüzünden yaşamını yitirmiş, yeğeni de aklını oynatmanın eşiğine gelmişti."

Stark, "Bu amcanın adı neydi?" diye ısrar etti.

Gessing sert hareketlerle saçlarını karıştırdı. "Size anlattıklarımın hiçbirini mahkeme karşısında doğrulayacak değilim. O yıllarda birlikte çalıştığımız arkadaşların da yapmaz bunu. Oğlanın bunda bir günahı yoktu. Olanların tek sorumlusu Walter'dir. Tek suçlu, küçük bir çocuğu böyle şeylere yönelten o adamdır."

Stark, "Bize adını söyleyin!" diye çıkıştı.

Gessing yutkunarak yere baktı. "Thanner. Adı Thanner idi."

Jan, Stark'a dönüp, "Thanner mi? O zaman şu Fred'in Felix Thanner ile bir akrabalığı olması gerekir," dedi. "Telefonda Felix'in pek zamanı olamamıştı. Demek ki bize Tatjana üzerinden Fred'in neden bunları yaptığını anlatmak istedi."

Gessing, "Hayır," diye onlara karşı çıktı. "Fred onun yalnızca takma adıydı. Fred Astaire kadar sıska ve beceriksiz olduğu için biz ona aramızda Fred derdik. Hani şu siyah beyaz filmlerdeki dansçı Fred gibi, anlatabiliyor muyum? Felix de bu adı eğlenceli bulurdu..."

"Nasıl yani, anlayamadım?" Stark yutkundu. "O çocuk Felix Thanner miydi?"

Gessing, gözlerini kaldırıp ona bakarken başını salladı. "Evet, adı buydu."

Jan ile Stark çiftçiye bakarken donup kalmışlardı. Devasa mezbahayı şimdi boğucu bir sessizlik sarmıştı. Uzaktan inekler böğürüyor, fayanslardan usul usul damlalar süzülüyordu.

O sırada Stark'ın telefonu çaldı ve üçü birden irkildiler. Stark mırıldanarak küfrü bastı ve telefonu açtı. Telefon konuşması tamamlandığında Stark'ın yüzündeki bütün kan çekilmişti.

"Bu iş gitgide çılgınlaşıyor," dedi Jan'a. "Gelin, hemen Fahlenberg'e dönmeliyiz."

74

Jan ve başkomiser, Christophorus Kilisesi'nin papaz konutuna geldiklerinde bir harabeyle karşılaşmışlardı. Ahşap karkas binadan geriye kömürleşmiş kalıntılar kalmıştı. Simsiyah olmuş kirişlerden damlayan ıslak kurumlar ve köpükler, tarih öncesi dönemlerden kalmış iskeleti, buradan sarkan enkaz parçaları da et yığınlarını andırıyordu.

İtfaiyenin yangını kontrol altına alması uzun sürmüş, tamamen söndürmesi ise çok daha fazla zaman almıştı. Yağmur yağmasına karşın yangın yer yer yeniden alevlenmiş, itfaiye ekibiyle âdeta oyun oynarcasına durmadan esen rüzgârın etkisiyle daha da büyümüştü.

Kilisenin çevresinde güvenlik kordonu oluşturulmuş, GİRMEK YASAKTIR ÇÖKME TEHLİKESİ VARDIR yazılı levhalarla halk uyarılmıştı. Eski papaz konutunun yanında şimdi iki yangın söndürme aracı duruyordu. Araçların önünde itfaiye erlerinden bir grup toplanmıştı. Karton bardaklardan kahvelerini içiyor, harabeye dönen binaya şaşkın ifadelerle bakarak konuşuyorlardı.

Jan ve Stark güvenlik kordonunu aştıkları sırada, delil güvenliği amirliğinden bir memur yanlarına yaklaştı. Getirdiği iki çift lastik çizmeyi onlara uzattı.

"Umarım ayaklarınıza uygundurlar," dedi memur. "Bunlar elimizdeki son çiftlerdi. İçeride ihtiyacınız olacak. Girişteki arkadaşım da kasklarınızı verecek."

Jan'ın çizmeleri ayağına en az iki numara büyük gelmişti. Bunlarla enkazda yürümek ya da ıslak, kurum ve köpük kaplı taş merdivenlerden bodruma inmek hiç kolay değildi.

Bundan da kötü olanı, her adımda artan berbat kokuya dayanmaktı. Yangın kokusu, kimyasal söndürücü madde ve küf karışımından oluşmuş iç yakan bir koku indikleri yere iyice çökmüştü. Jan bir an nefes alamayacakmış gibi oldu. Elektrik şalterleri indirilmişti ve kaskın ışığıyla ilerlemeye çalışırlarken Jan sanki çürümeye yüz tutmuş bir canavarın gırtlağından geçerek onun iç organlarına indikleri duygusuna kapıldı.

"İyi günler baylar, yeraltı dünyasına hoş geldiniz." Beyaz tulumlar içindeki tıknaz bir adam koridorun sonundan onlara işaret ediyordu. Jan bu kasklı adamı, televizyon dizisindeki çocuk kahraman Bob Usta'ya benzetmişti. "İkinizden biri Başkomiser Stark olabilir mi?"

"Benim," dedi Stark. "Bu da Doktor Forstner."

"Ben de kriminal teknik enstitüsünden Wilke," diyen Bob Usta kendini tanıttı. "Gelin, bu tarafta."

Adamın peşinden bata çıka yürüdüler. İtfaiyenin sıktığı, bilek hizasına kadar yükselmiş olan su dışında bodrum yangından zarar görmemiş gibiydi. Bütün kapılar açıktı. İtfaiye ekipleri muhtemelen burada başka kişilerin bulunup bulunmadığına bakmışlardı.

Jan'ın gözü, möble ve kartonlarla tıka basa dolu bir depoya kaydı. Onun yanında erzak deposunu andıran bir oda vardı ve boş şişeler ile şişelerden çözülmüş etiketler rafların yanında yüzmekteydi.

Wilke doktorla komiser yanına ulaştıklarında, "Gördüğünüz gibi yangın bodruma zarar verememiş," dedi. Eldivenli eliyle duvara sertçe vurdu. "Bütün duvarlar sağlam Fahlenberg granitiyle kaplı. Bizim için çok iyi bir şey bu. Bulduklarımıza inanamayacaksınız. Arkadaşlarımın dili tutuldu, artık gerisini siz düşünün."

İtfaiyenin kırarak açtığı ahşap bir kapının önüne gelmişlerdi. Sürgünün üzerinde oldukça yeni bir asma kilit öylece sallanıyordu.

Stark, "Gelin doktor," dedi alçak sesle. "Neymiş görelim bakalım."

Yaklaşık dört çarpı dört metre büyüklüğünde, kare şeklindeki bir odada yine bata çıka ilerlediler. İçerisi rutubet, boya ve gaz kokuyordu; Jan ayrıca ne olduğunu kestiremediği tatlımsı bir oda spreyi ya da parfüm kokusu almıştı.

Odanın ortasında insan boyunda bir Meryem Ana heykeli duruyordu ve başı yoktu, kilisenin demirbaşlarından olmalıydı. Kurtların delik deşik ettiği ahşap bedeni saran vernik pul pul kalkmıştı. Heykelin üzerinde kırmızı bir bluzla gri renkte bir kadın pardösüsü asılıydı. Odanın iki duvarı paslanmış demir raflarla kaplıydı, bunlar ev malzemeleri satan bir marketten yıllar önce çok ucuza alınmış olmalıydılar. Üçüncü duvarın önünde boydan boya ahşap bir tezgâh durmaktaydı.

Burası hem atölyeye benziyor hem de benzemiyordu. Sararmış duvardaki kanca delikleri ve izler orada uzun süre aletlerin asılı olduğuna işaret etmekteydi. Ancak izler artık pek görünmüyordu çünkü tezgâhın üstündeki duvar gazete kupürleriyle kaplıydı.

Jan yaklaştı ve kaskının ışığını duvarda gezdirdi. Haberleri tanıyınca irkildi. Eski kupürler fotokopi ya da çeşitli gazetelerin internet arşivlerinden alınmış çıktılardı. Birçoğunun üzerinde Jan'ın fotoğrafları vardı.

FAHLENBERG'DE AİLE TRAJEDİSİ
SVEN HÂLÂ ORTADA YOK
ALTI YAŞINDAKİ SVEN'E NE OLDU?

Sonra sıra, yaklaşık bir yıl önce Jan'ın hayatını alt üst eden haberlere gelmişti:

KAYBOLAN ÇOCUĞUN SIRRI 23 YIL SONRA ÇÖZÜLDÜ

AĞABEY: KARDEŞİMİ ARAMAKTAN HİÇ VAZGEÇMEDİM

Final, *Fahlenberger Boten* gazetesine rekor tiraj kazandıran manşetle yapılmıştı:

KAHRAMAN PSİKİYATR SKANDALI ORTAYA ÇIKARDI!

Diğer kupürler son aylara aitti. Wald Kliniği'nde yeni kurulan çocuk ve genç psikiyatri servisiyle ilgili kaydedilen gelişmelerden söz ediyorlardı ve Jan'ın adının geçtiği her yer kırmızı kalemle çevrelenmişti.

Bunların altında kalan bir köşede Carla'yla ilgili haberler bir araya toplanmıştı. Kupürler, Carla'yı kitabının tanıtımında ve röportaj verirken gösteriyordu. Duvarda ayrıca *Soğuk Sessizlik* romanıyla ilgili edebiyat eleştirileri ve Carla'yı kitap tanıtımı sırasında gösteren bir fotoğrafı asılıydı.

Jan bu fotoğrafa bakınca sanki birisi ensesine buz torbası bastırıyormuş gibi hissetti. Carla'nın yüzü, siyah keçeli kalemle tanınmaz hale getirilmişti. Altında da eğri büğrü harflerle *Fahişe* yazılıydı.

Stark, "Şuraya baksanıza," diye arkasından seslendi.

Jan ona doğru döndü; hem kırılan kapının arka yüzü hem de bütün duvar Jan'a gönderilen naif resimlerle doluydu. Jan ilk bakışta otlayan inekleri fark etti. Hepsinin kafaları kesilmiş ve üst üste yığılmıştı. Bir başka tasvirde mezbaha vardı, üzerinde büyük harflerle CEHENNEM yazıyordu. Bir başka resimde de Harder Çiftliği alev alev yanmaktaydı.

Bunların dışında bir erkeği gülümserken gösteren birkaç resim çizilmişti. Başı, sarı pastel boyayla Mesih'in haresiyle çevrelenmişti. Bütün portrelerin üzerinde Jan'ın adı yazılıydı ve en büyük resmin üzerinde şöyle bir satır dikkat çekiyordu: *Benim sevgili kurtarıcım.*

Jan'ı en çok sarsan resimde ise sarışın bir kız çocuğu, başı kesik bir erkek çocuğun üzerine çıkmıştı. Bu çocuk Felix'i betimliyor olmalıydı. Kız, tıpkı Gustave Doré'nin, Dante'nin *Cehennem*'ini betimlediği illüstrasyonunda Bertran de Born'un yaptığı gibi, elindeki kesik başı havaya kaldırmıştı.

"En ilginci burada göreceksiniz," diyen Wilke rafları gösterdi. "İnsanın bunları biriktirmesi için gerçekten hasta olması gerekir."

Jan ve Stark raflara doğru ilerlediler.

Stark korkuyla, "Aman Tanrım!" dedi ve Jan da irkilerek geri çekilmişti.

Orta rafta özenle dizilmiş üç çift kadın memesi durmaktaydı.

"Merak etmeyin, gerçek değiller," dedi Wilke. "Ama akıl almaz ölçüde gerçeğe yakınlar, değil mi? İnternetten her boyunu sipariş edebiliyorsunuz. Şunu da..."

Wilke, üzerinde FemSkin yazılı bir paketi elleriyle tutup havaya kaldırdı. İki adamın şaşkın bakışlarını görünce ekledi: "Bu, maskeli, memeli ve vajinalı bir silikon tulum. Bunu tamamlayan parfümleri ve

makyaj malzemesini en üst rafta bulabilirsiniz. Onu bu kılıkta görse kendi annesi bile tanıyamazdı."

Jan kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken kaskın ışığını üst rafa çevirdi. Burası makyaj ve vücut bakım malzemeleri, ikinci el giysi satışı yapan dükkânlarda olduğu gibi üst üste yığılmış kadın elbiseleri, etekler ve bluzlarla doluydu. Bunların yanında köpüklü maddeden yapılmış iki kafa durmaktaydı. Üzerlerine, memeler kadar gerçek duran iki peruk geçirilmişti.

"Bizim arkadaşlar önce bu meme fetişistinin, sarışın kadınların kafa derilerini yüzdüğünü sandılar," dedi Wilke. "Ancak bunlar gerçekten peruk. Haa, burada bir de çekiçle parçalanmış dizüstü bilgisayar bulduk. Büyük olasılıkla Nowak'a ait. Thanner'in bunu neden bir yere atmaya cesaret edemediğinin açıklaması bu olabilir. Bilgisayar en alt raftaydı ve yangın söndürme suyundan iyice ıslanmış. Yine de sabit bellekte veri bulabilir miyiz diye bakacağız."

Stark eğildi ve Wilke'nin işaret ettiği raftan kalın bir dosya çekip çıkardı. Dosyanın bir bölümü suya gömüldüğü için alt yarısı şişmişti ve sular damlıyordu.

Jan, "Nedir bu?" diye sordu.

"Bunlar da başka kupürler," diyen Stark mırıldandı. Islanan sayfaları özenle birbirlerinden ayırmaya çalışıyordu. Sonra iç geçirdi. "Korktuğumuz başımıza geldi. Harder ailesi ve Volker Nowak'tan başka kurbanlar da var."

Stark dosyayı Jan'a uzattı. İçinde Ulm'lü sanayici Matthias Lassek cinayetiyle ilgili pek çok gazete haberi daha yer alıyordu. Polis esrarengiz bir kadını arıyor, yakın tarihli kısa haberlerde de kadına ulaşılamadığı yazıyordu.

Dosyada Matthias Lassek'in yaşamıyla ilgili haberler de vardı. Gençlere yönelik projeler yürütmüş, çocuk yurtlarına bağışlar yapmış bir adamdı.

Jan düşündü, ikinci rafta sıra sıra dizili olan öteki dosyalardan, acaba Lassek'i betimleyen o naif resimlerden çıkabilir miydi? Eğer çıkarsa onlardan birine de b*enim sevgili kurtarıcım* yazılmış olabilir miydi?

Ancak olsa bile sen o resmi çoktan ortadan kaldırmışsındır, diye düşündü Jan. Öyle ya, Mesih tektir, değil mi?

"Bir şey soracağım..." diyen Stark söze başladı ve sonra kendini nasıl ifade edeceğini bilemezmiş gibi çenesini ovaladı. Gördüğü şeyler arasında bağlantı kurmaya çalıştığı, gelgelelim çok zorlandığı yüzünden okunuyordu. "Ben bu papazla hiç tanışmadım, yalnızca Heinz Kröger'in cenazesinde konuşmasını dinledim. Ancak... sizi telefonla arayanın bir *kadın* olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Ses mi demek istiyorsunuz?"

Stark başını salladı. "Bir erkek sesini bu kadar değiştirebilir mi?"

Jan, Jana'nın sesini hatırlamaya çalıştı. Boğuktu ancak yine de küçük bir kızınki gibi çıkıyordu. Sonra bir şey daha hatırladı; ses ona her defasında değiştirilmiş gibi gelmişti. Felix Thanner'in de çelimsiz vücuduyla orantılı olan çocuksu bir sesi vardı. Biraz çalışarak –ki onca yıldır bunu yapmış olmalıydı– ses tonunu boğuk bir kadın sesi gibi çıkacak şekilde değiştirmesi çok zor bir iş değildi. Bunu bir travestiyi canlandıran pek çok sanatçı yapabiliyor ve sesleri kulağa doğal gelebiliyordu. Jan'a göre ses taklidi bu karmaşık olayda en küçük sorunlardan biriydi yalnızca.

Çaresizlik içinde omuzlarını kaldırdı. "Anlaşılan hepimizi kandırmış."

Stark, sigara paketini ceketinin cebinden çıkarırken, "Siz ne durumdasınız bilmiyorum ama ben buradan hemen çıkmazsam daha fazla dayanamayacağım," dedi.

Jan'ın yanıtını beklemeden kendini odadan dışarı atmıştı. Hemen ardından Jan koridordan gelen çakmak sesini duydu.

75

Stark, Jan'ı evine getirdi. Aracı dış kapının önünde durdurduğunda saat epeyce geç olmuştu. Yağmur dinmiş, yerini iç açıcı bir serinliğe bırakmıştı.

Yol boyunca neredeyse hiç konuşmamışlardı. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış, akıl karıştıran onca veriyi yerli yerine oturtmaya çalışmıştı. Stark, Jan'la birlikte onun evinin kapısına doğru yürürken artık kendini toparlamıştı.

"Evet Doktor Forstner, psikiyatr olan sizsiniz. Neler gördüğümüzü bana lütfen açıklayın. Bu Thanner neyin nesiymiş? Psikopat bir travesti falan mı?"

Jan durdu ve elini alnında gezdirdi. Perişan ve bitkindi. Aklı aralıksız olarak Thanner ve Tatjana'yla meşguldü.

"Hayır, travesti değil," dedi Jan. "Bence çoğul kişilik bozukluğuyla karşı karşıyayız. Bodrumdaki maskaralığın tek amacı ikinci kimliğine gerçeklik kazandırmaya yönelik."

"Böyle bir şeyin olmadığını siz söylememiş miydiniz?" Stark, Jan'a şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bu konunun karmaşık olması nedeniyle uzmanlar arasında tartışma yarattığını söylemiştim. Ne var ki bodrumda gördüklerimizden ve Gessing'in anlattıklarından sonra, Felix Thanner'in gerçekten böyle bir vaka olduğuna inandım. Bu elbette yalnızca bir teori, ancak doğru değerlendirdiğimden kuşkum yok."

Stark cebinden bir sigara bulup çıkarırken, "Lütfen devam edin," dedi. "Bu teori ilgimi çekiyor."

Jan, "Thanner'in içsel bölünmesini tetikleyen şey muhtemelen mezbahada yaşanan olay," diye başladı. "Bu bir tür travma. Thanner'in önceki yaşamını bilmiyoruz; kökleri nereden geliyor, gerçek babası kim, bunlarla ilgili elimizde veri yok. Büyük olasılıkla onu annesi

büyütmüş ve baba figüründen yoksun kalmış. Ta ki bu açığını Water Harder'le kapatana kadar. Gessing, Harder'i kaprisli ve kaba saba biri olarak tanımlasa da bu adam Felix için çok şey ifade etmiş olmalı. Kaldı ki adam ona kendi oğluymuş gibi davranmış.

Derken büyük bir kırılma olmuş. Felix adamın beklediği gibi çıkmamış ve çocuk, yeni babasının gözünden düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmış. Felix bu gerçeği değiştiremeyecek kadar içli ve kırılgan biri, oysa Tatjana bunu yapabilecek durumdaymış. Çocuk doğrudan onun kimliğine bürünmüş ve Felix'in asla yapamayacağı şeyleri ansızın yapar duruma geldiğini fark etmiş. İneği öldürmüş ve aynı gece Harder'i ve ailesini ortadan kaldırmış."

Stark alnını buruşturup bir sigara aldı ve derin bir nefes çektikten sonra başını hayır anlamında iki yana salladı. "Yine de anlamıyorum. Diyelim ki haklısınız, o zaman çok düşkün olduğu ve etkilemeye çalıştığı üvey babasını neden öldürsün?"

"Çünkü gaz vanasıyla oynayan Felix değil Tatjana. Ya da Thanner'in aynen onun gibi hissettiği ikinci kişiliği. Çünkü öğrendiğimize göre Tatjana kıskançlıktan kudurmuştu. Thanner bu role kendini iyice kaptırmış olmalı."

"Yani şunu demek istiyorsunuz; Thanner apayrı iki kişiliğe bölünmüş, iki farklı insan gibi düşünmüş ve hissetmiş, öyle mi?"

"Evet, ancak kesişme noktaları mutlaka olmuştur," dedi Jan. "Sonuçta söz konusu olan üvey kız kardeşin kendisi değil Thanner'in kızın kişiliğiyle ilgili bilinçaltı yorumu. Evet, onun dışında öyle düşünüyorum."

Stark sigaranın dumanını burnundan çıkardı. "Kusuruma bakmayın ancak benim mantığım bunu almıyor."

"Bakın," dedi Jan. "Bu tür bir kişilik bölünmesi aslında üst bendeki bir bozukluktan başka bir şey değil. Freud'un terminolojisiyle açıklarsak üst ben bazı durumlarda üstünlüğü ele geçiriyor. Böyle

durumlarda, o güne kadar örtülü kalmış kişilik özellikleri ortaya çıkar ve kişiyi yabancı biri gibi gösterir. Hiç *Şeytan* filmini izlediniz mi?"

"Korku filmlerinden hoşlanmam," dedi Stark. "Gündelik yaşamım yeterince kanlı zaten. Hele şu son günlerde..."

"Sizi anlayabiliyorum. Filmde şöyle bir sahne var; saplantılı kızın annesi, kızının yatağında yatan yaratığı tanımadığını söyler. Bu sahne, bölünmüş bir kişiliğin diğer insanlarca nasıl algılandığını mükemmel bir şekilde anlatıyor. Tıp, bu bozuklukları henüz bilmezken insanları şeytanın, uğursuzluğun ya da yabancı bir yaratığın esir aldığına inanılırdı. Gerçekten de bu vakalarda bilinçaltında bulunan dürtüler üzerindeki denetim kaybedilir ve kişinin hiçbir şeye aldırmayacak ölçüde kontrolünü yitirmesiyle bilinçdışı saldırganlıklar açığa çıkar. Dışa yansıyan tablo da şudur: İnsanların tanıdıklarına inandıkları kişiye uymadığını düşündükleri davranışlar sergilenmektedir."

Stark yine alnını buruşturdu. "Bizim olayımızda bu ne anlama geliyor?"

"Kırılgan Felix ne zaman bir durumun üstesinden gelememişse atılgan Tatjana direksiyona geçmiş. Tatjana vicdan nedir bilmeyen biri olduğundan Felix'in korkuları ve çekingenliğiyle baş etmesinde onu desteklemiştir."

Stark elindeki izmariti fırlatıp attı. Yanan izmarit, kırmızı ateşböceği gibi geniş bir kavis çizerek çitin üzerinden uçtu ve yağmurun ıslattığı kaldırıma düşerek söndü. "O zaman Thanner'in kendi durumunun bilincinde olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

Jan başını sallayarak, "Bence öyle," dedi. "Ancak Thanner'in kimliklerinin birbirleriyle karşılaşmaktan kesinlikle kaçındıklarını düşünüyorum. Baskın ve saldırgan Tatjana, Felix'e ürkütücü gelmiştir. Tersine baktığımızda da hassaslığı nedeniyle Tatjana, Felix'i aşağılamıştır. Ne var ki biri diğeri olmadan varlığını sürdürememiş."

"Neden peki?"

"Nedeni çok basit. Tatjana var olabilmek için bir bedene ihtiyaç duymuştu. Felix de üvey babasını ve annesini öldürmekle suçlayabilmek için Tatjana'ya muhtaçtı. Aksi halde katil kendisi olacaktı ve bunu idrak ederse bence kesinlikle yok olup gidecekti. Dolayısıyla bir tür sessiz ortak yaşamı paylaşmışlar."

"Bu iki kişilik, Simenon'nun kedilerle ilgili romanındaki yaşlı karı koca gibi miydi yani? İki insan birbirlerinden ölesiye nefret ediyor ancak yine de ayrılamıyordu. Öyle bir şey mi?"

"Evet, öyle de diyebiliriz," dedi Jan biraz şaşırarak. Stark'ın daha çok Raymond Chandler okuyan bir adam olduğunu düşünmüştü.

Stark derin bir soluk aldıktan sonra dalgın dalgın başını salladı. "Ne dersiniz, bu nedenle mi papaz oldu acaba? İkinci kimliği başka bir ilişki kurmasına izin vermeyeceği için mi?"

"Bu çok akla yatkın," dedi Jan. "Çünkü Tanrı'yla ilişki kurmasına Tatjana karşı çıkmamıştır. İşin bir de manevi yanı var; Thanner insanların inanıp güvenmek zorunda olduğu biriydi. Ve yanında büyüdüğü amcasını da unutmayalım. Adam da papazmış."

Stark, aklı başka yerdeyken tırabzanlardaki yağmur damlalarını eliyle sildi ve sonra da hayatında hiç su görmemiş gibi parmak uçlarına baktı.

"Peki, gerçek yaşamda üvey kız kardeşiyle ilişkisi nasıl olmuş?" diye sordu. "Kızın yangından kurtulduğunu biliyor olmalıydı."

"Elbette biliyordu. Ne var ki kişilik bölünmesinin etkisiyle bu gerçeği bastırmış olmalı," dedi Jan. "İşler altından kalkamayacağı boyuta ulaşınca da gidip gerçek Tatjana'yı ziyaret etti. Kızın varlığını muhtemelen beyninde öylesine başarıyla bastırmıştı ki bizi Tatjana'ya yönlendirmeden önce onun gerçek yaşamda var olup olmadığından emin olmak istedi. Tatjana'yı, annesini, üvey babasını, Nowak'ı ve o işadamını öldürmekle suçluyordu. Bize anlatmak istediği buydu. Ancak bakımevine yaptığı ziyaretten hemen sonra hayali Tatjana

yine kendini gösterdi. Tatjana, Harder Çiftliği'ne geri dönüp Felix'in planına karşı direndi. Oraya giderek kendisinin neden var olduğunu ve bundan sonra da var olmak zorunda olduğunu Felix'in yeniden anımsamasını istiyordu. Tatjana, Felix'e Tatjana'sız olamayacağını, bu nedenle de onu ele vermemesi gerektiğini kanıtlamaya çalışıyordu."

Stark başını yine hararetle iki yana salladı. Bunları kavramakta zorlandığı yüzünden okunuyordu. "Size şu an saygıyla şapka çıkarıyorum," diye iç geçirdi. "Ancak benim yine de anlayamadığım bir nokta var. Diyelim ki böyleydi, o halde Thanner'de bir tuhaflık olduğunu bunca yıldır birilerinin fark etmiş olması gerekmez miydi?"

"Şart değil," dedi Jan. "Sonuçta Felix, ben de dahil olmak üzere çevresinde içine kapanık, çekingen ve biraz da alışılmışın dışında bir insan izlenimi uyandırıyordu. Gelgelelim bunun hiç üzerinde durmadım. Muhtemelen başkaları da öyle yapmıştır. Ayrıca ruhsal bir bozukluğun seyri çok aşikâr gelişmez. Her hasta sokaklarda kollarını açarak koşmaz, insanlara hakaret etmez, İncil'den bölümler okumaz. Tatjana kendini hep sakınıyordu. Zaman zaman ortaya çıkardığı bedensel mevcudiyetini gizli saklı olarak papaz konutunun bodrumunda ya da geceleri mezarlıkta yaşıyordu."

"Bu da anlayamadığım şeylerden biri doktor. Mezarlıkta ne arıyordu gerçekten de?"

"Bu konuda da yalnızca varsayımlarda bulunabilirim. Geceleri karanlığın çöktüğü mezarlık, Jana'nın kendini izlenmiyor hissettiği bir yer olmalıydı. Bana da öyle söylemişti; bodrumdaki hapishanesinden kurtulmak, gerçek dünyaya açılmak istiyordu. Ancak kimseye görünmemeliydi. Kim bilir, belki başka tenha yerlere de gitmiştir. Bu da kendiyle birlikte mezara götürdüğü sırlardan biri olarak kalacak. Ne var ki yine de birinin *dikkatini çekmiş*. Volker Nowak, Tatjana'yı görmüş, Tatjana da onun bunu kimseye anlatamaması için gereğini yapmış."

Sokakta birkaç adım ilerlemişlerdi. Jan koşu yapan, uzun sarı saçları montunun kapüşonuna dökülmüş bir kadının evinin önünden hızla geçtiğini görünce irkildi.

Kadın bir an Jan'a baktı; akşam karanlığında Felix Thanner'in üvey kız kardeşinin kimliğine büründüğünde görünmesi gerektiği gibi görünüyordu sanki. Ancak kadın bir saniye sonra Jan'ın gözünde uzun boylu, zayıf, antrenmanlı, koşuya çıkmış sıradan bir kadındı. Tıpkı evinin önündeki kaldırımdan geçerken köpek dışkısına bastığı için kızan kadın gibi...

Jan gözlerini ovuşturup kadının arkasından baktı. Yorgunluk algılarını bozup ona oyunlar oynuyordu. Tatjana'dan –ya da Jana, kendine nasıl bir isim taktıysa– yayılan tehdidin artık sona erdiğine Jan'ın kendini alıştırması gerekiyordu. Kadının ona yaşattığı paranoya belli ki geçmemişti.

Stark, Jan'ı düşüncelerinden sıyırarak, "Aklımı en çok karıştıran konu Thanner'in intihar etmiş olması," dedi. "Bunu neden yaptı?"

"Bunu yapan Thanner değil Tatjana'ydı," dedi Jan. "Thanner bana, kadını teslim olmaya ikna etmeye çalıştığını söyledi. Bu sözlerle aslında kendi ağır içsel karmaşasını kastediyordu. Ama yabancı birini yakalatmaya uğraşıyormuş gibi hissettiğini sanıyorum. Tatjana yine cinayet işlemişti ve bu da Thanner için bardağı taşıran son damla olmuştu. Artık dayanamıyordu. Ancak Tatjana direniyordu. Thanner terapiye girerse bunun kendisinin sonu olacağını biliyordu. Tatjana yine de var olmak için inat etse bile varlığının bundan sonrasını bir psikiyatri kliniğinde geçirecekti. Tatjana bu nedenle ikisinin de varlığının sona ermesine karar vermiş olabilir. İkisinden de geriye hiçbir şey kalmasın diye ortak bedenlerini yaktı."

Stark başını yan yatırdı ve serin akşam havasını içine çekti. Jan'a çevirdiği gözlerinde büyük bir çaresizlik vardı. "Doğruyu söy-

leyin doktor, daha önce insanı çıldırma noktasına getiren böyle bir vakanız olmuş muydu?"

"Hayır," dedi Jan. "Akıllı adamın biri bir zamanlar şöyle demiş: 'Yaşam, insan beyninin icat edemeyeceği kadar karmaşık ve sonsuzdur. Ona katılmaktan başka bir şey yapamam.'"

"Kimmiş bu akıllı adam? Freud mu?"

"Hayır, Arthur Conan Doyle. Hiç Sherlock Holmes okumadınız mı?"

"Elbette," dedi Stark gülümseyerek. "Zaten onun için polis oldum sayın psikiyatr. Neyse, artık bitti."

"Bilmiyorum," dedi Jan. Şimdi gözlerini ayakkabılarına dikmişti. Yağmur, kahverengi deride izler bırakıyordu. "Yine de eksik olan bir şey var. Jana bir plandan söz etmişti ve ben bunca karmaşanın içinde plana benzer bir şey göremiyorum."

Stark ona baktı, afallamıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Kadının bence bir hedefi vardı. Belki ölmeden önce bunun hazırlıklarını da yapmıştır." Jan başını kaldırıp komisere dik dik baktı. "Bakın, şu ana kadar bu fikri kafamdan atmaya çalıştım ancak planın Carla'nın ortadan kaybolmasıyla ilgili olabileceği düşüncesi beni çıldırtıyor. Yoksa onun nerede olduğuna dair neden elimizde hâlâ tek bir ipucu bulunmasın? Eğer Carla..." Jan konuşamadı. Bunu söyleyemiyor, söylemek de istemiyordu. "Diyorum ki öyle bir şey olsa arkadaşlarınız onu çoktan bulmuş olurlardı, değil mi?"

Stark elini Jan'ın omzuna koydu ve ona cesaret verici bakışlarla bakmaya çalıştı. Ancak pek başarılı olamadı. Jan, belli ki o da aynı şeyleri düşünüyor, diye içinden geçirdi.

"Doktor Forstner, Bayan Weller'in yerini bulabilmek için insan gücünün yettiği ne varsa yapıyoruz. Siz şimdi iyice dinlenin. Yarın umarım yeni bulgular elde ederiz."

Stark gerindi, sigara paketinden aldığı son Winston'ı ağzına götürdü ve otomobiline döndü.

Jan arkasından, "Stark?" diye seslendi.

Komiser dönüp ona baktı, o sırada ceketinin cebinde çakmağını aramaktaydı.

"Bana baştan beri inandığınız için teşekkür ederim."

"Asıl ben size teşekkür ederim. Sizin şu akıl almaz teoriniz korkarım bana gecelerce kâbus gördürecek."

Komiser son boz rengi dumanını yıldızlı, pırıl pırıl gökyüzüne doğru üfledikten sonra otomobiline bindi.

Jan komiserin arkasından baktı ve sonra evin kapısını kapatıp arkasına yaslandı. Atan şakaklarını ovalamaya başladı. Tüm enerjisi tükenmişti. Son birkaç saattir yaşananlar ve Carla için duyduğu üzüntü, gücünün kalan son damlasını da alıp götürmüştü. Stark haklıydı, hemen yatıp birkaç saat uyumalıydı. Başka bir şey yapabilecek durumda değildi zaten.

Telefona doğru baktı. Keşke Carla aramış olsaydı, diye düşündü. Bir yerlerde yeni bir hayata başlamak, ilişkilerini bitirmek istediğini söylemek için arasa bile yeterdi. Önemli olan iyi olduğunu öğrenmesiydi. Ne var ki Carla'dan hayatta olduğuna dair bir haber alabilme umudu giderek sönüyordu ve başına kötü bir şey geldiği düşüncesi Jan'ın beynini kemiriyordu.

Kapının çalmasıyla birlikte irkildi. Stark geri mi dönmüştü? Yoksa Carla mı gelmişti?

Jan kapıyı açar açmaz geri çekilmesine fırsat kalmadan bir darbe yedi. Sırtüstü yere yuvarlandı ve ne olduğunu bile anlayamadan saldırgan üzerine çöktü.

Koşu yapan kadın, diye beyninden hızla bir düşünce geçti. Sonra üzerinde Felix Thanner'in sırıtan, çarpık yüzünü gördü. Aynı anda boynuna bir şeyin battığını hissetti.

Jan direnmeye çalıştı ama çok geçti. Boynundan omuzlarına doğru bir sıcaklık yayıldı ve sonra çevresinde ne varsa bulanıklaştı.

"Kusura bakma sevgilim," diyen kadın sesini duydu. "Ne yapalım, insanları bazen mutluluğa zorlamak zorunda kalabiliyorsun."

76

Şaşkınlık.

Sesler.

Bir yerden gelen su şırıltısı.

Elektronik bir melodi.

Sinyal sesi.

Sonra uzaklardan geliyormuş gibi duyulan, sanki madeni bir duvarı delip geçen ve teneke sesine benzeyen bir gürültü.

"Merhaba Doktor Forstner."

Derinlerde bir düşünceye kapıldı. *Bu sesi tanıyorum ben.*

"Ben Başkomiser Stark."

Ses boğuk ve yankılı geliyor. Sanki bir varilin içine gömülmüş gibiyim.

Bunu düşünmek onu öylesine ürküttü ki bir anda sersemliğinden kurtarıverdi. Jan gözlerini açtı. Önce sanki sualtındaymış gibi bulanık hatlar gördü. Derken nesnelerin çizgileri gitgide netleşti.

Masa.

Şamdan.

Jan şamdanı tanıdı. Evet, geçen yıl bitpazarından almıştı; Carla'yla birlikte. Carla şamdanı çok sevimli bulduğunu söylemişti. Carla'nın gözünde demode ya da değersiz şeylerin tanımı *sevimli* idi. *Bu şamdan iyi kategorisine girecek kadar sevimli*, demişti Carla. Jan da onu bu nedenle satın almıştı. Pazarlıkla beş avroya indirmişti. Şimdi bu şamdanda mumlar yanmaktaydı.

Ne oldu?

Stark, "Beni iyi dinleyin doktor," dedi ve Jan, komiserin telesekreterе konuştuğunu kavramaya başladı. "Herhalde henüz uyuyorsunuz ancak bu notu dinler dinlemez beni hemen arayın, olur mu? Felix Thanner'le ilgili yeni haberler var. Ve bunlar hiç iyi haberler değil. Adli tıptan aradılar. Papaz konutundan çıkarılan yanmış cesedin kimlik tespiti tamamlanmış. Ceset Heinz Kröger'e ait. Anlaşılan Thanner arkadaşının cesedini toprağa verilmeden önce mezarlıktan çalmış. Şimdi tabutta neyin ya da kimin olduğunu araştıracağız."

Lanet olsun, bu gerizekâlı neden söz ediyor böyle?

"Yani çok dikkatli olun doktor. Felix Thanner yaşıyor. Kapılarınızı sıkı sıkı kilitleyin. Gerçi Thanner'in yanınıza gelmeye cesaret edebileceğini sanmıyorum. Bizden kaçmak için bir yerlerde saklanıyordur ancak siz yine de tetikte olun. Sıkıntı yapmanıza gerek yok, geniş çaplı bir arama başlattık. Onu ele geçirmemiz uzun sürmeyecek, bu kesin. Sizden haber alamazsam..."

Telesekreterin kayıt süresi dolmuştu. Tık sesi geldi ve sonra sinyal duyuldu. Bırakılan not hafızaya alınmıştı.

Jan yutkundu. Ağzının içi acımsı ve kuruydu, sanki sabaha kadar içmiş gibiydi. Yemek odasındaki bir sandalyede oturmakta olduğunu fark etti. Pencere önü zifiri karanlıktı. Şuurunu yitireli ne kadar zaman olduğunu kestiremedi.

Bayıltıcı maddenin etkisiyle gözlerinden yaş akıyordu. Gözlerini ovmak istedi, ama yapamadı. Ellerini hareket ettiremiyordu. Bacaklarını da.

Arkasında kalan banyonun havluluğundan takırtılar geldiğini duydu. Kendi duş jelinin kokusunu aldı ve sonra aklına ambalajın üzerindeki yazı geldi. *Canlandırıcı ve ferahlatıcı. Yeniden doğmuş gibi.*

Yeniden doğmak mı, diye düşündü Jan. Banyosunu kimin kullandığını şimdi anlıyordu. *Hayır, yeniden doğmamış, ölüp de dirilmiş.*

Hareket edebilmek için tekrar tekrar uğraştı. Sonra anladı; bantla sandalyeye bağlanmıştı. Mutfak çekmecesinde her zaman bulundurduğu koli bandı gibi sağlam bir bantla. Belki de kendi bandıydı bu.

Veriler tek tek beynine hücum ediyordu. Thanner ona her ne enjekte ettiyse etkisinin tamamen kaybolması biraz daha sürecekti.

Arkasından neşeli bir kadın sesi, "Merhaba sevgilim," dedi. "Uyandın demek."

Jan fayanslar üzerinde yürüyen ıslak ayakların şapırtısını duydu ve sonra yanağına bir öpücük kondurduldu. Felix Thanner karşısındaydı.

Hayır, diye düzeltti Jan, bu Thanner değildi. Karşısında Tatjana duruyordu. Beden, Felix Thanner'e ait olabilirdi ancak Tatjana tarafından yöneltilmekteydi. Yoksa ona Jana mı demeliydi?

Havluyu bone gibi başına dolamıştı. Altından sarı peruğundan birkaç tutam saç sarkmaktaydı. Ayrıca üzerine Jan'ın gömleklerinden birini giymişti. Üstteki üç düğmeyi iliklememişti. Jan inanılmaz ölçüde gerçek gibi duran lateks teni açıkta bırakan dekolteye şaşkınlıkla bakakaldı.

Bob Usta bize gösterdiği paketin üzerine değil içine baksaydı keşke. O kutu mutlaka boştu.

Buna karşın adam tebdili kıyafetin başarısıyla ilgili söylediklerinde haklıydı. Gerçekten Thanner'i bu haldeyken kendi annesi

bile tanıyamazdı. Yalnızca gözler açıkça Felix Thanner'in gözleriydi ancak onlar bile farklıydı. Bu gözlerin Jan'a bakışı ve göz kırpmaları kadınsıydı. Gelgelelim erkeklerin kadın mimiklerini taklit ederken gösterdikleri abartılardan eser yoktu. Bunlar son derece doğal mimiklerdi ve kesinlikle Felix Thanner'inkilere benzemiyorlardı.

"İyi misin sevgilim? Bir bardak su ister misin?"

Sesi de çok gerçekçiydi ve insan kolayca yanılabilirdi. Başındaki havluyu eline aldı ve yapay saçlarını kuruturken Jan'a bakıp gülümsedi.

Jana buydu demek. Aslında olmayan bir kadın. Kendine bu dünyada bir yol arayan, hayal ürünü bir varlık. Bir insanın vücuduna girmiş bir hayaletti ve ışık huzmesinin görünür olabilmek için dumandan yararlandığı gibi bu vücudu kullanmaktaydı.

Aşk hastası ve huzursuz Jana buydu... Sanki her zamanki ortamlarında yaşıyorlarmış gibi, hezeyan dolu bir doğallık içinde sevgili kurtarıcısıyla ilgileniyordu.

Jan çenesiyle bantları gösterdi. "Lütfen beni çöz."

Jana, "Bunu yapmayı çok isterdim," dedi ve iç geçirdi. "Ancak korkarım bu çok iyi bir fikir değil. Dediğim gibi, insanları bazen mutluluğa zorlamak zorunda kalabiliyorsun. Hatırladın mı? Ah, elbette hatırlıyorsun. Sana çok düşük bir doz verdim, baygınlığın kısa sürdü."

"Ne..." Jan dudaklarını yaladı; dilinde kalın, şişmiş bir deri hissi vardı. "Bana ne verdin?

Jana kıkırdadı. "Merak etme, önemli bir şey değil. Felix'in uyuşturucu servisindeki koyunları bana kesin olarak söylediler. Hem tehlikesizmiş hem de bağımlılık yapmazmış."

Jan inleyerek başını arkaya attı. Öyle ya, psikolojik destek veren bir din adamı olarak Felix hastaneye istediği gibi girip çıkabiliyordu. Jana bu yolla bütün bilgilere ve de uyuşturucu maddeye ulaşmıştı.

Kurallar istediği kadar katı olsun, büyük bir hastanede sıklıkla bazı ilaçların ortadan kaybolmalarının önüne geçilemezdi.

Jana, Jan'ı süzerken gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. "Bana neden öyle bakıyorsun? Mutlu değil misin yoksa? Bak, gerçek dünyada da birlikteyiz işte. Bu şahane bir şey. Yalnızca sen ve ben."

"Felix'e ne oldu?"

"Felix mi?" Gerçekten şaşırmış gibiydi. "O öldü. Bunu biliyorsun."

Jan, "Hayır, ölmedi," diye çıkıştı. Şimdi Felix'e ulaşmaya çalışıyordu. Bu bölünmüş yaratığı mantığa davet edebilmenin tek yolu buydu. Felix kontrolü yeniden ele geçirmesi gereken "ben" ve "üst ben" idi. Jan, Felix'in hâlâ var olduğuna Jana'yı ikna etmek zorundaydı. Aksi halde buradan kurtulma şansı çok azdı.

Jana hemen ardından, "Ah, aptal şey seni, ne oldu sana bakayım?" dedi ve bağışlayıcı bir ifadeyle gülümsedi. "İnan bana artık korkmamız gerekmiyor. Planımız uğruna elimden geleni yapacağıma sana söz vermiştim. Sersem Felix de bize bu yolda yardım etti."

"Hayır, polisin söylediklerini kulaklarınla duydun." Jan üzerindeki uyuşukluk izin verdiği ölçüde yüksek sesli ve etkili konuşmaya çaba harcıyordu. "Felix ölmedi. Yanan onun bedeni değildi. Felix şu an karşımda duruyor ve üzerinde kadın giysileri var. Felix *sensin!*"

"Bak şimdi..." Jana başını şiddetle iki yana salladı. "Sen neler saçmalıyorsun böyle? Beni incitmek mi istiyorsun? Yoksa bıktın mı benden? Bence bunu iyi düşünmelisin."

Gözlerinde tehdit gibi bir şey yanıp söndü ve bu işaret, Thanner'in gözünü kırpmadan cinayet işleyebileceğini anlatıyordu.

Jan yutkundu. Canı acıyordu. Boğazı kupkuru olmuştu. Sesi çatallı ve kısıktı. "Tek istediğim aklının başına gelmesi. Bak kabul et, sen..."

"Ojemi nasıl buldun?" Jana yine gülümsüyordu. Sağ elini Jan'ın yüzüne doğru uzatmıştı. Jan ince ve uzun, bakımlı parmaklara baktı.

Rahatlıkla bir kadına ait olabilirlerdi. "Ne dersin, bu oje gözlerime biraz koyu kaçmadı mı sence?"

Jan, "Bu senin ojen değil," diye öfkeyle soludu. "O Carla'nın! Banyodaki diğer kozmetik malzemeleri de öyle. Buraya zorla girdin. Hayatıma zorla girdin. Ve sen Felix'sin, anlıyor musun bunu?"

Jana inatla, "Hayır," dedi. "Anlamıyorum. Neden bu kadar ters olduğunu da anlamıyorum. Öteki dünyada böyle değildin. Orada bana beni sevdiğini ve oradan çıkaracağını söyledin."

"Hayır," diye tısladı Jan. Başı sarsılıyordu; gözlerini kapattı. "Söylemedim. Bu yalnızca senin..."

"Evet söyledin," diye çıkıştı Jana. Bakışları kararlı bir şekilde hakkını arayan inatçı bir küçük kızınkini andırıyordu. "Bu dünyanın aynen benim düşündüğüm gibi kötü olduğunu söylemiştin. Kirli. Yalnızca bizim aşkımız temiz demiştin. Bunlar senin sözlerindi."

"Yalnızca senin hayal dünyanda!"

"Hayır!" Thanner çıplak ayağını öfkeyle yere vurdu. "Şu Carla sana ne verebilir ha? Birkaç yıl sonra solacak olan o bedeninden başka ne verebilir? Senin ona ait olduğundan kuşkusu kalmayınca tembel şişkonun teki olacak ve seni de tembel bir şişko yapabilmek için semirtecek. Amacını anlamaman için de seni baştan çıkartacak. Hayvan gibi üzerine atlayacak ve birlikte iğrenç şeyler yapacaksınız. Islak, leş gibi kokan, üzerleri ikiyüzlülük ve aşk yeminleriyle örtülen şeyler... Oysa bunlar, harcadığınız soluğa değmeyecek iğrenç şeyler. Bu dünyada her şey bunun için değil mi? Düzüşmek, yalan söylemek ve ikiyüzlülük etmek. O kadın aşk denen şeyden ne anlar!"

Jan sakin konuşmaya çaba harcayarak, "Senin sanrılarında yarattığın figür kıskançlığa kapılmış Felix," dedi. Göz teması kurmaya çalıştı ancak olmuyordu. Jana, başını sağa sola yatırarak gözlerini kaçırıyordu. "Jana gerçek değil," diye ısrar etti Jan. "Onun bir bedeni yok. Bu nedenle bedene dair ne varsa iğreniyor. Ancak Felix,

sen istersen normal bir yaşam sürebilirsin. Acıların ve suçluluk duygusunun olmadığı bir yaşam... Küçük bir çocukken yaptığın şey hırpalanmış bir çocuğun çaresizliğiydi. Bunu herkes anlayacaktır. Bırak sana yardım edeyim. Bir kurtarıcı aramıyor muydun? Öyle değil mi, Felix?"

Jana ona okkalı bir tokat indirdi.

"Lanet çeneni tut, tamam mı?" diye tısladı. "Lanet. Çeneni. Tut!"

"Hayır, tutmayacağım! Sen Jana değilsin. Jana diye biri yok! Haydi ama Felix, konuş benimle!"

Jana, yüzüne bir tokat daha indirdi. Bu kez bir sağa, bir sola vurdu. Jan'ın yanakları, darbelerin sertliğiyle alev alev yanıyordu şimdi.

Jana sandalyeden fırlayıp mutfağa koştu. Jan da o sırada bir çekmecenin çekildiğini duydu.

"Felix, dur!" diye seslendi Jan. "Dinle beni. Jana sana bir şey yapamaz. Çünkü o gerçekte yok. Ama *sen* varsın! Kendini kurtar ondan! Henüz geç kalmış değilsin."

Jana mutfaktan döndü. Bir elinde koli bandını tutuyor, öteki elindeki makası da Jan'a doğru sallıyordu.

"Sana susmanı söylemiştim," diye fısıldadı Jana. Tehdit dolu bir sesi vardı.

"Lütfen yapma Felix!"

"Tek söz daha edersen dilini keserim, anladın mı?" Makası Jan'ın yüzüne doğru tuttu. "Bu işi iyi bilirim. Nasıl yapıldığını babam öğretmişti. İnek dili seninkinden epeyce büyüktür üstelik. Bence artık sesini çıkarına."

Mum ışığı makasın ucuna yansımıştı. Karton ya da plastiği rahatça kesebilen büyük bir makastı bu. Jana banttan uzunca bir parça kesti. Jan'a iyice sokuldu, bandı önce ağzına yapıştırdı ve sonra da başına doladı.

Jan direnmedi. Bakışları şimdi makas ve Jana'nın eli üzerinde kilitlenmişti. Hiç de uzun sayılmayacak bir süre önce bu el Nowak'ın başını tuttuğu gibi otomobilin kapısıyla gövdesi arasına sıkıştırmış, boynunu ezmişti.

Jana bandı eliyle bastırırken, "Sen suçluluk duygusundan ne anlarsın?" dedi.

Sonra geri çekildi. Eserini uzaktan inceledikten sonra memnun bir ifadeyle başını salladı.

"Gaz vanasını açmak istememiştim. Mumu mutfak masasının üzerine koymak da istememiştim. Ancak babamı yanıma alabilmek için ne yapabilirdim ki?"

Ağlayarak arkasını döndü ve yeniden mutfağa girip gözden kayboldu. Bir süre hıçkırıklarından başka bir şey duyulmadı. Sonra ağzından öfkeli tek bir sözcük çıktı.

"Sulu göz!"

Hıçkırık, sanki düğmeye basılarak kapatılmış gibi ansızın kesildi. Jan sonra buzdolabının açılıp kapandığını algıladı. Ardından Jana'nın mutfak dolabından bir bardak aldığını duydu.

Jana yanına döndüğünde ellerinde iki şarap kadehi tutuyordu. Kadehlerden birini Jan'ın önündeki masaya koydu ve Jan'ın önüne bir sandalye çekip oturdu.

Jan ağzının çözüleceğini sanmıştı Ancak Jana onun düşüncelerini okumuş olacak ki parmağını bandın üzerinde gezdirdi.

"Seninle öteki dünyada yaptığımız gibi birer kadeh içmeyi çok isterdim. Ne var ki burası uygun yer değil." Jan'ın usulca yüzünü okşadı. "Ah Jan, bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi bir bilsen. Planımızı sonunda gerçekleştirebileceğimiz anı... Göreceksin, öteki dünya çok daha güzel. Orada herkes eşit, kimse yaşlanmıyor ve insanlar birbirini kandırmıyor. Orada düş kırıklıkları yok."

Jan'ın içini korku sarmaya başlamıştı. Jana'nın hedefini seziyor ancak buna inanmak istemiyordu.

Aklına bile getirme yoksa korkuyla kontrolü kaybedersin! Buradan nasıl çıkacağını düşünmeye çalış. Hem de bir an önce!

Jana şaraptan bir yudum alıp kadehi mum ışığına tuttu. Kırmızı şarap kan gibiydi. Jan, içine uyuşturucu kattığı şarabı döktüğü için kendine lanetler yağdırdı.

O sırada Jana, "Yücelerden buraya in ey aşk gecesi," diye fısıldadı. "Unuttur bana yaşadığımı. Al beni kucağına, söküp ayır bu dünyadan."

Bardağı masaya bıraktı ve kararlı hareketlerle yine mutfağa gitti.

Jan bağlarını zorladı; gelgelelim, bantla kolçaklara ve sandalyenin ayaklarına sıkı sıkı bağlanmıştı. Jana bandı her bir noktaya kim bilir kaç kez dolamıştı? On mu, yirmi mi? Jan bedeniyle güçlükle uzanarak Jana'nın ne yaptığını görmeye çalıştı.

"*Tristan ve İsolde*'yi sever misin, sevgilim?" diyen Jana'nın sesi duyuldu. "Bu melodiyi ne kadar dinlesem doyamıyorum. Özellikle de ikinci perdeyi çok severim. 'Ebediyen koru bizi gece...' Ne kadar doğru değil mi? Sanki bu sözler bizim için yazılmış."

Jan çatal bıçak çekmecesinin açıldığını duyunca irkildi. Yine bağlarını koparmaya çalıştı ancak boşunaydı. Sandalye bir sağa, bir sola yatıyor, bant el ve ayak bileklerini daha çok kesiyordu. Ne yapsa kurtulamıyordu. Derken Jana geri döndü. Onun elinde tutuğu bıçağı görünce Jan'ın soluk alıp vermesi hızlandı. Tezgâhtar kadının, *son derece keskindir, çok amaçlı kullanabilirsiniz,* diyerek önerdiği bıçağa baktıkça nabzı daha da yükseldi.

Jana yüzünde koca bir gülümsemeyle Jan'ın önünde diz çökerek ona bakmaya başladı. "O zaman ayrılmadan ölürdük, sonsuza dek yekvücut, uyanmadan, korkmadan ve sevginin koynunda isimsiz."

Jan, Stark'a her hasta sokaklarda kollarını açarak koşmaz, İncil'den bölümler okumaz, demişti. Ruhunu saran çılgınca çaresizlik

içinde, *işte kanıtı*, diye düşündü. *Bazıları da Richard Wagner'den alıntı yapar.*

Jan korkuyla çığlığı bastı ancak ağzına tıkılmış olan bandın etkisiyle sanki beceriksizce ıslık çalıyormuş gibi oldu.

"Seviniyor musun?" Jana ona bakarak gülümsüyordu. "O halde şimdi yapalım."

Jan yerde diz çöküp oturan Jana'ya baktı. Bunu yapmaması için yalvarmaya çalıştı. Ne var ki ancak belirsiz, kopuk kopuk sesler çıkarabiliyordu. Soğuk metali baldırında hissetti ve bıçağın kot pantolonunun kumaşını kolayca kestiğini gördü.

Bıçak yukarılara doğru ilerlemeye başlayınca Jan sağa sola döndü. Jana artık onun baldırına ulaşmıştı.

"Şşşşt!" diye tısladı Jana ve sonra göz kırptı. Bıçak, Jan'ın cinsel organlarına sürtünüyordu şimdi. "Yoksa kesiveririm."

Jana bıçağın keskin tarafını pantolon ağına doğru iyice bastırınca Jan ağlamaya başladı. Elinden başka bir şey gelmiyordu. Önünde diz çöken bu yaratığın eline düşmüş, adını koyamadığı bir korku bütün bedenini sarmıştı.

"Seni göndereceğim yerde asla o şeye ihtiyacın olmayacak," dedi Jana. Jan'ın iki bacağının arasına bakıyordu. "Zaten bu şeyler gereksiz. Siz erkeklerin kafasını karıştırmaktan başka işe yaramıyorlar. Yeterince büyük mü, onu ikinci kez ne kadar aradan sonra kullanabileceksiniz ve partnerleriniz ona neler yapacak diye sürekli kıvranıp duruyorsunuz. Sanki aşk buymuş gibi..."

Jan başını çılgınca sağa sola savururken solukları kesik kesikti, ıslığa benzer bir sesle burun deliklerinden çıkıyordu.

Yapma! Yapma! Yapma!

Jan külotunu aşağıya doğru çeken parmakları hissetti.

"Bu şeyi iğrenç bulduğumu Felix'e kısa zamanda öğretebildim." Elindeki bıçağı Jan'a doğru sallıyordu. *Müthiş keskindir, çok amaçlı*

kullanabilirsiniz. "Üstelik bunu yaparken bıçak bile kullanmadım. Bazen sözler, uygulamalardan daha etkilidir. Hem önündeki şey, Felix'in aklını ne zaman karıştırsa ben hep yanındaydım." Jana acı bir kahkaha attıktan sonra Jan'a göz kırptı. "Fazla uğraşmama gerek kalmadan Felix'in aklı bir daha hiç karışmadı. Onu istersen her şeye hazır on güzel kadınla bir odaya kapat, sana o halde Pi sayısının virgülünden sonra gelen yüz hanesini sayabilir. Hem de hatasız. Matematiği çok iyiydi."

Jana, Jan'ın organını eline alarak ovalamaya başladı. Jan inleyerek kendini yine sağa sola atıyordu.

"Sende durum nasıl sevgilim? Böyle şeyler senin de aklını karıştırır mı? Seni bundan kurtarmamız gerekir mi?"

Tam o anda evin önünden motor sesi geldi. Derken araç farları odaya vurdu. Jana, Jan'ı ansızın bırakıp pencereye koştu. Jan önce kapıların, sonra da bagaj kapağının kapandığını duydu.

Teşekkür ederim sevgili Tanrım... Ya da bunu benim için yapan her kimse, teşekkür ederim!

Ne var ki evin önündeki kişinin ona gelmiş olması ve onu kurtarması için dua bile demeden aracın motoru yeniden çalıştı. Farlar odanın içinde dolaşıp kayboldular.

Jana pencereden uzaklaşıp sırtını duvara yasladı.

"Bize değilmiş," dedi. Aklı başka yerdeydi. Ardından Jan'ın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Bu sırada gözlerini, yer karolarının üzerinde bir noktaya dikti.

Sonra başını kaldırıp Jan'a baktı. Gözlerinde öylesine soğuk bir kararlılık vardı ki Jan bu bakışların buzdan bir kama gibi içine saplandığını hissetti.

"Acele etmeliyiz."

Jana kendisine doğru yönelince Jan kaskatı kesildi.

Beni öldürecek. O otomobil beni belki hadım edilmekten kurtardı ama şimdi her şey sona erecek.

Jana yine Jan'ın önünde diz çöktü. Ancak bu kez bunu salınarak ya da manidar bir gülümsemeyle yapmadı. Şimdi yüzüne ürkütücü bir kararlılık yerleşmişti. Bu inatçı ifade şöyle diyordu; *önümüzde, artık bir kez daha ertelenmesi olanaksız bir görev var.*

Jana makasla ayırdığı pantolon kumaşını iki ucundan tutuğu gibi parçaladı. Jan'ın baldırları şimdi tamamen açıktaydı. Sonra ayağa kalkıp Jan'a vakur bir ifadeyle baktı ve başını salladı.

"Şimdi öteki dünyaya giderken birbirimizin içine akalım."

Jana bacaklarını ayırdı ve Jan onun tüysüz, yapay cinsel organını gördü. Felix'in sıkıştırılmış cinsel organlarının oluşturduğu Venüs tümseği oldukça büyüktü. Lateks deri istediği kadar gerçek gibi görünsün kadınla erkeği birbirinden ayıran noktayı tamamen gizleyemiyordu.

Jana'nın yüzünü korkunç bir gülümseme kapladı. Sonra bıçağı kendi baldırının iç kısmına bastırıp soluğunu tuttu ve bıçağı sürterek çekti. Önce lateks doku kolayca ayrıldı. Saliseler içinde Jana'nın gerçek derisi de açıldı ve derken bıçak şahdamarına ulaştı.

Jan, Jana'nın bacakları arasından kan fışkırdığını görünce sersemledi. Aslında ilk anda korktuğu kadar çok kan akmıyordu ancak yara bağlanmazsa kısa zamanda kan kaybından ölüme yol açardı.

Jana bu görüntüden büyülenmiş gibiydi. Sonra başını kaldırdı; yüzündeki buz gibi kararlılık kaybolmamıştı.

Jan irkildi ve ona yalvararak baktı. Sicim gibi akan gözyaşlarından önündeki yaratığı göremez olmuştu. Sıranın şimdi neye geldiğini biliyordu ama hiçbir şey yapamıyordu. Oturduğu yerde dönebilir, ağzı tıkalıyken çığlık atabilirdi. Ne var ki bunların bir yararı olmazdı.

Plan buydu demek, diye düşündü. Jana bu dünyadan onunla birlikte ayrılmak istiyordu ve onun beyninde Jan peşinden öyle bir dünyaya gidecekti ki sanrılarda yarattığı figürler orada var olma hakkına sahip olacak ve onun istediği kişilerin kimliğine bürüneceklerdi.

"Şimdi sen," diye fısıldadı Jana.

Hayır, hayır, hayır!

Jan kendini sağa sola attı. Ağzını sonuna kadar ayırmış, dudaklarını banttan kurtarmaya çalışıyordu. Jana'yla konuşmalıydı. Hareket edemediğine göre hiç değilse konuşabilmeliydi.

Jana bacaklarını iyice ayırıp Jan'ın dizine oturdu. Jan'ın bacak arasına sıçrayan kan çıplak baldırından aşağıya süzülüyordu. Bu tüyler ürpertici bir travesti çiftleşmesiydi. Ancak burada başrol cinsel birleşmenin değil bıçağın ve ölüm kalım arasında karar verme durumunundu.

Jan ilişkiye direnen bir bakire gibi bacaklarını olanca gücüyle birbirine bastırdı. Ne var ki Jana demir gibi bilenmişti. Jan'ın baldırını kavradığı gibi tırnaklarını etine geçirdi, bacağını yana itti. Bunun üzerine Jan tiz çığlıklar atarak kalçasını hareket ettirmeye çalıştı. Onları dışarıdan gören biri olsaydı kana susamış bir porno filmine espri katacak bir bölümün çekildiğini düşünürdü.

Jan'ın, Jana'yı üzerinden atması gerekiyordu, yoksa...

Jan, bıçağın bacaklarının arasına girip onu kestiğini duyumsadı. Bıçağın ucu kızdırılmış havya gibiydi.

Jan korku dolu çaresizliğin verdiğin son bir güçle bütün kaslarını kastı ve kendini olduğu gibi öne doğru attı. Bu beklemedik hamleyle sandalye devrilince Jana şaşırarak tiz bir çığlık attı. Jan'ın dizlerinin üzerinde oturduğu için dengesini kaybedip yana devrildi. Düşmemek için kolunu uzattı ancak eli yere daha değmeden çenesi ve boynu masanın kenarına çarptı. Jan'ı da kendiyle birlikte yere sürükledi.

Şamdan sallandı ve devrildi. İkisinin üzerine de sıcak balmumu sıçradı. Sonra bedenleri yer karolarına sertçe çarptı.

Jan şimdi Jana'nın üzerindeydi. Yüzleri arasında yalnızca birkaç santim mesafe kalmıştı. Jana'nın gözleri iri iri açılmıştı. İki eliyle boğazını kavramış, korkuyla hırıldıyordu.

Jana, Jan'ı itti, yattığı yerde kıvrandı ve sonra aklını oynatmış gibi havada tekmeler savurmaya başladı. Çevresinde kocaman bir kan gölü oluşmuştu. Ne var ki bu yalnızca Jana'nın kanı değildi.

Jan kendini dehşetle yukarıdan aşağıya süzdü. Onun yarasından da kan fışkırmaktaydı.

Yaramı sarmalıyım, diye düşündü Jan. Ama nasıl? Lanet olsun, nasıl yapacağım bunu? Hâlâ şu kahrolası sandalyeye bağlıyım!

Jana'nın yüzü şişmiş ve morarmıştı. Kan kaybından ölmeden önce boğulacakmış gibi duruyordu. Jan'ın artık hiçbir şey umurunda değildi. Masa örtüsünün yanmaya başlamasına da aldırmadı. Birazdan alevler bütün odayı saracaktı. Ama yangını pek anlayamayacaktı bile. Çünkü o da kan kaybından ölecekti. Artık ona kim yardım edebilirdi ki?

Baldırlarını bütün gücüyle birbirine bastırdı ama kanın akmasını engelleyemedi. Yarasının zonklaması gitgide artıyordu. Çok geçmeden bundan başka bir şey duyumsayamaz oldu.

Kanla birlikte kalan son gücü de vücudunu terk etmekteydi. Jan'ın başı döndü. Bu, kaçınılmaz baygınlığın habercisiydi. Ardından bilinci tamamen kapanacak, bir daha da uyanamayacaktı.

Her şey bitti, diye geçti beyninden. Şu andan sonra ne yaparsan yap, artık bitti.

Yakınında bir yerde çığlık ve hırıltılar duydu. Sonra kendinden geçti.

77

Ertesi günün öğle üzeriydi. Rutger Stark çalışma odasında oturmuş ikinci sigarasını söndürüp üçüncüsünü yakıyordu. Arkadaşları bu durumdan hiç yakınmadılar. Aksine, olay yeri fotoğraflarının sonuncusunu duvar panosuna raptiyelediği sırada meslektaşı Wegert, Stark'tan otlandığı sigarayı yaktı ve dumanını üfleyerek döner sandalyeye oturdu.

Wegert fotoğraflara bakıp, "Bu ne boktan bir işmiş böyle," dedi. Ağzının her hareketiyle ortalık dumana boğuluyordu.

Stark gözlerini fotoğraflara dikip başını salladı. Hâlâ her yerinin titrediğini hissediyordu. Sanki olay yerine ayak bastığı anda parkinson hastalığına yakalanmıştı.

Fotoğraflar, Forstner'in yemek odasını ve mutfağını göstermekteydi ancak bir mezbahada, örneğin Werner Gessing'in mezbahasında da çekilmiş olabilirlerdi. Stark adamın sözlerini anımsadı: *Üç ya da dört inek kestikten sonra hepimiz bata çıka kan gölünün içinde dolaşırız.*

Evet evet, Forstner'in evinin içi de böyleydi. Gerçi polis memurları kan gölünün içinde bata çıka yürümemişlerdi ancak üzerlerine galoşlar geçirdikleri ayakkabıları her adımda tiksinti uyandıran sesler çıkarmıştı. Stark burada meslek hayatının en korkunç manzarasıyla karşılaşmıştı.

Gözü, "2 numaralı delil" diye işaretlenmiş olan et bıçağını gösteren fotoğrafa takılıp kaldı.

Stark başını iki yana salladı. Bunları akıl etmen gerekirdi, diye içinden söylendi. Üstelik kendine bunu o gün kim bilir kaçıncı kez tekrarlamıştı. Ama sen ne yaptın, Forstner'e, üzerine basa basa kaygılanacak bir şey kalmadığını söyledin. Bir polisin ağzından çıkabilecek en aptalca sözleri sen Forstner'in telesekreterine söylerken belki de o akıl hastası işbaşındaydı. Her şey kontrol altındaymış gibi konu-

şurken o delinin o sırada nerede bulunduğundan haberin bile yoktu. *Wegert haklı, bu boktan, üstüne üstlük bokun içinde yüzen bir iş!*

Gerçi Stark, Jan'ı aramadan önce onun evinin önüne bir devriye aracı yollamıştı ancak arkadaşları sıra dışı bir şey fark edememişlerdi. Forstner'in evinin her yerinin kapalı ve karanlık olduğunu görmüşler, zili çaldıklarında Forstner kapıyı açmayınca da derin bir uykuda olduğunu düşünmüşlerdi. O sırada Stark kasabanın diğer ucunda Heinz Kröger'in tabutunun mezardan çıkarılmasını izlerken, ki tabuttan topraktan başka bir şey çıkmamıştı, Forstner'i korumaları için göreve yolladığı meslektaşları çevreyi tarayıp Thanner'i aramışlardı. Thanner'in Forstner'in evine gitmediğine bütün polisler kesin gözüyle bakıyordu.

Evet, Thanner'in neler yapabileceğini kestirebileceklerini düşünerek çok büyük bir hataya düşmüşlerdi. Şiddete başvurmuş, kafası normal çalışan bir suçlunun bile artık Forstner'in evine uğramayacağına inanmak büyük bir risk sayılırken bu akıl hastasının artık korkup uzaklara kaçacağını varsaymak tek kelimeyle *aptallık* olmuştu.

Forstner kendi ağzıyla söylemişti; *Thanner bir akıl hastası ancak asla hafife alınmamalıdır,* demişti. Daha doğrusu Thanner değil Jana demiş, onun kadın halinden söz etmişti. Forstner'in gözünde çılgınca suçlar işleyen bu yaratık Thanner değil, onun ikinci kadınsı benliğiydi. Stark, Thanner'i lateks derisine bürünmüş, kanlar içinde ve belden aşağısı açıkta olarak bulduklarında Forstner'in teorisinde haklı olduğunu anlamıştı. Durumu kabullenmek başkomisere güç gelse de doktora hak vermişti.

Raporunu yazmak üzere bir saati aşkın bir süredir bilgisayarının başında oturmasına karşın ekranın hâlâ bomboş olmasının nedeni aklını bir türlü toparlayamamasıydı.

"Bay Stark?"

Wegert ile Stark başlarını kaldırdılar; genç bir polis memuru başını kapıdan uzatmıştı ve içeride sigara içildiğine şaşırdığı yüzünden açıkça belliydi. Genç polis, Carla Weller'i arayan ekibin içindeydi. Kaşlarını çatarak amirlerine doğru ilerledi, küllük olarak kullanılmış kahve fincanlarına kınayan gözlerle baktı ve Stark'ın masasına bir DVD bıraktı.

"Buyurun. Bu sizin."

Stark üzeri yazılı olmayan diskete baktı. "Nedir bu?"

"Yeni bir bulgu yakalar yakalamaz sizi bilgilendirmemizi istemiştiniz."

"Bayan Weller'i mi buldunuz?"

"Hayır ama bence önce şu kaydı izleyin. Stuttgart'taki bir kapalı otopark kamerasına ait. Görüntüler, Bayan Weller'in ortadan kaybolduğu gün kameraya yansımış. Önemli yerlerini kesip montajladık."

"Ee?"

Polis memuru omuzlarını kaldırdı. "Duruma bakılırsa bu vaka artık sizin alanınıza giriyor."

Montajlı görüntü on dakika kadar sürdü. Stark kaydı izledikten sonra genç meslektaşının ne demek istediğini anlamıştı. Video kaydı sona ermek üzereyken oynatıcının durdurma tuşuna bastı. Şimdi Wegert'le birlikte gözlerini bilgisayar ekranına dikmişlerdi.

Wegert sadece, "Aman Tanrım," diyebildi. O sırada Stark dördüncü sigarasını ağzına götürüyordu.

Sigaranın yanması biraz zaman aldı çünkü Felix Thanner korkunç sırıtışıyla onlara bakarken Stark'ın elleri her zamankinden daha çok titremişti.

Stark alçak sesle, "Hayır, bu Thanner değil," dedi. Sonra dumandan yanan gözlerini ovuşturdu. "Bu Jana..."

"Ne?" Wegert, Stark'a afallayarak baktı. "Kimmiş bu?"

"Bir ruh hastası," dedi Stark, gözlerini ekrandan ayırmıyordu. "Çılgın bir planı olan ve bu planın ne olduğunu hâlâ tam anlamıyla çözemediğimiz bir ruh hastası."

78

Çocukluğumuzda duyduğumuz bazı şeyler bir daha silinmemek üzere hafızamıza kazınır. Tabii bunama beyne yerleşip acımasız silgisini devreye sokmazsa ileri yaşlara kadar da orada kalır.

Rudolf Marenburg'un bu silinmez anılarından biri, babasının günün birinde kullandığı bir deyimdi. Babası bunu çok uzun yıllar önce, onlardan sonra taşınan Forstner ailesiyle komşu olacakları bu evi bile satın almadan söylemişti. Deyim, Marenburg'un babasının bir zamanlar arkadaşlık ettiği bir çiftçiyle ilgiliydi. Marenburg, çiftçinin adını anımsayamıyordu, yaşı burada o hafıza silgisini kullanmış olmalıydı. Ancak babasının söylediği o sözün nedeninin, çiftçinin 1958 yazında geçirdiği bir kaza olduğunu biliyordu.

Meyilli bir araziyi biçerken çiftçi direksiyon kontrolünü kaybetmiş ve traktör birkaç kez takla atmıştı. Adamı traktörün içine iyice sıkışmış olarak bulduklarında birkaç ezik dışında hiçbir şeyi yokmuş. Bu bir mucizeymiş çünkü o yıllarda traktörlerin altında öğütme çemberleri bulunurmuş.

Evet, Marenburg'un babası arkadaşı için, "Şeytanı bir kez daha atlattı," demişti. Marenburg şimdi arkadaşı Jan'ın hasta yatağının başucunda oturup onun yorgun ancak her şeye karşın hayatta olduğu için buruk bir mutluluk ifadesi taşıyan yüzüne bakarken bu deyimi anımsamıştı. Evet, Jan da son dakikada şeytanı atlatmayı başarmıştı.

Marenburg bir akşam önce geç saatte taksiyle evine gelip çiçeklerinin sanki ağır bir kuraklık döneminden geçilmiş gibi boyunlarını büktüklerini görünce bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı. Saatin geç olmasına aldırmadan Jan'ın zilini çalmıştı. Kapı açılmamıştı ve tam gitmek üzere dönerken yemek odasında titreyen ışık dikkatini çekmişti. Camdan bakınca devrilmiş şamdanı ve tutuşmuş masa örtüsünü görmüş, yedek anahtarıyla doğruca Jan'ın evine girmişti.

Ondan sonra olanları Marenburg yalnızca kopuk kopuk anımsayabiliyordu. Yaşadığı şok ve en yakın arkadaşını kaybetme korkusuyla âdeta uyuşmuştu. Marenburg'un aklında kalan tek şey, semtte tur adan devriye aracının kısa bir süre sonra Jan'ın evinin önüne döndüğüydü. Marenburg acil müdahale doktoru omzuna vurup her şeyi doğru yaptığını söyleyince ancak kendine gelebilmişti. Yine de olanları düşündüğünde beyninde canlananlar ona başka birinin anılarıymış gibi geliyordu.

Jan, "Haydi ama Rudi," diye iç geçirdi. "Bana öyle bakma."

"Kusura bakma, elimden başka türlüsü gelmiyor. Az kalsın en iyi arkadaşımı kaybedecektim. Ah be oğlum! Ödümü patlattın."

Jan yatağın üzerinde sallanan askıya tutunarak güçlükle doğrulmaya çalıştı. Verilen kanlara ve serumlara karşın hâlâ güçsüzdü ve titriyordu. "Polisle görüştün mü? Carla'dan yeni bir haber var mı?"

Marenburg başını iki yana sallarken üzgündü. "Bu sabah konuştum, henüz yeni bir bilgi yoktu. Şu komiser yeni bir haber gelir gelmez arayacağını söyledi. Olanları da bana anlattı. Tanrım, ne akıl almaz bir hikâye bu."

Jan ağlamamak için kendini güçlükle tuttu. Pencereden dışarı baktı. Günün ilk ışınları kara bulutlar arasından kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı.

"Hâlâ bir şey bilmiyorlar," diye usulca yineledi. "Yani yine beklemek zorundayız... Lanet olsun Rudi, yıllar önce kardeşimde de böyle olmuştu. Bu beni çıldırtıyor."

Marenburg uzanıp arkadaşının elini tuttu ve sıktı. "Umudunu yitirmemelisin Jan. Başına gerçekten bir şey geldiğine dair henüz bir bilgi yok, böyle olduğunu da sanmıyorum zaten. Ayrıca kendine bir şey yapmamıştır. Bizim Carla'mız yapmaz. İşini bilir o, kolay kolay yenilmez. Bence bir yerde kafasını dinliyordur. Göreceksin, her şey düzelecek."

Marenburg'un onu çaresizce avutmaya çalışması Jan'ı duygulandırmıştı. Arkadaşına bakıp bitkin bitkin gülümsedi. "Eh, sen nasılsın? Kanarya Adaları iyi miydi?"

Marenburg hafifçe öksürerek, "Hımm, şey," dedi. "O konu sanırım kapandı."

"Ah," dedi Jan. "Umduğun gibi gitmedi mi?"

Marenburg iç geçirdi. "İnsanların kendilerini internette tanıttıklarıyla gerçek mizaçları arasında fark oluyor... Doris'in gerçekten hayatımın kadını olduğuna inanmıştım. Yüzde yüz benim kafamda bir kadın demiştim. Ne yapalım, internet sohbetlerinde bazı şeyler fark edilmiyor işte."

"Senin adına üzüldüm Rudi."

"Ezoterizme merakını oraya gitmeden de biliyordum ancak üzerinde durmamıştım. İşin boyutunu ancak tanıştıktan sonra kavradım. Hayır, bunlar bana göre işler değil. Dans ederek günbatımı tanrıçası için adımı kuma yazmak gibi bir merakım yok benim."

Rudi son cümleyle arkadaşını neşelendirmek istemişti ancak Jan'ın gülecek gücü yoktu.

Jan daha çok kendi kendiyle konuşur gibi, "Aslında Jana da aynı hatayı yaptı," dedi. "Ne var ki onun büyük aşk anlayışı oldukça

fanatik bir boyuttaydı. Tıpkı kendisi gibi bu duygunun da bir yanılsama olduğunu bildiği için bu aşk ilişkisini ölümden sonraki yaşamda gerçekleştirmek istedi."

Marenburg dalgın bir ifadeyle, "İnsan bunları dinledikçe büyük aşk kavramını sorgulamaya başlıyor," dedi. "Kafamızın içinde yarattığımız ideal kişinin özlemiyle mi yaşarız yoksa bir insanı kendi gerçekleriyle olduğu gibi kabul edebilir miyiz? Yani her şeyiyle demek istiyorum."

"Bunu bana sorma Rudi. Biz erkeğiz. Bunu asla anlayamayacağız."

Kapı çalındı ve Rutger Stark başını içeri uzattı. "Ah, uyanmışsınız. Rahatsız ediyor muyum?"

"Hayır, gelsenize."

Stark odaya girdi. Tedirgin görünüyordu. Onu rahatsız eden bir şey var gibiydi.

"Bu sizin," dedi ve masanın üzerine bir kavanoz kırmızı pancar turşusu bıraktı. "Bir yerlerde okumuştum, kan yapımını hızlandırırmış."

Jan, başkomiseri dikkatle süzerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Yeni bulgular mı var?"

Stark derin bir soluk aldıktan sonra yandaki boş yatağa oturdu. "Konu Thanner. Bakın Doktor Forstner, sizden özür dilemem gerekiyor. Ben bu adamı hafife aldım ve bu hatam az kalsın yaşamınıza mal olacaktı."

"Kurtuldu mu?"

"Doktor Mehra, Thanner çok kan kaybetmiş diyor ancak hayati tehlikeyi atlatmış. Onu yarın cezaevine aktaracağız. Boynundaki ezilmeden dolayı birkaç gün daha cezaevi kliniğinde yatacak. Ancak..." Stark ne yapacağını bilmediğini gösteren bir ifadeyle başını kaşıdı. "Hâlâ Thanner kimliğine dönmedi, biliyor musunuz? Hem de uzunca bir şuur kaybına karşın."

"Bu iki kişilik arasında güçlü olan taraf açıkça Jana," dedi Jan ve yatağın üzerindeki askıyı daha sıkı kavradı. "Ama asıl mesele bu değil, yanılıyor muyum? Bir şey daha var sanki? Carla'yla ilgili bir şey öğrendiniz, değil mi?"

Stark hafifçe öksürdü, sonra sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Hayır, doğrudan değil ancak Bayan Weller'le ilgili bir konu var. Söyler misiniz doktor, Felix Thanner evinize geldiğinde Bayan Weller'den söz etti mi?"

"Hayır, etmedi. Söyleyin ama artık. Ne oldu?"

Stark yere baktı. "Hayat arkadaşınızın Mini Cooper'ını bulduk. Stuttgart'ta, kentin banliyösündeki kapalı bir otoparktaydı. Genç bir çocuk, Bayan Weller'in yan koltukta duran iPohne'unu çalmak için kapıyı açmaya çalışmış. Bunun üzerine aracın alarmı çalmış."

"Stuttgart mı? Carla'nın Stuttgart'ta ne işi var?"

"Kendisi..." Stark öksürdü. "Aracı oraya kendisi park etmemiş. Thanner yapmış bunu. Mobese kamerasının kayıtlarında var. Dahası, Thanner dikkatleri üzerine çekmek için özel olarak kameranın karşısına geçip el sallamış. Daha doğrusu Jana..."

"O zaman Carla'nın nerede olduğunu biliyor!"

Stark başını salladı. "Büyük olasılıkla evet."

"Ben hâlâ tam olarak anlamış değilim," diyen Marenburg söze karıştı. "Bu Thanner neden Carla'yı kaçırmak istesin ki? Tam da seninle nirvanaya ulaşmak için yanıp tutuşurken..."

"Onun, daha doğrusu Tatjana'nın planını boşa çıkarabilecek her şeyi etkisiz kıldığından emin olmak için." Jan serum kanülünü kolundan çıkarıp yataktan kalktı.

Marenburg, "Hey Jan!" diye bağırdı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Üzerime bir şeyler giyip onunla konuşacağım."

Jan ağır adımlarla masaya doğru yürüdü ve Marenburg'un getirip üzerine bıraktığı temiz çamaşır poşetini aldı. Elleri titriyordu. "Jana eminim beni B planıyla tanıştırmak için yanıp tutuşuyordur."

"Bence de öyle," dedi Stark. "Ama sizi yalnız bırakmam. Ben de yanınızda olacağım."

"Hayır." Jan kararlıydı. "Thanner ancak benimle baş başa konuşursa daha açık sözlü davranacaktır." Çevresine bakındı, bir şey arıyordu. "Diğer kıyafetlerim nerede? Şu berbat hastane geceliğinden bir an önce kurtulmalıyım."

79

Polis memuru Tom Hauser 101 numaralı odanın nöbetini tutmayı gönüllü olarak istemişti. Son haftalardaki devriye görevi oldukça yorucu geçmişti. Özellikle papaz konutu yangınında saatlerce mesaiye kalmıştı ve şimdi kent hastanesinin cerrahi servisinde birkaç sakin saat geçirmeyi umuyordu.

Gerçekten de çevre sakin ve sessizdi. Hatta gereğinden fazla sessiz bile denebilirdi. Hauser sıkılmaya bile başlamıştı. Ayrıca çıplak plastik sandalye vücudunu gittikçe daha çok ağrıtıyordu.

Hauser yanındaki sandalyede üst üste yığılı olan dergileri hemşire odasından ödünç almış ve hepsini karıştırıp bitirmişti. Oysa vardiyasının bitmesine dört saat daha vardı. Bunun üzerine hemşirelerin birinden bulmaca çözmek için tükenmez kalem istemişti.

Hemşire başka tükenmez kalemi olmadığından elindekini veremeyeceğini söylemişti. Kız sonra iç geçirip bu hastanede yalnızca bakımın değil tükenmez kalemlerin de yeterli olmadığını belirtmişti. Sonra polise bir kurşunkalem uzatmıştı.

Hauser dokuz harfli, eski Mısır kraliçesi sorusunu önce "Kleopatra" diye yanıtlamış ancak sonra hatasını anlayıp silerek "Nefertiti"ye dönüştürünce kurşunkalemin, tükenmez kalemden çok daha iyi bir seçenek olduğunu fark etmişti.

Hasta odasından arada sırada hafif sesler geliyordu. Muşamba zemin üzerinde sandalye çekiliyor, bir fincan şangırdıyor ya da hasta tuvalete giderken polis, ayak sürümeleri duyuyordu.

Sonuncusunda, yani odanın kapısının yakınlarında bir hareket meydana geldiğinde kapının dış kısımda bunu haber veren kırmızı bir lamba yanıyordu. Bu lamba ne zaman yansa, ki Hauser'in vardiyasında bu tam beş kez olmuştu, Hauser içgüdüsel olarak Heckler&Koch silahına davranıyordu. Tamam, görev sakin geçiyordu ama içerideki ruh hastası, Hauser'in bildiği kadarıyla iki kişiyi yalnızca ellerini kullanarak öldürmüştü.

Herifin ruh hastası olduğundan Hauser bir an bile kuşku duymuyordu. Arada bir onun kapının öte tarafında kısık sesle mırıldandığını duyuyordu. Adam tuhaf bir tekdüzelikte, sanki dua eder gibiydi. Sesinin bir kadın gibi çıkması, Hauser'in her defasında tüylerini ürpertiyordu. Sanki içerideki herif bir şey bekliyor gibiydi.

80

Jan, yanında Stark ve Marenburg'la birlikte koridorda yürümekteydi. Bacakları hâlâ biraz titrese de bunu belli etmemeye çalışıyordu. Baldırındaki kesiğe dikiş atılmıştı ve yarası her adımda yanıyordu. Bunun başlıca nedeni 101 numaralı odaya yaklaştıkça bütün gözeneklerinden fışkıran soğuk terdi.

Nöbetçi polis onların geldiğini görünce elindeki bulmacayı kenara bırakıp ayağa kalktı.

"Özel bir durum yaşanmadı," diye rapor verdi.

Stark başını salladı ve sonra Jan'a döndü. "Doktor Forstner, daha önce de söylediğim gibi içeriye tek başınıza girmenizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum, ancak Thanner, dolayısıyla Jana niyetini yalnızca bana söylemek isteyecektir."

"Ben de bundan korkuyorum zaten. Ama yine de kendinizi riske atmayın. Eğer size Bayan Weller'in yerini söylemekte direnirse hemen dışarı çıkın. Anladınız mı?"

"Jana bana söyleyecektir. Hep beklediği şey de buydu zaten."

Marenburg şefkat dolu bakışlarla, "Jan," dedi. "İçerideki bu kişi sana her ne söylerse söylesin, yaptığı şeyi artık geri alma imkânın yok."

"Evet Rudi, biliyorum." Zaten Jan da en çok bundan korkuyordu.

Kapı kolunu indirebilmek için kendisiyle bir süre savaştı ancak bunu başardıktan sonra hiç duraksamadan odaya girdi.

Bu kişi, demişti Rudi. Jan'ın, yatağın üzerinde otururken bulduğu şeyle ilgili en doğru tanımlama gerçekten buydu. Peruğu ve yapay teni olmasa bile burada karşılaştığı kişi Felix Thanner değildi. Jan bu gözlere bir an için bakınca Jana'nın haklı olduğunu anladı. Jana'nın üvey erkek kardeşi ölmüştü. Artık yalnızca o vardı.

Jana yatağın üzerine oturmuş hastane geceliğini yukarı doğru sıyırmıştı. Yaralı olmayan bacağını oynatıp duruyordu. Boynu sargılıydı ve sargının altından göğsüne doğru yayılan morluk Jan'ın gözünden kaçmadı.

Jan'ın evinde yaptığı makyaj iyice dağılmıştı, ancak yüzünü silmemişti. Belki de Jana silinmesini engellemek için elinden geldiğince

direnmişti. Farları, rimeli ve göz kalemi yüzünde şimdi hortlak makyajı gibi duruyor olsa da bunlar elinde kalan tek kadınsı sembollerdi.

Jan, "Selam," dedi ve kapı kendiliğinden kapanınca irkildi.

"Selam Jan."

Jana'nın konuşmakta zorlandığı belliydi. Sesi çatallı ve zayıftı. Boynundaki eziğin etkisiyle sesi her zamankinden daha yabancı çıkıyordu. Cinsiyetsizdi; ne Felix Thanner'e ne de kendine Jana diyen o sanrılı yaratığınkine benziyordu.

"Onlar..." Kesik kesik öksürdü. "Öteki dünyaya gitmemize izin vermediler."

"Öteki dünya diye bir şey yok. Yalnızca bu dünya var ve başka türlüsü de olmadı. Sana farklı gibi görünse de sen de bu dünyanın bir parçasısın."

Jana omuzlarını silkti ve Jan, onun bu gerçeği anlayıp anlamamasına artık aldırmadığını fark etti. Onu ikna edemeyecekti; Jan bunu büyük acılara katlanarak öğrenmek zorunda kalmıştı.

Bir zamanlar, üniversitedeki hocalarından biri, "Bir sanrı, varlığını korumak için savaşmaktan asla vazgeçmez," demişti. "Hasta, yaşadığının gerçeklik olduğunda ısrar edecektir. Biz bu konuda ne düşünüyor olursak olalım bu onun en doğal hakkıdır. Şimdi her şeyi kafanızda tersine döndürün. Eğer bütün çevreniz size sandığınız kişi değil başka biri olduğunuzu söylerse ne yapardınız?"

"Mobese kamerası kaydından haberim var," dedi Jan.

Jana başını indirdi ve yeniden kaldırırken şeytanca bir kahkaha attı. "Umduğumdan... daha... hızlı... olmuş."

Jan yumruklarını sıktı. İçinden ona saldırmak geldi. Artık Felix Thanner olmayan bu kişi hem yaşamını mahvetmiş hem de en çok sevdiği insanı büyük bir olasılıkla elinden almıştı.

Jan, Stark'ın sözlerini anımsadı. *Eğer size Bayan Weller'in yerini söylemekte direnirse hemen dışarı çıkın. Anladınız mı?*

"Carla nerede?"

Jana dişlerini göstererek sırıttı. Şimdi korku filmlerindeki yaratıklara benzemişti. Gözlerinde yanıp sönen bir şeyler vardı. Bu, Jan'ı hâlâ avucunda tuttuğunu biliyor olmasıydı. Tamam, onu yakalamış ve buraya kapatmışlardı belki. Ancak yine de kaybeden taraf olmamıştı.

"Ona ne yaptın?"

"Yalnızca otomobilini başka yere park ettim."

"Onu öldürdün mü?"

"Bunu benden beklerdin, değil mi?"

"Evet."

"Sen..." Jana hafifçe öksürerek sesini açmaya çalıştı. "Benden nefret ediyorsun, yanılıyor muyum?"

"Evet, senden nefret ediyorum. Bana yaptığın her şey için senden nefret ediyorum."

Jana başını salladı, Jan onun gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Ne var ki yüzünden o şeytani gülümseme eksilmemişti. İş artık inada binmişti. Jana haklı olduğunu son bir kez kanıtlamak istiyordu.

"Bu hiç değilse dürüstçe bir yanıt."

"O halde sen de bana karşı dürüst ol. O nerede?"

Jana burnunu çekti ve sonra yüzünü elinin arkasıyla sildi. Jan onun yüzünde derin bir üzüntünün izlerini görür gibi oldu.

"Ben tüm bunlar... olsun istemedim," dedi titrek sesiyle. "İsterdim ki sen... benim hakkımdaki düşünceni..."

Bundan sonraki sözleri ezilmiş boynundan çıkan anlaşılmaz cırlamalardı. Öksürdü, üzüntüyle omuzlarını silkti ve konuşmaya

devam edemeyeceğini Jan'a anlatmak için eliyle sargısına dokundu. Sonra avucunun içine yazı yazma hareketi yaptı.

"Peki madem," dedi Jan. "Birazdan burada olacağım."

Jan kapının önüne çıktığında üç çift göz merakla ona bakıyordu.

"Söyleyecek ancak kâğıt kalem gerekiyor."

Stark ceketinin cebinden bir not defteri çıkardı. Ceplerinde tükenmez kalem ararken nöbetçi polis Jan'a kurşunkalemini uzattı.

Marenburg, "İyi misin?" diye sordu.

"Bir an önce bu işi çözmek istiyorum."

Jan odaya dönüp kapıyı kapattı. Jana duvarın önündeki küçük masanın başına oturmuş dokunmadığı öğle yemeğinin bulunduğu tepsiyi yana itmişti.

Odaya dolan güneş ışınları Jana'yı doğaüstü bir yaratık gibi aydınlatmıştı. Pencerenin önündeki ağaçların yapraklarından bir gün önceden kalma son yağmur damlaları tek tek yere inmekteydi.

"Tamam o zaman Jana. Carla'nın nerede olduğunu yaz buraya. Bunu bana borçlusun."

Jana başını sallarken gözlerinde yaşlar vardı. Jan ona not defteriyle kalemi uzattı ancak Jana bunları almak yerine iki eliyle Jan'ın eline sarıldı.

Jan dehşetle titreyerek Jana'nın elinden kurtulmaya çalıştı ancak sonra bunun bir saldırı olmadığını anladı. Aksine Jana onun elini tutarken öteki eliyle usulca onun kolunu okşadı ve başını kaldırıp yaşlı gözlerle baktı.

Bu bakışlar sanki, bütün dünya sana sandığın kişi değil başka biri olduğunu söylerse ne yapardın, der gibiydi. Başka seçeneğin kalır mıydı?

Jan elini kurtardı ve parmağıyla defteri gösterdi.

"Lütfen Jana, onun nerede olduğunu söyle bana."

Jana ona bakıp yeniden gülümsedi. Bu sıcak, içten bir gülümsemeydi ve Jan'ı önceki şeytani gülüşlerden çok daha fazla ürküttü. Belki Jan'ın bu duygusunun nedeni ona şimdi biraz acıyor olmasıydı.

Jana öne doğru eğilerek deftere bir şeyler yazarken elini yazdıklarına siper etti. Jan onu bu haliyle arkadaşlarının ondan kopya çekmesini önlemeye çalışan küçük bir öğrenciye benzetti. Yazıyı tamamladıktan sonra elini hâlâ üzerinden çekmemişti. Yazdıklarına dalgın dalgın bakıyordu.

Jan bacağındaki yaranın ateş gibi yanmaya başladığını, alnından soğuk terler boşaldığını duyumsadı.

Jana başını kaldırıp hafifçe gülümsedi ve kâğıdı defterden kopardı. O kâğıdı katlarken Jan hipnotize olmuş gibi gözlerini Jana'nın ellerine dikmişti. Eller sakin ve kararlıydı.

Jan kâğıdı almaktan korkuyordu. İçinde bir şeyler bunu öğrenmek istemediğini söylüyor, çığlıklar atıyordu. Carla ölmüşse bunu bilmek istemiyordu. Bu not onu Carla'nın cesedine götürecekse öğrenmek istemiyordu.

Jana elini ağır ağır kaldırıp kâğıdı Jan'a uzattı. Jan kâğıdı almak istese de ilk anda kolu onun bu isteğine uymadı. Kolu öylece sarkıyordu; sanki ona kâğıtta yazılanları bilmek istemediğini anlatır gibiydi. Jan yine de kolunu hareket ettirmeyi başardı. Titreyen, ter içinde kalmış eli ağır çekim gibi kâğıda uzanırken Jana onu tuhaf bir ifadeyle süzüyordu.

Jana'nın bakışları, ister al ister alma, sen bilirsin, diyordu. *Tamamen sana kalmış.*

Jana kâğıdı önce elinden bırakmadığı için Jan biraz çekiştirmek zorunda kaldı. Ancak Jana bu kez ona dokunmaya kalkışmadı. Jan kâğıdı açıp çok iyi tanıdığı çocuksu bir yazıyla yazdıklarını okurken Jana onu izliyordu. Not büyük harflerle yazılmıştı.

Jan yazılanları anlamakta ilk başta zorlandı. Ona bir şey ifade etmeyen bir cümleydi bu. Ancak sonra kavradı.

Cereyana kapılmış gibi titremeye başladı. Bu bilgi beklediğinden de korkunçtu. Ne var ki buna hazır olması gerekirdi. Okudukları canavarca bir mantığın ürünüydü; Jan'ın henüz birkaç saniye önce aldığı bir karardan, bir delinin yaptığı çıkarımdı. Tam da onun kâğıdı elinden bırakması için Jan'ın ısrar ettiği sırada yürütülmüş bir mantıktı.

Jan kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken aklı, Franco'nun ona geçenlerde söylediği cümlede takılıp kalmıştı. *Sen şeytana pabucu ters giydirmeye çalışıyorsun ama o delinin pabucuna senin aklın ermez.*

Artık kesindi, onun pabucuna Jan'ın aklı ermiyordu.

Jan sadece, "Aman Tanrım," diyebildi. "Öyle ya... Ben... Seni lanet olası!"

Jan karşısındakinin gülümseyen yüzüne bakınca o an planı bütün boyutlarıyla kavradı.

"Yapma!"

Jan öne doğru atılarak Jana'yı durdurmak istemiş ancak onu esir alan korkuyla taş kesilmişti. Ve göz açıp kapatıncaya kadar yapacak bir şey kalmamıştı.

Her şey saliseler içinde olup bitmişti. Ne var ki bu süre Jan'a asırlar gibi gelmişti. Jana'nın, elini sağ şakağına bastırdığını, aynı anda öteki eliyle kurşunkalemi sol kulağına soktuğunu fark etmiş ve bir tür veda olan donmuş gülümsemesini görmüştü.

Jan'ın çığlığı yankılanınca Jana önce elini şakağına vurmuş, sonra da başını duvara çarpmıştı. Kurşunkalem sanki bir sihirbaz numarası gibi iğrenç bir takırtı çıkararak bir anda kulağının içinde yok olmuştu.

Jana'nın ağzı gırtlaktan gelen bir sesle "Ah" diyecekmiş gibi ardına kadar açıldı ve gözleri kaydı. Artık gözlerin yalnızca beyazları görünüyordu. Sonra Jana sandalyeyle birlikte sırt üstü yere devrildi.

Jan kendini Jana'nın bedeninin üzerine attı. Jana, yakınına gelen her şeyi tekmelemek istercesine bacaklarıyla çılgın gibi tepindi. Başını sağa sola savurdu; o sırada kulağından bir santim kadar taşmış olan kalemin çatlamış ucundan ince ince kan sızmaktaydı. Bir açılıp bir kapanan ağzından artık hırıltılar duyuluyordu.

Jan, onu omuzlarından yakalayıp sarstı.

"Carla nerede? Söyle, onun nerede olduğunu söyle!"

Ne var ki Jana'nın hırıltıları artık konuşma değil refleksti. Marenburg, Stark ve arkadaşları odaya daldıklarında artık her şey bitmişti.

81

Kargalar... Evet, pencere önündeki o lanet olası kargalar! Evet kararlarını açıklayan yargıçlardı bunlar.

Suçlu bulundu!

Şeytanı küçümsediği için suçlu.

Jan'ın içinden, koridorun öbür ucundaki pencereye koşup kuşları kovalamak geldi ancak bunu yapabilecek gücü yoktu. Omzundaki battaniye bile ona tonlarca ağırlıktaymış gibi geliyordu.

"Eve gitmek istiyorum Rudi."

Marenburg makineden aldığı plastik bardağı ona doğru uzattı. "Şunu iç önce. Sonra bakarız."

Jan başını hayır anlamında salladı. Bardağı alabilmek için iki ele ihtiyacı vardı. Oysa o kâğıdı hâlâ elinde tutuyordu. Jana'nın son

sözlerini sonsuza kadar beynine kazınmış olmasına karşın notu elinden bırakamıyordu. Bu, Jana'yı sevmemiş olmasının bedeli ve cezasıydı.

"Doktor Forstner, inanın bana henüz geç kalmış değiliz. Bayan Weller'i bulacağız."

Stark, elini Jan'ın omzundan çekmiyordu. O da kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Jan, Stark'ın onu mu yoksa kendini mi avutmaya çalıştığını kestiremedi. Jan başını kaldırınca başkomiser gözlerini kaçırdı. Bu yeterli bir yanıttı.

"Hayır," diye mırıldandı Jan. "Hayır, onu bulamayacaksınız. Çünkü bu da planının son bölümü, anlıyor musunuz? Carla'yı artık kimse bulamayacak."

Jan kâğıdı kaldırıp Stark'ın okuyabileceği şekilde tuttu.

ACIN NE KADAR UZUN SÜRERSE BENİ O KADAR ÇOK HATIRLAYACAKSIN.

MEKTUP

Bir ay sonra Edith Badtke, Ockermann Worl Travels seyahat şirketinden bir mektup aldı. Mektup, Bayan Jana Harder'e teslim edilmek üzere Fahlenberg papazlık konutuna yollanmıştı. Zarf, sekreterin evine gönderilmişti çünkü papazlık için yeni bir bina bulununcaya kadar Edith Badtke konukları için ayırdığı odayı geçici olarak ofise dönüştürmüştü. Kadın zarfı şaşkınlıkla açıp içindekini okudu.

Bayan Harder,

Bir kurumun başarısı, müşteri memnuniyetine dayalıdır. Bu nedenle sizin görüşleriniz bizim için çok önemli. Şirketimizden satın aldığınız seyahat beklentilerinizi karşıladı mı? Bizimle paylaşmak istediğiniz dilekleriniz ya da eleştirileriniz var mı? Varsa döndüğünüzde bu zarfa eklediğimiz formu doldurmanızı rica ediyoruz.

Sizden yanıt almak bizi mutlu edecektir.

Saygılarımla

Herbert Ockermann

Yazıya, formun yanı sıra iki adet katlanır broşür eklenmişti. Bunlar Asya ve Avustralya'ya yapılan keşif seyahatlerini tanıtıyor, ayrıca Kanada'nın insan eli değmemiş doğasının güzelliğini anlatan bir sunuma davet ediyordu.

Edith Badtke kaşlarını çatıp adresi bir kez daha okudu. "Bayan Harder mi?" diye mırıldanarak başını iki yana salladı. "Saçmalık. Bu reklam işinde arsızlığı iyice ele aldılar ama daha adımı doğru dürüst araştırıp öğrenmeyi bilmiyorlar."

Edith Badtke mektubu çöp sepetine atıp gündelik işlerine döndü. Yarım saat sonra zarfı çoktan unutmuştu.

Çünkü o sıralarda başka dertleri vardı.

SON

Üzerine mavi renkte *sarong*[7] ve *Hard Rock Cafe* baskılı, yıkanmaktan solmuş bir tişört giymiş olan adamın adı Nyoman Suardana Yasa idi. Sahilde işlettiği barın tezgâhının arkasına geçmiş, Padang Nehri kıyısındaki beyaz kumlarda parıldayarak eriyip giden dalga köpüklerini izliyordu. Lacivert renkli Hint Okyanusu üzerindeki güneş artık alçalmaya başlasa da Nyoman balıkçı teknelerine bakarken gözünü kısmak zorunda kalmıştı.

Nyoman küçük bir çocukken düşlerinde hep denizleri görürdü. Bu düşlerde de dünyayı dolaşmak için babasının balıkçı teknesini alıp kaçardı.

Oysa uzun yıllardır bütün dünya onun ayağına gelerek yüzünü bütün çıplaklığıyla gösteriyordu. Dünya kendini ona televizyonda, internette, dergilerde ya da turist kimliğinde sunuyordu ve Nyoman artık düşlerinde dünyayı görmekten vazgeçmişti. Tanrıların adasında doğduğu ve ondan asla ayrılmayacağı için artık çok mutluydu.

İkindi saatleri o gün çok sakin geçmişti. Sezon kapanmıştı ve yakında muson yağmurları başlardı. Zaten geç bile kalmıştı; havanın gitgide boğucu ve bunaltıcı olmasından yağmurların yaklaştığı açıkça hisssedilebiliyordu.

Nyoman kol saatine baktı. Dört buçuktu. Başını salladı. Demek doğru hissetmişti.

Üzerinde *Bali'ye Hoş Geldiniz* yazılı, dans eden bir tapınak dansçısını gösteren posterin asılı olduğu duvara dayanmış buzdo-

7 Endonezya halkının giydiği, etek biçiminde sarılarak kullanılan kumaş. (ç. n.)

labını açtı, bardağı karpuz suyuyla doldurdu ve bara bıraktı. Sonra açık havaya çıkıp kumsalı boydan boya gözleriyle taradı.

Ona doğru yürüyen ancak epeyce uzakta olan zayıf silueti sonunda fark etti. Kadın barına ulaşıncaya kadar karpuz suyu da tam içilecek kıvama gelmiş olurdu. Diğer bütün turistlerin aksine bu kadın tıpkı Nyoman gibi içeceklerinin buz gibi olmasından hoşlanmıyordu. Bu ortak yönlerini henüz ilk karşılaşmalarında anlamışlardı. Dostlukları ilerledikçe başka ortak özelliklerini de keşfetmişlerdi.

O günden sonra kadın ona her gün uğramıştı. Gelişi âdeta bir ritüel gibiydi. Her gün saat dört buçuğu biraz geçe, altı haftadan beri. Bu alışkanlık Nyoman'in hoşuna gidiyordu.

Ağzına bir *kretek*[8] soktu, karanfilli dumanını içine çekti ve her adımla birlikte biraz daha büyüyormuş gibi görünen kadına baktı.

Kadın, Nyoman'i görünce el salladı. Kızıl saçları ve renkli plaj elbisesi ikindi rüzgârına kapılıp uçuşurken birbirleriyle âdeta yarışa girmişlerdi. Nyoman bu kadını aydınlanmış bir canlı gibi algılıyordu. *Uzun bir yoldan sonra tanrıların lütfuna erişmiş biri gibi,* diye düşündü ve sonra o da gülümseyerek el salladı.

Kadın her geçen gün daha dik ve daha özgüvenli yürüyordu. İlk karşılaşmalarındaki durumuyla kıyaslanamayacak kadar değişmişti. Belli ki geldiğinde kendini hiç iyi hissetmiyordu. Çok sohbet etmiş olmasalar da bunu anlamak güç değildi. Bazı şeyler vardı ki sözcük kullanmadan daha iyi ifade ediliyorlardı.

Nyoman kadının sessizliğine saygı duyuyordu. Çoğu insanlar, özellikle de turistler, çok konuşurlardı. O kadar çok konuşurlardı ki tanrıların insanlara armağanları olan gündelik yaşamın küçük mucizelerini kaçırırlardı.

8 Endonezya'ya özgü, ağırlıklı olarak karanfilden oluşan bir tür sigara. (ç. n.)

Ancak bu durgun kadın farklıydı. Başlarda onun gözleri de bu küçük mucizeleri göremiyordu. Gelgelelim son haftalardaki günlerden birinde bunları keşfetmişti. Başlarda onu ezip çiğneyecekmiş duygusunu veren görünmez yük, o günden başlayarak omuzlarından ağır ağır düşmüş ve gün gelince son kalıntısını da okyanus sürükleyip götürmüştü.

Kadın, Nyoman'in yanına gelince, "*Selamat sore*," dedi ve adam da onun selamına karşılık verdi.

Kadın bardaki plastik taburelerden birine oturdu. Üzerinde su kabarcıklarının oluştuğu bardağa baktı.

"Bu son gelişim Nyoman." Kadının sesi hüzünlü gibiydi. "Yarın dönüyorum."

Adam sigarasını kuma bastırdı ve sonra gelip kadının yanına oturdu. Kadın karpuz suyunu içerken ikisi de denize bakıyordu.

"Biliyor musun, tahmin etmiştim," dedi adam. "Yürüyüşünden anlamıştım. Evine döneceğin için seviniyor musun?"

Kadın başını salladı. "İki hafta önce, hatta bir hafta önce aklıma bile getiremiyordum. Ama şimdi... Evet, seviniyorum. Özellikle de Jan'ı göreceğim için seviniyorum."

Kadın sahili ve denizi gösterdi. "Her şeyi Jan'a borçluyum. O bana destek olmasa şu an burada olamazdım. Gerçekten de en doğru karar buymuş."

"Seni o mu buraya yolladı?"

Kadın gülümsedi. "Çok kötü durumda olduğum günlerde posta kutuma bir zarf bırakmış. Aslında yalnızca iki satır yazmış, içine de uçak biletini koymuştu. Yaşam enerjimi kazanabilmem için fazla düşünmeden bu seyahate çıkmamı ve beni bekleyeceğini yazıyordu. Ona olan sevgimin gücünü sanırım ilk kez o zaman kavradım. Buraya geldiğimden beri daha da iyi anlıyorum."

Nyoman başını salladı ve kadın gibi o da gülümsedi. "Bu gerçek aşk."

"Evet, gerçekten öyle."

Vedalaştılar ve kadın uzaklarda neredeyse bir nokta kadar kaldığında Nyoman bazı konularda yanılmış olabileceğini düşündü. Ufkun ötesindeki dünyayı belki de gözünde yanlış canlandırmıştı. Günün birinde oralara gidebilirdi, kim bilir. Ancak o gün bugün değildi.

Bugün barını erken kapatacak ve eve, karısına gidecekti. Çiçek götürüp ona sürpriz yapacaktı. İçinden şimdi bunu yapmak geliyordu.

YAZARIN NOTU

Bu kitabı yazma fikrini tanımadığım birine borçluyum. Her şey bir kitabımın tanıtım turnesindeyken başladı. Bir sabah otel odamdan çıkarken kapının önünde bir kırmızı gül buldum. Gülün yanında ne mektup ne kartvizit ne de bir not vardı.

Belki eski kafalı biriyim ancak bir erkek otel odasının önünde bir gül bulursa kadınların artık eşit haklara sahip olduklarını aklına getirmeyip kendini biraz tuhaf hissediyor. O güne kadar hep kadınların başına gelenleri duymuştum; otomobil sileceklerinin altına cep telefonu numaraları sıkıştırılırmış ya da çekingen hayranları onlara çiçek yollar, ucuna bir not iliştirirlermiş. Ama çevremde başına böyle şeyler gelen bir erkeğe hiç rastlamamıştım.

Dürüst olmam gerekirse bu yabancı beni biraz ürpertmişti. Birinin gece vakti, daha doğrusu bir okumadan döndüğüm gece saat yirmi üç ile odadan çıktığım sabahın altısı arasındaki bir saatte gizlice odamın önüne gelmiş olması pek hoşuma gitmemişti. Gül gerçekten çok güzel olsa da rahatsız olmuştum.

Ama üzerinden geçen bunca zamandan sonra olaya farklı bakıyorum ve birinin kapıları karıştırdığına inanıyorum. Kim bilir, gül belki de benimle aynı katta kalan çekici bir kadın için bırakılmıştı? Yabancı hayrana şunu kesin olarak söyleyebilirim ki danışmadaki hanımefendi, gülü gördüğünde çok mutlu oldu. Evet, gülü o hanımefendiye verdim çünkü yola çıkacağım için çiçeği bu koşullarda yaşatabilmem olanaksızdı.

Gerçekte her ne olduysa o tek gül hayal gücümü harekete geçirdi. Okurlarım bilirler, o hayal gücü beni çoğu zaman oldukça karanlık uçurumlara sürüklüyor. Sürüklendiğim o derinliklerde bana epeydir göz kırpan bir konuyla, birini gizlice izleme tutkusuyla yeniden

karşılaştım. Bu konu üzerine yazılmış sayısız gerilim romanı olduğu için bundan her zaman kaçmıştım, çünkü izlenme konusu hakkında yazacaksam yepyeni bir açı yakalamalıydım.

Derken genç bir okurumdan aldığım bir elektronik posta bana bir sonraki hikâyemin yönünü gösterdi. Okurum, *Psikiyatrist* romanımdaki gerçeküstü sahneleri çok beğenmişti ve bana yakın bir gelecekte korku romanı yazmayı düşünüp düşünmediğimi soruyordu.

Bunu gerçekten düşünmüştüm. O elektronik postayı okurken ansızın aklıma geldi; gizlice izleme konulu gerilim romanının anahtarı korku olmalıydı.

Çünkü göremediğimiz ancak yakınımızda pusuya yattığını bildiğimiz meçhul kişiden korktuğumuz kadar başka neden korkarız ki? Bugünkü bilgi toplumunda hayaletlerden korkmak insana budalaca gelse de bize hayalet gibi görünen şeyden hepimiz korkarız.

Ama inanın bana hayaletler *var*. Hayır, ne ellerinde zincirler sallarlar ne de lanetli yerlerde oturup feryat figan ederler. Onlar bizi en çok korkutacakları yerde, beynimizin içinde dolanıp dururlar. Örneğin karanlık bir bodrum merdiveninden inerken ya da tanımadığımız bir kentin ıssız bir semtinde gece yarısı yolumuzu kaybettiğimizde karşılaşırız onlarla. Hatta bazen üzerine ölüm sessizliği çökmüş bir odada tek başımıza kalmamız bile yeterli olabilir.

Evet, hayaletler vardır ve bazılarından özellikle sakınmamız gerekir!

Sonunda tanımadığım birinin bir armağanı sayesinde hayalet hikâyesi kılığına bürünmüş bir gerilim romanı ortaya çıktı. Elbette E.T.A. Hoffmann, Edgar Allan Poe ya da M.R. James geleneğine uygun bir hikâye değil bu. Ancak bugün yaşasalardı Sigmund Freud'un ve Carl Jung'un mutlaka beğenecekleri bir hikâye olurdu. Özellikle de yazarın yazarken titrediğini öğrenselerdi...

Her zamanki gibi söylemeden geçemeyeceğim, bu kitaptaki kişiler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişilerle arasında kurulabilecek her türlü benzerlik rastlantısaldır ve kasıtlı olarak kurgulanmamıştır.

TEŞEKKÜR

Sanal Fahlenberg'e yaptığım üçüncü yolculukta da dostlarım ve yardımıma koşanlar bana eşlik ettiler. Burada onlara destekleri için teşekkürlerimi bildirmek istiyorum.

Herkesten önce, sabahın köründe benimle birlikte yaptığı beyin fırtınaları ve de günlerinin büyük bir bölümünü hayali kişilerle geçiren bir adama sabırla katlandığı için karım ve en önemli okurum Anita'ya, en önemli anlarda yanımda olduğu için temsilcim Roman Hocke'ye, gerçek dostların gece gündüz her saatte aranabileceklerinin canlı kanıtı olan Rainer Wekwerth'e teşekkür ediyorum.

Kirsten ve Markus Naegele'ye, Kristof Kurz'a ve de bütün Heyne Yayınevi ekibine müthiş ve samimi işbirlikleri için ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir yazar kendini, onların arasında en emin ellerde hissediyor. Aynı duygularım, kırmızı kalemini bu kez de doğru yerlerde oynatan, önemli sorular soran ve hikâyeyi olağanüstü bir şekilde inceleyen Heiko Arntz için de geçerlidir.

Teşekkür etmem gereken öyle çok kişi var ki... Bu isimler canla başla ve sabırla araştırmalarımı desteklediler. Her birini burada anacak olsam inanın "Teşekkür" bölümü için ayrılan sınırlarını bir hayli aşardım. Ama Dorn ailesinin evinin bahçesinde düzenleyeceğim bir mangal partisiyle onların gönlünü alacağım, söz.

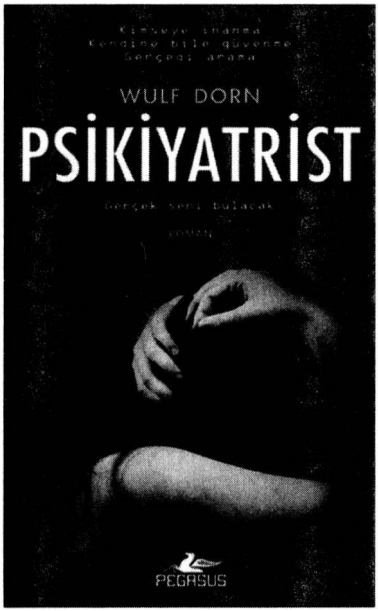
Ayrıca kameralı güvenlik sistemlerinin çeşitleri ve birbirlerinden farklı çalışma teknikleri konusunda beni bilgilendiren Albert Schöffel'e çok teşekkür ediyorum. Kitabımda görülebilecek olası hatalardan yalnızca ben sorumluyum.

Bir de "Şişko Şairler Kulübü"ne, Rainer Zahn, Marianne ve Andreas Eschbach, Cecilia Perucci, Luca Crovi ve Dario Argento'ya çok teşekkür ediyorum. Her biriyle tanışmak benim için ilham kaynağı oldu.

Ancak en büyük teşekkürümü siz sevgili okurlarıma iletmek isterim. Sizler olmasanız kitaplarım sadece basılı kâğıt yığını olmaktan öteye gidemezdi. Hikâyeler ancak ellerinizde can buluyor.

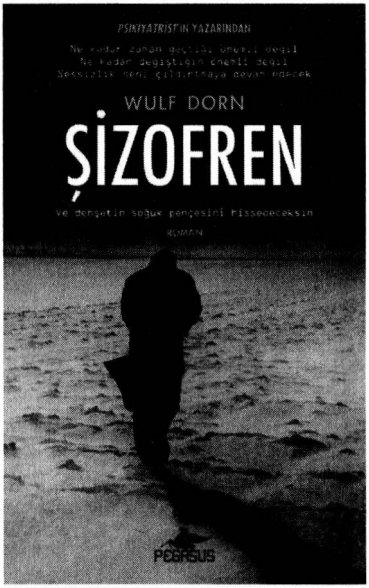
Wulf Dorn

Nisan 2011

Kimseye inanma
Kendine bile güvenme
Gerçeği arama
Gerçek seni bulacak

"O GELDİĞİNDE, BENİ
KORUYACAĞINA SÖZ VER!"

Ne kadar zaman geçtiği önemli değil
Ne kadar değiştiğin önemli değil
Sessizlik seni çıldırtmaya devam edecek
Ve dehşetin soğuk pençesini hissedeceksin